

NEBESKÝ MUŽ

*Pozoruhodný skutečný příběh
čínského křesťanského
bratra Yuna*

Bratr Yun a Paul Hattaway

**POUZE PRO NEZIŠTNÉ INTERNETOVÉ PROVOZOVÁNÍ. VŠECHNA
OSTATNÍ PRÁVA VÝROBCE A VLASTNÍKŮ AUTORSKÝCH PRÁV K DÍLU
JSOU VYHRAZENA.**

Předmluva k českému vydání

V roce 2001 vyšla v nakladatelství Křesťanský život kniha Haavalda Slaattena Boží muž. Bylo to v době, kdy hlavní hrdina knihy, pastor Yun, s Boží pomocí uprchl z čínského vězení a pak i z Číny. Jeho manželka a obě děti však s ním nemohly v té době vycestovat. S vydáním knihy se čekalo do chvíle, kdy bude celá rodina za hranicemi Číny, aby ji vy-dání knihy už nemohlo žádným způsobem ohrozit. Do modliteb za zdařilý útěk manželky i dětí bylo zapojeno mnoho sborů i jednotlivých křesťanů na mnoha místech světa. Také i v naší zemi, zvláště proto, že v té době tajně navštívil i naši republiku. Brzy poté, co Yunova rodina opustila Čínu, vyšla kniha Boží muž jako svědectví o tom, co dokáže prostá víra a poslušné následování Krista.

Nyní v ruce držíte mnohem obsáhlejší dílo, popisující životní cestu pastora Yuna i život podzemní čínské církve. Své vzpomínky vypráví pastor Yun a poznámkami doplňuje jeho žena Deling i spolupracovníci. Několik

posledních kapitol popisuje události, které se staly po vydání první knihy.

Kéž je tato kniha mocným povzbuzením i výzvou pro nás, kteří žijeme ve svobodné zemi a v porovnání s našimi čínskými bratry a sestrami máme dostatek všeho - tedy toho materiálního. Být svědky Ježíše Krista v naší společnosti, být světlem a solí, to je pro nás stejnou odpovědností jako pro naše sourozence v Číně.

Pavel Bubik

Předmluva I

Již více než tisíc let šíří evangelium Pána Ježíše Krista svůj vliv ve všech částech Číny, a to prostřednictvím mnoha úspěchů i nezdarů, vítězství i zkoušek.

V roce 1949 začalo pronásledování Božího lidu a od té doby církve zakouší nejrůznější útoky. Do roku 1958 vláda zrušila všechny veřejně působící církve. Maova manželka Jiang Qing sdělila zahraničním návštěvníkům: „Křesťanství se v Číně nachází pouze v historických sekcích muzea. Je mrtvé a bylo pohřbeno.“ V roce 1970 americká křesťanská delegace při návštěvě Číny oznámila: „V Číně není jediný křesťan.“

Na počátku knihy Genesis čteme, že země *byla pustá a prázdná a naá propastnou tůň byla tma. Ale nad vodami vznášel se duch Boží.* (Gn 1,2) Stav čínské církve v tomto období byl stejný. Církev v Číně, alespoň pokud jde o viditelný povrch, byla mrtvá. Tehdy se nikdo neodvážil prohlásit „Ježíš je Pán.“ Církev byla obnažená od shora až dolů a zemřela svým plánům a záměrům.

/ řekl Bůh: „Bud' světlo!“ A bylo světlo. Viděl, že světlo je dobré, a oddělil světlo od tmy. (Gn 1,3-4) S vděčností sloužíme Bohu, který ví jak křísit mrtvé! Věřím, že Bůh dovolil ateistické vládě zničit starou strukturu čínské církve, aby ji mohl opět vybudovat podle svých záměrů. Začal s málem a učinil z něj veliké množství!

Již pouhý fakt, že čínská církev vyrostla v armádu věřících, která dnes čítá desítky milionů duší, je důkazem nikoli pouze Boží existence, ale rovněž jeho nezměrné moci.

V 70. letech minulého století se čínská církev podobala poupěti, které bylo dlouhou dobu uzavřené, avšak nyní se začíná otevírat a ukazovat okolnímu světu svou krásu a život. Právě tehdy se jeden mladý muž z jihu provincie Henan setkal s Pánem Ježíšem Kristem, zasvětil mu svůj život a rozhodl se jej následovat jako svého Pána a Mistra. Bůh se jeho života ujal pozoruhodným způsobem. Během téměř třiceti let zkoušek byl bratr Yun svědkem vylití Pánovy milosti na svůj život, v takové míře, že se stala požehnáním pro mnohé. Je jedním z vůdců, které si Bůh vybral pro toto pokolení, je rovněž velký bojovník a věrný služebník. Jeho službu doprovázejí mnohá znamení, divy a zázraky a svědčí o skutečnosti, že je apoštolem víry (2K 12,12). Je mužem dokonalé bezúhonnosti a charakteru, ušlechtilým člověkem, dobrým manželem a otcem. Pánova radost je vždy silou bratra Yuna. Jeho nakažlivý úsměv dokáže prozářit celou místnost.

Poté, co jsem dočetl Yunovu knihu, bylo mé srdce hluboce zasaženo. Pociťoval jsem lítost nad tím, že jsem tohoto drahého bratra neznal déle než těch dvacet let, během nichž jsme v Číně sloužili ruku v ruce.

Dosvědčuji, že každý příběh v této knize je pravdivý. Osobně jsem byl svědkem mnoha událostí, které jsou popsány na následujících stránkách. Cítím se poctěn tím, že mohu být Yunovým nejbližším přítelem a spolupracovníkem. Ačkoli mě vždy ctil jako duchovního staršího a respektoval jako svého pastora, cítím, že tento respekt je vzájemný. Když jsem se ženil, poprosil jsem Yuna, aby vedl svatební obřad a udělil požehnání.

Četl jsem tuto knihu se srdcem plným vděčnosti Bohu a upřímně ji doporučuji jako pravdivé svědectví o velkých věcech, které Bůh učinil v čínské církvi.

Xu Jong-ce Předseda Společenství Sinim, které sdružuje vedoucí podzemních církví v Číně

Předmluva II

Pln radosti a jedním dechem jsem přečetl knihu bratra Yuna a mé srdce i má duše pociťovaly velké nadšení. Jakoby mne přenesla nazpět do těch vzrušujících časů a vyvolala ve mně mnohé vzácné vzpomínky.

S Yunem jsme se narodili ve stejné oblasti, navštěvovali jsme stejný sbor I společně jsme pracovali na Boží žni. Společně jsme plakali, radovali jsme se, kázali, společně jsme byli zavrhováni. Jedli jsme, když na nás dorážel silný vítr, spali jsme pod širým nebem, stáli jsme při sobě za všech okolností. Chovali jsme k sobě lásku jako rodní bratři.

Pracovali jsme s Yunem společně po mnoho let až do chvíle, kdy nás uvěznil v Nanjangu. Ve věznici nás umístili do oddělených cel, a tak jsme křičeli do vězeňských chodeb s nadějí, že uslyšíme navzájem svůj hlas, a budeme takto povzbuzeni. Snažili jsme se propašovat jeden druhému vzkazy i posílit se ve víře.

Yunovo svědectví je napsáno krví a slzami; jeho životní cesta je poseta mnoha hořkými zkušenostmi. Ovšem namísto stěžování a reptání se naučil zdolávat všechny překážky na kolenou, v modlitbě k Bohu.

Čínští věřící si Yuna pamatují jako odvážného muže, který se často modlil na kolenou a pozvedal své ruce s vděčností k Pánu, zatímco mu po tvářích stékaly slzy. Po mnoha nesnesitelných zkouškách Bůh nejenom před Yunem otevřel železná vrata věznice, ale používá si jej v tomto novém století jako požehnání pro čínské i západní církve.

Bratr Yun je obdařen schopností nacházet si cestu k věřícím různých církví a citlivě je uvádět do jednoty. Bůh si jej používá jako nit, která spojuje různobarevné kusy plátna v nádhernou tkaninu. V posledních letech se naše stezky začaly ubírat každá jiným směrem a občas jsem jej na dálku napomínal. Avšak jakmile se ke mně dostaly zprávy, jak si jej Bůh používá, a jakmile jsem se dozvěděl více o cestě, po níž věrně kráčí, nezbyvalo mi, než abych jej obdivoval a sám se rděl studem a kál se.

V čínské církvi jsem viděl mnohé Boží služebníky vystupovat s velkou mocí a autoritou, v Yunovi jsem však spatřil Ježíšova služebníka, který vždy přichází s pokorou a mírností, a je tak věrným odrazem srdce Syna člověka, který nepřišel, aby mu bylo slouženo, ale aby sám sloužil a obětoval svůj život.

Modlím se, aby tato kniha byla pro vás stejným potěšením a výzvou, jako byla pro mne.

Žang Rongliang Sbor Fang-čeng, Čína

ÚVOD

Jednoho teplého zářijového večera se malá skupinka křesťanů shromáždila na mezinárodním letišti v Bangkoku, aby přivítala vracejícího se bratra Yuna. Uplynulo již více než osm měsíců od okamžiku, kdy jsme naposledy spatřili jeho usmívající se tvář. V lednu roku 2001 byl zatčen. Během několika počátečních dnů jeho pobytu ve vězení jej dozorcí téměř umlátili k smrti. Později byl odsouzen k sedmi letům žaláře.

Čas od času se z věznice podařilo propašovat vzkaz jeho přátelům ve světě. V jednom z nich stálo: „Bůh mě na toto místo poslal, abych zde byl jeho svědkem. Jsou tady mnozí, kteří potřebují Ježíše. Budu v této věznici přesně tak dlouho, jak mi Bůh určil. Neopustím ji ani o minutu dříve, nezdržím se ani o minutu déle. Jakmile Bůh rozhodne, že má služba v této věznici je završena, odejdu.“

Zázračně, v Božím dokonalém načasování byl Yun vysvobozen, když ve vězení strávil pouze sedm měsíců a sedm dní ze svého původně sedmiletého trestu.

Nyní jsme se tedy shromáždili na letišti a doufali jsme v jeho příjezd. Bude nemocný, unavený a zamlklý poté, co prošel touto hroznou zkouškou?

Najednou se Yun objevil v příletové hale. A žádná z našich obav se nenaplnila! Jeho tvář byla rozzářena v širokém úsměvu. „Chvála Bohu! Haleluja!“ byla jeho první slova. „Sláva Bohu!“ Spojili jsme své ruce a sklonili hlavy v modlitbě díkuvzdání, zatímco nic nechápající cestující kolem nás spěchali za odbavením svých zavazadel. Yun je po celé Číně znám jako „nebeský muž“. Tato přezdívka má své kořeny v incidentu, který se odehrál v roce 1984, kdy Yun odmítl úřadům sdělit své skutečné jméno. Vyzrazení jeho pravé identity tehdy mohlo ohrozit místní křesťany. Na výhrůžky a bití policistů, kteří po něm chtěli jeho jméno a adresu, odpověděl voláním: Jsem nebeský muž! Můj domov je v nebi!“ Ostatní věřící, kteří ještě stále byli shromážděni v nedalekém domě, uslyšeli jeho křik a pochopili, že je varuje před nebezpečím. Všichni uprchli a vyhnuli se zatčení.

Na důkaz úcty k jeho odvaze a lásce, kterou chová k tělu Kristovu, jej křesťané čínské podzemní církve nazývají „nebeský muž“ dodnes.

Yun je první, kdo přizná, že existují oblasti jeho osobnosti, které nebeské nejsou! Stejně jako my všichni i on bojuje s pokušením a slabostí a hluboce si uvědomuje skutečnost, že bez milosti Ježíše Krista neznamená nic. Své manželce Deling jednou řekl: „Nejsme absolutně ničím. Neexistuje nic, nač bychom mohli být hrdí. Nemáme schopnosti či cokoli jiného, co bychom Bohu nabídli. Skutečnost, že on si vyvolil nás, pramení pouze z jeho milosti. S námi to nemá co do činění. Pokud by se Bůh rozhodl pozvednout pro svůj záměr jiné a nás již nikdy nepoužít, neměli bychom jediný důvod si stěžovat.“

Oswald Chambers jednou napsal: „Pokud Bohu dáme právo na svou osobu, učiní z nás svatý experiment.“

Boží experimenty jsou vždy úspěšné." Toto nepochybně platí o Yunovi. Od okamžiku, kdy se poprvé setkal s Ježíšem Kristem, se mu snaží celým srdcem sloužit.

Yun v životě zakusil lekce a zkušenosti, které mohou velmi povzbudit křesťany po celém světě v jejich úsilí následovat Pána Ježíše.

Svědectví bratra Yuna je důkazem Boží věrnosti a dobroty v jeho životě. Jeho se týká příběh o tom, jak Bůh uchopil mladého, vyhladovělého chlapce z chudobné vesnice v čínské provincii Henan a použil si jej, aby zatřásl světem. Namísto toho, aby věnoval pozornost mnohým zázrakům nebo utrpení, kterým prošel, se raději zaměřuje na charakter a krásu Ježíše Krista. Přeje si, aby celý svět poznal Ježíše tak jako on sám, nikoli jako vzdálenou postavu z historie, ale jako vždy přítomného, láskyplného, všemohoucího Boha.

Když jsem studoval tuto knihu, absolvoval jsem desítky rozhovorů s křesťany v Číně, kteří byli očitými svědky událostí, jež jsou popsány na následujících stránkách, a potvrdili jejich pravdivost. Kniha obsahuje rovněž krátké promluvy Deling (Yunovy manželky) a několika vedoucích čínské podzemní církve. Jejich příspěvky pomohou čtenáři získat jiný úhel pohledu (a celistvější obraz) na některé klíčové události Yunova života. Většina úvah Deling pochází z doby, kdy byl její manžel kvůli evangeliu ve vězení.

Kdosi pravil: „Svět nemění velikáni, ale slabí jedinci v rukou velkého Boha." Ti, kdo Yuna znají, mohou potvrdit, že se jedná o pokorného Božího služebníka, jenž nechce, aby jakákoli oblast jeho života přinesla slávu jemu či jinému člověku.

Bratr Yun touží po tom, aby jeho příběh přinesl pozornost a slávu jedinému pravému nebeskému člověku - Pánu Ježíši Kristu.

Paul Hattaway

KAPITOLA PRVNÍ

SKROMNÉ POČÁTKY

Jmenuji se Liu Žen-jing. Křesťanští přátelé mi říkají Yun. Jednoho podzimního rána roku 1999 jsem se probudil v Bergenu na západě Norska. Srdce mi bilo vzrušením a nadšením v mém nitru narůstalo. Hovořil jsem ve sborech po celé Skandinávii, vydával jsem svědectví o čínské podzemní církvi a vybízel jsem křesťany, aby se připojili k našemu úsilí o evangelizaci celé Číny i okolních zemí. Moji hostitelé se mě zeptali, zda bych nechtěl navštívit hrob Marie Monsenové, významné luteránské misionářky v Číně, kterou si Bůh mocně použil k probuzení církve v různých částech mé vlasti v letech 1901-1932. Její služba byla obzvláště účinná v jižní části provincie Henan, odkud pocházím. Slečna Monsenová byla nevelké postavy, v Božím království však byla obrem. Čínská církev byla nejenom zasažena jejími slovy, výzvou pro ni rovněž byl způsob jejího života plný sebeobětování. Byla zcela vydanou a nekompromisní následovnicí Ježíše Krista, která nám ukazovala cestu jak trpět pro Pána a vytrvat.

Bůh si používal Marii Monsenovou mocným způsobem, takže její službu provázely mnohé zázraky, znamení a divy. Do Norska se vrátila v roce 1932, aby se postarala o stárnoucí rodiče; její dílo bylo v té době již završeno. Do Číny se již nikdy nevrátila, avšak její odkaz nekompromisní víry, neochabující horlivosti a nezbytnosti proměněného srdce plně vydaného Kristovým záměrům žije v čínské církvi dodnes.

Nyní jsem byl tedy velmi poctěn, že jsem mohl navštívit Mariin hrob v její rodné zemi. Přemýšlel jsem, zda nějaký jiný čínský křesťan byl kdy poctěn stejně. Když tato misionářka přišla do té části Číny, odkud pocházím, nacházela se tam hrstka křesťanů a církev byla zesláblá. Dnes jich tam jsou miliony. Právě kvůli nim jsem zamýšlel vzdát Bohu díky za její život. Náš automobil zastavil u hřbitova, který se nachází na úbočí kopce v úzkém údolí, jímž protéká řeka. Procházeli jsme se tam několik minut v naději, že na jednom z mnoha set náhrobních kamenů spatříme její jméno. Jelikož jsme nebyli schopni hrob Monsenové nalézt, vypravili jsme se pro radu do kanceláře. Správci její jméno nic neříkalo, takže byl nucen nahlédnout do seznamu zesnulých, kteří jsou tam pohřbeni. Když listoval seznamem, sdělil nám informace, kterým jsem byl schopen uvěřit pouze stěží: „Marie Monsenová zde byla opravdu pohřbena v roce 1962. Její hrob však po mnoho let ležel ladem, takže dnes se již jedná pouze o prázdný kus půdy bez náhrobku."

V Číně je zvykem uchovávat vzpomínky na ty, kdo se zasloužili o něco výjimečného, po mnoho generací, takže mi nikdy nepřišlo na mysl, že by se něco podobného mohlo přihodit. Místní věřící mi vysvětlovali, že Marie Monsenová se stále těší velké vážnosti a její odkaz je připomínán mnoha způsoby, například tak, že

desítky let po její smrti byl publikován její životopis. Pro mne však její neoznačený hrob znamenal urážku, jež si žádá nápravu.

Byl jsem hluboce zarmoucen. S těžkým srdcem jsem norským křesťanům, kteří mě doprovázeli, stroze pravil: „Musíte vzdát poctu této Boží ženě! Dávám vám dva roky, abyste na památku Marie Monsenové znovu upravili hrob a zhotovili nový náhrobní kámen. Pokud se o to nedokážete postarat, osobně se zasadím, aby nějací čínští bratři doputovali z Číny až do Norska a upravili její hrob. Mnozí čínští bratři jsou zruční v otesávání kamene, a to díky rokům, které kvůli evangeliu strávili ve vězeňských pracovních táborech. Pokud vám tato věc příliš neleží na srdci, oni budou více než ochotni to vykonat!"

Narodil jsem se v čínském přestupném roce 1958 -jako čtvrté z pěti dětí. Přišel jsem na svět ve staré tradiční zemědělské vesnici Liu Lao Zuang, která leží ve správní oblasti Nanjang v jižní části čínské provincie Henan.

V Henanu žije na sto milionů duší -jedná se o nejlidnatější čínskou provincii. I přes tuto skutečnost jsem měl v dospívání k dispozici mnoho volného prostoru- spousty kopců ke zdolávání a stromů na šplhání. Ačkoli náš život nebyl jednoduchý, dokážu si ze svého raného dětství připomenout i mnohé zábavné okamžiky.

Všech 600 obyvatel naší vesnice se živilo zemědělstvím a je tomu tak dodnes. Mnoho se nezměnilo. Převážně jsme pěstovali brambory, kukuřici a pšenici, a kromě toho také zelí a různou kořenovou zeleninu.

Naším domovem byla jednoduchá stavba ze ztuhlého bláta se slaměnou střechou. Dešti se v naší střeše vždy podařilo objevit nějaký ten otvor a studený zimní vítr neustále profukoval škvírami ve zdi. Když teploty sestoupily pod bod mrazu, pálili jsme nadbytečné kukuřičné klasy, abychom se zahřáli. Uhlí jsme si dovolit nemohli.

V letním období bylo velmi často tak dusno a vlhko, že spát v našem špatně větraném domě bylo v podstatě nemožné. Vytáhli jsme tedy postele ven a celá rodina se připojila ke zbytku vesnice, který odpočíval venku v chladnějším povětří.

„Henan" znamená „na jih od řeky". Mohutná Žlutá řeka rozděluje severní část provincie. Její časté záplavy způsobují již po staletí utrpení těm, kdo obývají její břehy. Věděli jsme to, protože jsme tady vyrůstali, avšak severní část Henanu nám připadala vzdálena milion kilometrů.

Naše vesnice se rozprostírá na vrcholcích jižní části provincie, v bezpečné vzdálenosti od ničivých záplav a vnějších vlivů. Jediné, co nám leželo na srdci, byly příští žně. Náš život byl zcela pohroužen do stále se opakujícího cyklu orby, sázení, zavlažování a sklizení. Otec vždycky říkával, že jen s obtížemi sklídíme dostatek pro svou obživu. Na poli bylo zapotřebí každé ruky, takže již od raného dětství jsem se veškeré práce účastnil společně s bratry a sestrami. Logicky jsem tedy neměl mnoho příležitostí navštěvovat školu.

V ostatních částech Číny mají obyvatelé Henanu pověst tvrdohlavých beranů. A možná to byla právě tato paličatost, která místním obyvatelům bránila v přijetí evangelia, které sem poprvé přinesli protestantští misionáři v roce 1884. Mnozí misionáři působili v Henanu bez jakéhokoli viditelného úspěchu. V roce 1922, po téměř čtyřiceti letech misijního úsilí, se v celé provincii nacházelo pouhých 12 400 protestantských věřících.

Ty, kdo přijali náboženství „cizáckých ďáblů", okolí zesměšňovalo a ignorovalo. Někdy se tato opozice projevovala i násilně. Křesťané byli bití. Někdy za svou víru zaplatili i životem. Rovněž misionáři čelili velkému pronásledování. Mnozí je totiž považovali za nástroje imperialismu a kolonialismu, kteří byli vysláni s cílem získat kontrolu nad srdcem a myslí čínského lidu, zatímco vlády země, odkud tito misionáři pocházely, drancovaly přírodní zdroje země.

Násilí páchané na cizincích dosáhlo svého vrcholu v roce 1900, kdy tajný spolek zvaný „Boxeři" vyvolal celonárodní povstání proti cizincům. Většinu se podařilo před krveprolitím uprchnout, mnozí misionáři se však nacházeli ve vzdálených venkovských oblastech v čínském vnitrozemí, daleko od bezpečí, jež skýtala velká města na pobřeží. Boxeři brutálně zmasakrovali více než 150 misionářů a tisíce jejich křesťanských konvertitů.

Ty odvážné duše, které sem přišly, aby našemu národu sloužily a přinesly nám lásku Pána Ježíše Krista, byly zavražděny. Přišli sdílet Krista a pozvednout naši životní úroveň budováním nemocnic, sirotčinců a škol. My jsme jim odplatili smrtí.

V důsledku těchto událostí dospěli někteří k závěru, že to, co se odehrálo roku 1900, zastraší misionáře natolik, že se nadobro vzdají myšlenek na návrat do Číny.

Mýlili se.

Dne 1. září 1901 připlula do šanghajských doků velká loď. Po můstku sestupovala poprvé v životě na čínskou půdu mladá svobodná žena z Norska. Marie Monsenová patřila k nové vlně misionářů, kteří se, inspirováni mučedníky předchozího roku, odevzdali na plný úvazek misijní činnosti v Číně.

Monsenová v Číně strávila více než třicet let. Jistý čas pobývala i v naší správní oblasti Nanjangu, kde povzbuzovala a vychovávala malou skupinku čínských křesťanů, která zde vyrostla.

Marie Monsenová byla jiná než mnozí jiní misionáři. Nezdálo se, že by se příliš snažila vyvolat příznivý

dojem u vedoucích čínské církve. Často jim říkala: „Všichni jste pokrytci! Svými rty vyznáváte Ježíše Krista, vaše srdce mu však nejsou zcela vydána! Kajte se, dokud není příliš pozdě a dokud můžete uniknout Božímu soudu!" Přinášela oheň přímo od Božího oltáře.

Monsenová křesťany učila, že nestačí studovat životy znovuzrozených věřících, ale že sami musejí prožít radikální znovuzrození, aby mohli vstoupit do nebeského království. Tímto učením snižovala důraz na poznání mysli a naopak každému kladla na srdce, že on sám je před Bohem osobně zodpovědný za svůj vnitřní duchovní život. Mnohá srdce byla usvědčena z hříchu a oheň probuzení, který ji doprovázel, kamkoli se ubírala, zasahoval vesnice střední Číny.

Ve 40. letech 20. století jiný západní misionář kázal evangelium mé matce, které v té době bylo dvacet let. Ačkoli mu plně nerozuměla, slova, která slyšela, na ni učinila hluboký dojem. Obzvláště ráda zpívala písně a poslouchala biblické příběhy sdílené malou skupinkou evangelistů, kteří cestovali po kraji. Brzy poté začala navštěvovat sborová shromáždění a vydala svůj život Ježíši Kristu.

Čína se stala v roce 1949 komunistickou zemí. Během několika let byli všichni misionáři vypovězeni, církevní budovy uzavřeny a tisíce čínských pastorů skončily ve vězení. Mnozí přišli o život. Má matka byla svědkem odchodu misionářů z Nanjangu počátkem 50. let. Nikdy nezapomněla na slzy v jejich očích, když je ozbrojená stráž doprovázela na cestě k pobřeží, i jejich služba Pánu tak vzala nečekaně za své.

O síle pronásledování svědčí i skutečnost, že například v jediném čínském městě Wenžou v provincii Žejiang bylo v roce 1950 posláno 49 pastorů do vězeňského pracovního tábora poblíž hranice se Sovětským svazem. Mnozí za svůj „zločin“ kázání evangelia obdrželi až dvacetiletý trest. Z těchto 49 pastorů se domů vrátil jediný; 48 jich ve vězení zemřelo.

V mé domovské oblasti Nanjangu byli věřící křižováni na zdech modliteben za to, že odmítali zapřít Krista. Jiní byli přivázáni za vozidlo či koně a smýkáni po zemi, dokud nezemřeli.

Jistého pastora přivázali k dlouhému lanu. Místní představitelé, rozrušení tím, že tento Boží muž odmítal zapřít víru, jej nechali provizorním jeřábem zvednout vysoko nad zem. Před očima stovek svědků, kteří jej přišli falešně obvinít z „kontrarevoluce“, se pastora jeho pronásledovatelé naposledy dotázali, zda je ochoten zřít se víry. Zakřičel směrem dolů: „Ne! Nikdy nezapřu Pána, který mě spasil!“ Lanu bylo poté uvolněno a on se zřítíl na zem.

Když trýznitelé ohledali jeho tělo, zjistili, že ještě není mrtev, a tak jej zvedli podruhé a nechali znova spadnout, aby s ním nadobro skoncovali. Pokud jde o pozemský život, byl pastor mrtev, žije však dál v nebesích, kde obdržel odměnu za věrnost až do samého konce.

Život nebyl obtížný pouze pro křesťany. Mao rozjel experiment nazvaný „velký skok“, jehož výsledkem byl krutý hladomor po celé Číně. Pro zemi to ve skutečnosti byl ohromný skok zpět. Odhaduje se, že pouze v naší provincii Henanu zemřelo hladem na 8 milionů lidí.

Během tohoto krušného období byla malá a nezkušená církev v mém domovském Nanjangu rozprášena. Věřící byli jako ovce bez pastýře. I matka opustila církev. Během následujících desetiletí, kdy žila bez obecnství křesťanů a Božího slova, zapomněla většinu z toho, co si jako mladá žena osvojila. Její vztah s Pánem ochladil.

Dne 1. září 2001 (přesně na den sto let poté, co Marie Monsenová poprvé přijela do Číny, aby tam začala svou misijní službu) se více než tři sta norských křesťanů shromáždilo na bergenském hřbitově k modlitbě a zvláštnímu dedikačnímu obřadu. Byl zde odhalen nádherný nový náhrobek na památku Marie Monsenové, zaplacený z příspěvků různých sborů i jednotlivých křesťanů.

Na náhrobku je její portrét, její čínské jméno a rovněž nápis: MARIE MONSENOVÁ 1878-1962 MISIONÁŘKA V ČINĚ V LETECH 1901-1932

Jakmile jsem věřícím v Číně sdělil, že náhrobní kámen Marie Monsenové byl znovu vybudován, pocítili úlevu a vděčnost. Vždy si musíme bedlivě připomínat oběti těch, které si Bůh použil při budování svého království. Zaslouží si, abychom jim vzdali čest a úctu.

KAPITOLA DRUHÁ

NASYCENÍ HLADOVÉHO

Slyšte mě, ostrovy, daleké národy, dávejte pozor! Hospodin mě povolal z života mateřského; od nitra mé matky připomínal moje jméno. Izajáš 49,1

Pán mě povolal, abych jej následoval, když mi bylo šestnáct. Psal se rok 1974 a v Číně stále zuřila kulturní revoluce. Otec byl tehdy nemocen. Trpěl velmi těžkým astmatem, které později přešlo v rakovinu plic. Rakovina se dále šířila a zasáhla žaludek. Lékař nám řekl, že již není možná žádná léčba a že otec brzy zemře. Matce sdělili: „Pro vašeho muže již není naděje. Jděte domů a připravte se na jeho smrt.“

Každého večera otec ležel v posteli a stěží mohl dýchat. Navíc byl velmi pověřivý, a tak požádal pár sousedů, aby k němu přivedli místního taoistického kněze, který by z něj vyhnal všechny demony, neboť věřil, že jeho nemoc způsobili rozhněvaní démoni. Otcova nemoc nás připravila o veškeré peníze, majetek a energii. Díky chudobě, v níž jsme žili, jsem až do svých devíti let nemohl navštěvovat školu a později jsem ji musel kvůli otcově rakovině v šestnácti opustit. Abychom vůbec přežili, byli jsme s bratry a sestrami nuceni žebrať o jídlo u sousedů a přátel. Otec byl kapitánem vlastenecké armády. Jelikož svého času bojoval proti komunistům, ostatní vesničané jej nenáviděli a během kulturní revoluce zakusil pronásledování. Hodně mužů zabil v boji a sám byl blízko smrti. Na jedné noze měl dvanáct šrámů po kulkách.

Když jsem se narodil, pojmenoval mě „Žen-jing“, což znamená „hrdina pevnosti“.

Otcova pověst budila hrůzu. Sousedé se mu kvůli jeho divoké povaze vyhýbali. Když si pro něj během kulturní revoluce přišli příslušníci Rudé gardy, aby jej obvinili, zakusil mnohé drastické výslechy a bití. Díky své odvaze se odmítal přiznat k jakýmkoli „zločinům“, a když se jej tázali, kolik mužů zabil, neodpovídal. Tvrdohlavě snášel bití a raději by se nechal zabít, než aby jim pověděl, co chtěli slyšet. Osobnost mého otce měla dvojí tvář. Většinou lidé věděli pouze to, že je extrémně tvrdý a prchlivý. To byla ostatně pravda. Svě děti učil dvojím: Za prvé, vůči druhým musíme být nemilosrdní a tvrdí a za druhé, vždy musíme tvrdě pracovat. Vzpomínám si ovšem i na jeho přívětivější tvář. Vždy se snažil ochránit manželku a děti před újmou zvenčí. Celkem vzato jsem s otcem měl dobrý vztah. Doufali jsme, že se otcovi začne dařit lépe, jeho stav se však zhoršoval. Matka byla pod silným tlakem, jelikož čelila skličujícím vyhlídkám, že bude svých pět dětí vychovávat sama. Netušila, co se s námi stane, pokud otec zemře. Situace byla natolik beznadějná, že dokonce uvažovala o sebevraždě. Jedné noci matka ležela v posteli a již usínala. Najednou slyšela velmi jemný, avšak jasný hlas plný soucitu, jak říká: „Ježíš tě miluje.“ Poklekla na podlahu a v slzách se kála ze svých hříchů a opětovně vydala svůj život Pánu Ježíši Kristu. Stejně jako marnotratný syn se i matka navrátila domů, k Bohu.

Okamžitě svolala rodinu k modlitbě k Ježíši. Pravila nám: „Ježíš je pro otce jedinou nadějí.“ Jakmile jsme uslyšeli, co se přihodilo, vydali jsme všichni svůj život Bohu. Poté jsme vložili své ruce na otce a po zbytek noci jsme volali k Bohu v jednoduché modlitbě: Ježíši, uzdrav otce! Ježíši, uzdrav otce!“

Následujícího jitra otec zjistil, že se mu daří daleko lépe! Poprvé po mnoha měsících dostal chuť k jídlu. Během jediného týdne se zcela uzdravil a v jeho těle nebylo po rakovině ani stopy! Byl to úžasný Boží zázrak. Zakoušeli jsme probuzení a náš život prošel hlubokou proměnou. Byly to tak úžasné chvíle, že i dnes, téměř třicet let poté, co Ježíš otce uzdravil, všech pět jeho dětí následuje Boha.

Rodiče byli natolik vděční Bohu za to, co učinil, že okamžitě zatoužili sdílet tuto dobrou zprávu se všemi ve vesnici. Tehdy nebylo povoleno pořádat jakékoli setkání či veřejné shromáždění, avšak rodiče vymysleli plán. Poslali nás, děti, abychom sezvali příbuzné a přátele k nám domů. Lidé k nám přišli, aniž by tušili důvod, kvůli němuž byli shromážděni. Mnozí se domnívali, že otec zemřel, a tak dorazili ve smutečních šatech! Udivilo je, když spatřili otce, jak je u dveří vítá a evidentně se těší dobrému zdraví! Jakmile byli všichni příbuzní a známí na místě, rodiče je požádali, aby vešli do domu. Poté zamkli dveře, zatemnili okna a popisovali, jak byl otec po modlitbě k Ježíši zcela uzdraven. Všichni příbuzní i známí poklekli na podlahu a s radostí přijali Ježíše za svého Pána a Mistra.

Byly to vzrušující chvíle. Nejenže jsem přijal Ježíše za svého osobního Spasitele, stal jsem se rovněž člověkem, který opravdově touží sloužit Pánu z celého srdce.

Matka se nikdy nenaučila číst a psát, přesto se však stala prvním kazatelem ve vesnici. Vedla malý sbor, který se scházel v našem domě. Ačkoli si již z Božího slova mnoho nepamatovala, vždy nás vybízela, abychom svůj zrak upnuli na Ježíše. A tak jsme k němu vždy volali a Ježíš nám ve svém velkém milosrdenství pomáhal. Když se dívám zpět na ty dny, nepřestávám vycházet z úžasu nad tím, jak si Bůh matku používal i přes její negramotnost a malé poznání. Touhy jejího srdce byly zcela podřízeny Ježíši. Někteří z dnešních významných vedoucích čínské církve se prvně setkali s Pánem prostřednictvím matčiny služby.

Zpočátku jsem nevěděl přesně, kdo Ježíš je, ale byl jsem svědkem toho, jak uzdravil otce a osvobodil naši rodinu. S důvěrou jsem se vydal Bohu, jenž nás spasil a uzdravil otce. Tehdy jsem se matky často ptal, kdo Ježíš doopravdy je. Řekla mi: Ježíš je Syn Boží, který za nás zemřel na kříži a vzal na sebe všechny naše hříchy a nemoci. Veškeré své učení zaznamenal v Bibli.“

Zeptal jsem se, zda se někde nezachovala jeho slova, která bych si mohl sám přečíst. Odpověděla: „Ne. Všechna jeho slova jsou pryč. Z jeho učení se nezachovalo nic.“ Bylo to v době kulturní revoluce, kdy Bibli

nebylo možno sehnat.

Od toho dne jsem začal horlivě toužit po vlastní Bibli. Ptal jsem se matky i spoluvěřících, jak Bible vypadá, nikdo to však netušil. Jen jeden z nich kdysi vidě ručně opsané výňatky z Písma a listy ze zpěvníku, nikdy však celou Bibli. Pouze několik starších věřících se rozpomnělo, že před mnoha lety Bibli viděli. Slovo Boží bylo v zemi vzácné.

Měl jsem ohromný hlad po Bibli. Když matka spatřila mé zoufalství, vzpomněla si na starého muže z jiné vesnice. Tento muž býval před nástupem kulturní revoluce pastorem.

Společně jsme se vydali na dlouhou pouť k němu. Jakmile jsme jej našli, pověděli jsme mu o naší touze: „Chceme vidět Bibli. Máte ji?“

Okamžitě se mu na tváři objevily stopy strachu. Tento muž již jednou podstoupil dvacetiletý žalář kvůli své víře. Pohlédl na mne a spatřil velmi mladého, chudobného hochu, který má roztrhané oblečení a je bosý. Soucítit se mnou, přesto mi však svou Bibli ukázat nechtěl.

Nemám mu to za zlé, poněvadž tehdy bylo v celé Číně pouze několik Biblí. Nikdo nesměl číst nic jiného než Maovu Rudou knížku. Pokud by u kohokoli našli Bibli, byla by spálena a celou rodinu vlastníka by krutě zbili před zraky celé vesnice.

Starý pastor mi pouze řekl: „Bible je nebeská kniha. Pokud ji chceš, budeš se muset modlit k Bohu nebes. Pouze on ti může poskytnout nebeskou knihu. Bůh je věrný. Vždy odpoví těm, kteří jej hledají celým svým srdcem.“

Plně jsem slovům pastora důvěřoval.

Když jsem se vrátil domů, přinesl jsem si do pokoje kámen, na který jsem každého večera poklekal k modlitbě. Modlil jsem se pouze tuto jednoduchou modlitbu: „Pane, dej mi prosím Bibli. Amen.“ Tehdy jsem nevěděl jak se modlit, a proto jsem se takto modlil více než měsíc.

Nic se nepříhodilo. Bible se neobjevila.

Znovu jsem se vydal navštívit pastora. Tentokrát jsem šel sám. Řekl jsem mu: „Modlím se k Bohu podle tvých instrukcí, stále jsem však neobdržel Bibli, po níž tolik toužím. Prosím, prosím, ukaž mi svou Bibli. Pouze letmý pohled a budu spokojen! Nemusím se jí dotknout. Ty ji měj v rukou a já budu spokojen, budu-li se moci pouze dívat. A pokud bych si mohl opsat aspoň pár slov, vrátím se domů šťastný.“ Pastor spatřil trýzeň v mém srdci. Znovu ke mně promluvil: „Pokud to myslíš vážně, potom bys neměl pouze poklekat k modlitbě k Pánu, měl by ses také postit a naříkat. Čím více budeš naříkat, tím dříve Bibli dostaneš.“

Šel jsem domů a každé ráno a odpoledne jsem nic nejedl a nepil. Každý večer jsem snědl pouze miskou vařené rýže. Plakal jsem jako hladové dítě ke svému nebeskému Otci a toužil jsem být naplněn jeho slovem. Následujících sto dní jsem se modlil za Bibli, až jsem již nemohl. Rodiče dospěli k závěru, že začínám blouznit. S odstupem let bych řekl, že tato zkušenost bylo to nejtěžší, co jsem v životě podstoupil. Poté však jednoho dne ve čtyři ráno, po dlouhých měsících, kdy jsem Boha úpěnlivě prosil o vyslyšení své modlitby, jsem klečel vedle svého lůžka a z ničeho nic jsem měl vidění. V tom vidění jsem kráčet do prudkého kopce a pokoušel jsem se před sebou tlačit těžký vozík. Mířil jsem do vesnice, kde jsem zamýšlel vyprosít si nějaké jídlo pro rodinu. Bylo to velmi namáhavé, poněvadž jsem byl díky častým postům vyhladovělý a zesláblý. Hrozilo mi, že se starý vozík na mě převrhne. Poté jsme spatřil, jak proti mně z kopce dolů sestupují tři muži. Laskavý stařec s velmi dlouhými vousy za sebou táhl ohromný vozík plný čerstvého chleba. Zbývající dva šli po stranách vozíku. Když mě stařec spatřil, pocítil nade mnou velkou lítost a projevil mi soucit. „Máš hlad?“ Odpověděl jsem: „Ano. Nemám, co bych pojedl. Zrovna jsem se vydal na cestu, abych sehnal jídlo pro svou rodinu.“

Plakal jsem, protože naše rodina byla neobyčejně chudobná. Kvůli otcově nemoci jsme prodali všechny cennosti, abychom mohli nakoupit léky. K jídlu jsme toho mnoho neměli a po léta jsme byli nuceni prosit o jídlo u přátel a sousedů. Když se mě stařec zeptal, zda mám hlad, nedokázal jsem potlačit slzy. Nikdy předtím jsem od žádného člověka nepocítil tak ryzí lásku a soucit.

Ve vidění vzal stařec z vozu rudý vak s chlebem a své dva služebníky požádal, aby mi jej poddali. Řekl: „Okamžitě jej musíš sníst.“ Uchopil jsem vak a uvnitř jsem našel bochánek čerstvého chleba. Když jsem jej vložil do úst, okamžitě se proměnil v Bibli! Bezprostředně poté jsem ve vidění se svou Bibli poklekl a s díkyvzdáním jsem volal k Pánu: „Pane, tvé jméno je hodné chvály! Nepohrdl jsi mou modlitbou. Dovolil jsi mi přijmout tuto Bibli. Chci ti sloužit po zbytek svého života.“ Probudil jsem se a začal v domě pátrat po Bibli. Zbytek rodiny spal. Vidění bylo velmi živé, takže jakmile jsem si uvědomil, že vše bylo pouhým snem, hluboce mě to zdrtilo a hlasitě jsem naříkal. Rodiče přispěchali do pokoje, aby zjistili, co se stalo. Mysleli si, že jsem se díky neustálým postům a modlitbám dočista zbláznil. Řekl jsem jim o svém vidění, avšak čím déle jsem pokračoval, tím víc byli utvrzeni v tom, že jsem zešílel. Matka mi řekla: „Ještě ani nesvítilo a do domu nikdo nevešel. Dveře jsou pevně zamčené.“

Otec mě pevně uchopil. Se slzami v očích volal k Bohu: „Drahý Pane, slituj se nad mým synem. Nedovol prosím, aby se zbláznil. Jsem ochoten opět onemocnět, pokud by to zachránilo mého syna před šílenstvím. Prosím, dej mému synovi Bibli!“

Matka, otec i já jsme poklekli a společně jsme ve vzájemném objetí plakali.

Znenadání jsem uslyšel slaboučké zaklepání na dveře. Velmi jemný hlas volal mé jméno. Rychle jsem přiběhl k zamčeným dveřím a zpoza nich jsem se zeptal: „Přinášíš mi chléb?“ Jemný hlas odpověděl: „Ano, máme pro tebe připravenou chlebovou hostinu.“ Okamžitě jsem rozpoznal ten hlas, neboť to byl hlas, který jsem slyšel ve vidění.

Bleskurychle jsem otevřel dveře a za nimi stáli dva služebníci, které jsem předtím spatřil ve vidění. Jeden z nich držel v ruce rudý vak. Srdce mi splašeně tlouklo, když jsem jej otevřel a v rukou držel vlastní Bibli! Hned nato muži spěšně zmizeli v temnotě.

Přítiskl jsem Bibli na hrud' a padl jsem na kolena. Znovu a znovu jsem děkoval Bohu! Slíbil jsem Ježíši, že od tohoto okamžiku budu hltat jeho slovo jako hladové dítě.

Později jsem zjistil jména těch dvou mužů. Byli to bratr Wang a bratr Sung. Přišli z velmi vzdálené vesnice. Vyprávěli mi o evangelistovi, kterého jsem nikdy předtím nepotkal. Během kulturní revoluce velmi trpěl pro Pána a při mučení téměř přišel o život.

Asi tři měsíce před tím, než jsem obdržel svou Bibli, se dostalo tomuto evangelistovi vidění od Hospodina. Bůh mu ukázal mladého muže, kterému měl dát svoji ukrytou Bibli. Ve vidění spatřil náš dům a místo, kde leží naše vesnice. Stejně jako tehdy mnozí jiní křesťané i tento starý muž vložil svou Bibli do plechové nádoby a zakopal ji hluboko do země v naději, že nadejde den, kdy ji bude moci opět vykopat a číst. I přes toto vidění evangelistovi trvalo několik měsíců, než se odhodlal uposlechnout Pánových slov. Poté požádal dva jiné křesťany, aby mi Bibli doručili. Ti po celonočním putování dorazili k našemu domu.

Od tohoto okamžiku jsem se k Ježíši modlil modlitbou víry. Byl jsem pevně přesvědčen, že slova Bible byla Božím slovem pro mne. Bibli jsem měl neustále v rukou. I ve spánku jsem si ji tiskl k hrudi. Hltal jsem její učení jako hladové dítě.

Byl to první dar, který jsem v modlitbě od Boha obdržel.

DELING: Zhruba ve stejnou dobu, kdy Bůh připravoval mého manžela pro službu evangelia, si mě povolal a připravoval mě, abych se mohla stát Yunovou životní partnerkou. Narodila jsem se v roce 1962 ve správní oblasti Nanjang v provincii Henan, ve vesnici Jenžang. Yunova vesnice leží několik kilometrů odtud.

Má rodina byla neobyčejně chudobná. Bylo nás sedm dětí a stěží jsme sháněli oblečení či jídlo, které by nás nasýtilo. Když se vracím zpět do dětství, vzpomínám na chvíle radosti mísící se s okamžiky, kdy jsme bojovali o přežití. Naše pole leželo téměř dva kilometry od domu, takže jsme každý den museli chodit tam a zpět a nosit s sebou těžké zemědělské nářadí. Každý den jsme tam i zpět museli vodit rovněž dobytek. My děti jsme měly za úkol nosit sklizenou bavlnu do našeho domu ve dvou těžkých koších zavěšených na tyči. Často jsme uklouzli a spadli do bahna. Někdy to trvalo i více než hodinu, než se nám podařilo dorazit i s nákladem domů. Byla to tvrdá a vyčerpávající dřina.

Můj život byl poznamenán bojem s hemofilii. Kdykoli jsem se pořezala, krev nešla dlouho zastavit. Zdálo se, že si téměř bez ustání obvazují ruce a nohy starými hadry, abych zastavila nějaké krvácení. Matka onemocněla duševní chorobou vinou neuvěřitelnému tlaku, kterému byla vystavena. Během dne se zdála být vcelku normální, v noci jsme ji však často slyšeli, jak sama se sebou hovoří, směje se či pláče. Někdy hovořila do zdi, jakoby to byla druhá osoba. Poté, co matka uvěřila evangeliu, ji Boží pokoj postupně prostoupil a rozum se jí uzdravil. Bylo to mocné svědectví pro naši rodinu i sousedy.

Poprvé jsem se k Ježíši uchýlila kvůli svému hroznému tělesnému utrpení. Má sousedka, křesťanka, mi dala jednoduchý slib: „Pokud budeš věřit v Ježíše, uzdraví tě.“

V osmnáti jsem vydala svůj život Ježíši Kristu. Hned toho večera, kdy jsem se stala křesťankou, mě vzali na mé první sborové shromáždění. Dorazila tam však také policie a my se museli rozprchnout do tmy. Byla to má první zkušenost, která poukazovala na to, co následování Pána bude obnášet! Pár dní poté, co jsem byla pokřtěna, jsem ve spánku obdržela jasné vidění od Hospodina. Kdosi mě přivedl k jezeru, v němž se zrcadlila křišťálově průzračná voda. Bylo mi řečeno, abych si umyla ruce a nohy, neboť mé tělo je těžce poznamenáno nemocí. Ve vidění jsem ponořila své zjizvené ruce a nohy do vody a spatřila jsem, jak je má kůže zcela uzdravena a obnovena. Když jsem se následujícího dne ráno probudila, zjistila jsem, že má pokožka se podobá kůži novorozence! To, co se mi přihodilo ve vidění, se ve skutečnosti odehrálo ve spánku! Nikdy poté jsem již hemofilii netrpěla.

Díky tomuto ohromnému zázraku byl pro mne Pán velmi skutečný. I když náš život byl obtížný a každý den

jsme čelili pronásledování, já jsem se rozhodla následovat Ježíše bez ohledu na cenu, již je třeba zaplatit. Jiné dvě mladé ženy přišly k Pánu ve stejném období jako já. Společně jsme navštěvovaly shromáždění. Tato setkání se konala porůznu po okolí, takže jsme byly obvykle nuceny jít pěšky i více než hodinu, abychom se tam dostaly. Po shromáždění jsem často musela jít domů sama. Bylo to docela nebezpečné, protože byla hluboká tma a pozdě v noci se venku potloukali zlí lidé a divocí psi. Bůh způsobil ohromný zázrak, aby mě v tomto raném období ochránil a pomohl mi. Mnohokrát se mi v noci přihodilo, že jsem kráčela sama a deset metrů před sebou jsem na stezce spatřila světlo, jako kdyby někdo nesl lampu a ukazoval mi, kudy mám jít. V černočerné tmě jsem často zabloudila, ale poté jsem vždy spatřila světlo podobné malé hvězdě, které mi ukázalo jak se dostat zpět na správnou stezku. Světlo nesvítlo neustále, objevilo se pouze tehdy, když jsem vyrazila špatným směrem.

Díky mnoha zkušenostem podobným této má víra rychle rostla.

KAPITOLA TŘETÍ

„JDI NA ZÁPAD A JIH“

Každého dne jsem od rána do pozdního večera četl Boží slovo. Když jsem musel jít pracovat na pole, ukryl jsem Bibli do oblečení a při každé příležitosti jsem si sedl a četl. V noci jsem si brávil Bibli do postele a tiskl ji k hrudi. Zpočátku nebyla četba Písma jednoduchá, poněvadž jsem měl za sebou pouze tři roky školní docházky. Navíc byla má Bible napsána tradičním čínským písmem, zatímco ve škole jsem se naučil jenom jeho zjednodušenou verzi. Sehnal jsem si tedy slovník a pilně jsem v něm na své cestě Biblí vyhledával znak po znaku. Když se mi ji konečně podařilo přečíst celou, začal jsem se učit každý den jednu kapitolu zpaměti. Po 28 dnech jsem znal celé Matoušovo evangelium. Pak jsem rychle přečetl následující tři evangelia, načež jsem se dostal ke knize Skutků, kterou jsem se opět učil zpaměti.

Jednoho rána kolem deváté hodiny jsem byl pohroužen do četby první kapitoly Skutků. Začal jsem rozjímat nad veršem osm: *... ale dostanete sílu Ducha svatého, který na vás sestoupí, a budete mi svědky v Jeruzalémě a v celém Judsku, Samařsku a ai na sám konec země.*

Nebyl jsem si jistý, kdo Duch svatý je. Rychle jsem spěchal za matkou a zeptal jsem se jí na to. Nedokázala mi to vysvětlit. Pouze řekla: „Už jsem ti pověděla vše, co jsem si zapamatovala. Proč se nepomodlíš a nepožádáš Itoha o Ducha svatého stejně, jako ses modlil za Bibli?“ Matka neuměla číst ani psát, takže její znalost Písma byla velmi povrchní. Naučila se pouze recitovat několik veršů, které slyšela od jiných věncích. Byl to rozhodující okamžik v mém životě. Toužil jsem po Boží přítomnosti a moci a nyní jsem si uvědomil, jak je důležité znát psané Boží slovo. Modlil jsem se k Pánu: „Potřebuji moc Ducha svatého. Jsem připraven stát se tvým svědkem.“ Po této modlitbě mě naplnil Boží duch radosti. Mou osobnost prostupovalo hluboké zjevení Boží lásky a přítomnosti. V minulosti nebyl zpěv právě mou oblíbenou činností, nyní mi však ze rtů plynuly nové písně uctívání. Byla to slova, která jsem se nikdy předtím neučil. Později jsem si je zapsal. Tyto písně se v čínské církvi zpívají dodnes. Začal jsem očekávat na vedení od Pána a přihodila se nádherná věc. Jednoho dne večer okolo desáté hodiny, právě když jsem se naučil zpaměti dvanáctou kapitolu Skutků, jsem se zrovna domodlil, ještě než šli rodiče spát. Když jsem uléhal do postele, najednou jsem ucítil, jak mi kdosi klepe na rameno a uslyšel jsem hlas: „Yune, chystám se tě poslat na západ a na jih, abys tam byl mým svědkem.“

V domnění, že je to matka, jsem vyskočil z postele a šel do pokoje rodičů. Zeptal jsem se jí: „Volala jsi mě? Kdo mi to klepal na rameno?“

Odpověděla mi: „Ani jeden z nás tě nevolal. Jdi zase spát.“ Znovu jsem se pomodlil a lehl si do postele.

O půl hodiny později jsem opět uslyšel jasný hlas, který na mě naléhal: „Yune, půjdeš na západ a na jih hlásat evangelium. Budeš mým svědkem a mým jménem budeš vydávat svědectví.“

Okamžitě jsem vstal a pověděl matce, co se stalo. Nakázala mi, abych šel zpátky do postele a abych nebyl tolik nadšený. Měla obavu, že opět přicházím o rozum! Poklekl jsem a modlil se k Pánu: „Ježíši, pokud jsi to ty, kdo ke mně hovoří, poslouchám. Pokud mě voláš, abych kázal tvou dobrou zprávu, potom jsem připraven uposlechnout toto povolání pro svůj život.“ Okolo čtvrté hodiny ranní následujícího dne jsem dostal sen od Hospodina. V něm jsem spatřil toho milujícího starce, který mi v předchozím vidění dal chléb. Když se ke mně přiblížil, pohlédl mi do očí a řekl: „Měl by ses vydat na západ a na jih hlásat evangelium a být tam Pánu svědkem.“

Ve snu jsem rovněž spatřil obrovské shromáždění lidí. Ze starce vyzařovala směrem k zástupu ohromná

autorita. Privil: „Ty jim budeš svědkem.“ Necítíl jsem se připravený. Na shromáždění ke mně přišla démonem posedlá žena. Stařec mi řekl: „Měl bys na ni položit ruce a vyhnat démona v Ježíšově jménu.“ Ve snu jsem tak učinil. Žena zápasila jako ve smrtelné agónii. Poté byla zcela vysvobozena od démonických mocností, které ji ovládaly. Všechny přítomné přemohl údiv, poněvadž nic podobného nikdy nespátřili. Najednou ke mně ze zástupu vystoupil mladý muž a zeptal se: Jsi bratr Yun? Naši bratři a sestry se za tebe už tři dny postí a modlí. Doufáme, že k nám přijdeš a budeš nám kázat evangelium. Zoufale potřebujeme, abys navštívil naši vesnici.“ Mladý muž mi sdělil své jméno, věk a jméno vesnice, odkud pochází. Byl jsem dojat a řekl jsem mu: „Zítra přijdu do vaší vesnice.“ Za rozbřesku jsem ve spěchu zavolal rodiče a sdělil jsem jim, že odcházím kázat evangelium, neboť mi to Ježíš přikázal. Matka se mě zeptala, kam zamýšlím jít. Odvětil jsem jí: „Minulé noci ke mně Pán třikrát promluvil. Řekl mi: Jdi na západ a na jih kázat evangelium.“ A já chci uposlechnout toto nebeské povolání.“

Věděl jsem, že můj sen byl od Boha, takže jsem si byl jist, že se věci odehrají tak, jak mi bylo ukázáno. Matce jsem řekl: „Až dnes vyrazím na cestu, přijde mladý muž z jihu. Je mu 24 let. Na sobě bude mít bílou košili a šedé kalhoty se záplatami na kolenech. Křesťané v jejich vesnici se už tři dny modlí a postí. Potřebují, abych tam přišel a svědčil jim o Pánu. Dnes ráno jsem se s tím mužem setkal ve snu. Slíbil jsem mu, že s ním půjdu na západ a na jih.“ Matka neměla potuchy, o čem hovořím, takže jsem jí otevřeně řekl: „Dnes I nám přijde mladý muž jménem Ju Jing Čaj. Zůstaňte prosím doma a uvítejte ho. Nedovolte mu odejít, dokud se nevrátím.“ Toho rána jsem opustil svou rodnou vesnici a vydal se na západ. Když jsem přecházel po mostě, potkal jsem starého křesťana jménem Jang. Otázal se mě, kam jdu. Odvětil jsem: „Dnes ráno ke mně Pán třikrát promluvil. Chce po mně, abych kázal evangelium na západě a na jihu.“ Srdce bratra Janga bylo hluboce pohnuto. Řekl: „Zrovna jsem šel za tebou. Dostal jsem za úkol tě vyhledat a jít s tebou na západ do vesnice Gao, abys tam mohl kázat evangelium. Tamní bratři a sestry se doslechli, jak ses modlil a dostal nebeskou knihu. Chtěli jsme, abys přišel a sdílel s námi její slova. Modlíme se a postíme za tebe tři dny. Poslali mě, abych tě šel vyhledat a přivedl tě k nám.“

Když jsme dorazili na místo, celá vesnice pilně pracovala na polích, poněvadž byl čas žní. Jakmile jim však bratr Jang řekl, „toto je muž, za kterého se modlíte,“ všichni odložili nářadí a běželi k nám.

Vešli jsme do domu. Sedl jsem si na podlahu a všichni se natlačili okolo mne. Byl jsem docela nervózní, protože jsem nikdy předtím nehovořil ke skupině lidí. Třicet nebo čtyřicet lidí na mě hledělo, zkoumalo mě očima a dychtilo uslyšet Boží slovo. Hladověli po pravdě. Ve vesnici Gao již několik křesťanů bylo, většinu obyvatel však tvořili nevěřící.

Seděl jsem tam s očima pevně zavřenými a Bibli jsem držel nad hlavou. Prohlásil jsem: „Toto je Bible. Anděl Páně mi ji poslal jako odpověď na mé modlitby. Pokud také chcete Bibli, budete se muset modlit a hledat Boha jako já.“ Hleděli na mě s úžasem, ústa otevřená dokořán. Způsob, jakým mi Bůh Bibli poskytl, v nich vyvolal údiv. Chtěli po mně, abych je vyučoval. Tehdy jsem nechápal, co znamená kázat lidem. Byl jsem pouze schopen recitovat kapitoly Písma, které jsem se naučil nazpaměť, a tak jsem jim nahlas odříkal celé Matoušovo evangelium od první po dvacátou osmou kapitolu. Netušil jsem, zda rozumějí tomu, co jim říkám, či nikoli. Abych se totiž ve své recitaci nezasekl a na nic nezapomněl, zahrnul jsem je naučenými pasážemi rychle jako proudem řeky.

Když jsem skončil, byl jsem naplněn Duchem svatým a zpíval jsem nějaké biblické písně, které jsem se nikdy neučil. Jakmile jsem opět otevřel oči, všiml jsem si, jak se Boží slovo všech zmocnilo. Duch svatý je usvědčoval z jejich hříchů. Všichni klečeli a se slzami na tváři se káli. Toho večera, i když mi bylo pouhých šestnáct let, jsem zjistil, že Boží slovo je mocné. Když je sdílíme s planoucím srdcem, mnozí budou zasaženi. Díky Boží moci desítky lidí na onom prvním shromáždění odevzdaly své srdce Ježíši.

Žádali mě, abych ještě zůstal a pokračoval v předčítání Bible. Řekl jsem jim: „Bůh mi řekl, že musím jít také na jih a i tam být jeho svědkem.“ Vůbec je to nepotěšilo a nechtěli mě pustit! Proto jsem ještě zůstal a odříkal jim prvních dvanáct kapitol knihy Skutků. Rovněž jsem jim slíbil, že jakmile se naučím z paměti další pasáže z Bible, vrátím se do jejich vesnice a odříkám jim je.

Když jsem se již chystal vesnici Gao opustit, přišla ke mně jedna mladá žena a zeptala se: „Řekl jsi, že míříš na jih. Kam přesně se chystáš jít?“

Odpověděl jsem jí: „Na jihu je člověk jménem Ju Jing Čaj. Dnes ráno jsem mu slíbil, že s ním půjdu do jeho vesnice.“ Žena na mě překvapeně pohlédla a zeptala se, zda ho znám.

„Ano, znám ho.“

„A kdes ho potkal?“

Vysvětloval jsem: „Potkal jsem ho ve snu, který mi dnes ráno seslal Pán.“

Najednou se rozplakala a řekla: „Ju Jing Čaj je můj bratr!“

Ta žena byla první věřící v rodině. Poté přivedla k Pánu matku a bratra. Ačkoli nyní žili každý jinde, všichni tři se za mě modlili a postili po tři dny. Pán to všechno řídil tak, jak to dokáže pouze on. Bylo to úžasné dílo Ducha svatého. Obyvatelé vesnice Gao se se mnou láskyplně loučili a po tvářích jim stékaly proudy slz. Když jsem vyrazil na cestu domů, stalo se něco úžasného. Gao se nachází asi šest kilometrů od naší vesnice. Cesta vede většinou po úzkých stezkách, takže pěšky to trvá i dvě hodiny. Jelikož jsem tušil, že Ju Jing Čaj na mě pravděpodobně čeká doma, rozhodl jsem se, že nazpět budu utíkat, aby nečekal příliš dlouho. Při běhu jsem hlasitě recitoval biblické verše a příliš jsem nevěnoval pozornost tomu, kudy běžím. Najednou, aniž bych si něčeho všimnul, jsem zjistil, že vbíhám do domovské vesnice, a přitom jsem si nebyl vědom, že by uběhl nějaký čas! To, co mělo trvat pár hodin, zabralo pouze pár okamžiků.

Tuto zkušenost je obtížné vysvětlit, je však nezapomenutelná. Věřím, že Bůh vykonal stejný zázrak, jako když přenesl Filipa ve Skutcích 8,39-40: *Duch Páně se Filipa zmocnil a ... Filip se pak ocitl v Azótu. Procházel všemi městy a přinášel jim radostnou zvěst.*

Když jsem dorazil domů, matka byla naplněna radostí. Neoslovila mě jménem, ale obrátila se na mě jako na Samuela. Volala: „Samueli, Samueli, ten mladý muž, Ju Jing Čaj, o kterém jsi mi ráno řekl, nás dnes navštívil. Byl oblečený přesně tak, jak jsi mi pověděl.“ Zeptal jsem se, kde tedy je, ona mi však řekla, že již odešel. Zvolal jsem: „Matko, přece jsem tě žádal, abyste ho nenechali odejít! Ve snu jsem mu slíbil, že přijdu kázat do jejich vesnice.“

Matka mi pravila: „Netrap se! Buď trpělivý a nech mě domluvit. Když nás ten drahých hoch odpoledne navštívil, věděla jsem, že se jedná o toho mladíka, o němž jsi mi ráno pověděl. Opravdu se jmenuje Ju Jing Čaj. Když jsem se jej zeptala, zda se nejmenuje Ju, byl velmi překvapený a chtěl vědět, odkud znám jeho jméno. Poté jsem se zeptala: Jste Ju Jing Čaj?“ Byl vyděšený a prosil mě, abych mu řekla, odkud znám celé jeho jméno. Zeptala jsem se: „Přišel jste požádat mého syna, aby vás doprovodil na jih a sdílel tam evangelium?“

Ju užasle stál a opáčil: „Jak to víte?“

Matka vysvětlovala: „Bratři a sestry se již třetí den modlí a postí, aby můj syn k vám přišel a kázal vám evangelium. Slíbil, že s vámi půjde. Ráno však odešel na západ a do večera se vrátí. Nechcete si prosím sednout a napít se vody?“

Jakmile Ju uslyšel matčina slova, rozradostnilo jej to natolik, že se otočil a utíkal domů. Měl tak naspěch, že si dokonce zapomněl svůj slaměný klobouk! Slíbil, že se do západu slunce pro mne vrátí.

Právě když se slunce chystalo zapadnout, vstoupil Ju Jing Čaj k nám na dvorek. Díky dlouhému běhu z něj kapal pot. Vypadal přesně tak, jak jsem ho minulé noci spatřil ve snu. Uchopil jsem jej za ruku a řekl: Jsi Ju a spolu s ostatními se již tři dny modlíte, abych k vám přišel. Dnes ráno jsem se s tebou setkal ve snu. Ježíš tě miluje. Půjdu s tebou.“

Objali jsme se a společně plakali. Matka již více nepochybovala o mém duševním zdraví. Poté, co na nás vložila ruce a požehnala nám, jsme vyrazili do tmy směrem k jejich vesnici na jihu. Když jsme tam přišli, opět jsem místním odříkal všechny biblické verše, které jsem znal.

Toho dne se v naší oblasti rozhořel oheň evangelia. Rozhořel se nejenom směrem na západ, ale také na jih. Později jsme kvůli víře podstoupili četná pronásledování a utrpení, v těchto dnech však všechno bylo příjemné a nádherné.

Bůh vyléval svého Ducha na mnohé zoufalé duše. Jako žíznicí na poušti radostně pily z vod Božího slova. I když jsem byl pouze šestnáctiletý dospívající mladík, Pán mě uschopnil, abych během svého prvního roku po obrácení přivedl více než dva tisíce lidí ke Kristu.

V oněch raných dnech bylo mé porozumění termínům „západ a jih“ omezeno na oblast bezprostředně sousedící s naší vesnicí. Postupně se díky Boží milosti v průběhu let toto teritorium rozšířilo na celou Čínu a dokonce i na národy za jejími hranicemi.

Když jsem se poprvé sdílel ve vesnici Gao, vnuknul mi Pán biblické písně a chtěl, abych je ostatním zazpíval. Ti si poté zapsali jejich slova, aby se je mohli naučit. Jedna z písní vychází z textu Matoušova evangelia, kde nám Ježíš říká, že uhodí-li nás někdo do pravé tváře, měli bychom mu nastavit i druhou. Jiná píseň vyučuje, jak se máme velmi radovat, když kvůli evangeliu zakoušíme pronásledování. A jiná pak vysvětluje, že bychom nikdy neměli být jako Jidáš a zapírat svého Mistra.

Skutečnost, že tak velký počet lidí najednou přišel ke Kristu, přitáhla pozornost úřadů. Všichni křesťané ve vesnici Gao byli zatčeni a předvedeni na policejní stanici. Policisté chtěli vědět: „Kdo vám přinesl jméno Ježíš? Jak to, že jste všichni uvěřili této pověře?“

Věřící byli naplněni nesmírnou radostí. Jediné, co řekli, bylo: „Nebudeme jako Jidáš! Nezradíme našeho Pána Ježíše!“

Policisté je začali bít, avšak oni se radovali ještě více. Říkali: „Uhoďte nás prosím i do druhé tváře!“ Křesťané se smáli a radovali. Policisty bití čím dál tím víc unavovalo a nakonec řekli: „Vy křesťané jste všichni blázni.“ Poté je ještě naposledy varovali a poslali je domů.

KAPITOLA ČTVRTÁ

BŮH ŽEHNÁ CELÉ MÉ RODINĚ

Děkuji Bohu, že spasil celou mou rodinu. Otec odešel do nebeského domova několik let poté, co byl zázračně uzdraven z rakoviny.

Byl jsem smutný i šťastný zároveň. Zarmoucený proto, že jsem přišel o otce v tak raném věku, avšak zároveň šťastný, že jej Pán spasil. Bůh si použil otcovu nemoc, aby celou rodinu přitáhl ke kříži.

Matka byla přesně jako prorokyně Anna, poněvadž stejně jako ona *dnem i nocí sloužila Bohu posty i modlitbami* (Lk 2,37).

Děkuji Bohu nejenom za to, že mi dal úžasné rodiče, ale rovněž za velmi zbožnou manželku. Bible se táže: *Ženu statečnou kdo nalezne? Je daleko cennější než perly. Srdce jejího muže na ni spoléhá a nepostrádá kořist. Prokazuje mu jen dobro a žádné zlo po celý svůj život.* (Př 31,10-12)

Bůh však ve své milosti pro mne takovou manželku našel!

Deling se rozhodla provdat se za mě díky své lásce a poslušnosti Pánu. Dohromady nás daly naše matky. Matka Deling je velmi upřímná a čestná žena, která miluje Boha.

Když jsme se s Deling setkali poprvé, řekl jsem jí: „Bůh si mě vybral, abych byl jeho svědkem a abych jej skrze mnohé těžkosti následoval cestou kříže. Nemám peníze a úřady mě neustále pronásledují. Chceš si mě opravdu vzít?“ Odvětila: „Neměj obavy. Nikdy tě nezklamou. Připojím se k tobě a společně budeme sloužit Pánu.“

Na úřad jsme šli společně. Poté, co jsme zodpověděli různé otázky, jsme napsali svá jména do registračního formuláře. Úředník Deling požádal, aby odešla z místnosti a počkala venku. Mě bylo řečeno, abych se odebral do oddělené místnosti. Úředník si totiž všiml, že se mé jméno vyskytuje na policejním seznamu hledaných osob. Zanedlouho přišlo několik policistů, kteří mne zatklí. Takový byl počátek našeho společného života. Deling to přesto nevzdala a nikdy nelitovala života, k němuž ji Pán povolal. Rozhodla se kráčet cestou kříže.

V manželství byla Deling vystavena ohromnému tlaku ze strany vlastní rodiny, své komunity i úřadů, zachovala si však naprostou věrnost. Rozhodla se při mně stát a zakusila kvůli své víře v Pána i útrapy vězení. Nemohl jsem si přát lepší manželku a partnerku! Pár dní po svatbě jsme spolu vyrazili autobusem na důležité setkání vedoucích. Na autobusové zastávce mne poznal vedoucí úřadu pro náboženské záležitosti naší domovské oblasti. Popadl mě za límec a řekl: „Stůj!. Nikam neutečeš. Půjdeš se mnou na stanici tajné policie.“ Zmocnil se rovněž manželčiny kabelky. Najednou mne Duch svatý vybídl, abych utíkal! Křikl jsem na Deling „Utíkej!“ a než se ten muž vzpamatoval, vysmekl jsem se mu. Upustil kabelku a začal mě pronásledovat. Běžel a křičel: „Špión! Chytněte špióna!“ Na zastávce vypukla vřava. Přeskočil jsem zeď a davu jsem unikl. Byl to zázrak. Lidé mi později řekli, že zeď byla příliš vysoká, než aby ji byl někdo schopn přeskochit.

V nastalém zmatku se podařilo utéci i Deling. Tajné policii se však do rukou dostala její kabelka, v níž byla adresa setkání. Vydali se tam a zatklí několik vedoucích, kteří tam již byli shromážděni.

DELING: Ráda bych vám pověděla, jak jsem poprvé potkala Yuna. Poté, co jsem se stala křesťankou, jsme navštívili nedalekou vesnici, kde se jednou ročně konalo velké křesťanské shromáždění. Jako nová věřící jsem měla být pokřtěna.

Byl listopad, takže již bylo velmi chladno. Z bezpečnostních důvodů křest začal okolo půlnoci. Počítali jsme s tím, že policisté neopustí své pohodlné postele uprostřed chladné noci, aby nás zatklí. Mýlili jsme se však. Okolo jedné hodiny dorazila tajná policie a zatkla více než stovku křesťanů. Nové věřící, včetně mě, křtil Yun. Policisté nám přikázali, abychom se postavili do dvou řad, aby si mohli zaznamenat naše jména a každého z nás

identifikovat. Yun stál rovněž v řadě, avšak když nedávali pozor, vytratil se. Bylo to, jako kdyby Bůh policistům zaslepil zrak a oni ho prostě neviděli.

Yuna jsem již několikrát v minulosti spatřila, poněvadž večerní nedělní setkání se konala v jeho domě, avšak tato zkušenost z křestního shromáždění ve mně zanechala trvalý dojem. Byla jsem přesvědčena, že je tak trochu blázen!

Podle našich zvyklostí domlouvaly všechny věci týkající se našeho manželství matky. Poté, co byla má matka uzdravena a spasena, cítila, že by se měla poohlédnout po mladém kazateli, kterého bych si vzala za muže. Yun byl jediný svobodný kazatelem v celé oblasti! Matka tedy navštívila Yunovu matku a společně se domluvily na našem sňatku. Toto rozhodnutí přišlo matku draho. Když rodině oznámila, že si mám vzít kazatele, otce a bratry to rozzuřilo. Vzít si kazatele bylo podle nich něco daleko horšího než se vdát za žebráka. Věděli, že Yun nemá peníze, takže rodině nebude moci nevěstu vyplatit dary ani penězi. Dělalí, co bylo v jejich silách, aby svatbu překazili, matka však trvala na svém. Tehdy se v té části Číny manželství domlouvala právě takto. Dnes se stále více mladých rozhoduje pro svého životního partnera samo, přesto stále existují mnohá manželství, která jsou domluvena. Přestože již došlo k našemu zasnoubení, má rodina se postarala, abych se i Yunem nesetkala, takže i když byla naše vesnice vzdálena od jeho pouze jeden a půl kilometru, neměli jsme před svatbou žádnou příležitost setkat se či spolu hovořit. Když nadešel náš svatební den, byla jsem osmnáctiletým dítětem. Matka mi řekla, že Yun sice je chudobný kazatel, ale že bych si ho měla vzít, a tak jsem nic nenamítala. Neměla jsem ponětí, co manželství obnáší. Rovněž jsem netušila, co na nás v budoucnu čeká. Byla jsem prostě naivní, prostě a nevinně děvče.

Před svatbou jsme šli s Yunem na registrační úřad, abychom zažádali o povolení k sňatku. Poté, co jsme vyplnili formulář, jsem na Yuna čekala před kanceláří, on však dlouho nevycházel. Rozhodla jsem se, že již déle čekat nebudu a vrátila jsem se domů.

Až později jsem se dozvěděla, že když Yun napsal své jméno, úředníci si všimli, že jej hledá tajná policie kvůli tomu, že je ilegálním kazatelem, a na místě jej tudíž zadrželi! Byli již seznámeni s faktem, že káže evangelium po celé provincii.

To byl tedy počátek našeho společného života! Díky zdržení, které bylo způsobeno zatčením, uplynulo od našeho zasnoubení něco málo přes rok, než jsme s Yunem vstoupili do manželství.

Naše svatba se odehrála krásného slunečného dne 28. listopadu 1981. Starší sboru Fu vedl svatební obřad, který se odehrával v Yunově domě. Bylo prostřeno více než dvacet stolů, u každého sedělo osm až deset lidí, takže celkem se svatby zúčastnilo na dvě stě hostů. Podle našich zvyků se svatba uskutečnila v domě ženicha a ani jednomu z mých rodičů nebylo dovoleno se jí zúčastnit. Přítomni byli moji bratři a sestry, celá Yunova rodina a všichni jeho příbuzní. Vzpomínám si, že bylo kázání, potom nám starší sboru Fu požehnal a najednou jsme byli svoji! V rámci svatební cesty jsme odjeli na jisté setkání. Cestovala s námi rovněž má sestra. Když jsme byli těsně před Nanjangem, všiml si Yuna vedoucí úřadu pro náboženské záležitosti naší domovské oblasti a popadl ho za límec. Utíkaly jsme se sestrou na dámskou toaletu a začaly jsme trhat Yunovu Bibli a nějaké další křesťanské knihy, neboť jsme věděly, že by se dostal do ohromných potíží, kdyby zjistili, že jeho knihy pocházejí ze zámoří. Ten muž začal křičet něco o zločinech, kterých se měl Yun údajně dopustit, Yun jej však setřásl a utekl. Zanedlouho jsme se opět setkali. Tři nebo čtyři měsíce po svatbě jsme se společně účastnili shromáždění, které se konalo asi třicet kilometrů od našeho domova. Yun byl krátce předtím zatčen, avšak podařilo se mu z vazby uniknout, takže byl od té chvíle psancem a nemohl se již vrátit domů. Žil proto na útěku a kázal evangelium po celé Číně.

Bratr Xu nás představil Žangovi Rongliangovi a Yun se s Zangem spojil. Xu s Žangem vedli různé skupiny podzemní cíkve, Xu však mému manželovi řekl: „Ty jdi jako představitel našeho hnutí, získej přátele a buď požehnaním Žangově skupině.“

Stres, který pramenil ze skutečnosti, že manžel byl neustále na útěku před policií, a každodenní starosti života, to vše bylo na mě tehdy příliš. Někdy během těch dní jsem otěhotněla, avšak po několika měsících jsem potratila. Přišli jsme o chlapečka. Bylo velmi stresující jít na vlakové nebo autobusové nádraží a vidět na stěnách plakáty s podobiznou mého muže, které upozorňovaly na skutečnost, že se jedná o hledanou osobu, která je na útěku před zákonem. Manželství s Yunem bylo vpravdě zajímavým obdobím! Mé ženské instinkty často zatoužily po usudlejší způsobu života a spořádané rodině, pronásledování však obvykle učinilo toto přání nespelnitelným.

KAPITOLA PÁTÁ

CESTA PRONÁSLEDOVÁNÍ

Církev v naší oblasti začala růst co do milosti i počtu, jelikož Bůh spasil mnohé a vyslal je získávat další duše. Brzy však proti nám povstala opozice. Díky velkému počtu těch, kdo nyní věřili v Krista, nastal na Úřadech rozruch. Před námi totiž v celé vesnici nebylo jediného křesťana. Matka byla označena za vedoucí našeho sboru a úřady ji pronásledovaly. Na znamení ponížení jí posadili na hlavu velký klobouk a vodili ji po ulicích. Byla přinucena navštěvovat „převýchovné“ kurzy s cílem „pomoci jí reformovat její nesprávné názory“. Poté, co jsem převzal vedení sboru, se tlak přesunul z matky na mou osobu. Policisté se jí často chodili ptát na místo mého pobytu, ona je však obvykle ignorovala a předstírala, že jim nerozumí ani slovo! Po čase ji nechali na pokoji, neboť se domnívali, že se pomátla. V sedmnácti letech jsem byl poprvé zatčen kvůli kázání evangelia. V následujících letech jsme byli opakovaně zatýkáni a vyslýcháni tajnou policií.

Pronásledování nás namísto oslabení ještě více posílilo. Čím větší byl tlak, tím více lásky a ohně pro šíření evangelia jsme zakoušeli. Byli jsme jako děti Izraele v době jejich otroctví v Egyptě: *Avšak jakkoli jej ujařmovali, množil se a rozmáhal dále, takže měli z Izraelců hrůzu.* (Ex 1,12)

V roce 1977 zemřel otec. Nějaký čas byl díky špatné stravě zesláblý a nakonec ve věku 66 let odešel do Boží přítomnosti. Rakovina, ze které jej Pán v roce 1974 uzdravil, se však nikdy nevrátila! Jeho pohřeb byl pro mne velmi dojemný. I když jsem věděl, že je spasen a přebývá v nebi, nesmírně mi chyběl. Podporoval mou službu a byl na mě hrdý a vždy mě povzbuzoval, abych Pánu sloužil celým srdcem.

V zimě roku 1978 jsme začali křtít. Jediným bezpečným způsobem, jak to provést, bylo vysekat díru do ledu na řece a v noci, zatímco policie spala, křtít nové věřící v mrazivé vodě. Při mnoha příležitostech jsme v řekách a potocích jižního Henanu pokřtili stovky lidí. Někdy Pán učinil zázrak a nikdo z křtěnců necítil mrazivou vodu. Někteří dokonce podotkli, že se jim zdála teplá!

Koncem 70. let přicházely k Pánu denně hotové davy. Vystala velká potřeba vyučit je a upevnit ve víře. I když mi bylo jen něco málo přes dvacet, byl jsem považován za zralého vůdce a jednoho ze starších křesťanů, protože jsem přišel k Pánu již v roce 1974!

Rok 1980 byl pro církev v Henanu fantastickým rokem. Vzpomínáme si, že to byl rok, kdy Bůh neustále konal zázraky a uzdravení a Ježíšovo slovo se k mnohým dostalo nadpřirozeně. Tohoto skvělého roku jsme byli svědky ohromného růstu církve. Mnozí z těch, kdo se v roce 1980 obrátili, se později stali vedoucími Boží církve po celé Číně. Provincie Henan se stala čínskou Galileou, odkud pocházeli mnozí Ježíšovi učedníci.

Při jednom shromáždění v oblasti Nanjangu spatřily stovky křesťanů i nevěřících ve vidění nádherný člun plující po oblacích nad místem našeho setkání. Díky tomuto znamení a zázraku se mnozí hříšníci káli a odevzdali svůj život Kristu.

Ve vesnici Fen Šujling („Pahorek rozvodí“), která se rovněž nachází v oblasti Nanjangu, umíral na následky dlouhotrvající nemoci jistý nevěřící muž. Jeho rodina nikdy neslyšela evangelium. Jednoho večera se tomu muži zjevil Ježíš a pravil mu: „Jmenuji se Ježíš. Přišel jsem, abych tě zachránil.“

Vesnice Fen Šujling leží v odlehlé hornaté oblasti, kterou kazatelé dosud nenavštívili. Nebyla tam církev ani pastor, takže když jsem ji poprvé navštívil, překvapilo mne, že evangelium bylo rozšířeno v mnoha okolních vesnicích a desítky rodin věřily v Krista. Evangelium jim kázal sám Ježíš! Tito noví věřící nyní velmi hladověli po vyučování z jeho slova.

V prosinci roku 1980, pár týdnů před Vánocemi, se ďábel snažil použít nový způsob, aby nás pokoušel a oklamal. Namísto násilí a mučení začal používat rafinované návrhy a záluďné triky. Vláda svolala shromáždění 120 náboženských představitelů z celé správní oblasti. K účasti byli pozváni muslimští, buddhističtí, taoističtí a křesťanští vedoucí. Tehdy jsme nevěděli nic o Vlastenecké církvi, kterou vláda formovala. Toto hnutí kladlo důraz na tři body: sebepropagaci, soběstačnost a samosprávnost. Mnozí křesťané to považovali za správnou věc a radovali se, že nadešel nový den, kdy věřící budou moci svobodně uctívat bez zásahů zvenčí a bez pronásledování. Šel jsem na setkání otevřen myšlenkou na připojení k této církvi a byl jsem dokonce nakloněn možnosti stát se vedoucím za naši oblast, pokud to bude ve shodě s Božími záměry. Setkání bylo zorganizováno ve spolupráci místního Úřadu pro náboženské záležitosti (ÚNZ) a tajné policie. Zamýšleli na tomto setkání zvolit za každé náboženství členy komise a předsedu. Šéf ÚNZ mě na toto setkání pozval díky tomu, že jsem měl pověst kazatele evangelia a také proto, že jsem vlastnil Bibli. Více než 90 procent delegátů chtělo, abych se stal předsedou Křesťanské asociace, avšak několik dalších mne veřejně osočilo, že jsem falešný pastor, neboť jsem nikdy nestudoval v teologickém semináři.

Mým hlavním protivníkem byl muž jménem Ho, který o funkci předsedy nám usiloval. Tvrdil, že v Ježíše věří již od matčina lůna! Bylo však všeobecně známo, že Ho během kulturní revoluce Pána zapřel a že byl zastáncem extrémně liberální, na člověka zaměřené teologie. V průběhu setkání Ho hrdě prohlásil, že je lépe kvalifikovaným pastorem než já, protože navštěvoval seminář a před rokem 1949 rovněž studoval na misijní škole. Delegáty ujistil, že on je ten pravý, kdo by měl převzít zodpovědnost za církevní záležitosti v naší oblasti. Dále Ho řekl, že by se vláda měla postavit proti mně a mým spolupracovníkům, poněvadž všude chodíme nelegálně, kážeme evangelium, uzdravujeme nemocné a vyháníme z lidí demony. Řekl, že by nás měli zastavit, protože narušujeme společenský řád a jsme hrozbou pro klid a stabilitu. Nakonec na mě začal ten muž zlostně křičet. Mlčel jsem, jak dlouho to jenom šlo, po nějaké chvíli jsem však ucítil, jak ve mně začíná planout Boží oheň, stejně jako se to přihodilo Ježíši, když byl v chrámu konfrontován s penězoměnci. Když Ho dokončil svou řeč, vedoucí tajné policie povstal a vyzval jej, aby dále hovořil proti „falešným křesťanům jako je Yun“. Spokojeně si mnul ruce a řekl: „Řekni nám prosím vše, co víš o tom, jak Yun a jeho spolupracovníci narušují společenský řád. Vyznej nečistotu svého křesťanství. Pověz, jak se tito falešní pastoři pokoušejí zničit náš národ.“ Ho se cítil poctěn a znovu povstal. Pyšně prohlásil: „My, opravdoví křesťané, máme mnohé výhrady vůči falešným křesťanům, jako je Yun.“ Cítil jsem se velmi rozhněván tím, jak tento muž pomlouvá a haní Boží církev v přítomnosti nevěřících. Již jsem se neudržel. Postavil jsem se na židli a ve jménu Ježíše Krista jsem mu přikázal, aby zmlkl! Vypukl rozruch. Byl jsem naplněn Duchem svatým a mocnými slovy od Pána jsem prohlásil: „Toto setkání Boha netěší!“ Prstem jsem ukázal na ty, kdo tvrdili, že věří v Ježíše: „Vy, co tu sedíte v zahanbení, vás bude soudit Pán. Bible říká, že věřící by neměli sdílet společné jho s nevěřícími. Jak mohou světlo a tma přebývat společně? Boží církev nemá co do činění s modlami. Pán a jeho církev vás budou soudit!“ Dříve, než jsem svá slova dokončil, ke mně přistoupili se slzami v očích někteří bratři a sestry a snažili se mně posadit zpět na židli. Prosili mě, abych přestal, než se dostanu do velkých potíží.

Zástupci tajné policie a náboženští vůdci zuřili. Povstali a pěstmi bušili do stolu. Vyhrožovali mi: „Kdo si myslíš, že jsi, že můžeš narušovat toto shromáždění? Už nikdy se nebudeš moci zúčastnit podobného setkání!“ Jakmile jsem ta slova uslyšel, znovu jsem povstal a prohlásil jsem: „Odcházím. Už mě nikdy na podobné setkání nezvete!“

Takto mě tedy Pán vedl, abych svůj život odevzdal šíření evangelia v Číně a budování podzemní církve. Od toho dne jsem velmi jasně chápal, že Boží království nelze míchat s politikou. Konečným a deklarovaným cílem marxistické doktríny je naprosté vyhlazení všech náboženství. Neposkvrněná nevěsta Kristova nemůže být nikdy ovládána ateistickou vládou nebo vedena těmi, kdo Boha nenávidí! Pravá církev není organizací řízenou lidskými pravidly, ale stavbou, kterou tvoří živé kameny, jejímž úhelným kamenem je Ježíš Kristus. Když jsem odcházel ze setkání, cítil jsem se volný jako pták. Ze srdce mi vytryskla nová píseň:

*Nesu svůj kříž ode dne, kdy jsem opustil domov,
kvůli Ježíši poběžím až na sám konec země.
Mám podíl na utrpení svého Pána,
když se slzami v očích kážu evangelium,
častokrát ve větru a dešti.
Slzy stékají mi po tváři,
mnoho starostí tíží mé srdce,
Ježíšova láska mne však vede vpřed,
jeho láska a milost jsou mi povzbuzením,
ze dne na den dokonale bdí nad mým životem.*

Modlil jsem se: „Pane, kam mám jít? Pane, co mne v budoucnu čeká?“ Pán mi okamžitě připomněl verše z první kapitoly Jeremjáša: „Dříve než jsem tě vytvořil v životě matky, znal jsem tě, dříve než jsi vyšel z lůna, posvětil jsem tě, dal jsem tě pronárodům za proroka.“ Nato jsem odpověděl: „Ach, Panovníku Hospodine, nevím, jak bych mluvil. Jsem přece chlapec.“ Ale Hospodin mi řekl: „Neříkej: Jsem chlapec. Všude, kam tě pošlu, půjdeš, a všechno, co ti ukážu, řekneš. Neboj se jich, já budu s tebou a vysvobodím tě, je výrok Hospodinův.“ (Jr 1,5-8)

V následujících týdnech a měsících mi Pán začal ukazovat rozdíl mezi jeho církví a Vlasteneckou církví v Číně. Věděli jsme, že vláda vytvořila Vlasteneckou církev a toleruje „otevřené, legální“ sbory jenom proto, aby získala nad křesťany kontrolu a rozšířila v církvích svůj politický vliv. Pohlížíme na vlastenecké věřící jako na ptáky uvězněné v kleci. Ano, mohou zpívat Pánu, jsou však pod dohledem a mají přistřižená křídla. Mají svobodu zpívat pouze v rámci omezení, která na ně byla uvalena. V naší podzemní církvi se radujeme ze

svobody, která nám dovoluje vzlétnout, kdykoli nás Bůh vede, a zpívat z celého srdce. Byli jsme vypuštěni z klece a nemíníme se tam vracet! Je rovněž známo, že ptáci uvěznění v kleci mají problémy s reprodukcí. Platí to i pro věřící ve struktuře Vlastenecké církve. Křesťané podzemní církve milují svobodu, rádi se pohybují po okolí, kdykoli je k tomu Bůh vede, a rádi hlásají evangelium všem. Růst pak probíhá rychlým tempem! Jsme si vědomi, že je dnes v Číně mnoho opravdových následovníků Ježíše i ve státě uznané církvi. Osobně znám mnohé z nich a naučil jsem se vážit si jich. Problémy nemáme s ptáky, kteří jsou uvěznění ve Vlastenecké církvi, ale spíše se zkorumpovanými vedoucími a s faktem, že politická moc se používá k ovládnutí lidí.

Tito vedoucí striktně vymezili, co pastoři a členové Vlastenecké církve mohou. Služba bez jejich souhlasu není možná. Evangelizace se nedoporučuje. Ziskávání dětí pro Krista je přísně zakázáno. Dokonce ustanovili, že některé pasáže Bible není možné kázat, například ty, které se týkají druhého příchodu Ježíše Krista. Nemohou vyučovat o uzdravení ani o vymítání démonů. Kniha Zjevení je zakázána celá!

V podzemní církvi jsme se jednoduše nemohli poddat takovému vlivu i zásahům zvenčí. Věříme, že hlavou své církve je Ježíš, nikoli vláda. Oddělili jsme se od Vlastenecké církve a pevně jsme se postavili všem pokusům dostat nás pod její nadvládu.

V reakci na tento postoj vyhlásily čínské úřady dlouhodobou sezónu „lovu na ptáky“. Nemohou vystát svobodné ptáky, kteří se odmítají poddat jejich vlivu. Někdy se jim podaří chytit ptáčka do pasti a uvěznit jej za železnými mřížemi, avšak svobodní ptáci nakladli v kleci vejce, začali se množit a získali mnohé duše pro Pána.

Tehdy jsem zahájil dráhu „evangelizace na útěku“. V podstatě to znamená, že jsme někde kázali evangelium a potom jsme byli přinuceni prchat z místa na místo s policií v patách tak, jak to Ježíš nařídil svým učedníkům: *Když vás budou pronásledovat v jednom městě, prchněte do jiného.* (Mt 10,23)

V červenci 1981 jsem jen taktak unikl vězení poté, co jsem byl zatčen, když jsem vedl shromáždění, jehož se účastnilo asi 120 věřících. Během cesty policejním autem na stanici jsme píchli pneumatiku a já jsem se vytratil zahalen noční tmou. Když jsem té noci uléhal na mokrou zem, volal jsem k Bohu: „Proč s námi takhle zacházejí? Proč nás nemůžeš ochránit?“

Duch svatý mi připomněl dvě místa z Písma: *K tomu jste přece byli povoláni; vždyť i Kristus trpěl za vás a zanechal vám tak příklad, abyste šli v jeho šlépějích.* (iPt 2,21)

Ač vám dával Panovník chléb soužení a vodu útlaku, on, tvůj učitel, už se nebude držet stranou. Na vlastní oči uvidíš svého učitele a na vlastní uši uslyšíš za sebou slovo: „To je ta cesta, jděte po ní,“ ať budete chtít doprava nebo doleva. (Iz. 30,20-21)

Pán mi znovu připomněl mé povolání kázat evangelium na západě a na jihu. Boží milost je pro mne dostatečná a jeho cesty jsou vyšší než cesty naše. My se musíme podřídit Bohu a přijmout vše, co se s jeho svolením stane. Někdy procházíme obdobím pokoje, někdy na nás dolehnu těžkosti a pronásledování. Obojí však přichází od Pána, jenž z nás chce učinit nádoby podle svého záměru.

V jistém období se většina spolupracovníků nemohla ukázat doma, poněvadž je hledala policie. Pokud by se vrátili domů, byli by okamžitě zatčeni. Proto uprchli do různých okresů a měst a kázali tam evangelium. Dokonce ani má žena se nesměla ukázat doma. Policie přišla k nám domů a zkonfiskovala veškerý náš majetek. Naše služba se začala odehrávat po nocích. V noci jsme se setkávali a přes den spali, čímž jsme chtěli minimalizovat riziko, že budeme identifikováni.

Velmi nás povzbuzoval příklad, který nám zanechala raná církev. Uvědomili jsme si, že to, co se nám děje, není nic nového. Během uplynulých staletí procházely zástupy věncích stejnými zkouškami, a přesto trpělivě vytrvali až do konce.

Slovo od Pána potěšilo a posílilo naše srdce: *Jen si vzpomeňte na dřívější dny! Sotva jste byli osvíceni, už jste museli podstoupit mnohý zápas s utrpením; někteří tím, že byli před očima všech uráženi a utiskováni, jiní tím, že stáli při postižených. Vždyť jste trpěli spolu s uvězněnými a s radostí jste snesli i to, že jste byli připraveni o majetek, neboť víte, že máte bohatství lepší a trvalé.* (Žd 10,32-34)

Po mnoho století se evangelium pokoušelo uchytit na tvrdé čínské půdě. Tato půda byla příliš kamenitá, než aby přijala kořeny evangelia, Bůh však ve svém čase své záměry naplnil a ustanovil zde církve. Utrpení, pronásledování a věznění křesťanů mělo za následek rychlé rozšíření evangelia po celé Číně. Kdybychom zakoušeli o něco více pohodlí, pravděpodobně bychom nikdy nevyšli z rodných vesnic. Avšak jelikož jsme neustále prchali na nová místa, evangelium se mohlo šířit i tam, kde jej lidé nikdy předtím neslyšeli.

Tajná policie na mne vydala zatykač. Byl jsem obviněn z „narušování společenského pořádku“. Na každou tabuli na autobusových a vlakových nádražích stejně jako na stovky telegrafních sloupů a zdí vylepili naše fotografie s upozorněním, že se jedná o hledanou osobu. Ve svém úsilí vypátrat nás vyslala tajná policie své lidi na všechna veřejná místa.

Byl jsem v těch dnech několikrát při nejrůznějších příležitostech zadržen, Pán mě však pokaždé umožnil

vyhnout se definitivnímu zatčení a vždy jsem utekl.

Při jedné příležitosti jsme pořádali velké shromáždění ve stodole na vzdálené farmě. Duch svatý působil tak mocně, že věřící povstali a celou noc uctívali Boha. O pár dní později jsem se jednou v noci potřeboval vyspat. Abych se dostal dostatečně daleko od stodoly, kde byl zpěv přece jenom příliš hlasitý, šel jsem si lehnout do kukuřičného pole nedaleko od místa setkání.

Tvrdě jsem spal, když tu najednou dorazila tajná policie a začala zatýkat ostatní vedoucí. Byli nahnáni do aut a převezeni na policejní stanici k výslechu. Policisté se nějak doslechli, že i já jsem na shromáždění kázal a ze všech sil se mne snažili nalézt. Bylo jim řečeno, že někde spím, nikdo však nevěděl, že jsem na poli.

Policisté prohledali všechny místnosti i budovy, ale nenalezli mne. Potom přišli s myšlenkou, že když vypnou hlasitý dieselový generátor, mohlo by se jim přece jen podařit mne v tichu noci vypátrat.

Brzy uslyšeli hlasitý zvuk nesoucí se od kukuřičného pole. Strašně jsem chrápal!

Probudily mne okované boty policistů. Poněvadž jsem však spal a nebyl jsem ve stodole, nemohli mi dokázat, že jsem se na shromáždění podílel

byli nuceni mě propustit.

Tyto incidenty, které se odehrály zpočátku, byly následovány dlouhými léty zkoušek a utrpení. Pán mě začal učit kráčet po stezce pronásledování.

DELING: Počátkem 80. let nikdo z nás neovlastnil Bibli. Mezi stovkami členů církve koloval pouze jeden Nový zákon. O něco později jsme začali dostávat Bible díky operaci Perla, během níž jich zahraniční křesťané přivezli na lodi do Číny milion. Bible, které jsme obdrželi, byly mokré, takže jsme je museli na slunci usušit a pečlivě oddělit jednotlivé stránky od sebe. Nám to však nevadilo. Tento dar byl pro nás cennější než zlato!

V době, kdy se Yun postavil proti státem ovládané církvi, jsem obdržela od Pána vidění: Spatřila jsem se, jak kráčím proti zrcadlu na stěně. Když jsem do zrcadla pohlédla, spatřila jsem, že mám na hlavě dvě Bible.

V tom vidění jsem zjistila, že mám schopnost létat jako pták. Cítila jsem se tak svobodná! Přistála jsem na skále s oběma Biblemi stále položenými na hlavě. Zatímco jsem stála na skále, velký zástup mužů a žen pode mnou zlostně syčel a házel po mně bláto. Chtěli se mě zmocnit, já jsem však mohla v Duchu bezpečně odletět, kdyby to bylo zapotřebí.

Pán mi ukázal, že toto je způsob života, který nás s manželem čeká. Na jednu stranu budeme zakoušet svobodu v Duchu, zároveň však budeme mít spoustu nepřátel, kteří se nás budou snažit pronásledovat a zničit. Budeme schopni se prostřednictvím Ducha svatého povznést a letět, jakmile však dosedneme na zem, bude nás očekávat tento způsob života.

Bylo to jasné zjevení mé budoucnosti. Tehdy jsem vidění nerozuměla, s ubíhajícími léty jsem však byla svědkem toho, že vše se odehrálo přesně tak, jak mi Pán ukázal.

KAPITOLA ŠESTÁ

„BŮH PETRŮV JE TVÝM BOHEM“

V roce 1983 Čínu zasáhla vlna zločinu v podobě vražd, únosů, vydírání a prostituce. Vláda viděla, že se jí kontrola vymyká z rukou, a rozjela kampaň namířenou proti kriminalitě. Stovky zločinců byly veřejně popraveny.

I podzemní církve naneštěstí vláda považovala za nezákonnou a to kvůli tomu, že jsme se odmítli zaregistrovat pod hlavičku Vlasteneckého hnutí. I my jsme se tedy stali cílem této kampaně. Neregistrovaní křesťané byli úřady i státní církví označeni za „duchovní znečišťovatele“. Stovky vedoucích ilegální podzemní církve byly pozatýkány a poslány do vězeňských pracovních táborů. V provincii Henan bylo mnoho křesťanů za svou víru v Ježíše popraveno.

Během této vlny strašného pronásledování se mnou bratr Xu sdílel některé důležité myšlenky. Řekl: Je třeba pečlivě zvážit budoucnost naší podzemní církve. Měli bychom být věrní v malém, zatímco od Boha budeme očekávat velké věci. Musíme se naučit všemu, co nám Bůh bude chtít ukalil ze svého slova, ze života, z našich zkušeností i z našeho utrpení. Proto bychom měli zintenzívnit modlitební úsilí a očekávat na Boží milost a zjevení. Založme vzdělávací střediska a zanesme evangelium do všech částí naší země. Potřebujeme být lépe připraveni vyzbrojit vojsko, a tím upevnit Boží církev."

Xu napsal brožuru s názvem *Budování čínské podzemní církve*. V ní popsal sedm hlavních biblických

principů, na které bychom se ve své činnosti měli zaměřit. Děkoval jsem Bohu, že nyní máme v rukou konkrétnější plán pro naše sbory, se kterým se dalo jít kupředu. Až do té chvíle ve skutečnosti neexistoval žádný celonárodní plán jak zasáhnout Čínu. Od roku 1983 až dodnes se evangelium šíří a tisíce služebníků byly vyslány do strategických nezasažených oblastí.

Díky poslušnosti vedení Ducha svatého jsme svou pozornost upřeli na provincii Šaanxi, která byla do té doby jen velmi málo ovlivněná evangeliem. Několik venkovských sborů velmi potřebovalo povzbuzení a kvalitní vyučování. V Šaanxi leží Xian, hlavní město starověké Číny. O této provincii se traduje, že klade evangeliu větší odpor než většina ostatních provincií.

Když jsem se připojil k jednomu modlitebnímu shromáždění v Henanu, vedoucí mi řekli, že dostali dopis od církve v Šaanxi, ve kterém nás velmi prosí, abychom k nim vyslali služebníky, kteří by je naučili zakládat nové sbory. Řekli mi: „Posledních pár dnů se postíme a modlíme za jejich prosbu. Yune, věříme, že Bůh chce, aby ses vydal na západ do Šaanxi. Chceme, abys s sebou rovněž vzal dvě naše spolupracovnice. Ačkoli nemají žádnou zkušenost s kázáním, můžeš je to po cestě naučit. Jsou to bojovnice evangelia a jsou celým srdcem vydané záchraně duší.“

Téhož večera, ještě než jsme se vydali na cestu do Šaanxi, jsme Boha požádali, aby připravil srdce lidí na přijetí jeho slova. Během modlitby jsem měl hrozné vidění, které mnou otřásl. Ostatní mi pak řekli, že jsem je vyděsil, když jsem z ničeho nic zakřičel: „Haleluja! Ježíšova krev tě přemohla!“

Ihned se přestali modlit a tázali se, co se děje. Pot mi stékal po čele, zatímco jsem vyprávěl: „Měl jsem hrozné vidění. Začala mne pronásledovat odporná černá bytost. Měla děsivou, křečovitě staženou tvář. Přimáčkla mě k zemi a posadila se mi na břicho, abych nemohl vstát. Jednou rukou mě popadla za hrdlo a začala mne dusit. Druhou rukou uchopila jakési železné kleště a pomocí nich se mi snažila zavřít ústa. Sotva jsem mohl popadnout dech. Pak jsem uviděl velkého a silného anděla, jak mi letí naproti. Vší silou jsem vrazil prsty do očí té nestvůry. Spadla na zem anděl mě odnesl do bezpečí. Vykřikl jsem: „Haleluja! Ježíšova krev tě přemohla!“

Poté, co jsem popsal své vidění, jsme se pomodlili a společně slavili večeri Páně. Svěřili jsme svůj život do Božích rukou. Naše trojice (já a dvě mladé sestry) se poté vydala do okresu Šangnan v provincii Šaanxi. Šangnan je izolovaná horská oblast v jihovýchodní části provincie. Mnozí ze zdejších zbídačených obyvatel nikdy nespatrili nikoho odjinud.

Místní věřící obdrželi zprávu o našem příchodu a narychlo připravili tří denní shromáždění. Dostavili se i vedoucí z několika dalších okresů. První den jsem hovořil o dějinách církve a misie. Druhého dne, asi v jednu hodinu odpoledne, jsem přišel o hlas. Navrhli mi, abych si odpočinul, a aby se místo mě sdílely mé spolupracovnice. Požádal jsem sestru Juan, aby kázala o spasení kříže.

Ani jedna z nich předtím nemluvila na veřejnosti. Nikdy předtím ani nestály před větší skupinou lidí! Juan byla tak nervózní, že padla na kolena a plakala. Bible jí upadla na zem. Všem jí bylo líto a modlili se za ni.

Mě odvedli do pokoje, abych si mohl odpočinout. Když jsem ulehl, začal jsem rozjímat nad poselstvím, které jsem toho rána přednesl.

Najednou jsem uslyšel silný hluk! Několik příslušníků tajné policie vyrazilo dveře mého pokoje. Popadli mě a přimáčkli k posteli. Jeden z nich na mne nalehl celou svou vahou. Jednou rukou mi svíral hrdlo. Druhou si hrábl do kapsy, vytáhl svou legitimaci a zakřičel: „Já jsem od tajné policie. Kdo jsi ty?“

Okamžitě jsem se rozpomněl na vidění, v němž jsem spatřil temnou nestvůru.

Dva další policisté vzali provaz a svázali mi ruce za zády a omotali mi je rovněž okolo hrudi a boků. Jeden z policistů si všiml dřevěného červeného kříže na zdi, na jehož břevnu bylo napsáno: „Neboť tak Bůh miloval svět.“ Po jeho levé a pravé straně byly nápisy „Visel na kříži“ a „Vzal na sebe naše hříchy.“

Policisté si ta slova přečetli a hlasitě se zasmáli. Vytrhli kříž ze zdi a přivázali mi jej na záda. Potom do mě začali zuřivě kopat. Na nohy, paže, hrud' u žebra mi dopadala jedna rána za druhou.

Majitel domu přišel, poklekl před policisty a prosil je, aby mě pustili. Řekl jim: „Tento muž je dobrý člověk. Neudělal nic špatného. Zatkněte mě prosím místo něj.“

Policisté jej vyhodili z místnosti a křičeli za ním: „Nikdy bys nemohl zaplatit dluh tohoto muže.“

Poprvé v životě jsem byl poctěn tím, že jsem doslova nesl Kristův kříž na svém těle! Zkrvaveného a ztlučeného mě policisté vítězoslavně odvedli do města. Vzpomněl jsem si na verš: *Skoro se mi zdá, že nás apoštoly Bůh určil na poslední místo, jako vydané na smrt; stali jsme se divadlem světa, andělům i liliiem.* (1K 4,9)

Když mě spatřili lidé ve městě, svázaného provazem a nesoucího velký červený kříž, rozneslo se po okolí, že do města přišel Ježíš z Henanu". Spousta lidí se srocovala okolo, aby mohli tuhle úchvatnou podívanou opatřit na vlastní oči.

Při cestě ulicemi před námi pomalu jel policejní automobil. Amplián rozhlašoval: „Tento muž přišel s Henanu

s úmyslem kázat zde o Ježíši. Vážně narušil veřejný pořádek. Klame lidi. Dnes se jej zmocnila policie. Krutě jej potrestáme."

Byl jsem přinucen pokleknout na špinavou zem a policisté mě poté bili pěstmi do hrudi a do obličeje a zezadu mě opakovaně kopali těžkými botami. Obličej jsem měl již celý zkrvavený. Bolest byla natolik nesnesitelná, že jsem upadl a téměř ztratil vědomí. Postavili mě na nohy a přinutili mě doklopýtat do sousední ulice. Byli rozhodnutí učinit ze mě odstrašující příklad co největšímu počtu lidí.

Pozvedl jsem hlavu a zachytil pohledy lidí z davu. Někteří mě litovali a plakali. Když jsem je spatřil, velmi to povzbudilo mou víru. Když se mi naskytla příležitost, pravil jsem potichu jedné ženě: „Nelituj mě prosím. Měla bys plakat nad ztracenými dušemi v našem národě." Když přihlížející uslyšeli můj hlas, nařikali ještě hlasitěji. Policisté mě vodili ulicemi půl dne. Jakmile se začalo smrákat, odvedli mě na velký dvůr u policejní stanice. Provaz, kterým jsem byl svázán, nepovolili, že zad mi však alespoň sňali kříž. Uzamkli mě ve velké vyšetřovací místnosti. Všiml jsem si, že dveře jsou z oceli a na oknech jsou mříže. Do místnosti vstoupili policisté s podmrčeným výrazem ve tváři. S velkou vážností v hlase mě vyslyšali. V srdci mi zazněl Pánův hlas: „Na skrytém místě tě tvůj Otec ochrání."

Křičeli na mě: „Odkud přesně pocházíš?"

„Z Henanu," odpověděl jsem.

Potom mi došlo, že v Henanu jsem na seznamu hledaných osob. Nechtěl jsem jim prozradit jméno našeho okresu ani města, poněvadž mnohé věřící by to přivedlo do potíží, a tak jsem zavřel ústa a byl jsem rozhodnut nezodpovědět již ani jedinou z jejich otázek.

Cítil jsem, že mě Bůh vede, abych předstíral, že jsem blázen, tak jak to v Bibli čteme o Davidovi. Lehl jsem si na zem a choval se jako pomatenec. Koulel jsem očima a slinil jsem. Neřekl jsem však ani slovo. Policisté byli zděšeni a došli k závěru, že jsem se zbláznil. Mnozí se nahrnuli k oknu a nahlíželi dovnitř. Jeden z policistů odešel do vedlejší místnosti a zatelefonoval do Hena nu, aby u místních úřadů zjistil mou totožnost. Ostatní jej následovali, aby zjistili, co se dozví. Zabouchli dveře a nechali mě v místnosti o samotě. Byl jsem stále pevně svázán provazem, takže nepředpokládali, že bych měl šanci utéci. Přihlížející rovněž věnovali pozornost telefonátu a přesunuli se k vedlejšímu oknu, aby zaslechli alespoň něco. V okamžiku, kdy se na mě neupíralo jediné oko, promluvil Duch svatý k mému srdci: „Bůh Petřův je tvým Bohem." Vzpomněl jsem si, jak andělé otevřeli brány vězení a dovolili mu uprchnout. *Což není každý anděl jen duchem, vyslaným k službě těm, kdo mají dojít spasení?* (Žd 1,14)

Provazy, kterými jsem měl spoutané paže, se zničehonic samy přetrhly! Nesetřásl jsem je, ale uvolněné jsem je ponechal na těle. Rozhodl jsem se, že uteču, a pokud mě chytí, řeknu, že jsem chtěl jít pouze na záchod. S rukama stále za zády jsem ústy uchopil kliku, otevřel dveře a vyšel z místnosti! V tom okamžiku mě Bůh naplnil vírou a odvahou. Připomněl jsem si, že krev Ježíše Krista mě ochraňuje. Prošel jsem davem přihlížejících na dvoře. Nikdo mě nezastavil ani se mě na nic nezeptal! Bylo to, jako kdyby Bůh oslepil jejich oči a oni nebyli schopni rozeznat, kdo jsem. Prošel jsem dvorem až k toaletám na severní straně areálu, které byly vzdáleny asi deset metrů od vyšetřovací místnosti. Nyní jsem co nejrychleji strhl provaz z těla. Moje ruce, paže i ramena byly díky dlouhé době, po kterou jsem byl svázán, ochromeny.

Jelikož vstupní brána byla uzavřena, jediná cesta ven vedla přes dvaapůl-metru vysokou betonovou zeď. Na vrcholku zdi byly zacementovány ostré skleněné střepy. Na chvíli jsem se zastavil, hleděl jsem na zeď a modlil se k Bohu, aby mi uzdravil ruce i tělo.

Rozhodl jsem se, že se pokusím zeď přeskocit. Neviděl jsem ostatně jinou možnost. Byl jsem v pasti a každým okamžikem se mohli objevit policisté a zmocnit se mne. Co následovalo, je z lidského hlediska nemožné, Bůh je mi však svědkem, že to, co se chystám popsat, je pravda.

Nejprve jsem se přitáhl k vrchnímu okraji zdi, jak jenom to šlo. Pohlédl jsem se přes její okraj a na druhé straně spatřil odkrytý tři metry hluboký septik.

Zarputile jsem se držel okraje zdi, když tu jsem najednou ucítil, jako by mne někdo nadzvedl a přehodil na druhou stranu! Letěl jsem tak daleko, že jsem přeskočil i ten septik! Pojednou mi v mysli vyvstal verš z Písma: *S tebou proběhnu i nepřátelskou vřavou, se svým Bohem zdolám hradbu.* (2S 22,30)

Petrův Bůh mi neuvěřitelným způsobem pomohl přeskocit zeď a uprchnout! Věřím, že v tomto případě mi překážku pomohl zdatý anděl, kterého jsem předtím spatřil ve vidění. Na hory se snesla tma. Poslepu jsem utíkal přes kopce a lesy. Neměl jsem tušení, kam mířím, ale snažil jsem se co nejvíce vzdálit od policejní stanice.

Při běhu jsem s vděčností v srdci odříkával následující žalm: *Ve tmách vzhází přímým světlo; Bůh je milostivý, plný slitování, spravedlivý. ... nezhroutí se nikdy, spravedlivý zůstane v paměti věčně. Nemusí se bát zlé zprávy, jeho srdce pevně doufá v Hospodina. Jeho srdce má oporu v Bohu, nebojí se, jednou spatří pád*

svých protivníků. (Ž 112,4.6-8)

Když jsem někdy dříve běžel tmou, občas jsem zabloudil, avšak Bůh mne ve své hojné milosti vždy dovedl do cíle. Během několika následujících hodin jsem zdolal dvě hory a překročil řeku. Najednou jsem uslyšel, jak ze tmy někdo volá: „Bratře Yune, kam míříš?“

Přistoupil ke mně nějaký muž a zeptal se: „Bratře Yune, proč jsi v tomhle stavu?“ Spatřil krev a šrámy na mých rukou a zvolal: „Co se ti stalo?“

Bylo kolem půlnoci. Nepoznal jsem, kdo to je, a tak jsem se jej potichu zeptal: „Věříš v Ježíše? Znáš mě?“ Muž odpověděl: „Včera a dnes ráno jsem se účastnil tvého shromáždění, ale dnes odpoledne, když jsi přišel o hlas, jsem utíkal zpět na své hospodářství, abych tam dodělal nějakou práci.“

Nevěděl o zatčeních, ke kterým toho dne došlo. Bůh ve své prozřetelnosti tomu muži dovolil, aby shromáždění opustil jen pár minut předtím, než na místo dorazila tajná policie. Tento bratr byl těžce pracující farmář, na kterého každý den čekala spousta povinností. Nyní o půlnoci zrovna pracoval na poli, hnojlil úrodu a snažil se dohnat čas, o který přišel kvůli účasti na shromáždění.

Řekl jsem mu: „Dnes odpoledne mě zadržela policie, Pán mne však vysvobodil z jejích rukou. Pomohl mi uniknout přes zeď policejní stanice. Kde zrovna jsem? Můžeš mi pomoci?“ Ten drahý bratr mi odpověděl: „Pojď ke mně domů a převlékni se.“

„Ne,“ protestoval jsem. „Na to není čas. Nejdůležitější je, abys mne dovedl k mým spolupracovníkům a vedoucím své církve.“

Hospodářství tohoto bratra bylo daleko od místa shromáždění. Okamžitě všeho nechal a po velmi úzké pěšině se se mnou vydal na cestu. Nakonec jsme dorazili do domu, kde jsem byl odpoledne zatčen. Když jsme byli na místě, uslyšeli jsme hlasitou modlitbu. Lidé uvnitř volali k Pánu a přimlouvali se za mé propuštění. Jakmile mě spatřili, těžko se jim chtělo uvěřit vlastním očím! Byli udiveni, že mne Pán vysvobodil z rukou těch bezbožníků. Vyměnili mi mé mokré šaty, omyli mi rány a šetrně mi setřeli krev z rukou a z obličeje.

Snažil jsem se věřící povzbudit. Poté jsem se za ně pomodlil a svěřil je do rukou našeho milosrdného Boha. Učil jsem je: *Musíme projít mnohým utrpením, než vejdemo do Božího království. (Sk 14,22)* Odvážně prohlásili: „Půjdemo dál v poslušnosti Božímu slovu.“

Všichni plakali. Než se rozednilo, opustila naše trojice po závěrečné modlitbě to místo a automobilem jsme vyrazili k dalšímu cíli. Zahanbená policie po mně všude pátrala, nemohla mne však nalézt. O několik dní později jsme se bezpečně vrátili do Henanu.

Naše cesta na západ byla cestou plnou slz a nádherné Boží ochrany před bezbožníky. Byli jsme vskutku závislí na Božím milosrdenství, kterým nás zahrnul díky vroucím modlitbám bratrů a sester. Když jsem se vrátil do Henanu, setkal jsem se s bratrem Xu, s bratrem Fu a se svou drahou manželkou. Jakmile jsem je spatřil, začal jsem citovat následující pasáž z Bible: *Chtěli bychom, bratři, abyste věděli o souzení, které nás potkalo v Asii. Dolehlo na nás nadmíru těžce, nad naši sílu, až jsme se dokonce vzdali naděje, že to přežijeme; už jsme se sami smířili s rozsudkem smrti - to proto, abychom nespolehali na sebe, ale na Boha, který křísí mrtvé. (2K 1,8-9)*

Fu byl nadšen, že mne opět vidí. Řekl: „Před pár dny měla tvá manželka na modlitebním shromáždění vidění. Uslyšela hlas: ‚Yun byl zatčen v provincii Šaanxi. Je zapotřebí velkého zázraku, aby unikl!‘ Pověděli jsme to církvi a všichni se okamžitě začali za tebe postit a modlit.“

Když jsem ta slova uslyšel, vytryskly mi z očí slzy vděčnosti za Boží lásku a milosrdenství. Dovolte mi, abych vám řekl, co se dělo s těmi dvěma ženami, které mne doprovázely na cestě do Šaanxi. Juan byla tak nervózní, že když jsem ji požádal, aby na shromáždění vyučovala, zhroutila se a plakala. Bůh však prostřednictvím slz těch sester vykonal nádherné dílo. Obě se rozhodly zůstat svobodné, aby se mohly plněji věnovat práci pro Pána. Dnes je Juan jednou z hlavních vedoucích skupiny podzemní církve *Znovuzrození*. Má odvahu lva a je plná víry a odhodlání!

DELING: V našem životě v té době stále více narůstal neklid. Jedna část mé osobnosti toužila po pokojném rodinném životě a po normálním životě s manželem po boku. Když jsme učinili pevné rozhodnutí následovat Ježíše bez ohledu na to, co nás to bude stát, ve skutečnosti jsme nechápali, co všechno to zahrnuje! Rok 1983 byl z hlediska pronásledování v Číně hrozným rokem. Stovky církevních vedoucích policie pochytila jako zločince a poslala do vězení. Byli jsme nuceni prchat před úřady. Pro všechny to byla doba plná napětí a stresu.

Tehdy se manžel odebral do provincie Šaanxi a kázal evangelium v oblasti, do které jsme nikdy předtím žádného služebníka nevyslali. Yun byl pryč několik dní, když tu ke mně ve vidění promluvil Pán a řekl mi, že byl zatčen a že mu sám pomůže uniknout.

Vidění mě velmi povzbudilo. Uvědomila jsem si, nakolik má Bůh vše pod kontrolou. Neměli jsme telefony

ani jiný komunikační prostředek, Pán však komunikoval za nás! Pocítila jsem velké štěstí a úlevu, když jsem opět spatřila manželovu tvář! Byl v hrozném stavu. Tloukli jej do hlavy a místy mu vytrhali vlasy. Celé tělo pokrývaly jizvy a modré podlitiny, avšak nyní byl již v bezpečí. Když jsme pak uslyšeli, co vše se přihodilo a jak mu Pán pánů pomohl nadpřirozeným způsobem utéci, byli jsme naplněni vděčností a chválou. Tato zkušenost mi pomohla nabýt důvěry v to, že vše, čím bude Yun v budoucnu procházet, bude v Božích rukou a ve shodě s jeho vůlí.

KAPITOLA SEDMÁ

BŮH CHCE CELÉ MÉ SRDCE

Měsíce jsme žili jako štvaná zvěř. Nikdy jsme dopředu nevěděli, kde budeme spát a zda nás neodvleče policie. Vláda spolu s Vlasteneckou církví oklamala spoustu křesťanů po celém světě tvrzením, že v Číně existuje náboženská svoboda a že lidé mají právo volby. Drze prohlašují, že křesťané již nejsou pronásledováni pro svou víru. Má vlastní zkušenost (stejně jako zkušenost tisíců dalších věřících, kteří náležejí k podzemní církvi) je zcela opačná. Když jsem byl při jedné příležitosti zatčen, dopřála mi policie možnost volby - zda chci být zbit elektrickým obuškem, nebo raději sešvihán provazem. Vysmívali se mi a říkali: „Tohle je tvá svobodná volba.“

Náboženská „svoboda“ v Číně existuje pouze v případě, jste-li ochotni konat, mluvit, žít a uctívat přesně ve shodě s instrukcemi vlády. Každý, kdo louží žít zbožným životem a zcela se řídit Ježíšovým učením, brzy zjistí, kolik svobody doopravdy má. Ještě týden poté, co mě v provincii Šaanxi zbili, jsem krvácel z úst. Zatímco jsem se dával do pořádku, rozhodl se můj sbor poslat mě na jih do provincie Hubej. Během této cesty jsme zakoušeli mnohé zázraky. Mnozí byli mocí Ducha svatého zázračně uzdraveni. Úřady vynakládaly velké úsilí ve snaze dopadnout nás, a proto moji spolupracovníci velmi dbali na mou bezpečnost. Přesunuli mě na sever provincie Hubej.

Spali jsme po jeskyních a pěšky jsme přehali z místa na místo. Oblečení jsme měli potřhané a vlasy rozčuchané. Lidé námi byli znechuceni; byli jsme pro ně *vydědenci světa, na které se všechno svaluje* (iK 4,13).

Na severu provincie Hubej jsem strávil delší dobu. Odehrály se zde mnohé zázraky a tisíce byly zasaženy evangeliem. To samozřejmě upoutalo pozornost tajné policie a úřady v celé oblasti okolo hranic mezi provinciemi Hubej a Henan byly v pohotovosti. Brzy jsme byli zasaženi bouří pronásledování. Na ulicích každého města byly vylepeny plakáty, na kterých stálo, že všechny ilegální podzemní sbory budou rozprášeny a jejich vedoucí zatčeni. Rovněž prostřednictvím rozhlasu byli lidé varováni, aby nám nenaslouchali a okamžitě kontaktovali úřady v případě, že vědí, kde se nacházíme. Pořádali jsme shromáždění v domě jednoho křesťana v městě Heping na severu provincie Hubej. Ze Sibíře vál studený vítr, který způsobil, že teplota poklesla hluboko pod bod mrazu. Dostala se k nám zpráva, že bratra Enšena zrovna toho rána poslali do vězení. Situace byla tak napjatá a riziko tak velké, že se dokonce i naši věřící hostitelé rozhodli nepřijmout nás toho večera do svého domu. Velmi dobře si byli vědomi toho, že pokud budou přistiženi, jak hostí křesťanské shromáždění, čekají je roky vězení. Matka rodiny poklekla na kolena a úpěnlivě nás prosila, abychom odešli. Promluvil jsem k ní a zeptal se: „Nejsme místní a pronásleduje nás policie. Můžeš nám alespoň půjčit starou roztrhanou deku, abychom v té zimě a chladu přečkali noc venku?“ Odpověděla: „Pokud vás chytí, tajná policie pozná, že ta deka je z našeho domu a my budeme mít velké potíže.“

Nakonec jsem se svými spolupracovníky bez naděje i bez deky dům opus til. Hladoví a promáčení jsme kráčeli tmou a třáslí jsme se zimou. Poblíž se objevilo několik psů a jejich vytí znělo jako výsměch. Byla taková tma, že když jsem natáhl ruku, neviděl jsem prsty. Tedy dokonce i naši bratři nás odmítli! Bůh se rozhodl vyučovat nás takto, abychom ve věci své ochrany a zao patření volali pouze k němu a spoléhali na něj. V slzách jsme se k němu modlili. Bičoval nás mrazivý vítr. Žang Rongliang, já a další spolupracovníci jsme kráčeli dál a pokoušeli jsme se zahřát. Skrže zaťaté zuby jsme zpívali písně. Pochodovali jsme již nějakou chvíli, když jsme na poli narazili na kupku sena. V touze uniknout nepřijemnému větru jsme si v ní vyhrabali díru, bylo tam však místo pouze pro jednoho. Do sena se vplížila jedna sestra.

S Žangem jsme pokračovali v chůzi tmou. Pokoušeli jsme se zahřát tak, že jsme si okolo těla omotali starý roztrhaný pytel.

Poté jsme běželi dva kilometry, až jsme se dostali k velkému rybníku. Tajná policie celou noc prohledávala vesnici, my jsme se však choulili v křoví u rybníka. Po půlnoci teplota ještě klesla. Vítr dorážel čím dále prudčeji a začalo pršet. Ledové dešťové spršky nás bodaly až na kost jako jehly. Drkotaly nám zuby a v žaludku nám hlasitě kručelo. Přitiskli jsme se s Žan-gem k sobě a snažili jsme se trochu zahřát. Poklekli jsme na břehu rybníka a modlili se: „O Pane, pro svou drahocennou krev, již jsi prolil na kříži, prosíme, slituj se nad naším národem. Rozežen prosím temné mraky nad Čínou.“ Asi ve čtyři hodiny ráno jsem se cítil natolik zdeptán, že jsem poodešel a u samotě jsem volal k Pánu. V té zimě jsem najednou obdržel jasné vidění od Ducha svatého. Na obloze se stahovala černá mračna. Od pouště se přihnala prudká pí-sečná bouře a pohltila mě. Slyšel jsem hřmění, nepršelo však. Najednou jsem spatřil obrovskou vlnu přicházející od severu. Řítla se ke mně vodní stěna a chystala se mne smést. Zvolal jsem: „Bože, zachraň mě!“ Potom jsem spatřil velkou, asi metr vysokou nádobu. Vznášela se přede mnou. Popadl jsem ji a co nejrychleji jsem skočil dovnitř. Z nebe se okamžitě na nádobu snesl deštník. Držel jsem deštník pevně nad hlavou a zatímco z nebe padaly provazy deště, já jsem zůstal suchý. Smýkaly mnou proudy vody. Nádobu narážela do kamenů, byl jsem však v bezpečí. Sedě v nádobě jsem pozvedl oči a spatřil, jak jsou bratři a sestry z nejrůznějších částí Číny zatýkáni, bití a vězněni. Viděl jsem hroznou vlnu pronásledování, nemohl jsem však nikomu pomoci. Pouze jsem plakal. Poté, co vidění skončilo, jsem si hoře stěžoval Pánu: „Proč nemáš dostatek síly, abys ochránil mne a další věřící? Vím, že budu také zatčen. Padnu do rukou tajné policie. Mám matku a manželku. Proč se mnou takto zacházíš?“ I přes můj hněv mi Pán neodpověděl. Domů jsem se vrátit nemohl, protože bych byl zatčen. Nemohl jsem pomoci bratrům a sestrám, kteří byli mučeni po celé Číně. Cítil jsem se zdeptaný. Nemohl jsem kupředu, nemohl jsem se vrátit. Bůh si použil tyto okolnosti, aby mi ukázal, že chce, aby celé mé srdce bylo zcela vydáno jemu. V mé zoufalé situaci se mi v mysli začala rodit nová píseň:

*Dokud jen budu žít, budu milovat pouze svého Pána,
celým svým srdcem, silou a myslí budu milovat pouze svého Pána,
bez ohledu na to, co se mi přihodí, budu milovat pouze svého Pána,
ve všech svých skutcích a slovech budu milovat pouze svého Pána.
V čase radosti a veselí budu milovat pouze svého Pána,
i když na mne bude doléhat hlad, i když budu nasycen,
budu milovat pouze svého Pána,
jsem jeho v životě i smrti, budu milovat pouze svého Pána.
Bůh za mne obětoval svůj život,
můj těžký hřích byl odpuštěn,
celý svůj život jsem mu zasvětil,
budu milovat pouze svého Pána.*

Pověděl jsem Žangovi, co jsem spatřil ve vidění. Řekl jsem mu: „Musíme toto místo opustit. Bůh nás ochrání. On bude naším úkrytem.“ Pokračovali jsme v cestě, aniž bychom čekali, až se rozední.

Nyní jsem již daleko lépe chápal, že ať se dostanu do jakékoli situace, budu v Pánových rukou a on mě vysvobodí. Znovu jsem vyrazil vpřed pod le Pánova povolání.

Cítil jsem zahanbení a vinu kvůli tomu, jak jsem si Pánu stěžoval, on mi však prokazoval trpělivost a lásku a nejednal se mnou tak, jak jsem si zasloužil, ale citlivě mi pomáhal, jako když orel pečuje o svá mláďata.

DELING: Počátkem 80. let jsme se těšili z krásnějšího vztahu a z užší jednoty než kdykoli předtím. Tlak, který na nás byl vyvíjen, znamenal, že abychom vůbec přežili, museli jsme spoléhat na Pána a jeden na druhého. Láska sourozenců přinášela mému srdci velkou útěchu. V té době jsme rovněž byli svědky největšího počtu zázraků za dobu naší služby Pánu. Nadpřirozená navštívení, uzdravení a osvobození od démonů byla na denním po řádku.

Přes všechny těžkosti (nebo možná právě díky nim) zakoušela církev rychlý růst. Oheň probuzení od Pána byl zažihán po celé Číně. Přihodilo se i několik pozoruhodných věcí, které přivedly zástupy ke spasení kříže. V mé domovské vesnici Jenžang žil muž jménem Žang, který byl tajemníkem komunistické strany a po léta mučil křesťany. Stejně jako apoštol Pavel, než se setkal s Ježíšem, i Žang zdánlivě nacházel potěšení v likvidaci církve. Jednoho zimního večera jsem spolu s matkou, bratrem Fu, několika spolupracovníky a Yunem šla do Jenžangu. Navštívili jsme tam jednu křesťanskou rodinu a modlili se za ni. Shromáždilo se tam na třicet křesťanů, rozhodli jsme se tedy, že uspořádáme shromáždění. Jeden ze sousedů zaslechl naše uctívání a upozornil na nás tajemníka strany Žanga. Ten do domu poslal tým policistů. Vyzbrojeni obušky a provazy nás

přišli zatknout a odvést na místní policejní stanici. Tajemník strany měl bratra, který bydlel v nedaleké vesnici. Ten trpěl mentální poruchou. V okamžiku, kdy se příslušníci policie chystali přerušit naše shromáždění, vložil ďábel do srdce a myslí tajemníkovu bratra vražedného ducha. Ten zabil svou osmdesátiletou matku tak, že jí rezavým nožem uřezal hlavu. Její tělo pak hodil do latríny na dvorku. Ve chvíli, kdy Fu vedl zpěv, vběhli policisté na dvůr před dům, v němž jsme byli shromážděni. Vykopli dveře a krutě ztloukli bratra Fu pendrekem. Doba, po kterou mučili toho postaršího muže tak, že jej div nezabili, se zdála jako věčnost. Potom jeho bezvládné tělo pevně svázali provazy. Nám nezbývalo nic jiného než se modlit za svého milovaného pastora. Yunovu matku poválili na zem a zuřivě do ní kopali. Když se ji chystali svázat provazy, všimli si, že na shromáždění jsou přítomni nějací mladí. Svázali je tedy namísto ní a všechny nás odvedli na policejní stanici.

Toho večera nás nechali v cele a rozhodli se, že budou pokračovat až po rozednění. V noci se však k tajemníkovi donesla zpráva, při níž mu ztuhla krev v žilách: „Tvůj mladší bratr zabil vaši matku! Má uříznutou hlavu a její tělo se našlo v latríně!“ Tajemník běžel domů a na náš případ docela zapomněl. Ráno jsme se tu novinu dozvěděli a volali jsme k Pánu, aby se slitoval nad tajemníkem a jeho rodinou, aby se mohli kát a přijmout odpuštění. Když tajemník dorazil domů, našel bratra v posteli. Zeptal se ho: „Kde je matka?“ On mu odpověděl: „Už jsem ji zabil a její tělo hodil do latríny.“ Tajemník se na něj zlostně rozkřikl: „Proč jsi tu hroznou věc udělal?“ Duševně nemocný bratr mu odpověděl: „A proč ty pronásleduješ křesťany? Právě proto, že je pronásleduješ, jsem zabil matku.“ Hned nato vytáhl dlouhý rezavý nůž a pokusil se napadnout rovněž bratra, ovšem příslušníci tajné policie, kteří Žanga doprovázeli, mu v tom zabránili. Spoutali jej a odvezli na policejní stanici. Jak tajná policie, tak obyvatelstvo celé oblasti uvěřilo, že tento incident je Božím soudem nad Žangovou rodinou za to, že pronásledoval křesťany. Od té chvíle nechávaly úřady křesťany na pokoji. Ta událost vyvolala údiv u všech ve vesnici. Všichni vyznali: Ježíš je vskutku živý Bůh.“ Celá vesnice se obrátila k Bohu a přijala křest. Všichni křesťané projevíli tajemníkovi a jeho rodině opravdovou lásku a soucit. Té rodiny se to hluboce dotklo a všichni její členové pokorně při jali Ježíše. Na mysl mi přišlo Písmo: Víme, že všechno napomáhá k dobrému těm, kdo milují Boha, kdo jsou povoláni podle jeho rozhodnutí. (Ř 8,28)

Mnozí z nově uvěřivších ve vesnici Jenžang se rozhodli celým srdcem sloužit Pánu. Rozhodli se přinést evangelium do těch oblastí, které ještě nikdy neslyšely jméno Ježíš. A tak se toho strastiplného roku 1983 různým způsobem a díky mnohé prolité krvi evangelium rychle šířilo.

KAPITOLA OSMÁ

„UPOKOJTE SE A VĚZTE, ŽE JSEM JÁ BŮH“

... a mnohé bratry právě mé okovy povzbudily, aby se spolehli na Pána a s větší smělostí mluvili beze strachu slovo Boží. (Fp 1,14)

Děkuji Bohu za jeho milost a za jeho povolání pro můj život. Jak velká je moc, kterou uděluje těm, kdo v něj věří! I když po celé Číně právě zuřilo pronásledování, připravovali jsme se s manželkou na cestu na sever. Společně jsme zpívali píseň inspirovanou mocným prohlášením apoštola Pavla ze Skutků 20,22-24:

Nyní jdu do Jeruzaléma, protože mě Duch pudí, a nevím, co mě tam potká. Vím jen tolik, že mi Duch svatý město od města ohlašuje, že na mne čekají pouta a utrpení. Ale já nepřikládám svému životu žádnou jinou cenu, než abych dokončil svůj běha splnil úkol, který jsem dostal od Pána Ježíše: Hlásat evangelium o Boží milosti.

Pokračovali jsme ve shromážděních, povzbuzovali věřící a prosili Pána o vedení. Během jedné modlitební chvíle k nám najednou Pán prorocky promluvil: „Když tentokrát s manželkou půjdete na sever, ocitnete se v nebezpečí. Nehledě na to, co se stane, Pán bude s vámi.“ Následujícího rána, ještě před východem slunce, jsme se s Deling vydali autobusem do okresu Wujang na severu. Minuli jsme mnoho autobusu vých zastávek, na kterých byly vylepeny plakáty s mou fotografií a jménem a které upozorňovaly, že jsem nebezpečný zločinec a kontrarevolucionář. Plakáty mě obviňovaly, že jsem vůdce protivládní organizace, která podněcuje proti státní náboženské politice.

Vjednom městě jsme museli přestupovat na jiný spoj. Měl jsem sluneční brýle, abych si zakryl oči. Mnozí z těch, kdo čekali na zastávce, si plakátů všimli a zaslechli jsme, jak o nich diskutují. Jeden muž povídal: „Kdo toho zločince na útěku pomůže chytit, dostane velkou odměnu.“

Naše nitro bylo naplněno nepopsatelnou radostí, protože jsme věděli, že Pán je naším útočištěm. Drželi jsme se za ruce a cítili jsme se velmi poctěni, že kvůli Ježíši můžeme být hledanými zločinci. Je velkou ctí zakoušet pokošení pro Pánovo jméno. Zjistili jsme, že křesťané v Henanu jsou zcela jiní než v provincii Hubej. Všichni

byli ochotni riskovat kvůli nám život a přijmout nás, „zločince“, do svého domu. Čím napjatější situace byla, tím horlivěji se snažili prokazovat lásku a úctu Božím služebníkům. Pokračovali jsme v chůzi. Shromáždění se mělo konat v jisté vesnici. Duchem svatým jsme byli vedeni, abychom zpívali mocnou píseň *Pánovi mučedníci*:

*Ode dne, kdy se o Letnicích zrodila církev,
Pánovi následovníci se dobrovolně obětovali.
Desítky tisíc jich položily své životy, aby se evangelium mohlo šířit,
a díky tomu přijali korunu života.*

Refrén:

*Být mučedníkem pro Pána, být mučedníkem pro Pána.
Jsem ochoten slavně položit svůj život pro Pána.
Ti z apoštolů, kteří Pána milovali až do konce,
dobrovolně Pána následovali po stezce utrpení.
Jana vyhnali na osamělý ostrov Patmos,
Štěpána ukamenoval k smrti rozlícený dav.
Matouš byl davem ubodán v Persii, Marek zemřel, když jej koně roztrhli vpůli,
Doktor Lukáš byl bezohledně pověšen, Petr, Filip a Šimon byli ukřižováni.
Bartoloměj byl pohany zaživa stažen z kůže,
Tomáš zemřel v Indii, když pět koní roztrhalo jeho tělo,
Apoštola Jakuba stal král Herodes,
Jakub Menší byl rozřezán napůl ostrou pilou.
Jakub, bratr Páně, byl ukamenován k smrti, Juda byl pověšen na sloup a zastřelen šípy,
Matějovi stali hlavu v Jeruzalémě, Pavel se stal mučedníkem za císaře Nera.
Jsem připraven vzít svůj kříž a jít kupředu,
následovat apoštoly na cestě oběti.
Aby desetitisíce drahocenných duší mohly být spaseny,
jsem ochoten zanechat vše a být mučedníkem pro Pána.*

Když jsme dozpívali, místo, na kterém jsme byli shromážděni, se zatřásl. Byl slyšet hlasitý pláč. Povstal jsem, abych promluvil o Pánově utrpení. Padl však na nás Duch svatý a my jsme se začali vroucně přimlouvat za svůj národ. Obnovili jsme svůj závazek bojovat pro Pána.

Když shromáždění skončilo a všichni již odešli spát, bratr Žen, pokorný a věrný křesťan, poklekl na dvoře a pokračoval v modlitbách za náš národ. Duch svatý mu jasně oznámil: „Jsou mezi vámi ti, kdo budou během tří dnů svázáni a zbiti pro mé jméno. Někteří dokonce kvůli mně položí svůj život.“

Poté, co mi to oznámil, jsem cítil, jak Pán hovoří ke mně osobně. Zašeptal jsem modlitbu: „Otče, jsem připraven trpět pro tvé jméno.“ Spolu s manželkou jsme se modlili a pocítili jsme, že by se měla vrátit domů a potěšit rodiny mnohých služebníků, kteří byli uvězněni. Zamával jsem jí na rozloučenou a místní věřící ji odvezli na autobusovou zastávku.

Po celé tři dny, co trvalo naše shromáždění, hustě sněžilo. Některé starší domy ve vesnici se pod tíhou sněhu na střeše zhroutily. Celá vesnice byla pokryta ledem a sněhem, srdce všech přítomných však naplňoval Boží oheň. O půlnoci třetího dne, 17. prosince 1983, shromáždění vrcholilo. Hostitelé připravili teplou vodu a chystali se všem umýt nohy. Já jsem umýval nohy svého spolupracovníka svými slzami. Poté mě vybídl, abych se posadil. Sundali mi ponožky a svými slzami mi umyli nohy; potom mi boty znovu opatrně obuli. Naše shromáždění se konalo v místě nazvaném „Vesnice lásky“. Jak pravdivé se to nakonec ukázalo! Rozdělili jsme se a odešli si odpočinout do domů různých křesťanů. Ještě než jsme odešli, bratr Žang sundal svůj velký zimní šál a dal mi jej. Ihned poté, co jsme opustili místo setkání, nás na okraji vesnice zastavilo asi dvanáct mužů s baterkami. Křičeli: „Kdo jste? Co tu pohledáváte?“ Naši spolupracovníci pochopili, že něco není v pořádku, a tak se obrátili a začali utíkat. I já jsem se obrátil na útěk, bylo však již pozdě. Jeden z mužů, který v ruce třímal elektrický obušek, se ke mně rozběhl a uštědřil mi ránu o síle několika stovek voltů. Okamžitě mě to odmrštilo vzad. Ležel jsem ve sněhu a tělem mi procházela nesnesitelná bolest. Kopali mě okovanými botami a mlátili rukojetmi svých pistolí. Spolu semnou byli zatčeni další čtyři bratři. V tom okamžiku jsem uslyšel tichý hlas shůry, který mi řekl pouhá dvě slova: „Já vím!“ Uvědomil jsem si, že je to známý hlas Pána Ježíše, který před mnoha staletími řekl pronásledovaným věřícím ve Smyrně: *Vím o tvém soužení a tvé chudobě, ale jsi bohat, vím, jak tě urážejí ti, kdo si fíkájí židé, ale nejsou, nýbrž je to spolek satanův! Neboj se toho, co máš vytrpět. Hle, ďábel má některé z vás uvrhnout do vězení, abyste prošli zkouškou, a budete mít soužení po deset dní. Bud'*

věrný až na smrt, a dám ti vítězný věnec života. (Zj 2,9-10)

Můj Pán věděl, čím zrovna procházím, a věděl rovněž o všem, co budu muset vytrpět. Velmi mě to povzbudilo! V mysli mi vyvstalo prorocství bratra Zena a všechna bolest mě opustila. Jeden z policistů se na mě obrátil: „Jak se jmenuješ? Odkud jsi? Kolik máš spolupracovníků? Kde jsou? Mluv! Řekni nám pravdu!“ Naklonil se ke mně a snažil se mě ještě více zastrašit: „Mluv pravdu. Pokud zalžeš, zaživa tě stáhnou z kůže!“

Najednou jsem uvnitř pocítil napětí, neboť jsem si uvědomil, že mnoha bratrům a sestrám, kteří jsou stále ještě ve shromáždění, hrozí velké nebezpečí, že budou odhaleni. Jediné, nad čím jsem byl v tom okamžiku schopen uvažovat, byl způsob, jak je zalarmovat a upozornit na blížící se hrozbu. Duch svatý mi okamžitě připomněl příběh krále Davida, který při setkání s Abimelekiem předstíral šílenství. Silným hlasem jsem začal křičet: „Jsem nebeský muž! Žiji ve vesnici Evangelium! Lidé mi říkají Jitřenka! Můj otec se jmenuje Hojnost Požehnaní! Má matka se jmenuje Víra, Naděje a Láska!“

Policisté do mě divoce kopali a poté mě opět postavili na nohy. Křičeli: Co nám to tu vykládáš za nesmysly? My jsme se tě ptali, odkud jsi a kdo jsou tví spolupracovníci!“ V tom okamžiku jsem byl obrácen k východu. Řekl jsem jim: Jsou v táhmleté vesnici.“ Znovu jsem pak vykřikl silným hlasem: „Chytila mne tajná policie!“

Policisté do mě strčili a přikázali mi, abych je dovedl ke svým spolupracovníkům. „Veď nás. Pokud lžeš, za živa tě stáhneme z kůže,“ hrozili.

Šel jsem před nimi a hlasitě křičel: „Byl jsem zatčen tajnou policií! Nevím, kde se shromáždění odehrávala, protože jsem nebeský muž. Nepocházím ze země!“

Křičel jsem stále hlasitěji v naději, že mě spolupracovníci uslyší a utečou dříve, než budou rovněž zatčeni. Od té doby, zpočátku bez mého vědomí, mi věřící v Číně přezdívali „nebeský muž“. Jak je vidět, nežádal jsem o tuto přezdívku, poněvadž jsem pouze křehká lidská nádoba, takový je však její původ. Mnozí bratři a sestry se přiběhli podívat, co se děje, namísto, aby uprchli,

když zaslechli můj hlas! Záleželo jim více na mně než na vlastním bezpečí. Vedl jsem policisty sněhem k vesnici, která ležela východním směrem. Popadli mě a křičeli: „Rychle, řekni nám, který je to dům! Zaveď nás dovnitř!“ Předstíral jsem, že jsem zmaten, a volal jsem: „0 ne! To není tahle vesnice. Zmýlil jsem se! Mí spolupracovníci jsou v jiné vesnici!“

Povalili mě na zem a znovu mě bili a kopali. Použili také obušek s úmyslem zabít mě elektrickým proudem. Zcela jistě bych tehdy namísto zemřel, kdyby mě Bůh neochránil. Někteří bratři a sestry nás potichu zpozřadali sledovali. Když spatřili, jak mě policisté trestají, byli naplněni zármutkem a začali se modlit. Policisté si jich všimli. Nechtěl jsem, aby věřící kvůli mně riskovali, a tak jsem opět křičel: „Jsem nebeský muž. Nevím, kde se shromáždění konalo. Neznám žádného z vás, kteří tu opodál stojíte. Nebeský muž nebude nikdy jednat jako Jidáš! Znáám pouze Mistra v nebesích!“ Bratři a sestry si uvědomili, že je varuji. Obrátili se a utekli. Policisté zuřili, když poznali, že jsem je napálil. Já a mí čtyři spolupracovníci jsme byli natlačeni do kabiny traktoru, kterým jsme měli být dopraveni do města Wujang. Byli jsme připoutáni jeden ke druhému provazem jako dobytek jdoucí na porážku. Stojel na zádi traktoru jsem hlasitě zpíval:

*Nejdříve je na řadě krev, potom olej pomazání.
Nejdříve musíme být očištěni, potom přijímáme Pánovo požehnaní.
Nejdřív musíme prožít Golgotu, potom přijdou Letnice.
Kříž kříž navěky má sláva,
jeho krev smyla mé hříchy,
jenom díky krvi Ježíše.*

Umístili nás pět do vězeňské cely na policejní stanici. Teplota byla pod bodem mrazu. Nebylo tam žádné topení a navíc mi sebrali kabát a hodili jej do sněhu. Chvěli jsme se zimou a končetiny nám začaly modrat. Téměř jsme upadli do bezvědomí. Zmrzlá pouta se nám zařezávala do napučených zápěstí jako nože. Použil jsem je k tomu, abych klepal na dveře a na železná okna. Když jsem se rozhlédl, spatřil jsem v rohu cely rozbitou dřevěnou bednu. Byl v ní starý buben. Začal jsem do něj bušit pouty a dělat pořádný rámus. Co nej hlasitěji jsem zpíval Žalm 150:

*Haleluja.
Chvalte Boha v jeho svatyni,
chvalte ho i na obloze, již sklenul svou mocí,
chvalte ho za jeho bohatýrské činy,
chvalte ho pro jeho nesmírnou velikost!*

*Chvalte ho zvukem polnice,
chvalte ho harfou a citarou,
chvalte ho bubnem a tancem,
chvalte ho strunami a flétnou,
chvalte ho zvučnými cimbály,
chvalte ho cymbály dunivými]*
Všechno, co má dech, a(chválí Hospodina]
Haleluja.

Čím déle jsem zpíval, tím více jsem byl naplněn radostí. Vstal jsem a chválil Pána. Postupně jsem nabyl citu ve zmrzlých rukou a chodidlech, takže mě již více nezábly. Ostatní bratři poklekli na kolena a vroucně se přimlouvali za Čínu. Zvenku k nám doléhal ostrý hvizd větru, naše cela však byla naplněna pláčem a sténáním přimluvných modliteb. Policisty velmi rozčilovalo mé bubnování a zpěv, nechtělo se jim však vy-lézat z vyhřátých postelí a zasahovat. Naše pětiice se v průběhu noci navzájem povzbuzovala a posilovala ve víře. Stejně jako Šadrak, Měšak a Abednego jsme poznali, že tam, kde je Duch Páně, tam je svoboda, ať se již nacházíme v promrzlé cele nebo v ohnivé peci. Haleluja!

Následujícího rána otevřeli dozorcí celu a vyvedli nás na dvůr. Na zemi ležela silná vrstva sněhu. Mým čtyřem bratrům sundali pouta. Řekli jim: Musíte tady uklidit všechn sni. Avšak tomuhle bláznivému nebeskému muži je nesundáme. Včera večer dělal kravál a kvůli jeho bubnování a zpěvu jsme nemohli usnout." Šéf dozorců mi zamával svým elektrickým obuškem před očima a řekl: "Teď přišla chvíle, aby ses probudil!" Prikázal mi, abych před ním poklekl. Hlasitě jsem odmítl: „Před tebou nepoklekn. Poklekn pouze před svým Bohem!" Arogantně prohlásil: „Já jsem tvůj Pán! Já jsem tvůj Bůh! Pokud přede lunou poklekneš, můžu tě okamžitě propustit." Hněvivě jsem mu odvětil: „Ve jménu Ježíše ty nejsi můj Bůh! Jsi pouze důstojníkem tady na zemi. Můj Pán přebývá v nebesích. Jsem nebeský muž."

Otočil vypínačem na svém elektrickém obušku a zavřel: „Když jsi tedy ten nebeský muž, tak se určitě nebudeš bát tohoto elektrického obušku. No tak! Chyť jej rukama!" Několik dozorců mě popadlo za paži a přinutilo mne natáhnout ruku. V mžiku jí projelo několik stovek voltů elektrického proudu, což bolelo stejně, jako kdyby mě bodl škorpión nebo mi srdce proklálo tisíc šípů. Cítil jsem, že nemám daleko do ztráty vědomí, a tak jsem zvolal: „Pane, slituj se nade mnou!" V tom okamžiku se elektrický obušek porouchal! A nešlo jej uvést opět do provozu! Otevřel jsem oči a zíral na dozorce, který se opovážil nazvat sám sebe „Bohem". Zhrozil se. I přes nízkou teplotu se zřetelně potil! Obrátil se a utíkal pryč, jak rychle to jen šlo! Moji čtyři bratři byli svědky této události a když spatřili, jak mě dozorcí přinutili dotknout se elektrického obušku, modlili se k Bohu, aby se nade mnou slitoval. Následujícího rána nás nacpali do nákladního automobilu a převezli do věznice ve Wujangu.

Když jsem cestou do cely procházel vězeňským dvorem, byl jsem si jist, že zde díky vlně pronásledování namířenému proti církvi musí být mnoho křesťanských bratrů. Ve snaze povzbudit je jsem zakřičel: „Nebeský muž byl poslán do vězení. Nejsm jako Jidáš! Nezapřu Pána!" Poté, co jsme dorazili na místo, mě bachař zamkl do stejné cely jako bratra Žena a další muže. Ve své cele jsem o několik minut později uslyšel, jak se otevírá vězeňská brána. Přiváděli další věřící. Strážný u brány se jednoho z křesťanů zeptal: „Jsi nebeský muž, nebo pozemšťan?"

Bratr mu odpověděl: „Nerozumím, o čem mluvíš." Strážní se takto chtěli dozvědět, kteří z křesťanů jsou jako nebeský muž, kterého právě přivezli, a kteří nikoli.

Ten bratr nakonec prohlásil: "Jsem pozemský člověk, ne nebeský."

Strážný mu na to řekl: „Protože jsi jenom pozemský člověk, dám tě dnes večer do cely nebeského muže." Když ten muž vstoupil do cely, klečel jsem v modlitbě. Upřeně jsem na něj pohlédl. Můj duch byl rozzloben, neboť zapřel, že je křesťan, aby si ulehčil situaci.

S naléhavostí v hlase jsem vykřikl: „Měl jsi d'áblu říct ne! ne! ne!"

Povstal jsem a stále jsem křičel: „Musíš říct d'áblu ne! ne! ne!"

Zatímco mě pozoroval, pravým ukazovákem jsem na cementovou stěnu psal Ne! Tlačil jsem na drsnou stěnu tak silně, že se mi prst obrousil a začal krváčet. Krví jsem pak prstem na stěnu napsal: „Ne! Ne! Ne! Neboj se! Nespoléhej na člověka, věř pouze Ježíši." Když ten bratr spatřil ta slova napsaná mou krví, cítil se velmi zahanben a usvědčen ze zrady svého svědectví. Sklonil hlavu a v pláči se kál. Poté, co byl propuštěn z vězení, se stal vedoucím svého domovského sboru. Několik starších křesťanek, které žily nedaleko, se doslechlo o našem zatčení. V noci se proto lopotily sněhem, aby nám přinesly své nejlepší deky a kabáty. Jedna ze starých sester se dokonce belhala sněhem o berlích; ta ková byla její láska k Boží rodině! Když dorazily k věznici, strážnému řekly, že tyto dary přinesly nebeským lidem. Strážný se zeptal: „Komu?"

Odpověděly: „Nebeským lidem.“

Byl jsem v cele, která byla nejbližší vězeňské kanceláři, takže jsem celý ten rozhovor vyslechl. Mé srdce bylo v reakci na jejich lásku naplněno díky vzdáním. Zvolal jsem, aby ty drahé sestry alespoň slyšely můj hlas: „Já jsem nebeský muž!“

Druhého dne si dozorcí přebrali dary starých sester. Do cely mi hodili starou roztrhanou deku a dobré příkrývky a oblečení si ponechali. Ženy mi přinesly rovněž nové boty, ale jeden z bachařů je ukradl. Deku, kterou jsem dostal, byla stará a roztrhaná, láska těch sester mě však naplnila velkou vírou a odvahou. Ve věznici se nacházely desítky křesťanů a všichni jsme pro svou víru v Pána zakoušeli hrozné bití a mučení. Bůh nás však obdařil zvláštní trpělivostí a moudrostí při jednání s trýzniteli. Vedoucí věznice s oblibou naváděli některé ze zlých vězňů, aby bili ostatní. Za špinavou práci, kterou za ně tito vězni takto vykonávali, jim nabízeli lehčí tresty a podpláceli je slibem lepší stravy. Když se vydávalo jídlo, předkládali nám malou misku plesnivě bramborové kaše s ředkvi. Jednou týdně jsme dostávali tzv. *mantou* - malý bochánek chleba připravovaný v páře. Jelikož všichni vězni neustále hladověli, byla to pro nás opravdová hostina.

Jednoho večera, když jsem obdržel svůj vytoužený *mantou*, jsem poklekl na kolena, zavřel oči a s *mantou* nad hlavou jsem Pánu vzdával díky. Zatímco jsem měl oči stále zavřené, jeden ze spoluvězňů se ke mně přikradl a vytrhl mi bochánek z rukou.

Jeden z bachařů si všiml, jak mi ten muž *mantou* vzal a ukryl jej do kapsy u košile. Dozorcí jej nemilosrdně zmlátili a ostatním vězňům přikázali, aby ho bili také. Potom jej přinutili, aby poklekl k otvoru, který sloužil jako zá-chod, a hlavu mu strčili do výkalů. Jako smyslů zbavení tlačili hlavu toho muže do díry, div že se neutopil. Pociťoval jsem ohromnou vinu! Nekontrolovaně a hlasitě jsem plakal nad tím, co se přihodilo mému spoluvězni. Volal jsem k Pánu: „Ó Bože, slituj se nade mnou! Slituj se nade mnou! Odpusť mi prosím!“

Příštího rána mě dozorcí vyvedli z cely a zkoušeli na mém těle bojová umění. Kopali mě a bili pěstmi, dokud mě nepovalili na zem a dalším vězňům pak přikázali, aby mi šlapali na hrud' a na slabiny. Z úst mi proudem tekla krev. Točila se mi hlava a tělo mě velmi bolelo. Byl jsem si jist, že umírám. Až do toho okamžiku jsme s bratrem Zeném předstírali, že se neznáme, nikoli jsme sdíleli společnou celu. Kdyby se totiž vedoucí věznice doslechli, že se dva křesťané navzájem povzbuzují, rozlobili by se. Když ovšem Zen spatřil, co se mi na dvoře přihodilo, přispěchal ke mně, objal mé tělo a nařikal: „Nebeský muži, můj drahý bratře!“ Rukávy mi pak utřel krev vytékající z nosu a úst.

Zen se o mě staral jako anděl. Neustále mě povzbuzoval biblickými slovy naděje. Ostatní vězni a dozorcí poznali, že má laskavé a milosrdné srdce, a měli jej díky tomu rádi. O pár dní později si pro něj přijela tajná policie, aby jej převezla do jeho rodného města k vynesení rozsudku. Křičeli: „Žene, nachystej se. Je čas odejít.“

Zen mě opouštěl jen velmi nerad. Společně jsme poklekli na podlahu a se slzami v očích se pomodlili.

Jdi v pokoji," řekl jsem mu.

Vzali tohoto Božího muže a odvedli ho z naší věznice i z našeho života. Ačkoli Zen odjel, jeho učení zůstalo. Někteří vězni si mezi sebou začali říkat: „Měli bychom věřit v Ježíše.“ Výsledkem bylo, že se mnou přestali krutě zacházet. Byl zde mimo jiné jeden mladý vězeň, který byl nevěřící, ač jeho matka byla křesťanka. Byl v mé cele několik dní a s překvapením zjistil, že nejsem šílený, jak mu o mně řekli dozorcí. Ostatním vězňům pak říkal: „Yun není blázen. Je to člověk, který za svou víru v Boha zaplatil velkou cenu.“

Svlékl si plášť a s láskou a soucitem mi jej dal. Druhého dne jej z cely odvedli a dali mu práci v kuchyni. Zanedlouho dostal svolení odejít domů a stal se z něj oddaný učedník Ježíše Krista.

Během dnů, které jsem strávil ve věznici, jsem byl mnohokrát vyslýchán. Vedoucí nabyli dojmu, že ulovili „velkou rybu“, nemohli se však dopátrat mé skutečné totožnosti. Použili všechny metody s cílem zjistit, odkud po cházím, a vypátrat tak i mé spolupracovníky. Hatil jsem jejich plány tak, že jsem tvrdošíjně odmítal odpovídat na jejich otázky. V žádném případě jsem nechtěl upozorňovat na bratry a sestry z domovského sboru. Jelikož jsem neodhalil svou totožnost, poslali zástupci úřadů ve Wujan-gu dopis do všech okresů v Henanu a požádali tamní představitele, aby se dostavili a sdělili, zda náhodou nepocházím z jejich oblasti. Dostavilo se několik důstojníků tajné policie z jiných okresů, odcházeli však zklamáni, neboť jsem nebyl tím, za koho mě pokládali. Vedoucí věznice telefonovali po celé provincii a snažili se mě identifikovat. Více než pět týdnů po mém zatčení jsem byl nakonec identifikován. Okolo půl deváté ráno 25. ledna 1984 dorazili důstojníci tajné policie z okresu Nanjang a okamžitě mě poznali. Ohromně se zaradovali. Řekli mi: „Možná se ti podařilo vodit za nos místní policii a předstírat šílenství, na nás si však nepřijdeš! I kdyby tě stáhli z kůže, poznali bychom tě. Už jsi nám mnohokrát utekl a udělal z nás blázny, tentokrát se ti to však nepodaří!“ Udeřili mě do tváře a sputali za zády pouty. Řekli: „Pojď! Bereme tě zpátky do Nanjangu a budeme se tebou zabývat až tam.“

Důstojníci z Nanjangu poděkovali místní tajné policii, že se o mne po-starala, a hodili mě na krytou korbu

nákladního automobilu. Připoutali mě železnými kladkami k železnému madlu, které vedlo středem střechy. Když se dveře za-vřely, zbili mě pěstmi a obuškami a způsobili mi těžká zranění. Náš automobil poskakoval po hrbolatých cestách a pouta se mi začala zařezávat do zápěstí, takže za chvíli byly stěny vozu potřísněny mou krví. Pouta se mi zaryla tak hluboko, že mi bylo vidět kosti. Byla to taková muka, že jsem sotva dýchal. Díky nesnesitelné bolesti a ztrátě krve jsem začal ztrácet vědomí. Volal jsem k Pánu: „Ježíši, déle to již nevydržím. Proč jsi dopustil, aby mě takto mučili? Přijmi nyní prosím mého ducha.“

Když policisté vzadu uslyšeli, že se modlím, zapnuli elektrický obušek a uštěďovali mi šoky. Bolest byla příliš krutá a cítil jsem, že mozek a srdce mi v těle doslova explodují. Opět jsem volal k Bohu: „Pane, slituj se nade mnou. Prosím, přijmi nyní mého ducha.“ Pán mi dal jasné slovo: „Důvodem, proč trpíš, je, abys mohl mít podíl na mých utrpeních. Upokoj se a věz, že já jsem Bůh. Já budu vyvýšen mezi národy. Já budu vyvýšen na zemi.“

V pýše svého srdce jsem si myslel, že jsem pro církev důležitý, že mne potřebuje, abych ji vedl. Nyní jsem si živě uvědomoval, že on je Bůh a já pouze křehký člověk. Došlo mi, že Bůh mě vůbec nepotřebuje a pokud by se mě ještě někdy v budoucnu rozhodl použít, byla by to velká výsada. Strach i bolest mě najednou opustily. Policejní automobil konečně vjel do ulic Nanjangu. Zpomalil. Všiml jsem si, že po obou stranách ulice visí na každé zdi plakáty s nápisy: „Sláva policii! Vřelé gratulace! Křesťanský kontrarevolucionář Yun, který své kriminální aktivity halil do pláště náboženství, byl dopaden!“ „Zatčení kontrarevolucionáře Yuna představuje pro obyvatele Nanjangu dobrou zprávu!“

„Pryč s reakcionářským Yunem a jeho spolupracovníky! Rezolutně skončujte se všemi křesťanskými setkáními, která vedl Yun!“

Moji strážci zapnuli sirény, aby se mohli pochlubit skvělým úspěchem, kterým mé zatčení nepochybně bylo. Zpráva o mém dopadení se rychle roz šířila a lidé spěchali za automobilem, aby mne spatřili. Já jsem se však již nebál. Pán mi již dříve řekl: *Neboj se toho, co máš vytrpět. Hle, ďábel má některé z vás uvrhnout do vězení, abyste prošli zkouškou ... Buď věrný až na smrt, a dám ti vítězný věnec života.* (Zj2,1 o)

KAPITOLA DEVÁTÁ

ÚDOLÍM STÍNU SMRTI

Moji milovaní, nebuďte zmateni výhni zkoušky, která na vás přišla, jako by se s vámi dělo něco neobvyklého, ale radujte se, když máte podíl na Kristově utrpení, abyste se ještě více radovali, až se zjeví jeho sláva. Jestliže jste hanobeni pro jméno Kristovo, blaze vám, neboť na vás spočívá Duch slávy, Duch Boží. (Ipt 4,12-14)

Během mé dlouhé a strastiplné cesty do Nanjangu mě Pán opakovaně povzbuzoval slovy: *Dost už! Uznejte, že já jsem Bůh.* (Ž 46,10) Když policejní automobil dorazil k bráně nanjangské věznice, odpoutali mě od madla a vystrčili na zmrzlou zem. Od severu foukal mrazivý vítr doprovázený sněhovou vánicí. Tvář i vlasy jsem měl celé od krve. Okolo očí jsem měl modřiny a obličej opuchlý. Byl jsem bos a pouta jsem měl zařezána hluboko do zápěstí. Odvedli mě do velké vyšetřovací místnosti, kde na mne čekalo tucet příslušníků tajné policie, aby se na vlastní oči přesvědčili, co jsem vůbec zač. Když spatřili mou malou postavu, nateklou a zkrvavenou tvář a rozčuchané vlasy, propukli v hlasitý smích a pošklebovali se mi: „Cože? Tak ty jsi ten nebeský muž?“

Jejich šéf na mě pohlédl s opovržením. Zeptal se: „Jsi Yun? Ten Yun, který se pohybuje po celé zemi a dělá potíže? Ode dneška jsi náš. A ne aby tě napadlo pokoušet se o útěk. Ruka zákona na tebe konečně dopadla!“ Jeho zástupce se začal přede mnou vychloubat: „Máme síť, která pokrývá celá nebesa a nejsou v ní žádné díry. Nikdy nemůžeš uniknout dlouhé paži našeho zákona! Yune, dnes jsi svůj boj prohrál. Tví spolupracovníci už jsou v našich rukou. Dokonce i tvého kolegu zločince Xu Jongzea máme pod kontrolou. Tvá církev je v troskách. Úplně jsi selhal. Jsi nepřitelem země a strany.“

Když jsem ta slova uslyšel, pocítil jsem uvnitř velký hněv. Z nitra mi pro mluvil duch víry: „Evangelium roste navzdory těžkostem a bude se šířit po celém světě. Do srdce všech vstoupí pravda. Pravda je vždy pravdou. Nikdo a nic to nemůže změnit. Vždy bude vítězit.“

Důstojníci na mě hleděli s opovržením. Jeden z nich se ke mně naklonil s úsměvem, který nevěstil nic dobrého: „Yune, nezakusil jsi snad dost utrpení? Toužíš po tom, abychom tě ještě nějakou dobu bavili?“

Sklopil jsem hlavu a nic jsem na to neřekl. On pokračoval: „Měl by sis uvědomit, jak vážné jsou tvé zločiny. Pokud se otevřeně a upřímně ke svým zločinům doznáš, pak se naše vláda postará, aby se s tebou zacházelo sluš

ně. Budeš-li však lhát a odmítneš-li spolupracovat, budeme s tebou jednat velmi tvrdě!"

V srdci jsem pocítil sílu. Byl jsem odhodlán poslouchat Boha, nikoli člověka. Rozjímal jsem nad veršem z Písma: *Hospodin je světlo mé a moje spá sa, koho bych se bál? Hospodin je zástita mého života, z koho bych měl strach?* (Ž 27,1)

Zástupce ředitele opět promluvil: „I když ses dopustil proti naší zemi tolika vážných zločinů, budeme k tobě milosrdní a dáme ti šanci. Pokud upřímně a detailně vypovíš o celé své práci, o všech spolupracovnících a aktivitách vašeho hnutí v posledních letech, zaručuji ti, že tě okamžitě propustíme a novoroční slavnosti budeš moci strávit s manželkou a s matkou.“

Zjevně mě považoval za nevzdělaného venkovana, a snažil se mě tudíž obalamutit hezkými slovy a vládními zárukami. Do počátku slavností lunárního Nového roku zbývalo pouhých sedm dní. Když zástupce ředitele hovořil, měl jsem nutkání reagovat: „Ty mi zaručuješ propuštění, pokud se doznám ke svým ‚zločinům‘? Já ti zaručuji, že zemřeš a půjdeš do pekla, pokud se nebudeš kát ze svých hříchů a neuvěříš v Ježíše Krista.“ Zadržel jsem však ta slova a prohlásil jsem pouze toto: „Během posledních několika dnů jsem byl mučen, bit a téměř jsem zemřel hladu. Někdy jsem bolestí nemohl ani dýchat. Už dlouho jsem pořádně nejedl. A teď po mě chcete, abych vám vyprávěl, co všechno jsem dělal poslední roky. Jak to mám ve svém stavu dokázat? Dejte mi prosím čas, abych o tom přemýšlel, odpočinul si a dal se dohromady. Až skončím s přehodnocováním své minulosti, dám vám vědět.“ Logika mé argumentace učinila na důstojníky dojem. Mé důvody považovali za pádné, a nechali mě tedy odejít do cely, kde jsem mohl přemýšlet nad svými skutky. Zeptali se mě ještě: „Kdy s tím budeš hotov?“ Odvětil jsem jim: „Dám vám vědět okamžitě, jakmile budu připraven.“ Provedli mě čtyřmi železnými branami a umístili do cely číslo dvě. Okolo věznice se táhla vysoká zeď z červených cihel opatřená na horním okraji drátem pod napětím. Ve všech čtyřech koutech byly strážní věže, odkud ozbrojené strážře bedlivě pozorovaly vězně.

Když jsem se usadil ve svém novém domově, připomněl mi Duch svatý následující verše:

A nebojte se těch, kdo zabíjejí tělo, ale duši zabít nemohou; bojte se toho, který může i duši i tělo zahubit v pekle. (Mt 10,28)

A všichni, kdo chtějí zbožně žít v Kristu Ježíši, zakusí pronásledování. (2Tm. 3,12)

Mějte z toho jen radost, moji bratří, když na vás přicházejí rozličné zkoušky. Vidyt víte, že osvědčí-li se v nich vaše víra, povede to k vytrvalosti. (Jk 1,2-3)

A Pán ke mně opět promluvil: „Upokoj se a věz, že já jsem Bůh.“ Začínal jsem chápat, že Boží přítomnost je mým útočištěm. Věděl jsem, že budu vystaven kruté zkoušce. Na žádný způsob jsem však nechtěl být jako Jidáš a obrátit se proti svým bratrům a sestrám. Raději jsem byl ochoten nechat se za živa stáhnout z kůže, než abych prozradil jména svých drahých spolupracovníků. Rozhodl jsem se, že se budu opírat o Boží slovo a budu se postit a modlit, abych byl schopen čelit temným oblakům, které se začaly stahovat na horizontu. Bylo zapotřebí, abych šel v Ježíšových šlépějích, když se odebral na poušť, aby se tam postil a mohl odolat ďábovým pokušením.

Kdo nás odloučí od lásky Kristovy? Snad soužení nebo úzkost, pronásledování sucho hlad, bída, nebezpečí nebo meč? (Ř 8,35)

Hned první den v nanjangské věznici jsem dospěl k závěru, že Bůh chce, abych se modlil a postil za šíření evangelia, aby tisíce duší mohly zakusit spasení a aby podzemní církve v Číně zakoušela vítězství.

Začal jsem se ve své cele postit večer 25. ledna 1984. Okamžitě na mě dolehl intenzivní pocit hladu. Přicházela další a další pokušení. Měl jsem takový hlad, že se to stěží dalo vydržet. Mé předsevzetí prošlo ihned zatěžkávací zkouškou. Toho večera chtěl hlavní dozorce ukázat svou vlídnější tvář a vzhledem k oslavám blížícího se Nového roku dopřál vězňům lepší jídlo, než byla jejich obvyklá zatuchlá strava. Každý obdržel jeden *mantou* s vepřovou polévkou a celerem. Pro hladovějící vězně to byla vskutku opulentní hostina. Vůně jídla se linula chodbami a dorazila k nám dříve než samotné jídlo. Když byl pokrm na celách, zhltili jej vězni jako vyhladovělí vlci a dosucha vylízali misky. Ďábel se se mnou začal dohadovat: „Je jenom jeden novoroční svátek v roce. Měl by sis teď dát aspoň trochu dobrého jídla, dokud máš příleži tost.“ Nechybělo mnoho a pokušení bych podlehl.

Od okamžiku svého zatčení v severovýchodním Henanu jsem toho opravdu mnoho k jídlu nedostal a na mé tělesné hmotnosti to bylo znát. Byl jsem hladový, potlučený a zhmožděný. Rozhodl jsem se tedy, že pojím, okamžitě jsem však dostal slovo od Pána: *Podněťte se tedy Bohu. Vzepřete se ďáblu a uteče od vás, přiblížte se k Bohu a přiblíží se k vám.* (Jk 4,7)

Modlil jsem se: „Duchu hladu, odejdi nyní ve jménu Ježíše Krista.“

Vrátil jsem dozorce svou polévku, *mantou* i celer se slovy: „Rozdělte prosím mou porci mezi zbytek mužů na cele.“

Mučivý hlad mě okamžitě opustil. Pro zločince ve věznici bylo jídlo bohem. Když jsem se své porce vzdal v jejich prospěch, začali o mně smýšlet pozitivně a dobře se mnou zacházeli. Jakmile své jídlo zhltili, chtěli vědět, proč jsem byl zatčen. Zeptali se mě: „Proč je někdo tak milý jako ty tady?“ Vysvětlil jsem jim, že si mě Pán vybral jako svoji nádobu. Pak chtěli vědět, zda bych jim nemohl zazpívat nějakou píseň. Začal jsem tedy:

*Ze severu duje vítr, nastane však jižní vánek,
Bůh ve všem koná svou vůli.
Vítr ze severu je mrazivě chladný, nepovane však dlouho,
brzy již povstane vlahý jižní vánek.
Refrén:
Bud trpělivý a čekej, bud trpělivý a čekej,
Pán ve svém čase vše učiní nádherné.
Až přijde čas, až přijde čas,
budeš zahrnut hojností milosti.
Vy, na něž doléhá soužení, nevzdychajte již,
Pán se za vás postaví.
Pokud bude nebeský Otec s vámi,
kdo vám může cokoli učiniti*

Všichni spoluvězni velmi rádi poslouchali tuto píseň. Někteří jejím slovům rozuměli, jiní nikoli. Všichni věřili v osud - že nijak nemůžeme ovlivnit to co se v našem životě má stát. Řekl jsem jim, že všechno má v rukou Bůh, nikoli osud, a že naše budoucnost závisí na něm a na našem rozhodnutí poslouchat, nebo neposlouchat jeho slovo. Využil jsem této příležitosti a pověděl jim, co učí Bible: *Ajako každý člověk jen jednou umírá, a potom bude soud, tak i Kristus byl jen jednou obětován, aby na sebe vzal hříchy mnohých; po druhé se zjeví ne už kvůli hříchu, ale ke spáse těm, kdo ho očekávají.* (Žd 9,27-28)

Vybízel jsem vězně, aby se káli a přijali Ježíše za svého Spasitele.

Poté, co jsem k nim zhruba půlhodinu hovořil, mě díky bití, které jsem dříve podstoupil, velmi rozbolela hlava a hrudník. Dokonce i během mé řeči mi v hlavě silně bušilo a celkově jsem byl na pokraji zhroucení.

Věděl jsem, že Pán chce, abych si odpočinul, takže jsem svým kolegům řekl: „Rád bych vám o Ježíši pověděl více, nemohu však nyní pokračovat, poněvadž mě velmi bolí hlava a hrudník. Můj Bůh mi řekl, že se potřebuji uklidnit a odpočinout si. Ode dneška tedy nebudu jíst a nebudu pít. Namísto toho vám svou porci rozdělím. Neoznamujte to ale prosím dozorcům, protože jakmile se to dozvědí, nedovolí mi dát vám své jídlo.“

Všichni se nad mou nabídkou velmi zaradovali, poněvadž ve vězení se všemi krutě zacházeli a jídlo bylo odporné. Žaludek jim byl bohem a jídlo pánem.

Dne 29. ledna 1984 mě opět předvedli k výslechu. Předsedající soudce pravil: „Dali jsme ti již několik dnů na rozmyšlenou. Nyní s tebou chceme hovořit. Pokud k nám budeš upřímný, necháme tě odejít domů a budeš se moci opět setkat s rodinou.“

Odpověděl jsem: „Byl jsem zapojen do tolika aktivit, že jsem nebyl schopen během několika dní si na všechny vzpomenout. Nechci vám kazit oslavy svátku a něčím vás rmoutit, dejte mi prosím ještě nějaký čas k přemýšlení.“ Dva hlavní soudci na sebe pohlédli a pak mi řekli: „Yune, jsi rozumný člověk. My tě tedy necháme nyní odejít do tvé cely, ale po oslavách Nového roku nám budeš muset přinést velmi jasnou výpověď.“

Když jsem se vrátil do cely, Pán mi jemně pravil: „Nyní budeš odpočívat. Neboj se. Pouze se mi poddej. Nedívej se na okolnosti, nedívej se na sebe a nedívej se na ostatní. Modli se ještě více a užíš mou slávu.“

Dnem i nocí jsem rozjímal nad Božím slovem, nad vším, co je svaté a co člověka buduje. Připomínal jsem si velké biblické muže a ženy, kteří trpěli pro svou víru.

Uvažoval jsem nad tím, jak se Ježíš ochotně poddal Boží vůli a byl vystaven hněvu hříšných. Myslel jsem na Josefa a na jeho zážitky z Egypta, na Daniela v jámě lvové a na Štěpána, kterého ukamenovali. Rozjímal jsem nad tím, co Pavel napsal během svého věznění, a nad Petrovým zázračným útekem z vězení, o kterém se dočítáme ve dvanácté kapitole Skutků. Obklopovali mé myšlenky jako oblak svědků. Jejich životní příběhy zahnalý mé obavy a starosti mého srdce. V těch dnech jsem se cítil jako dítě, které spí v náručí matky a pokojně saje z jejích prsou. Bůh mi očišťoval srdce. Nechoval jsem žádnou nenávisť ani zášť vůči těm, kteří se mnou tak krutě zacházeli. Přebýval jsem v úzkém společenství s Pánem. Uvědomil jsem si, že vše, co se mi přihodilo, je ve shodě s Boží vůlí. To mi umožnilo opravdově milovat duše všech těch zlých, kteří na mne útočí i li a pokoušeli se mě zničit. Cítil jsem uvnitř pokoru a mírnost. Když jsem Pána vyvyšoval, můj duch byl naplněn radostí a díkůvzdáním. Řekl jsem Pánu, že s nikým nepromluví ani slovo, dokud opět nespátřím svou rodinu.

Nechtěl jsem hovořit, neboť Pán mi řekl, že bych si měl odpočinout a důvěřovat pouze v něho. Den za dnem, týden za týdnem jsem neokusil jídla a nic jsem nepil. Sám Pán byl mou stravou. Víím, že z lékařského hlediska není možné přežít bez vody více než několik dní, avšak *nemožné u lidí je u Boha možné* (L 18,27).

Nikdy jsem ani na okamžik nezapochoyboval, že celý ten půst je zázrak, a nikdy bych netušil, že bude trvat tak dlouho. Věděl jsem pouze, že mi Bůh řekl, abych odpočíval a rozjímal nad Ježíšem. Právě na toto se během celé ho postu soustředila má mysl a mé srdce. Během prvních několika dní stmi myšlenky na jídlo a pití nevrátily. Jak dny ubíhaly, můj duch se stále více přibližoval Ježíši. Má vlastní hříšnost se ztrácela a čím dále tím více v mém duchu rostla přítomnost Pána a jeho světlo.

Na vlastní kůži jsem prožíval význam Ježíšových slov: *Ne jenom chlebem bude člověk živ, ale každým slovem, které vychází z Božích úst.* (Mt 4,4)

Kvůli své slávě mě Bůh uvedl do postu. Nebyl to nějaký můj nápad nebo něco, co je člověk schopen naplánovat. Byl jsem schopen postit se takto (aniž bych požil drobet jídla či kapku vody) pouze proto, že to tak chtěl Bůh. Podstoupil jsem jej na základě poslušnosti jeho příkazu, nikoli proto, že bych mu chtěl přinést nějakou oběť s cílem zalíbit se mu. *Poslouchat je lepší než obětní hod.* (iS 15,22)

Čas rychle ubíhal a II. února mě opět vyslyšali. Byl jsem tak zesláblý, že mě musel do vyšetřovací místnosti přinést jeden ze spoluvězňů. Ležel jsem bez hnutí na podlaze s očima pevně zavřenýma. Vyšetřovatelé mi položili několik otázek, já jsem však neotevřel ústa. Mysleli si, že na ně opět něco hraji, začali mě tedy švihat koženým bičem. Vězeň, který mě tam přinesl, vyskočil a začal protestovat: „Od chvíle, kdy Yun přišel do věznice, trpí krutými bolestmi hlavy a hrudníku. Navíc už víc než deset dní nic nejedl.“ Mým vyšetřovatelům nezbylo nic jiného než nechat mě odnést zpět na celu.

Všichni spoluvězni na cele byli svědky těchto událostí. Viděli, že nic nejím a nepiji. Většinu času jsem pouze ležel v rohu cely a mlčel jsem, ruce pevně sepejaty. Vězni si začali klást otázku, jak dlouho ještě budu moci bez jídla a vody přežít. Jak dny a týdny ubíhaly, začali mezi sebou debatovat: Jaký má život tohoto muže význam?"

Mé tělo se zmenšovalo a sláblo, můj duch však rostl a sílil.

V době mezi 25. lednem a 2. březnem 1984 jsem nic nepojedl a ničeho se nenapil.

Navečer 38. dne mého postu mě začal pokoušet ďábel: „Yune, Ježíš se postil čtyřicet dní. Copak můžeš ty jako služebník dokázat víc než tvůj Mistr? Budeš se postit déle než Ježíš? Pokusíš se překonat svého Pána?" Mé srdce bylo najednou zahaleno temnými mračny. V životě jsem nepocítil takové zoufalství. Procházel jsem intenzivní duchovní bitvou.

Cítil jsem se, jako kdyby mne obklopilo na tisíc démonů a zaútočilo na mě vši silou. Zachvátila mne skleslost a beznaděj. Mé tělo a mysl byly na-tolik zesláblé, že jsem začal uvažovat o sebevraždě. Jelikož jsem již dlouho s nikým nepromluvil, při pokusu o hlasitou modlitbu jsem zjistil, že z mého hlasu se stal pouze tichý šepot. Otázal jsem se: „Bože, co mám dělat?" V té chvíli mi Pán nic neřekl, věděl jsem však, že nade mnou bdí. Zeptal jsem se: „Pane Ježíši, proč jsi dopustil, abych byl takhle zmítán? Prosim přijmi mého ducha."

Po dlouhé noci plné bojů jsem opět předstoupil před Pána. Řekl mi: *Vím o tvých skutcích. Hle, otevřel jsem před tebou dveře, a nikdo je nemůže zavřít. Neboť ačkoli máš nepatrnou moc, zachoval jsi mé slovo a mé jméno jsi nezapřel.* (Zj)

Když jsem ta slova uslyšel, mé srdce bylo naplněno radostí! Cítil jsem se jako malý chlapec, kterého se otec zastal proti drzým výrostkům. „Ano Pane, ty víš o mých skutcích!" volal jsem.

Boží hlas na mne zapůsobil jako nebeské hromobití. Vytryskly mi slzy. V tom okamžiku jsem rovněž měl mocné vidění. Viděl jsem několik za sebou stojících železných bran, jak se jedna za druhou otvírají. Zástup mužů a žen různých národností v nádherných barevných šatech společně chválil Hospodina. Mé srdce bylo naplněno světlem a mocí. Bůh do mě vložil ducha veselí. V tom vidění jsem mocným hlasem Pánu zpíval: *Hospodina budu chválit po celý svůj život, svému Bohu zpívat žalmy, co živ budu.* (Ž 146,2)

Vidění pokračovalo a já jsem spatřil záblesk události z období, kdy jsem byl ještě chlapec. Bylo to, jako kdyby přede mnou někdo odhrnul oponu a já jsem velmi jasně spatřil, že Bůh si mě povolal již v okamžiku mého narození.

Ve vidění jsem zvolal: „Pane, není možné abych odsud vyšel a kázal evangelium. I kdybys hned otevřel brány vězení, jsem tak zesláblý, že bych se ani nevyplazil ze dveří."

Bůh mi však zjevil svou vůli prostřednictvím dvou míst z Písma, kterým jsem až do této chvíle nevěnoval žádnou zvláštní pozornost: *Vždyť Boží dary a jeho povolání jsou neodvolatelná.* (Ř 11,29) *Amen, amen, pravím vám: Kdo věří ve mne, i on bude činit skutky, které já činím, a ještě větší, neboť já jdu k Otci.* (J 14,12)

Bůh mi uvolnil bolest v srdci a zahnal temnotu z duše. Mé srdce bylo naplněno duchem radosti, jako kdyby v mém nitru vytryskl pramen vody života.

Cítil jsem, že jsem prošel údolím stínu smrti. Pán mě zachoval. Pokračoval jsem v postu. Ďábel setrval ve

svém úsilí a vkládal mi do mysli zlé myšlenky. Tázal se mě: „Kdo se ti postará o rodinu, když zemřeš? Kde je tvůj Bůh? Opustil tě a nechal napospas smrti?“ Postavil jsem se těmto útokům a začal rozjímat nad Božím slovem tak jako Micheáš (7,8-9):

*Neraduj se nade mnou, má nepřítelkyně! I Padla-li jsem, povstanu, sedím-li ve tmě,
mým světlem je Hospodin. Chci nést Hospodinův hrozný hněv, neboť jsem proti němu hřešila, dokud on
neurovná můj spor a nezjedná mi právo. Vyvede mě na světlo a uzřím jeho spravedlnost.*

DELING: Poté, co byl manžel uvězněn, mi každodenně pomáhalo mnoho bratrů a sester. Samozřejmě jsem kvůli jeho uvěznění pocítovala v srdci bolest, zvláště když jsem byla navíc těhotná, spoluvěřící mi však toto břímě usnadnili, takže to pro mne nebyla tak temná zkušenost. Nevěřící ve vesnici se mě snažili neustále ponižovat, já jsem jim však nevěnovala pozornost.

Yuna převezli z Wujangu do Nanjangu nákladním automobilem. Na místní policejní stanici jej mučili osm měsíců. Všechny zprávy, které jsme obdrželi, naznačovaly, že rozsudek může být dvojitý: Buď trest smrti, nebo doživotí. Dokonce i Yunův vlastní bratr říkal, že jeho provinění jsou natolik závažná, že bude bezpochyby popraven.

Věřící se doslechli, že Yun ve vězení strašlivě trpí a že se rozhodl důvěřovat Pánu bez kompromisů. Někteří z těch, kterým bylo dovoleno navštívit ve vězení příbuzné, nám přinesli zprávy, že v nápravném zařízení je zázračný muž, který žije, aniž by jedl. Mnozí obyvatelé města začali o této podivné věci živě diskutovat. Tisíce křesťanů podzemní církve se začaly dnem i nocí za mého muže postit a modlit. Mezitím sbory dále rostly. Velká znamení, divy a zázraky byly na denním pořádku a tisíce byly díky nim přidávány k tělu Kristovu.

Đábel se mě snažil prostřednictvím mých příbuzných pokoušet. Navštívila mě manželka mého staršího bratra a radila mi, abych se s Yunem rozvedla a našla si jiného muže, dokud jsem ještě mladá. I další na mě vyvíjeli nátlak, abych se s ním rozvedla, zvláště když se všeobecně mělo za to, že bude stejně popraven. Odmítla jsem jim naslouchat. Mnohé čínské kazatele manželky opustily, když byli kvůli evangeliu ve vězení. Bratr jménem Li byl odsouzen na mnoho let žaláře. V okamžiku, kdy v soudní síni předčítali rozsudek, jeho manželka povstala a vykřikla: „Rozvádím se s tímto mužem!“ Já jsem nic takového učinit nechtěla.

KAPITOLA DESÁTÁ

VÝHEŇ ZKOUŠKY

Na všech stranách jsme tísněni, ale nejsme zahrnutí do úzkých; jsme bezradní, ale nejsme v koncích; jsme pronásledováni, ale nejsme opuštěni; jsme sráženik zemi, ale nejsme poraženi. Stále nosíme na sobě znamení Ježíšovy smrti, aby i život Ježíšův byl na nás zjeven. (2K 4,8-10)

Během postu mé tělo velmi zesláblo, můj duch však byl bdělý a i nadále jsem důvěřoval Hospodinu. Věděl jsem, že jeho milost je pro mě dostačující. I díky tomu, co mi Bůh pověděl, jsem se postil déle než 40 dní. Vytrvale jsem se modlil a vyprošoval si Boží odpuštění a milosrdenství pro svou rodinu, pro náš sbor, pro naši zemi a rovněž pro sebe. Často jsem citoval Žalm 123,1-2: *Pozvedám své oči k tobě, jenž v nebesích trůníš. Hle, jak oči služebníků k rukám jejich pánů, jako oči služebnice k rukám její paní, tak vzhlížejí naše oči k Hospodinu, našemu Bohu, dokud se nad námi nesmiluje.*

Takto Bůh přijal touhu mého srdce pokračovat v postu a v modlitbě. Vstoupil jsem do velmi intenzivního duchovního boje, a to takového, jaký jsem nikdy předtím neokusil. Dovolte mi, abych na chvíli odbočil a vysvětlil vám, jaké to je, když přijímám sen nebo vidění od Pána. Neděje se to často, ale obvykle tehdy, když mi Bůh chce sdělit něco důležitého nebo naléhavého. Všechna vidění, kterých se mi dostalo, byla krátká a často trvala pouhou vteřinu či dvě. Mnohokrát mým duchem a myslí probleskne obraz nebo scéna, jedná se však o něco natolik živého a skutečného, že zcela jistě vím, že je to od Pána. Jako křesťané bychom neměli svůj život stavět na snech nebo viděních, ani bychom o ně neměli usilovat. Měli bychom žít na základě Božího slova a hledat Ježíšovu tvář. Rovněž bychom však měli zůstávat otevření a dovo lit Pánu, aby k nám takto hovořil, pokud to je jeho záměr. Jakékoli vidění a sen by měly být pečlivě rozsouzeny podle Písma, jelikož nic, co přichází od Boha, nikdy neprotiřečí jeho slovu.

Bůh k lidem hovořil prostřednictvím snů a vidění během celého staro zákonního i novozákonního období. Pokud jde o konec věků, Bible praví: *Vyleji svého ducha na každé tělo. Vaši synové i vaše dcery budou prorokovat, vaši starci budou mít sny, vaši jinoši budou mít prorocká vidění.* (1. Kor 3,1)

Ze všech snů a vidění, které jsem během let od Pána obdržel, jsem pou ze jednou nebo dvakrát přijal vidění, které jsem spatřil otevřenýma očima - konkrétní scénu, která byla viditelná rovněž mým fyzickým zrakem, nejednalo se pouze o vnitřní obraz. Jedno z těch vidění se odehrálo čtyřicátou noc mého pústu. Spatřil jsem ohromnou žlutou písečnou bouři ženoucí se z pouště. Ta bouře s sebou přinášela miliony jedovatých sršňů, zmijí, škorpiónů a sto nožek. Vítr nadzvedl střechu mého domu. Základy domu pevně stály, i když střecha odlétla a zdi popraskaly. Jedovatí tvorové na mě začali útočit. V tom okamžiku jsem se ve vidění otočil a spatřil nahou prostitutku. Rozepnula si košili, aby se přede mnou odhalila, a zavolala na mě, abych se k ní přišel skrýt. Byl jsem zmaten. Na jedné straně jsem toužil uprchnout před jedovatými tvory, kteří mě bodali, nechtěl jsem však utéci do náručí té prostitutky.

Přemýšlel jsem, co si počít. Najednou se ve vidění přede mnou objevila matka. Tvář jí zářila a zračil se na ní pokoj. S láskou mi řekla: „Můj synu, rychle si lehni na zem.“ Podala mi velký bochník chleba se slovy: „Synu, okamžitě jej sněz.“

Ty tisíce a tisíce sršňů, hadů, škorpiónů a stonožek pokračovaly v útocích na mé tělo. Bolest se již nedala snést, a tak jsem vykřikl: „Pane, pomoz mi!“ Vlastní hlas mě vytrhl z vidění. Zjistil jsem, že se blíží půlnoc a já jsem stále ve věžeňské cele.

Ta zkušenost byla pro mne natolik reálná, že jsem mohl stěží uvěřit, že se jednalo pouze o vidění.

Později v noci, když jsem šel spát, jsem od Pána obdržel další sen. Byl tentokrát krátký a jeho význam jsem nepochopil. Viděl jsem v něm, jak mne odnášejí do místnosti s bílými stěnami. Okolo mne byla bílá prostěradla, Muž v bílém oděvu ke mně promluvil: „Natáhni svou ruku a dotkni se prostěradla.“ Když jsem tak učinil, na prostěradle zůstal rudý krvavý otisk. Nechápal jsem, jak se tam dostal, neboť na mé ruce nebyl inkoust ani cokoli jiného. Když jsem se probudil, nechápal jsem, co ten sen znamená, byl jsem si však jistý, že mi to Pán ve stanovený čas odhalí.

Položil jsem ruku na bratra Li, který ležel v cele vedle mne, a zašeptal: „Zina projdu další zkouškou a ještě více budu trpět pro Ježíše. Prosím, modli se za mne.“ Li něco zamumlal a znova usnul.

Následujícího rána okolo deváté hodiny jsem uslyšel hlas: „Vyneste Yuna ven!“ Železné panty na dveřích zavrzaly. Li mě odnesl do vyšetřovací místnosti, neboť jsem byl příliš zesláblý, než abych tam mohl dojít sám. Li byl čerstvě obrácený křesťan. Než přišel k Pánu, byl znám jako násilník a bezohledný lupič. Uložili mu, aby na mě dohlí-že a hlásil dozorcům vše, co učiním. Věděl jsem, že vláda nasadila Lia do mé cely jako informátora.

Po nějakém čase, co se mnou bydlel, poznal, že jsem pouze křesťanský pastor. Viděl zásadovost mého života a Boží moc, která mě zachovávala během postu. Viděl, že žiji podle toho, co učím, a nejsem žádný zločinec. Jednoho dne, když mě Li nesl zpět do cely, se ke mně naklonil a zašeptal: „Teď už také věřím v tvého Ježíše.“ Stal se mým drahým bratrem.

Dříve, než výslech začal, jsem ucítil, že Pán mi stojí po boku a je mi silou a radostí, jak to napsal žalmista: *Hospodina stále před očmi si stavím, je mi po pravici, nic mnou neotřese. Proto se mé srdce raduje a moje sláva jásá, v bezpečí přebývá i mé tělo.* (Ž 16,8-9)

Čím více jsem rozjímal nad Boží milostí, tím více ve mně rostla víra. Když mě bratr Li nesl, v duchu se modlil, protože jsem mu již dříve řekl, že mě očekává těžká zkouška. Vyšetřovatelé mu nařídili, aby mě položil na zem. Pak mu řekli, aby se posadil a čekal. Toho dne mě přišli vyslyšet dva noví důstojníci. Odmítal jsem mluvit, Pouze jsem zavřel oči a lehl si na zem. Jeden z těch dvou mě nakopl a za-křičel: „Yune, ty dnes budeš mluvit!“ Druhý z důstojníků mi násilím otevřel víčka a řekl: „Podívej se okolo, Yune! Na lidi, jako jsi ty, máme své metody, Pokud nechceš mluvit, my už ti ústa otevřeme!“

Tentokrát si s sebou přinesli různé nástroje na mučení včetně bičů a řetězů. Další vyšetřovatel ke mně přistoupil s elektrickým obuškem. Nastavil voltáž na maximum a tloukl mě jím do tváře, do hlavy a různých částí těla. Pro mé tělo to byla nesnesitelná muka, jako kdyby mi na tisíc šípů proklálo srdce.

Duch svatý mě povzbudil trojím místem z Písma: *Byl trápen a pokořil se, ústa neotevřel; jako beránek veáený na porážku, jako ovce před střihači zůstal němý, ústa neotevřel.* (Iz 53,7)

K tomu jste přece byli povoláni; vždyť i Kristus trpěl za vás a zanechal vám tak příklad, abyste šli v jeho slépějích. (1Pt 2,21)

Blahoslavený člověk, který obstojí ve zkoušce; když se osvědčí, dostane vavřín z vítězství, jež Pán zaslíbil těm, kdo ho milují. (Jk 1,12)

Při rozjímání nad Božím slovem mě Pán natolik posílil, že jsem vytrval. Uvědomil jsem si, že jakékoli utrpení, kterým mám projít, je ničím oproti tomu, co musel pro mě podstoupit Ježíš, a že s jakoukoli bolestí, kterou kdy zakusím, bude mít Pán Ježíš soucit a porozumění. *Nemáme přece velek něže, který není schopen mít soucit s našimi slabostmi; vždyť na sobě zakusil všech na pokušení jako my, ale nedopustil se hříchu.* (Žd 4,15)

Pán nedopustil, abych zakoušel takovou bolest, jakou jsem zakoušet měl, Vyšetřovatelé mi stáli na rukou i nohou a neustále mi dávali elektrické šoky. Tahali mě za oční víčka, rty, uši a jiné části těla s úmyslem pokořit mě. Stále jsem však odmítal promluvit. Byl jsem polomrtvá hromádka kůže a kostí nehybně ležící na chladné betonové podlaze. Když jim došlo, že jejich prostředky nezabírají, změnil jeden z důstojníků přístup a pokusil se o metodu „hedvábných rukavic“. Řekl: „Přestaňte! Počkejte chvíli! Yune, dám ti další příležitost. Pokud se doznáš ke svým zločinům a budeš souhlasit s přechodem do Vlastenecké církve, ještě dnes tě propustíme. Dokonce můžeme zařídit, aby ses stal předsedou regionální pobočky Vlastenecké církve! Také ukončíme vyšetřování tvých předchozích zločinů a vše ti promineme.“

Opět do mě kopl a zeptal se: „Yune, slyšels, co ti říkám? Přijímáš mou nabídku? Okamžitě odpověz!“

Než jsem stačil otevřít ústa k odpovědi, připomnělo se mi vidění, v němž, jsem viděl prostitutku, která mě lákala do bezpečí.

Najednou byl můj duch uchvácen pryč z mého těla a znovu jsem ve vidění spatřil hady, škorpióny, sršně a stonožky útočit na mé tělo, které leželo na zemi, a téměř se jim podařilo je zahubit. Pochopil jsem, proč mi Bůh to vidění předchozí noci dal. Vyšetřovatelé mě zkoušeli zlomit brutalitou, poté lákavými sliby, Pán mě však uschoptil postavit se jejich snahám. Když viděli, že jejich metody nepřinášejí kýžený výsledek, přikázali bratru Liovi, aby mě odnesl do vězeňské nemocnice. I- dyž jsme byli na místě, vstoupil do místnosti malý tlustý muž v bílém plášti a řekl čtyřem členům stráže, kteří mě doprovázeli: „Prosím, nechtě nás o samotě, abych mohl Yuna vyšetřit.“ Jakmile odešli, lékař se na mě ob-rátil: „Yune, pokud nebudeš mluvit, já tě k tomu donutím.“ Na tváři se mu objevil zlý úšklebek. „Tahle jehla tě vyléčí z tvých problémů. Já tě donutím **mluvit.**“

Dozorci byli zavoláni zpět do místnosti. Popadli mě za ruce a nohy a při-máčkli k posteli. Poté mi roztáhli prsty a dlaní doluje přitiskli na dřevěnou desku. Doktor vytáhl z tašky velkou jehlu označenou číslem 6. Počínaje palcem na levé ruce mi ji postupně zabodával pod každý nehet.

Nelze vylíčit, jak mi bylo. Byla to ta nejstrašlivější muka, jaká jsem kdy podstoupil. Celým tělem mi procházela intenzivní bolest. Nemohl jsem to vydržet, a tak jsem vykřikl. Pohyboval jsem se někde mezi vědomím a bezvědomím a nebyl jsem si jist, zda jsem ještě v těle, nebo již mimo ně. Když byl lékař u mého prostředníku, Pán milostivě dopustil, abych omdlel, takže jsem již necítil bolest, kterou mi působil.

Když jsem se probral, necítil jsem ani jednu ruku, ani jeden prst. Celým tělem mi procházely vlny hrozných bolestí. I přes chladné počasí jsem byl od hlavy k patě zbrcen potem. Nyní jsem již chápal sen, který mi Bůh dal a v němž jsem viděl stopy krve na prostěradle.

Li mi později řekl, že netušil, co se se mnou děje. Byl přinucen čekat na druhém konci chodby a tam slyšel křik lékaře, který mě právě začínal mu-čit: „Tak si Yune jdi i s tou tvou tvrdohlavostí a setkej se tedy s tím tvým Bohem!“

Když Li slyšel, že křičím jako raněné zvíře, nemohl učinit nic jiného, než se za mě modlit, a tak sklonil hlavu a prosil Boha, aby mě zachoval naživu. Když jsme se vrátili do cely, ostatní spoluvězni se hned ptali, co se mnou je, Li padl na tvář a nekontrolovaně vzlykal. Když se jakž takž uklidnil, vy-světlil jim, co se stalo. Všichni mě litovali. Dokonce i zatvrzelí kriminálníci měli slzy v očích, když slyšeli, co se mi přihodilo. Děkuji Bohu, že mě uprostřed těchto zkoušek ochránil a zachoval. Věděl jsem, že si Pán používá hněv těchto zlých lidí, aby ve mně završil svůj záměr, aby zlomil mou soběstřednost a tvrdohlavost. Učil mě, jak mám na něj očekávat, jak mám trpělivě snášet těžkosti a jak mám ještě opravdověji milovat Boží rodinu.

Po mučení jsem se cítil jako David v Žalmu 102,5-6: *Jak zlomená bylina schne moje srdce, i svůj chléb jíst zapomínám; od samého nařikání jsem vyzáblý na kost.*

I když mě vyšetřovatelé a lékař bodali, kopali a dávali mi elektrické šoky, nedostali ze mě, co chtěli. Rozzuřilo je to k nepřičetnosti. Během několika dní pak zosnovali nový plán. Jednoho rána jsem slyšel, jak se otvírá vězeňská brána. Jeden z vězňů z naší cely se vyšplhal k oknu a podíval se ven, Spatřil, jak dovnitř vchází několik velmi dobře oblečených důstojníků tajné policie. Přikázali strážím: „Přiveďte Yuna!“

Liovi nařídili, aby mě zabalil do deky a vynesl ven. Před branou věznice byla připravena motocyklová tříkolka se sajdkárou, která mě odvezla do nemocnice v Nanjangu, kde mě prohlédl lékař a prohlásil: „Yun nemá žádné vážnější zdravotní potíže, je pouze velmi dehydrovaný. Musíme mu dát in fúzi, aby jeho tělo dostalo nějaké tekutiny.“

Sestra připravila dvě láhve s fyziologickým roztokem. Zavřel jsem oči a za tímco mi vyšetřovala paži, vnímal jsem pouze cvakání fotoaparátů. Doktor jí řekl: Je příliš vyhublý, abychom našli žílu. Budeme mu muset tu

jehlu zabodnout do paže jen tak." Bylo to však jen divadlo lékařů a sester před reportéry a kameramany, kteří tak mohli být svědky tohoto nacvičeného představení.

Stále nebyli schopni nalézt žílu, a tak mne na chodbě položili na lůžko. Mnozí kolem mne prošli s pohrdavým úšklebkem. *Všem, kdo mě vidí, jsem jenom pro smích, šklebí se na mě, potřásají hlavou: „Svěř to Hospodinu!“ „Ať mu dá vyváznout, ať ho vysvobodí, když si ho oblíbil!“* (Z 22,8-9)

Pohled na mě vyvolával žal i hrůzu. Přesně jak řekl apoštol Pavel: *Skoro se mi zdá, že nás apoštolů Bůh určil na poslední místo, jako vydané na smrt; stali jsme se divadlem světu, andělům i lidem. ..když nám zlořečí, odpovídáme laskavě. Až dosud jsme vydědění světa, na které se všechno svaluje.* (1K 4,9.13)

Sestra nakonec jehlu zabodla do svalů na paži, neboť byla znechucená, že není schopná nalézt žílu. Reportéři čekali a nervozita lékařského personálu díky nečekanému zpoždění rostla. Nakonec se jim podařilo vpravit mi obsah obou láhví do svalové tkáně na paži. Ta okamžitě natekla a působila mi velká muka. Lékařům a sestřám bylo jedno, jestli zůstanu při životě, nebo zemřu. Zahráli jen své představení před novináři, aby „dokázali“, že stát o mě pečují. Úřadům bylo jasné, že brzy zemřu, a chtěli ukázat, že se mi snažili „pomoci“.

Zavezli mě do věznice, kde na mě čekalo další sezení ve vyšetřovací místnosti. Zavřel jsem oči, policisté mi je však svými prsty násilím otevřeli. Hráli si se mnou a vysmívali se mi, nebyli však s to přinutit mě promluvit. Dva dozorcí mě odvedli zpět na celu. Hodili mě na betonovou podlahu, vzali mi deku a pomocí dvou elektrických obušků mi dávali šoky a opět mě bili. Byla to pro mne temná hodina. Spoluvězni se mnou tentokrát neměli slitování. Zatímco jsem byl mučen, k mým kolegům na cele promluvili představitelé věznice: „Yun je darebák a zločinec, který škodí vládě. Je si vědom toho, že se dopustil vážných zločinů, a proto nyní předstírá šílenství. My jsme však jeho plán prohlédli. Začal držet hladovku, aby vrhl negativní světlo na vládu. Dnes byl však na vyšetření v nemocnici a tam nezjistili žádnou zdravotní újmu, takže počínaje dnešním dnem budeme proti němu bojovat jeho vlastními zbraněmi. Vy vězni byste měli být před tímto kontrarevolucionářem na pozoru. Jeho přítomnost na cele vám všem přináší smůlu. Měli byste se od Yuna distancovat a okamžitě hlásit, jakmile začne páchat něco nekalého. Kdo se tohoto úkolu dokáže zhostit nejlépe, bude odměněn mírnějším rozsudkem.“

Takto se mě tedy ostatní vězni (kromě bratra Li) učili nenávidět, aby mohli být odměněni. Mezi vězni v cele byli takoví, kteří byli odsouzeni na doživotí, jiní zase dostali mezi deseti a dvaceti lety. Jejich srdce bylo naplněno velkou nenávistí a šance na zmírnění trestu byla příliš lákavou nabídkou, než aby ji ignorovali.

Od tohoto okamžiku bylo pro mě obtížné zůstat v cele vůbec naživu. Nebýt Božího milosrdenství a ochrany, bych jistě zemřel.

V naší malé cele se nyní nacházelo patnáct nebo šestnáct vězňů. Všichni vykonávali potřebu na stejné toaletě. Sebrali mi povlečení a namočili do výkalů. Strašně páchlo. Vedoucí cely, kterého ustanovili dozorcí, ke mně přistoupil a schválně mi pomohl tvář. Ostatní nutil, aby jej následovali. A tak všichni vězni (s výjimkou bratra Li) na mě neustále močili, smáli se při tom a uráželi mě. Bylo to velké ponížení, byl jsem však natolik zesláblý, že jsem nedokázal protestovat. V srdci jsem trpěl, tiše jsem však vše snášel.

Přemýšlel jsem nad slovy z prvního listu Petrova: *Když mu spílali, neodplácel spíláním; když trpěl, nehrozil, ale vkládal vše do rukou toho, jenž soudí spravedlivě.* (1Pt 2,23)

Rozjímal jsem rovněž nad následujícím Ježíšovým zaslíbením: *Blaze vám, když vás lidé budou nenávidět a když vás vyloučí, potupí a vymaže vaše jméno jako proklaté pro Syna člověka. Veselte se v ten den a jásejte radostí; hle, máte hojnou odměnu v nebi. Vždyť právě tak jednali jejich otcové s proroky.* (L 6,22-23)

Dozorcí začali zacházet krutěji rovněž s ostatními vězni. O to víc mě ti muži nyní nenáviděli, neboť byli přesvědčeni, že za zhoršení jejich situace můžu já. Každý den v určený čas směli jít ostatní vězni na dvůr cvičit. Jednoho od poledne tam vynesli i mě. Dozorcí několika mužům nařídili, aby mě hodili do septiku, kde se shromažďovaly výkaly všech vězňů. Posléze na mě močili a snažili se mě přinutit, abych se vykálel. Bylo to samozřejmě nemožné, poněvadž jsem již velmi dlouho nejedl. Ubýval jsem na váze tak, že ze mě "již téměř nic nezůstalo. V té době jsem vážil pouze asi 30 kilogramů. Dozorcí mi znovu a znovu dávali elektrické šoky a přiměli mě, abych se jako pes plížil lidskými výkaly. Kopali mě okovanými botami a nutili, abych se v exkrementech převaloval. Svě elektrické obušky mi strkali rovněž do úst. Není jednoduché vylíčit bolest, kterou mi tím způsobovali. Měl jsem pocit, že mi vybuchne mu zek. Ještě dnes se chvěji, když si na ty chvíle vzpomenu. Toužil jsem zemřít, abych před bolestí unikl.

Namísto vlastních slov, kterými bych popsal, co jsem prožíval, mi dovolu citovat žalmistu: *Množství býků mé kruhem svírá, bášanští tuři mé obstoupili. Rozevírají na mé tlamu jak řvoucí lev, když trhá kořist. Rozlívám se jako vodu, všechny kosti se mi uvolňují, jako vosk je mé srdce, rozplynulo se v mém nitru. Jako střep vyschla má síla, jazyk mi přisedl k patru. Vrháš mě do prachu smrti!* (Z 22,13-16)

Nakonec jsem upadl do bezvědomí. Ostatní vězni celé té události přihlíželi. Dozorcí po nich vyžadovali, aby

se mi vysmívali a ponižovali mě. Někteří tak činili, pro jiné to však byl natolik otřesný pohled, že hořce plakali. Můj švagr pobýval ve vězení ve stejnou dobu jako já, byl však na jiné cele. Když spatřil, v jakém jsem stavu, vyběhl z davu a snažil se mi pomoci. Dozorci mu dali elektrický šok, kopali jej a křičeli: „Kdo si myslíš, že jsi? Zmiz odsud!“ Jakmile proud zasáhl jeho tělo, zhroutl se na zem.

Byl března roku 1984, dlouhá zima se chýlila ke konci a sníh již nepadal, ačkoli rána byla ještě velmi chladná. V mrazivém větru jsem se celý třásl, poněvadž na sobě jsem měl pouze hadry a potřhané oblečení, které mi darovali ostatní vězni.

Jednoho rána, když nadešel pravidelný čas, kdy měli jít vězni na toaletu, se všichni postavili do řady. Byl jsem tak zesláblý, že jsem nebyl schopen stát, a tak mě dozorci opřeli o stěnu.

Vzpomněl jsem si na večer, kdy mě zatkli a kdy mi ještě předtím bratr Žang, bratr Žen a další spolupracovníci s láskou umyli nohy. Připomněl jsem si okamžik, kdy mi Zang dával svou nádhernou šálu se slovy: „Tahle šála tě ochrání před zimou.“

Připadalo mi, jako kdyby mí drazí bratři a sestry byli stále se mnou, dokonce i zde ve vězení. Velmi mě potěšily myšlenky na skvělé obecenství s nimi. Šálu, kterou mi bratr Žang dal, jsem měl stále u sebe. Omotal jsem si ji okolo pasu, aby mě hřála. Cítil jsem tak stálé pouto k ostatním věřícím. Toho dne mě nechali samotného u zdi až do soumraku. Potom Liovi přikázali, aby mě odnesl zpět do cely. Když jsem se ocitl uvnitř, zjistil jsem, že dozorci se mnou ještě neskončili. Z pasu mi strhli šálu, k níž jsem měl přivázaný malý porcelánový čajový hrnek od rodiny. Bylo na něm namalováno mnoho malých modrých křížků. Dlouhou dobu mi dodával síly. Připomínaly mi kříž Ježíše Krista a také lásku mé rodiny. Vězni hrnek odvázávali a hodili do díry na močení. Rovněž šálu hodili do výkalů. Cítil jsem velkou bolest a hněv. Sebral jsem veškeré síly a plazil se k odpadu, abych čajový hrnek zachránil. Vězni na něj a rovněž na mé ruce začali močit. Popadl jsem jej a přitiskl pevně k hrudi. Velmi mě rozzlobilo, že se mi snažili vzít i tu poslední pozemskou věc, která mi byla drahá.

Chtěl jsem se na ně obořit, Pán mě však zadržel a pravil mi: *Nikomu neodplácejte zlým za zlé... Nechtějte sami odplácet, milovaní, ale nechtě místo pro Boží soud ... Nedej se přemoci zlem, ale přemáhej zlo dobrem.* (Ř 12,17.19.21)

Ze svého postoje jsem se kál. Začal jsem spoluvězněm žehnat, obzvláště těm, kdo mě uráželi nejvíce.

Za méně než dva dny na mé spolubydlíci dopadl Boží hněv, neboť se mezi nimi rozšířil svrab, který je velmi svědil. Jejich kůže je svědila tak intenzivně, že z toho div nezešíleli. Li a já jsme byli jediní, komu se to vyhnulo. Bůh se postaral, aby mě tato choroba nezasáhla, a to i přesto, že jsem ležel v lidských výkalech a přežíval v těch absolutně nehygienických podmínkách. Dozorci mě při každé příležitosti pozorovali a snažili se zachytit nějaký projev slabosti, já jsem však jen ležel na zádech a nic jsem neříkal ani nečinil.

Vedení věznice se doslechlo, že Li o mě všemožně tajně pečuje. Bránil ostatním vězněm, aby mi ještě více ubližovali, a povzbuzoval je, aby se mnou zacházeli šetrně. Následně byl přeřazen na jinou celu. Byl jsem tedy nyní osamocen, bez jakéhokoli obecenství s jinými věřícími.

Dozorci mě opět hodili do díry na močení. Vězni mi močili na tvář. Chtě lo se mi křičet. Cítil jsem se velmi osamocen. *Srdce potupou mi puká, jsem jak ochrnutý. Na soucit jsem čekal, ale marně; na ty, kdo by potěšili - nenašel se nikdo.* (Ž 69,21)

Následujícího rána se spoluvězni probudili a zjistili, že jejich těla jsou pokryta rudými skvrnami! Jednalo se o hnisavé puchýřky. Podráždění bylo nesnesitelné. Začali se tak škrábat, až z nich stříkal hnis. Postižení vězni y noci nezamhouřili oka, neboť je neustále dráždilo mučivé svědění. Dozorci mě přišli prohlédnout. Roztrhli mi spodní prádlo ve snaze zjistit, zda také trpím touto chorobou. Mysleli si, že jejím původcem jsem já, poněvadž jsem strávil delší čas v lidských výkalech. Zjistili však, že jsem jediný vězeň, kterému se tato rána vyhnula!

Spolubydlíci mě nějaký čas nechali na pokoji a soustředili se na to, aby si ulevili ve svém trápení. Nejhůře na tom byl vedoucí cely. Měl skvrny po celém těle, dokonce i na tváři. Ostatní se báli k němu přiblížit. Jelikož já jediný jsem zůstal zdrav, přesunuli spoluvězni moji postel od odpadní díry k vedoucímu cely, aby se zvýšila pravděpodobnost, že od něj parazity chytím. Vězně i dozorce totiž velmi rozzlobilo, že netrpím jako ostatní. Jeden ze spoluvěznů jménem Ju mě týdně pozorně sledoval. Přistoupil ke mně, láskyplně mě přikryl dekou a choval se ke mně laskavě. Bůh mi jej poslal jako náhradu za Lia.

Jednou v noci za mnou Ju přišel, aby mne přikryl. Naklonil jsem se k nímu a uchopil jej za paži. Byl jsem natolik zesláblý, že můj hlas bylo sotva slyšet. Sklonil hlavu, aby slyšel můj šepot: „Ju, musíš přijmout Ježíše Kris ta za svého Pána a Spasitele.“ V tom okamžiku Ju v tichosti přijal Pánovu spásu. Když vedoucí cely, který tak trpěl zmíněnou chorobou, uviděl, že se ml veškeré trápení vyhnulo, nenáviděl mě ještě více. Vzal mi deku a použil ji pro svou potřebu. Namísto ní mě zabalil do své infikované deky, která byla pokryta krví, špínou a hnisem, který mu vytékal z ran. Pán mě však ochránil a ani tehdy jsem neonemocněl.

Ďábel mě napadal a vyhrožoval mi prostřednictvím mnoha zlých lidí, Duch svatý mě však činil v Ježíši

silným i přesto, že mé vnější tělo bylo již téměř zcela zničeno. Všichni nepřátelé byli zmateni. Vězni mezi sebou diskutovali, jak dlouho ještě budu schopen přežít. Jed-ni říkali: „Zemře do tří dnů.“ Jiní zase: „Určitě se nedožije večera. Vsadím se, že bude během dopoledne mrtvý. Pokud přežije dnešní noc, dám ti své mantou.“

Takto se mezi sebou sázeli, já jsem však nezemřel. Ti, kdo sázejí proti Božím služebníkům, zajisté prohrají! Svůj život jsem svěřil do rukou Pána spravedlnosti. Již jsem více nežil ze své vlastní síly, ale z Boží milosti. Tajné policii se nepodařilo ze mě vypáčit jakékoli přiznání, které by mohla proti mně použít. Obávali se, že pokud zemřu, budu muset podat zprávu úřadům provincie, a tak jejich nervozita vzrůstala.

Vedení věznice poslalo pro několik zdravotních sester z nemocnice. Nějakým nástrojem mi otevřely ústa a násilím se mi snažily vpravit z připravené láhve do těla polévku, já jsem ji však odmítal spolknout a nechal ji vytéci na podlahu. Přítomni byli rovněž fotografové. Fotili mě na důkaz toho, že úřady podnikly vše, co bylo v jejich silách, aby mě zachránily.

Když dozorcí spatřili, že nechávám polévku vytéci na podlahu, vysmívali se mi: „Yune, nám už je docela jedno, jestli budeš žít, nebo zemřeš. Nás už to vůbec nezajímá. Udělali jsem všechno možné, abychom ti pomohli. Ty sis myslel, že tou svou hladovkou ovlivníš vládu, my však doufáme, že zemřeš. A pokud opravdu zemřeš, ohlásíme to jako sebevraždu. Tvé tělo spálíme a budeme rádi, že jsme se tě konečně zbavili, ty tvrdohlavče.“

KAPITOLA JEDENÁCTÁ

KONEC POSTU

Během vlny intenzivního pronásledování, která v provincii Henan probíhala od druhé poloviny roku 1983 do června 1984, procházela naše církev mnohými těžkostmi. Stovky služebníků byly zatčeny.

Děkuji Bohu, že mi dal matku, jež se modlí bez ustání. Matka se tehdy kukle ráno i večer modlila za církev a její vedení. Spolu s ostatními věřícími volala k Bohu a prosila jej za milosrdenství a probuzení, poněvadž na pastýře dopadaly těžké rány a ovce se rozprchly.

Když navečer 1. dubna 1984 klečela v modlitbě, dostala vidění. Učinilo na ni hluboký dojem, poněvadž tehdy v naší vesnici sloužila jako porodní bába.

Ve vidění spatřila mladou ženu, která obtížně rodila. Jelikož byla pod-vyživená, rodila předčasně, v sedmém měsíci těhotenství. Přivedla na svět drobounkého chlapečka. Rodina té ženy i porodní bába se shodli: „Tohle dítě nepřežije.“ Vložili tedy dítě do lněné tašky s úmyslem odložit je, a tak se ho zbavit.

Matka k nim ve vidění přistoupila a řekla: „Dovolte mi podívat se do té tašky.“ Pak se obrátila na tu ženu a pravila jí: „Tvé dítě nezemře.“ Když domluvila, dítě se proměnilo ve mne. To matku šokovalo a vytrhlo ji to z vidění. Přemohly ji emoce, a tak hlasitě zvolala: „Bože Otče, slituj se nad mým synem!“

Nato k ní promluvil jasný hlas: „Tvůj syn nezemře.“

Od chvíle, kdy mě uvěznili, se mnozí přátelé a členové rodiny za mě nejenom modlili, ale pokoušeli se rovněž získat od tajné policie nějaké informace o mém stavu. Nikomu totiž nebylo dovoleno mne navštívit.

Bylo jim řečeno, že nemám šanci přežít. Jedněm sdělili, že jsem byl od souzen k smrti, jiným zase, že budu odsouzen na doživotí. Tyto zprávy se donesly i k mé manželce a matce.

Švagrová mé ženě řekla: „Odejdi domů k matce a co nejdříve se provdej za někoho jiného. Není šance, že by se kdy Yun vrátil domů.“

Jsem Pánu vděčný, že pomohl mé drahé manželce odolat těmto pokušením. Rozhodla se, že vytrvá, a s důvěrou se vydala Pánu.

Manželka rovněž měla sen, a to stejného večera, kdy má matka měla vidění.

Ve snu spatřila, jak mě spolu s mou matkou navštívily ve vězení. Navenek jsem byl strašně vyhublý, avšak posílený v Boží milosti. Byl jsem plný radosti a pokoje. Ve snu jsem jí dal klíč. S hlubokým přesvědčením jsem jí pravil: „Tento klíč dokáže otevřít každé dveře!“ Když se Deling probudila, okamžitě si uvědomila, že Pán Ježíš po ní chce, aby pomoci modlitby otvírala každé dveře těžkostí.

Následujícího rána obě hovořily o vidění a o snu. Velmi to posílilo jejich víru. Klekly na kolena a děkovaly Pánu. O svém snu a vidění řekly také některým věřícím. Tehdy existoval jediný vedoucí (bratr Fong), který zrovna nepobýval ve vězení. Navštívil náš dům a celou noc volal k Bohu a modlil se za milosrdenství a probuzení. Druhého dne řekl mé rodině: „Je čas navštívit Yuna ve vězení.“

V Číně není možné navštívit vězně, kdykoli se vám zlíbí. K návštěvě je za potřebí oficiální pozvání od vedení

věznice.

Hned následujícího dne obdržela manželka pozvání z věznice. Nikoho to ovšem nepřekvapilo, protože rodina již předtím přijala pozvání od Pána!

Uplynulo již více než 70 dní, a já jsem během celé té doby nic nesnědl a ničeho se nenapil. Od uvěznění jsem nedostal jedinou zprávu o své rodi ně či sboru.

Spoluvězni na cele mě i přesto, že trpěli kožní chorobou, neustále trýz nili. Téměř jsem jim uvěřil, když říkali, že brzy zemřu. Byl jsem obklopen temnotou a soužením. Cítil jsem však, že se okolo mne postavil anděl Hos podinův a svou mocí zabránil mé smrti.

Sešedesátý pátý den mého postu okolo třetí hodiny ranní zaplavilo celu pronikavé světlo. Ve vidění jsem spatřil, jak jedu na kole po cestě. Na ří dítkách mi seděl roztomilý sedmiletý chlapec jménem Xiao Šen. Znal jsem toho chlapce ještě z doby před zatčením. Oba jeho rodiče milují Ježíše.

Xiao Šen mi ve vidění řekl: „Strýčku, dovol, abych ti zazpíval písničku!" Zpíval: *Ježíš mu odpověděl: „Já jsem ta cesta, pravda i život. Nikdo nepřichází k Otci než skrze mne."* (J 14,6) Přidal jsem se k němu a zpíval jsem čím dál tím hlasitěji. Byl jsem plný radosti! Cítil jsem se volný jako pták!

Ve vidění jsem spatřil, jak mé tělo stále leží na podlaze cely, byl jsem však schopen pozorovat skrze vězeňské zdi okolní svět. Spatřil jsem mnoho lidí s rozličnou barvou kůže. Pocházeli z nejrůznějších národů a rozdílných kultur. Někteří klečeli, jiní stáli. Všichni však měli ruce pozvednuté v modlitbě.

Snažil jsem se odejít a setkat se s nimi, najednou se však okolo mne objevili škorpióni, sršni, hadi a hrozně vyhlížející bytosti a opět mě napadli.

Byl jsem sražen k zemi. Pomalu jsem otevřel oči a zjistil jsem, že se nacházím v matčině náručí. Pevně mě držela. Manželka, sestry a bratři mi svírali ruce a hlasitě plakali. Řekl jsem jim: *Ježíš je cesta, pravda i život."*

Potom jsem se z vidění probral.

Během svého dlouhého postu jsem prožíval dny plné bojů, zázraků, snů, vidění a zjevení od Pána. Každého dne mi dodával síly. 1 když jsem u sebe neměl Bibli, neustále jsem rozjímal nad jeho slovem díky oddílům z Písma, které jsem se naučil z paměti.

Ačkoli se mě lidé pokoušeli všemožně zničit, neuspěli. Nyní vyzkoušeli novou věc: Vedení věznice pozvalo mou rodinu, jejímž úkolem bylo přesvědčit mě, abych začal jíst a mluvit. Měli v úmyslu mě bedlivě poslouchat

V naději, že se jim podaří získat doznání či nějakou jinou informaci, kterou by mohli proti mně použít.

Dne 6. dubna 1984 k nám domů tajná policie poslala své zástupce, kteří mou matku a manželku poučili, co mají říkat, aby mě přesvědčily, že mám začít jíst a mluvit. Pán však již dříve matku i manželku varoval:...

přicházejí

v rouchu ovčím, ale uvnitř jsou draví vlci. (Mt 7,15)

Následujícího dne, 7. dubna v osm hodin ráno, dorazila matka spolu s mou manželkou a šesti dalšími příbuznými a spolupracovníky k přední bráně nanjangské věznice. Strážný u brány je tam nechal čekat a dozorcí mezitím přikázali Juovi, aby mě přinesl do vyšetřovací místnosti. Snažili se mě oklamat slovy: „Yune, je to pro tebe opět velká příležitost. Pokud otevřeš ústa a budeš mluvit, celá ta záležitost může být jednou provždy vyřešena."

Když jsem jim odmítl odpovědět, znovu mě divoce švihali bičem a obuškem mi dávali elektrické šoky. Upadl jsem do bezvědomí.

Když jsem se probral, tělem mi procházel velmi hřejivý pocit, jako kdybych ležel na měkké posteli. Netušil jsem, jestli jsem mrtvý, nebo naživu,

zda sním či bdím. Na tváři jsem cítil teplo, jako kdyby mě někdo jemni a láskyplně hladil.

Pomyslel jsem si, že mám vidění, když jsem však otevřel oči, nacházel jsem se v náručí své matky! Probudily mne krůpěje vřelých slz, její paže mě pevně a láskyplně svíraly. Všiml jsem si, že matka zažívá ohromná muku, jako by jí kdosi nožem probodl srdce.

Deling stála vedle ní. Její oči nemohly uvěřit, v jakém stavu se nachází mé tělo. Obrátila se k mé setře a povídá jí: „Říkám ti, to není on. To rozhodně není můj muž!"

Byl jsem pouhou hromádkou kůže a kostí. Díky mnohým ránám a kopancům mi vypadlo hodně vlasů. Uši jsem měl scvrklé. Narostl mi neudržovaný plnovous, vlasy jsem měl špinavé. Jejich chomáčky, které mi na hlavě zůstaly, byly splené zaschlou krví. Mé vzezření se díky terapii elektrickými šoky zcela změnilo.

Nepoznala mě ani vlastní manželka.

Matka věděla, že jsem to já, jen díky tomu, že si všimla mého mateřské ho znaménka. Hlasitě plakala a volala: „To je můj syn! Pane, slituj se nad námi!"

Když mě ženě došlo, že tato titěrná lidská postava, která před ní stojí, je opravdu její muž, téměř omdlela.

Pán mi najednou dodal sílu. Spočinula na mně velká moc. Je to složité na vysvětlení, ale cítil jsem se, jako

kdyby můj duch byl zajedno s nebeským Otcem. Pán mi přikázal: „Mluv! Nyní nadešel tvůj čas!”

Když jsem se chystal otevřít ústa a promluvit, sestra mi je rukou zavřela. Věděla, že nás dozorcí poslouchají. Věděla, že jsem neokusil jídlo ani vodu již více než 70 dní a obávala se, že by mě opět mučili, kdybych promluvil.

Odstrčil jsem sestřinu ruku a zvolal: *Nedoufejte v knížata, v člověka, u ně-hož záchrany není. (Ž 146,3) Lépe utíkat se k Hospodinu, než doufat v člověku, (Ž 118,8)*

Mezitím jsem pevně uchopil ruce bratra Fonga a upřel na něj pohled, Řekl jsem mu: „Bratře, bohatství a sláva nás nemohou zkazit. Výhrůžky a násilí nás nemohou zlomit. Chudoba a ponížení nás nemohou odvrátit od stezky, po níž kráčíme. Buď silný v Bohu a vzhlížej pouze k Pánu Ježíši Kristu. Můj nebeský Otec mi již dříve řekl, že mě dnes přijdeš navštívit.”

Vedoucí věznic ani dozorcí nechápali, co se děje a o čem to hovořím. Všichni, kdo byli se mnou v místnosti, plakali a naříkali. Když jsem se opět pokusil promluvit, sestra mi přikryla ústa rukou. Cítil jsem se, jakoby v mých kostech byl uvězněn oheň, který chce vyšlehnout ven.

100

Svíral jsem matčinu ruku a řekl jí: „Mami, tvůj syn má hlad! Mami, tvůj syn má žízeň! Mami, podzim skončil a nadešla tuhá zima. Proč jsi mi neposlala žádné oblečení?”

Otřela mi slzy a odpověděla: „Drahý synu, není to tak, že by tě matka nemilovala. Poslali jsme ti mnoho oblečení a jídla, nic z toho se ti však nedostalo do rukou. Požádali jsme tedy druhé, aby ti poslali oblečení a jídlo, dozorcí však zabavili i to.”

Rodina nepochopila, že nemluvím o tělesném hladu a žízni. Jedna naše spolupracovnice zaslechla, jak zmiňuji hlad a žízeň, rozběhla se tedy do nejbližšího obchodu a nakoupila nějaké jídlo a pití. Nemohl jsem zadržet pláč.

Znovu jsem promluvil: „Matko, nemám hlad po pozemském chlebu a ne-žízním po obyčejné vodě. Hladovím po duších lidí. Matko, kaž evangelium a zachraň lidi, je to totiž jediný chléb, který zasytí.”

Zvolal jsem: *Můj pokrm jest, abych činil vůli toho, který mě poslal, a dokonal jeho dílo. Neříkáte snad: Ještě čtyři měsíce a budou žně? Hle, pravím vám, pozvedněte zraky a pohleďte na pole, že již zbělela ke žni. (J 4,34-35)*

Se slzami v očích jsem pravil: „Postím se již 74 dnů. Dnes ráno před rozbřeskem mi Pán ve vidění ukázal, že se s vámi všemi dnes setkám. Drahá

matko, skoro mě ubili k smrti. Pokud zemřu, zemřu, zůstanu však věrný Pánu. Matko, přinesla jsi maso a krev Beránka?”

Naše sestra se vrátila z obchodu s nějakými sušenkami a s lahví hroznové šťávy. Když jsem to spatřil, rozlomil jsem jednu sušenku, požehnal ji a po-dal manželce, matce, bratru Fongovi a ostatním spolupracovníkům a příbuzným. Se zlomeným srdcem jsem řekl: „Toto je Pánovo tělo, které bylo za nás vydáno. Přijměte je na jeho památku.”

Potom jsem nalil hroznovou šťávu: „Tento pohár je krví Páně, která byla za vás prolita.” Všichni sklonili hlavu a s vážností přijali večeři Páně.

Bylo to první jídlo, které jsem pozřel po 74 dnech. Od 25. ledna do 7. dubna 1984 jsem nic nejedl a nepil.

Objal jsem své milované a hlasitě jsem plakal. Pak jsem řekl: „Mami, dne-šek je možná posledním dnem, kdy jsem s tebou slavil večeři Páně.” Obrátil jsem se a políbil svou ženu. Všem jsem řekl: „Moje drahá manželko, matko, bratři a sestry, uvidíme se v nebi.”

Vytryskly jim slzy.

Nejstarší sestra mě objala a zeptala se: „Jak můžeš nechat svou starou matku a mladou manželku, aby kvůli tobě zemřely? A mimoto, tvá žena je těhotná. Jak k ní můžeš být tak krutý?”

Matka mě prosila: „Synu, manželka tě potřebuje. Tvá matka tě potřebuje. I Boží rodina tě potřebuje.” Ztišila hlas a pošeptala mi do ucha: „Dobře mě poslouvej. Bůh mi řekl, že nezemřeš. Musíš být silný a zůstat naživu.”

S Boží pomocí jsme dokončili rozmluvu. Vedoucí věznic se zdáli být v rozpacích a zmatení. Naše slova slyšeli, nechápali však, co se děje.

Řekl jsem rodině: „Prosím, postěte se za mě a modlete. Nikdy jsem nebyl jako Jidáš. Nikdy jsem nezapřel Pána ani jeho lid.”

Policisté se vrátili do reality, jako kdyby se probudili ze snu. Začali bušit pěstmi do stolu a křičeli: „Co to říkáte? To už by stačilo! Vypadněte!” Dozorcům nařídili, aby mě odvedli zpět na celu. Když se mě pokusili odvéci, matka, manželka a sestra se mě chytly a nechtěly mě pustit.

Matka by raději zemřela, než aby mne nechala v rukou těch zloduchů, oni mě však od ní odtrhli jako smečka vlků, která napadá bezbrannou ovci. Dokonce i před zraky mé rodiny mě zbili a mou postarší matku povalili nu

podlahu. Všichni hořce plakali, neboť netušili, jestli mě ještě někdy spatří.

Brána vězení se s rachotem zabouchla. I zpoza ní jsem však slyšel hlas své matky: „Synu, pamatuj, co ti řekla matka. Musíš zůstat naživu. Zůstaň naživu kvůli Bohu!“ Zakřičel jsem zpět: „Mami, kaž evangelium! Popros církev, ať se za mě postí a modlí!“

Dozorce mi dal facku a odvedl mě zpět do cely.

DELING: Všichni říkali, že manžel bude popraven, hluboko v nitru jsem si však byla jistá, že Bůh mu ještě neurčil, aby zemřel. Zní to možná podivně, ale nebyla jsem stresovaná ani v depresi, poněvadž jsem se nikdy nesmířila s myšlenkou, že by ho mohli usmrtit.

Ve skutečnosti jsem však byla přesvědčena, že by pro Yuna bylo lepší, kdyby jej zabili, než aby musel strávit zbytek života ve vězení. Kdyby jej střelili do hlavy, všemu by byl vmžiku konec a on by již navěky přebýval s Pánem. Manžel se ve vězení postil více než sedmdesát dní, aniž by cokoli snědl nebo vypil. Úřady se obávaly, že brzy zemře, pozvaly nás tedy do věz nice, která se nachází v centru Nanjangu.

Byla jsem tehdy již více než šest měsíců těhotná a bylo to na mě vidět, Byla jsem nadšená při pomyslení, že budu moci Yunovi povědět, že se stane otcem. Od okamžiku jeho zatčení jsme totiž nebyli vůbec v kontaktu, neví děl tedy ani, že jsem počala.

Byl duben a blížilo se horké léto. K věznicí jsme dorazili brzy ráno. Seděla jsem vzadu na nosiči na kole, které řídila Yunova nejstarší sestra. S ostatními návštěvníky jsme se setkali před branou věz nice. Ti rovněž přijeli na kole. Celkem nás bylo osm.

Řekli nám, abychom počkali v návštěvní místnosti, dokud jej nepřivedou. Po nějaké chvíli přinesli dovnitř droboučkou postavu. Byl v bezvědomí, protože ho ještě těsně před naším příjezdem mučili. Vypadal jako malé dítě. Ušní boltce se mu scvrkly na velikost hrozin.

Když jsme jej poprvé spatřili, nikdo z nás v něm Yuna nepoznal. Mysleli jsme si, že se jedná o nějaký další úskok ze strany úřadů. Prohlásila jsem: „To není můj manžel.“ Ozvala se i Yunova sestra: „To je nějaký omyl. To není můj bratr!“

Až poté, co si Yunova matka všimla jeho mateřského znaménka, poznala, že se opravdu jedná o jejího syna. Byl tak malý, že se ani nepodobal lidské bytosti. Celé tělo měl pokryté pohmožděninami, stopami po mučení, zaschlou krví a špínou. Většinu vlasů mu vyškubali. Tvář měl vyzáblou: Oči se zdály být větší než obvykle. Díky visící spodní čelisti měl ústa otevřená do-kořán, v nich žluté zuby. Na sobě měl špinavé a roztrhané hadry.

Bylo to prostě neuvěřitelné. Pohled na něj mě naprosto šokoval. A nejen mě, ale myslím že i ostatní. Zatočila se mi hlava a téměř jsem omdlela.

Yun se po chvíli probral a poprvé po mnoha měsících promluvil. Jeho hlas byl ve skutečnosti sotva slyšitelným šepotem, jemuž rozuměla pouze jeho matka, která stála nejbliže. Když nám došlo, že před námi je opravdu Yun, všichni jsme propukli v pláč. Byly to velmi dojemné chvíle. Prohlásil: "Bratři a sestry, neplačte kvůli mně! Naříkejte kvůli duším lidí. Jezme nyní z těla Kristova a pijme jeho krev."

Jedna sestra běžela do obchodu poblíž věz nice a koupila tam nějaké sušenky a hroznovou šťávu, abychom mohli slavit večeři Páně. Yun nám řekl, že odejde k Pánu, a proto bychom měli, ještě než zemře, naposledy společně sdílet večeři Páně.

Všichni jsme hlasitě plakali a naříkali. Vše bylo až příliš těžko uvěřitelné.

Když jsme věznicí opustili, emoce se nás zmocnily natolik, že jsme si sedli do kruhu na zem přímo před vchodem. Volali jsme k Pánu: „Otče, spravedlivý a milosrdný Bože, odpusť prosím našemu národu. Slituj se prosím nad námi a nad těmi, kdo pronásledují tvé děti. Kéž by přijali tvou spásu!“

Po ulici kolem nás procházelo mnoho lidí. Když uslyšeli náš nářek, vytvořili kolem nás zástup a chtěli vědět, co se děje. Mnozí z nich plakali, když jsme jim řekli, čeho jsme toho dne byli svědky.

KAPITOLA DVANÁCTÁ

BŮH MI DÁVÁ SYNA A MNOHO BRATRŮ

Budiž vzdán dík Bohu, který nás stále vodí v triumfálním průvodu Kristovia všude skrze nás šíří vůni svého poznání. Jsme totiž jakoby vůni kadidla, jež Kristus obětuje Bohu; ta vůně proniká k těm, kteří docházejí spásy, i k těm, kteří spějí k zahynutí. (2K 2,14-15)

Poté, co mě odnesli zpět do cely, do mě dozorce kopl a zařval: „Jak se opovažuješ mluvit a jíst, kdyžs tak

dlouho mlčel? Zaživa tě stáhnou z kůže! Počkej, uvidíš!" Práskl železnými dveřmi a odešel. Vedoucí cely se na mě obořil: „Všechno hraješ! Každý den předstíráš, že je ti na umření. Já tady přežívám a daří se mi dobře, i když jsem znásilňoval a zabíjel ženy. Ty se dostaneš do vězení kvůli víře v Ježíše a umíráš tady jako nějaký nemocný pes."

Jeden ze spoluvězňů byl muslim. Zavrčel na mě: Jak se opovažuješ kázat o Ježíši, i když je to proti našim zákonům? Zasloužíš si zemřít. Nebeský zákon bude soudit prasata, jako jsi ty!"

Všichni vězni věděli, že jsem velmi slabý a když se mám někam přemístit, musejí mě tam odnést. Již týdny ode mne nikdo neslyšel ani slovo, jakmile mě však takto začali urážet, zmocnil se mne Duch svatý. Povstal jsem, což u nich vyvolalo údiv, a hlasitě jsem prohlásil: „Spoluvězni, mám pro vás zprávu od svého Pána. Poslouchejte prosím pozorně!"

Všechny překvapilo, že jsem schopen stát a hovořit s takovou mocí a autoritou. Byl jsem totiž pouhá hromádka kostí. Sázeli se, kdy již zemřu, a nyní tam před nimi stojím a hlasitě k nim promlouvám!

Řekl jsem jim: „Přátelé, Bůh mě sem poslal převážně kvůli vám. V den kdy jsem vstoupil do této cely, jsem vám řekl, že jsem pastor, který věří v Ježíše. Hned první večer jsem vám zpíval a povídal vám o Božím spasení. Všichni jste mě bedlivě sledovali a víte, že jsem nepozřel ani zrníčko rýže a nenapil se kapky vody celých 74 dní. Ptám se vás tedy, kdo za posledních několik tisíc let viděl někoho, kdo by takto přežil 74 dní? Neuvědomujete si snad, že tento zázrak je projevem velké Boží moci a jeho ochrany nad mým životem?"

Bůh mi umožnil, abych se před vás postavil a řekl vám, že Ježíš je opravdovým a živým Bohem. Jak se opovažujete setrvat ve svém hříchu a dál páchat ničemností? Přátelé, až nadejde den soudu, jak si myslíte, že unikne te peklu? Pouze Ježíš vám může odpustit!

Dnešního dne se Bůh nad vámi slitovává a nabízí vám příležitost se kát a přijmout odpuštění hříchů. Všichni byste měli pokleknout před Ježíšem Kristem, vyznat své hříchy a požádat Boha o odpuštění. Jak jinak uniknete trestu pekla?"

Má slova měla na ty muže stejný účinek, jako kdyby mezi nimi vybuchla bomba! Okamžitě reagovali. Vedoucí cely byl první, kdo přistoupil a padl na kolena. Volal: „Yune, co mám dělat, abych byl spasen?"

Ostatní vězni včetně muslima rovněž poklekl. Hlasitě volali: „Co musíme udělat, abychom byli spaseni? Jak můžeme přijmout od Boha odpuštění?" Všichni tito hříchem zatvrzelí muži přijali Pána Ježíše Krista a s mnoha slzami se káli ze svých hříchů.

Cítili se rovněž provinile kvůli tomu, jak se mnou zacházeli. Odpustil jsem jim stejně, jako Josef odpustil svým bratrům. Povzbuzoval jsem je slovy: *Vy jste proti mně zamýšleli zlo, Bůh však zamýšlel dobro; tím, co se stalo, jak dnes vidíme, zachoval naživu četný lid.* (Gn 50,20)

Jelikož jsme neměli dostatek vody, pokřtil jsem každého z nich několika kapkami.

Vězeňský dozorce na chodbě zaslechl nějaký lomoz a přiběhl ke dveřím. Několik minut stál beze slova přikovaný k podlaze a byl naprosto ohromen tím, co vidí.

Celková atmosféra na cele se dramaticky změnila. Srdce těchto zatvrzelých lidí byla najednou citlivá. Naprosto se proměnila jejich řeč a chování. Na cele číslo dvě dříve panovala nenávist a sobectví. Nyní zde vládli pokoj a radost.

Ještě celé dny chodili ti mužové se slzami v očích a podívovali se, jak na ně Pán vylil své milosrdenství. Když jim bylo dovoleno projít se po dvoře,

využili každou příležitost ke sdělení evangelia s vězni z jiných cel. Takto se

tedy evangelium šířilo po věznicích a mnozí se káli a uvěřili v Pána!

Díky Boží milosti jsem měl nyní nový úkol: Vychovávat ve vězení nové

věřící!

Tehdy měl být bratr Fu propuštěn z vězení. Na kousek toaletního papíru jsem napsal vzkaz a požádal ho, aby jej doručil Deling. Napsal jsem jí: „To, čím zrovna procházíš, je cesta kříže. Myslela jsi to vážně, když jsi mi zasvětila svůj život? Zůstaneš Pánu věrná?" Přidal jsem i následující báseň:

*Naše těla stárnou a slábnou, počet našich přátel a příbuzných se tenčí,
cesta, po níž jdeme, je stále obtížnější.*

*Měla bys však zcela následovat Pánovu vůli,
neboť jsi jeho milovaným dítětem.*

Po svatbě jsme začali s Deling přemýšlet o dítěti, tehdy však policie vylepila fotografie s mým jménem na každém rohu, takže jsme neměli moc příležitostí být spolu. Ještě před zatčením se mi při jedné příležitosti podařilo proklouznout domů a během této návštěvy manželka počala. Brzy poté jsem byl uvězněn.

Jedné noci jsem přijal jasný sen od Pána. Spatřil jsem v něm, jak manželka šťastně drží chlapečka. Přistoupila ke mně a něžně se zeptala: „Jaké jméno dáme našemu dítěti?"

Vzal jsem jí dítě z rukou a okamžitě mi v mysli vyvstaly verše z Písma, kde Abraham pojmenoval svého syna. Řekl jsem v tom snu své ženě: „Bude se jmenovat Izák.“ Usmála se a s radostí v srdci dítě odnesla.

Když jsem se probudil, již se mi nepodařilo usnout. Musel jsem přemýšlet nad tím, co jsem zrovna spatřil.

Následujícího rána, 19. dubna 1984, mě přišla do věznice navštívit rodina, aby mi oznámila radostnou zprávu. Dozorce mi pak stručně řekl: „Yune, tvá manželka porodila chlapce. Za několik dnů bude tvá rodina pořádat u té příležitosti slavnost. Tady je tužka a papír. Tvá žena chce, abys syna pojmenoval.“

Okamžitě jsem si vzpomněl na sen z předešlé noci. Poděkoval jsem dozorci a napsal: „Bude se jmenovat Izák.“ Pro svého syna jsem připojil následující slova:

Mému drahému synovi Izákovi.

Když ses narodil, byl tvůj otec kvůli jménu Ježíše Krista ve vězení. Můj synu, nevím, zda se dočkám okamžiku, kdy tě spatřím. Lidé svým dětem přejí to nejlepší. Tvůj otec ti však přeje pouze to, abys následoval a miloval Pána Ježíše. Izáku, vždy důvěřuj Pánu a poslouvej ho, a vyroste z tebe muž Boží.

Tvůj táta

Vězeňský dozorce vzkaz přečetl a řekl: „Není tu nic, co by se týkalo tvého případu.“ Vzal ode mne tedy tužku a papír a ten předal mé rodině.

DELING: Zanedlouho po naší dramatické návštěvě ve vězení jsem poro dila syna.

Byl to sám o sobě zázrak. Porodní bába, která mi pomáhala přivést Izá ka na svět, řekla, že poprvé v životě viděla rodit ženu bez bolesti. A nelžu, když povím, že jsem opravdu necítila vůbec žádné bolesti. Byl to milosrdný dar od Pána.

Pár dní před porodem mi bylo řečeno, abych šla do nemocnice a pod-stoupila potrat. Vládní úřad pro rodinné plánování mi sdělil: „Tvůj muž se z vězení nikdy nedostane. Proto si celou situaci ještě více nekomplikuj a nedovol tomu dítěti přijít na svět.“ Nařídili mi, abych se opět ukázala za pár dní, aby mi mohli potrat provést.

Zhrozila jsem se. Samozřejmě jsem byla rozhodnutá za žádnou cenu po trat nepodstoupit; kdybych se však na kliniku nevrátila, začali by mne hlídat a dítě by mohli potratit násilně.

Podělila jsem se o své starosti s matkou i s dalšími křesťany. Vroucně se za mě modlili a žádali Boha, aby mi v mých nesnázích pomohl. Pán na jejich modlitby odpověděl! Z ničeho nic jsem dva měsíce před termínem porodila, aniž by úřady dostaly příležitost provést potrat! Když mě lidé z úřadu pro rodinné plánování navštívili s úmyslem zjistit, proč jsem se ve stanovený den nedostavila na kliniku, spatřili mě sedět na židli a v náručí chovat své drahé dítě! Teď již s tím nic nemohli učinit!

Yunovi jsme do věznice poslali zpráva o narození dítěte. Odepsal: „Bude se jmenovat Izák.“ Pán mu ve snu ukázal jak pojmenovat našeho syna.

To období bylo velmi obtížné. Byli jsme velmi chudobní. Policie přicháze-la k nám domů a zabavovala vše, co mělo nějakou hodnotu: hrnce, pánve, nábytek, dokonce i naše oblečení. Yunově matce i mně samotné nezbývalo nic jiného než pracovat na poli, jinak hrozilo, že zemřeme hladu. Bylo jí v té době již přes šedesát, byla však na svůj věk velmi čilá a silná.

Pouhý týden po narození Izáka k nám z více než stokilometrové vzdálenosti dorazili jistí bratři a sestry, aby nám pomohli s pracemi na poli. V na-šem okolí bylo pouze pár starších žen, které ještě pracovaly venku. Obvykle byla tato práce vyhrazena mladým a silným. Když však náš dům navštívili tito pomocníci, byli svědky toho, jak Yunova matka každého dne pracuje na poli a zápasí s těžkým nákladem.

Přátelé nám pomáhali sklízet pšenici a vázat ji do snopů, ty však neodnášeli do naší stodoly, ale nechávali je stát na okraji pole. Krátce poté, co nás opustili, se začalo schylovat k bouřce, a tak Yunova matka vyběhla ven a snažila se dostat pšenici pod střechu dřívě, než začne pršet.

Když zahřmělo, velký dřevěný vozík, do kterého Yunova matka pšeni-ci ukládala, se převrátil a přitiskl ji k zemi. Těžký náklad jí přiskřípl nohu a paži. Celá promoklá byla dlouho uvězněna v blátivém příkopu. Já jsem byla doma s novorozeným dítětem a neměla jsem ani potuchy o tom, co se jí přihodilo.

Yunova matka to odnesla zlomenou rukou a těžkým poraněním stehna.

Byla to naprostá katastrofa. Bylo toho na mě již moc. Manžel seděl ve vě-zení, většina přátel a příbuzných mě opustila, já jsem měla plné ruce práce s novorozeným dítětem, a nyní se Yunova matka navíc těžce zranila.

Jednoho dne se mi na poli zatočila hlava a díky naprostému vyčerpání jsem omdlela. Po delším čase jsem přišla opět k sobě a když jsem si uvědomila, že se mě vlastní rodina zřekla a švagrová i sousedé mě urážejí, rozplakala jsem se. Pozvedla jsem oči k obloze a začala zpívat Žalm 123: „Pozvedám své oči k tobě, jenž v nebesích trůníš.... vzhlížejí naše oči k Hospodinu, našemu Bohu, dokud se nad námi nesmiluje. Smiluj se nad námi, Hospodine, smiluj se nad námi! Dosať jsme zakusili pohrdání. Naše duše už dosať zakusila posměchu

sebejistých a pohrdání pyšných."

YUN: Během tohoto období pronásledování bylo spolu se mnou uvězněno devět spolupracovníků z našeho sboru. Domy mnoha křesťanských rodin byly prohledány a následně byly těmto věřícím uděleny vysoké finanční pokuty za to, že vlastnili Bibli či jinou křesťanskou literaturu.

Mnohé křesťany zachvátil strach, Duch svatý však zmírnil jejich obavy a církvi udal nový směr. Provanul jim svěží vánek probuzení. Modlitební shromáždění trvala celou noc a mnohé spící duše se probudily. Znamení a divy byly samozřejmostí. Mnozí přiváděli na shromáždění, která se konala po domech, své nemocné a ti byli uzdravováni. Ti, kdo trpěli mentálními chorobami a byli posedlí demony, zakoušeli naprosté vysvobození a uzdravení v Ježíšově jménu.

Křesťané, kteří byli tehdy ve vězení, cítili, že díky mnohým horlivým modlitbám má jejich svědectví daleko větší moc. Díky tomu byli mnozí vězni přivedeni k Pánu.

Ježíše v té době přijali i mnozí vládní činitelé a členové komunistické strany. Někteří z nich začali dokonce o Pánu odvážně svědčit.

Asi deset kilometrů od našeho domova leží vesnice, jež se jmenuje „Železný buddhistický chrám". Bydlela tam jistá sestra Ži. Její muž, mimochodem bohatý člověk, věřící nebyl. Ve skutečnosti uctíval modly a nic nedbal rad své manželky, aby se odvrátil od falešných bohů a začal uctívat Ježíše. Jejich syn trpěl smrtelnou chorobou, s níž si již lékaři nevěděli rady.

Tento bohatý muž, jehož příbuzní zastávali vysoké vládní funkce, pozval křesťany do svého domu a požádal je, aby tam uspořádali modlitební shromáždění za jeho syna. Dorazily jich desítky. Stejnou večera do této vesnice mířil na bicyklu i bratr Fong, aby věřícím přinesl zprávy z věznice, kde měl být navštívit.

Když křesťané uslyšeli o mém postu a utrpení, hluboce se jim to dotklo. Začali za mne všichni v modlitbě volat k Bohu a zcela zapomněli na nemocného hochá!

Manžel sestry Ži si stěžoval: „Pozval jsem vás dnes večer, abyste se modlili za mého nemocného syna. Kdo je vůbec ten Yun? On 74 dní nic nejedl a zůstal naživu? Jak je to možné? On je bůh?" Všem pak přikázal: „Přestaňte volat za toho Yuna! Modlete se prosím za mého syna ve jménu toho Ježíše, kterému Yun důvěřuje. Pokud ten Ježíš mému synovi pomůže, potom díky kontaktům, které u vlády mám, pomůžu Yunovi z vězení."

Bůh oslavil své jméno a vyslyšel modlitbu. Chlapec byl toho večera okamžitě uzdraven. Celá rodina přijala Ježíše. Manžel sestry Ži zmobilizoval celou vesnici, aby mohla slyšet evangelium, a většina vesničanů odevzdal a svůj život Bohu. Po svém propuštění z vězení jsem tu vesnici navštívil a slyšel jsem ten příběh přímo z úst místních.

Jednoho dne řekla sestra Ži manželovi: „Slyšela jsem, že Yunova manželka dnes porodila dítě. Zajdi navštívit jeho rodinu a vezmi s sebou nějaký dar. Jedná se o dítě toho Yuna, jehož Bůh uzdravil našeho syna a spasil tvou duši." Toho dne ten muž přinesl mé rodině mnoho darů. Když poprvé spatřil mou matku, řekl jí: „Drahá paní, vy mě neznáte, přináším vám však dary vděčnosti. Nikdo z vás mne nezná, dovolte mi však, abych vám něco vyprávěl ..." Deling odpočívala ve svém pokoji. Když uslyšela hlas toho muže, vstala a přišla, aby si jej poslechla.

Podrobně vysvětlil, co se stalo, jak Pán milostivě uzdravil jeho syna a spasil většinu rodin ve vesnici. Společně pak všichni děkovali Bohu. Má rodina jej prosila, aby navštívil své příbuzné u úřadů a zařídil, aby mi mohla být doručena zpráva o narození mého syna.

Manžel sestry Ži měl bratrance, který ve věznici pracoval jako ozbrojená stráž. Byl jedním z těch, kdo mě mučili elektrickými obušky a házeli do lidských výkalů. Onen nově obrácený bratr šel za svým bratrance a řekl mu: „Yun je můj příbuzný (měl na mysli příbuzenský vztah v Kristu). Ježíš, v něhož Yun věří, je opravdovým a živým Bohem. Dobře se o něho starej a zacházej s ním laskavě." Dozorce se zastyděl za to, co mi prováděl. Skutečnost, že jsem se postil 74

dnů bez jídla a vody, byla všem ve věznici dobře známá, stejně jako každému příslušníku místní úřadovny tajné policie.

Pobyt ve věznici byl od toho dne pro mě snadnější. Pronásledování ustalo, a dokonce mě povýšili na vedoucího cely.

Narození Izáka přineslo mé rodině naději a radost a uprostřed velmi temných událostí toho roku ozářilo náš život jako sluneční svit.

KAPITOLA TŘINÁCTÁ

DRAHÁ DUŠE OD HOSPODINA

Ale milosrdenství vítězí nad soudem. (Jk 2,13)

Každého dne jsem v cele vyučoval nově obrácené. Spravedlnost a pravda se začaly rozmáhat. Všichni muži každodenně rostli v milosti a poznání. Někteří z nich vydali svědectví, že když je Duch svatý usvědčil a oni se káli ze svých hříchů, jejich život a zlé skutky se jim promítly před očima jako na filmovém plátně.

Jednoho rána si mě zavolal ředitel věznice do kanceláře. Zdvorně mi nabídl šálek čaje a usadil mne do měkkého křesla. Řekl: „Yune, vím, že věříš v Ježíše. Dnes jsem se rozhodl, že tě pověřím zvláštním úkolem.“

Pomyslel jsem si, že mě požádá, abych mu začal donášet na spoluvězně, on však pokračoval: „Na cele číslo devět je vrah jménem Huang. Každý den se pokouší o sebevraždu. Je blázen a někdy se snaží pokousat ostatní vězně. Rozhodli jsme se, že ho umístíme do tvé cely. Chceme, abys na něj ode dneška až do dne jeho popravy dohlížel a postaral se, aby neublížoval sobě ani ostatním. Pokud si nedáš pozor, a on se zabije, budeš za ten čin plně zodpovědný.“

Jakmile jsem tu zprávu uslyšel, okamžitě jsem pocítil, že Huang je drahou duší od Hospodina, která je nám svěřena k záchraně.

Ihned jsem se o tu novinu podělil se spoluvězni na cele a všichni se zděsili. Vůbec o něj nestáli. Jeden z nich pravil: „To není člověk, to je ďábel.“ Poté, co všichni vznesli své námitky, jsem chvíli počkal a pak jsem klidným hlasem prohlásil: „Bratři, než jsme uvěřili v Ježíše, byli jsme zrovna jako on.“

Také jsme byli jako démoni. Ježíš však naše duše, které směřovaly do zaliv nutí, zachránil. Musíme tomu muži projevit milosrdenství a zacházet s ním jako se samotným Ježíšem.“

Spolubydlící si uvědomili, že mám pravdu, a svůj postoj změnili. Očekávali jej jako dávno ztraceného přítele.

Když následujícího rána přivedli Huanga do naší cely, připadal mi jako muž posedlý legií démonů z páté kapitoly Markova evangelia. Ruce měl za zády, na nich pouta a rovněž kotníky měl k sobě připoutány řetězy. Sprostí nadával a neustále se pokoušel pořezat si tělo řetězy, které měl na nohou. Byl plný zuřivosti a nenávisti, a to mu bylo pouhých 22 let.

Huang nebyl schopen používat své paže či nohy, když se však některý z vězňů dostal příliš blízko k němu, snažil se mu ukousnout nos nebo ucho. I když byl pevně svázan, poskakoval, dokud mu skrz kůži nebyly vidět bílé kosti na kotnicích.

V cele číslo devět se k němu vězni chovali jako ke zvířeti, kopali ho a dávali rány pěstí. Celé dny mu odmítali dát najíst. Namísto toho se mu vysmívali a jeho porce na něj vylévali. Jeho oděv byl plný skvrn od jídla.

Jednoho dne již na Huanga bolest a zoufalství dolehly natolik, že počkal, až se nikdo nebude dívat, a potom vši silou vrazil hlavou do zdi s úmyslem zabít se. Přežil, ve zdi však zůstal důlek.

V okamžiku, kdy Huang vstoupil do naší cely, věděl, že se něco změnilo. Všichni jsme mu prokazovali lásku a soucit. Přivítali jsme jej s otevřenou náručí a jeho osobní věci jsme mu úhledně srovnali vedle lůžka.

Vzhledem k tomu, že byl spoután řetězy, se již dlouho nemyl, a tudíž od porně páchl. Díky Boží lásce, kterou jsme měli v srdci, jsme Huanga milovali. Spoluvězni na mě ukázali a řekli mu: „Tohle je Yun. Je to náš vedoucí a křesťanský pastor.“ Já mu poté pověděl: „Bratře Huang, my všichni jsme bývali zločinci. Neboj se. My se o tebe postaráme.“

Povzbudil jsem ho, aby se posadil a zůstal v klidu. Pak jsem ostatní požádal, aby mu věnovali trochu své vzácné pitné vody. Naplnili jsme tou vodou umývadlo a položili je vedle Huanga. Poté jsem si utrl kus plátna z košile a namočil jej. Z tváře a úst jsem mu jemně smyl špínu a zaslou krev.

Poté, co jsem mu osušil tvář, utrl jsem kus ze své deky a vyčistil mu zářezy způsobené pouty a okovy na nohou. Otevřené rány jsem vydezinfikoval trochou zubní pasty a pak jsem mu je pečlivě ovázal.

Huang nepromluvil ani slovo. Jen tam tak seděl s očima dokořán a zíral na všechny okolo. Já jsem však věděl, že Pán se již začal dotýkat jeho srdci.

Během oběda jsme každý pro svého nového spolubydlícího oddělili něco ze své rýže. Poté jsme vzdali Pánu díky a začali jíst. Já jsem zároveň lžící krmil Huanga. Po obědě jsme všichni potichu zazpívali píseň, kterou jsem je naučil. Píseň je založena na textu z Matouše 6,25-34:

*Veliké je milosrdenství našeho nebeského Otce,
syťí nás a šatí na každý den.
Budeme jej uctívat a pokorně se od něj učit,
neboť náš Pán šatí i polní trávu.
Nestrachujte se, co budeme dnes jíst
nebo co budeme zítra pít. Náš nebeský Otec nás zajistí zaopatrí.
Pohledte na malého vrabčáka, jak si poletuje,
pohledte na polní lilie - nepracují a nepředou,
Pán je i přesto nádherně odívá.
Nejsme pak my všichni cennější než tyto?
Bratři, proměňte svá srdce a následujte Krista, neboť tento svět není vaším domovem.*

Potom jsem hovořil o Ježíšových slovech v šesté kapitole Matouše a porovnával rozdíly mezi našimi pozemskými otci a nebeským Otcem a kladl důraz na hodnotu lidského života.

Jednou týdně jsme k večeři dostávali *mantou* a zrovna toho večera přišla na tento pokrm řada. Oči všech bratří na mne pohlédly. Věděl jsem, že mají veliký hlad. Řekl jsem jim tedy: „Dnes jsme se již s naším novým přítelem Huangem podělili o rýži a vodu, takže každý z vás může sníst své *mantou*. Doufám ale, že se s ním zítra podělíte o polévku.“

Nejdříve jsem nakrmil Huanga a teprve poté jsem se pustil do své porce. Po prvním soustu *mantou* mi bylo do pláče. Uslyšel jsem uvnitř jemný hlas: „Zemřel jsem za tebe na kříži. Jak mi chceš dokázat, že mě miluješ?“

Zdali ne tak, když hladovím, žízním a jsem ve vězení? Pokud tuto službu prokážeš tomu nejmenšímu z bratří, mně jsi ji prokázal.“

Okamžitě jsem věděl, že Bůh po mně chce, abych obětoval zbytek svého *mantou* a dal jej Huangovi. V pláči jsem sklonil hlavu: „Pane, také mi kručí v břiše. Mám veliký hlad.“

Na mysl mi přišel verš z Bible: *Kdo nás odloučí od lásky Kristovy? Snad soužení nebo úzkost, pronásledování nebo hlad, bída, nebezpečí nebo meč?* (Ř 8,35)

Zabalil jsem zbytek svého *mantou* do kapesníku a uschoval jej pro Huan-ga. Okamžitě se mi vrátil pokoj a radost.

Druhého dne ráno jsme k snídani dostali vodnatou nudlovou polévku, ve které bylo nudlí opravdu jen několik. Všichni jsme se o ni podělili s Huan-gem, i tak jej však jeho větší porce neuspokojila a začal na dozorce křičet: „Brzo umřu! Proč mi nedáte pořádné jídlo? Chcete mě umorit hladem ještě dříve, než mě popravíte?“

Přesně v tom okamžiku mi Pán řekl: „Pospěš si, vytáhni z pod košile zbytek *mantou* a nakrm jej.“ Zády k Huangovi jsem vzal chléb, nalámal jej na kousky a ty jsem pak dal do jeho misky na polévku. Huangovo kamenné srdce se v tom okamžiku zlomilo. Sklouzl ze židle na zem, poklekl na kolena a plakal. Řekl mi: „Starší bratře, proč mě zahrnuješ takovou láskou? Proč jsi včera večer nesnědl svůj chléb? Já jsem vrah a všichni mě nenávidí. Dokonce i rodiče, bratr se sestrou i snoubenka, ti všichni se mě zřekli. Jak to že mě tak velice miluješ? Za tvou laskavost se ti nemůžu nijak odvděčit, ale až umřu a stanu se duchem, vrátím se do tvé cely a za tvé dobré skutky ti budu sloužit.“

Věděl jsem, že tohle je chvíle, kdy Pán chce, abych s ním sdílel evangelium. Řekl jsem Huangovi: „Jednáme s tebou vlídně proto, že Ježíš tě miluje. Kdybychom v něj nevěřili, zacházeli bychom s tebou stejně jako vězni z cely devět. Měl bys děkovat Bohu za jeho Syna Ježíše Krista.“

Huang pohotově zareagoval a modlil se: „Pane, děkuji ti, že miluješ hříšníka, jako jsem já.“ Ten zatvrzelý zločinec v slzách přijal Ježíšovu lásku do svého srdce. Břímě hříchu bylo od něj odňato.

Všichni spoluvězni zářili štěstím. Uvědomili si, že opravdovou nadějí těm, kdo jsou spoutáni hříchem, může přinést pouze Boží láska.

Poté, co Huang přijal Boží spásu, se atmosféra na cele o hodně zlepšila. Všichni jsme začali společně zpívat. Huang velmi dychtil po tom, aby se do zvěděl co nejvíce. Vyučoval jsem ho o Ježíši: O jeho životě, učení, utrpení, o jeho zmrtvýchvstání a o druhém příchodu.

Varoval jsem jej: „Sebevražda je hřích.“ Jakmile to uslyšel, padl na zem, plakal a vyznával svůj hřích. Požádal mne, abych mu vyhrnul límec u košile, kde si schovával čepel malé břitvy. Měl v úmyslu ji použít a zabít se, jakmile se mu k tomu naskytne příležitost.

Zcela zlomen se mi svěřil se svým životním příběhem. Jeho otec byl bohatý manažer velké firmy a člen komunistické strany. Poté, co Huang absolvoval střední školu, mu přidělili místo technika v elektrárně.

Když mu bylo dvacet, zasnoubil se. Jeho snoubenka ho velmi milovala, on se však nechal zatáhnout do místního gangu. Velmi rychle byl sveden na scesti. Každý den hodně pil. Spolu s ostatními kumpány drancovali obchody, zabíjeli nevinné a znásilňovali ženy.

Jeden člen gangu byl zatčen a vyslýchán. Uvedl, že do kriminální činnosti byl zapojen rovněž Huang. Zatkli jej. Díky zásahu otce byl soudce shovívavý a udělil mu pouze tříletý trest, přestože byl usvědčen z vraždy. Dne 1. května 1983 zaplatil Huangův otec velký úplatek, aby jej předčasně dostal ven z pracovního vězeňského tábora.

Ačkoli Huang byl nyní „volný“, jeho život postrádal směr. Cítil, že jeho život nemá smysl a dolehly na něj těžké deprese. Znova se připojil ke špatné partě. Jednoho večera si vyrazil s kamarádem na skleničku. Říkali si: „Život je úplně beznadějný a bezvýznamný. Když už nemůžeme společně žít, tak alespoň společně umřeme.“

A tak uzavřeli sebevražednou smlouvu. Rozhodli se ukrást dva pytle dynamitu (každý z nich obsahoval osm kilogramů výbušniny) ze skladiště elektrárny, kde Huang dříve pracoval.

Umluvili se, že budou spolu zápasit, dokud jeden z nich nezemře. Ten, kdo přežije, odnese mrtvé tělo do obrovského transformátoru, kde dynamit odpálí. Oba kamarádi tak zemřou společně.

A tak ti dva popadli kovové obušky a začali spolu bojovat. Huang si poranil rameno, podařilo se mu však udeřit druhého muže do hlavy a na místě jej zabít. Jeho příteli praskla lebka a mozek se mu vylil ven. Když to Huang spatřil, vyděsil se a utekl. Ani pro dynamit se již nevrátil.

Věděl, že po něm půjde policie, a tak se rozhodl cestovat po celé Číně a vychutnávat si rozkoše hříšného života. Až ukončí svou cestu, měl v plánu vrátit se domů a ještě než se zabije, naposledy navštívit rodinu.

Huang si koupil ostrý nůž a přepadával obchody, aby si obstaral peníze na cestu. Cestoval po celé zemi a znásilnil mnoho mladých nevinných dívek. Navštívil rovněž několik známých buddhistických chrámů, kde se uctíváním model pokoušel nalézt pokoj pro svou duši. Stezka hříchu a chtíče jej neuspokojovala, naopak, jeho stav se čím dál tím více zhoršoval.

Na konci svých mnoha cest nasedl do vlaku, který jej měl dovézt domů, kde se chtěl naposledy setkat se svou rodinou. Koupil si dvě lahvičky s léky na spaní, aby se jimi mohl později otrávit. Když mu do cíle cesty zbývala jedna zastávka, vyskočil z vlaku. Nechtěl se totiž domů vrátit před setměním, a tak se ukryl v křoví.

Všimla si jej však policie a zatkla jej. V jeho tašce objevili nůž, kterým zabíjel, a rovněž dopis na rozloučenou, jenž obsahoval přiznání k většině zločinů, které spáchal.

Tentokrát bylo vyloučeno, aby mu otec pomohl. Poslední kapkou v Huangově kalichu hořkosti byl balíček, ve kterém mu otec poslal do vězení koši li. Na zadní straně košile stálo: „Nejsem schopen se ti nyní podívat do očí, uvidíme se však u tvé popravě!“

Nyní se tedy Huang hluboce kál a stal se v Kristu novým stvořením. Vel mi rád zpíval píseň, kterou jsem ho naučil:

*Miluji Ježíše, miluji Ježíše,
každý den svého života miluji Ježíše.
Když je slunečný den, miluji jej,
když se přičenou bouřkové mraky, miluji jej
každý den, když kráčím po své cestě.
Ano, já miluji Ježíše.*

Pro jeho proměněné srdce jsme mu dali jméno Huang Enguang (Huang „Milost a Světlo“).

I když věděl, že brzy zemře, neustále kladl otázky, jak by mohl prožít zbývající dny a přinést Ježíši co nejvíce slávy.

Dozorci nás krutě trestali, pokud jsme příliš hlučeli. To jsme pak museli vsunout hlavu do malého otvoru ve spodní části dveří, který byl velký zrovna tak, aby jím člověk prostrčil hlavu. Dozorci nás potom do ní kopali anebo nás bili pažbou pušky. Proto jsme vždy uctívali a modlili se velmi potichu ujišťující se, že za dveřmi nikdo nestojí. Huang však uctíval Ježíše tak hlasitě, že dozorci často přiběhli a přikázali mu, aby mlčel. Vzhledem k jeho blížící se popravě jej však netrestali.

Jelikož bratr Huang již neměl co ztratit, neustále zpíval, co mu síly stačily. Cela číslo dvě se stala centrem chvály a uctívání! Mnozí z vězňů v ostatních celách byli dotčeni slovy, která slyšeli.

Huang mě požádal, abych do zdi cely vyryl kříž. Beton byl velmi tvrdý, všichni jsme však přiložili ruku k dílu, abychom požehnali svého bratra, Huang nám řekl, že pokud si dozorci kříže všimnou, vezme veškerou zodpovědnost na sebe. Kdykoli nám tedy bylo dovoleno projít se po dvoře, pátrali jsme po skleněných střepech či starých hřebících, kterými by se dalo

rýt do zdi.

Nakonec se mi podařilo vyrýt do zdi velký kříž. Nakreslili jsme rovněž obrázek světa a pod kříž napsali: „Neboť tak Bůh miloval svět.“ Huang nás rovněž požádal, abychom pod kříž vyryli hrob a na náhrobek napsali jeho nové jméno, abychom poukázali na skutečnost, že nyní náleží Ježíši.

Když jsme vše dokončili, Huang plakal a křičel radostí. Pokračovali jsme ve svém díle a zanedlouho byly všechny zdi cely pokryty biblickými verši, např. „Marnotratný syn se vrátil.“ „V soužení doufej v Hospodina.“ *Všichni zhřešili a jsou daleko od Boží slávy; jsou ospravedlnováni zadarmo jeho milostí vykoupením v Kristu Ježíši.* (Ř 3,23-24).

Bylo s podivem, že ačkoli si dozorci všimli našeho „uměleckého díla“, nikdy se o něm ani slovem nezmínili. Kříž i biblické verše setrvávají na zdech cely dodnes. Stovky vězňů ta slova přečetly a mnozí z nich se káli a svěřili

(svůj život Ježíši. Špendlíky z našich vězeňských odznaků jsme použili jako jehly a pomocí nich jsme z ručnicků oddělovali jednotlivá vlákna. Každý z nás si potom vlevo nahoru na svou vězeňskou uniformu vyšíl malý křížek. Pro Huangovu košili jsme vyrobili červený kříž. Noví věřící byli tak nápadití! Nyní, když na hrudi nosili znamení kříže, se jim dostávalo mnohé síly a povzbuzení.

Večer 16. srpna jsme bratra Huanga pokřtili. Každý z vězňů obdržel z kuchyně svou denní porci jednoho hrnku vody, všichni se však obětovali a polovinu své denní dávky odevzdali, abychom jí měli dostatek, abychom ji mohli vylít Huangovi na hlavu, a takto ho pokřtít. Byl to ten nejlepší křest, jaký se dal v našich podmínkách provést!

Po křtu se zeptal: „Může Ježíš spasit také mou rodinu? Může matka, otec, bratři, sestry a má bývalá snoubenka uvěřit a být spolu se mnou v nebi?“

Řekl jsem mu o zaslíbení, které nám dává Bible: *Věř v Pána Ježíše, a budeš spasen ty i všichni, kdo jsou v tvém domě.* (Sk 16,31) Huang strávil celou noc v modlitbě za svou rodinu, aby prostřednictvím Ježíše Krista poznala Boží spasení.

Datum jeho popravy se rychle blížilo. Zoufale toužil napsat dopis své rodině. Jednalo se ovšem o nemožný úkol, poněvadž měl ruce pevně spoutány za zády.

Po obrácení se z Hunga stal jemný člověk a celá věznice ten rozdíl zaregistrovala. Přimlouval jsem se za něj u vedení a ujišťoval jsem je, že Huang

již není pro své okolí hrozbou a že se rovněž nepokusí o sebevraždu. Dozorci mu tedy nasadili volnější pouta, odmítli je však sundat úplně, protože na smrt odsouzení vězni museli být dle vězeňského řádu neustále spoutáni. S novými pouty na ruku požádal Huang dozorce, aby mu přinesli pero a dva listy papíru. Posadil se na zem a papír si položil vedle sebe. Když ruku vysunul směrem od těla, byl schopen psát, avšak po několika slovech mu došel inkoust. V zoufalství se sklonil a kousl se do ukazováku pravé ruky, až mu začala téci krev. Použil ji místo inkoustu a pokračoval v psaní dopisu rodičům. Napsal jim:

Drahý tati a mami,

nemohu vás sice již vidat, vím však, že mě milujete. Váš syn vás zostudil. Nepociťujte prosím zármutek, až zemřu. Chci se s vámi podělit o úžasnou novinu. Nezemřu, neboť jsem obdržel věčný život! Ve vězení jsem potkal soucitného muže, váženého bratra Yuna. Zachránil mi život a pomohl mi uvěřit v Ježíše. Prokazo-val mi lásku, pečoval o mě a každý den mne krmil.

Tati, mami, jsem na cestě do Božího království. Budu se za vás za všechny modlit. Musíte uvěřit v Ježíše! Dovolte prosím mému bratrovi Yunovi, aby se s vámi podělil o evangelium. Až vás navštíví, poví vám zbytek mého příběhu. Kéž byste přijali věčný život! Nashledanou v Božím království,

váš syn Huang Enguang

Zařídil jsem, aby byl Huangův dopis propašován z věznice a doručen jeho rodičům.

Huang byl pokřtěn 16. srpna, dopis napsal sedmnáctého a osmnáctého měl být popraven.

V poslední den Huangova života byla atmosféra ve věznici velmi napjatá. Stráže byly zdvojené. Dozorci vězně neustále kontrolovali a každých pět minut nám svítili do obličejů, aby se ujistili, že je vše v pořádku. Věděli jsme, že podobný režim nastává den před popravou vězně vždy.

Navečer sedmnáctého srpna mě Pán vedl, abych podle Ježíšova příkazu umyl Huangovi nohy. Ten byl klidný a na ostatní vězně se usmíval. Řekl jim: „Opět se setkáme v nebeském království.“

Druhého dne ráno jsme snídali brzy. V osm hodin do cely vstoupili dozorci se seznamem v ruce. Vykřikl tři jména: „Yun, Huang, Hong, vyjděte ven!“ Zcela neočekávaně jsem byl toho stejného jitra spolu s bratrem Hongem odveden k našemu vlastnímu veřejnému soudu! Dozorci nás pevně spoutali od hlavy k patě. Dříve, než Huang odvedli na popravčí dvůr, vrhl se mi do náručí. Zvolal:

„Uvidíme se v nebi!“

Na popravišti mu dozorce podrazil nohy, aby jej dostal do kleku. Sňal mu pouta a řetězy z nohou. Na hlavu mu nasadili čepici s nápisem: „Odsouzený zločinec.“

Bylo to naposledy, co jsem v pozemském životě spatřil drahého bratra Huanga. Pak jej odvedli na popraviště, kde ho zezadu střelili do hlavy.

Slyšel jsem ten výstřel, který Huanga poslal do Ježíšova náručí.

Míslil se ve mně smutek i radost zároveň. Děkoval jsem Bohu, že mi dal příležitost být svědkem toho, jak můj bratr odchází do nebeského království. *Velkou cenu má v Hospodinových očích oddanost jeho věrných až k smrti.* (Ž 116,15)

Devět vězňů z mužských a ženských věznic v Nanjangu mělo být toho dne vystaveno veřejnému ponížení a soudu. Byl jsem jedním z nich. Vozili nás po městě a do reproduktoru vyjmenovávali naše zločiny. Představa, že se kvůli Ježíši Kristu mohu účastnit tohoto veřejného procesí, mě naplňovala radostí! Mé srdce překypovalo veselím.

Na cestě k soudu jsem se již nedokázal ovládnout. Před chvílí jsem byl u toho, jak byl bratr Huang vyvýšen do slávy, a věčnost pro mne byla najednou velmi skutečná. Hlasitě jsem zpíval Bohu. Velitel mi pohrozil elektrickým obuškem: „Sklapni, Yune! Jak se teď opovažuješ zpívat? Jestli budeš ještě chvíli pokračovat, zaživa tě stáhnou z kůže!“

Všech devět vězňů připoutali k sobě jako zvířata a namačkali do zadní části otevřeného nákladního automobilu. Když kroužil ulicemi města, spustil se najednou prudký liják a promáčel nás až na kost. Pro mě to však bylo jako občerstvení z nebes. Hlasitě jsem zvolal: „Pane, žízním po dešti tvé milosti! Vylij na svého služebníka hojnost své milosti!“

Pokračoval jsem v hlasitém zpěvu. Množství lidí namačkaných pod deštníky na nás hledělo v naprostém úžasu. Jelikož jsme všichni byli místní, klopila většina ostatních vězňů hanbou hlavu a nechtěli, aby je poznali přátelé a příbuzní.

Spolu se mnou byla v automobilu asi dvacetiletá mladá žena. Jmenovala se Xiaowej. Do vězení se dostala kvůli tomu, že se poprala se sousedy a po-

trhala jim oblečení. Ti sousedé měli známé mezi členy místních úřadů, a tak pro ně nebyl problém zařít, aby policie Xiaowej a její matku zatkla a na základě zinscenovaných obvinění je poslala do vězení. Xiaowej byla věřící, její křesťanský život se však vyznačoval vlažností.

Když jsem zpíval, plakala. Zeptala se mě: „Jak se můžeš v takovéto situaci radovat?“

Odvětil jsem jí: „Jak bych se mohl neradovat? Dnes jsem byl poctěn, že mohu trpět pro Ježíšovo jméno!“

Začervenala se. Já jsem pokračoval v hlasitém zpěvu:

*Ačkoli mě celý svět nenávidí a přátelé mě opouštějí,
ačkoli můj tělesný chrám ničí výsměch, pronásledování a bití,
rád obětuji svůj život a proleji svou krev pro svého nebeského Otce,
abych směl vstoupit do Božího království a na hlavě nosit korunu života.*

Xiaowej nebyla s to zadržet slzy a vytáhla z kapsy kapesník. Řekl jsem jí: „Xiaowej, Duch svatý se kvůli tobě rmoutí. Návrat marnotratného syna má větší hodnotu než zlato. Navrať se, tvůj nebeský Otec na tebe čeká!“

V slzách se kála a volala: „O Pane, slituj se nade mnou, hříšníci! Prosím, odpusť mi mé hříchy!“ Pomodlil jsem se za ni a děkoval Bohu za jeho mi-losrdenství. Do srdce se jí vrátil pokoj a radost. Potom si stoupla na špičky a kapesníkem mi utřela slzy v očích.

Automobil pokračoval v cestě a zamířil k mé domovské vesnici. Xiaowej se na mě obrátila a řekla: „Slyšela jsem, že v té vesnici žil statečný Boží slu-žebník jménem Yun. Nevíš, co se s ním stalo?“

V duchu jsem se usmál a zeptal jsem se jí: „Chtěla by ses s ním setkat?“ Odvětila: „Slyšela jsem jeho svědectví od lidí ze sboru. Jak bych se zrovna

já s ním mohla setkat?“

Řekl jsem: „Yun je tím mužem, který s tebou právě hovoří.“

Opět jí vytryskly slzy a děkovala Bohu, že nám dal příležitost setkat se. Během naší cesty ulicemi se mě již nepustila.

Všichni vězni v automobilu byli promočeni až na kůži. Dokonce i policisté, kteří pod pláštěnkami svírali automatické zbraně, se díky studenému vě tru a dorážejícímu dešti pořádně třáslí. I kvůli téhle nepohodě nám vojáci věnovali pramálo pozornosti a nikdo z lidí na náš soud nedorazil. Jednání bylo zrušeno. Celá akce toho dne skončila pro úřady fiaskem.

Na policejní stanici nám uvolnili řetězy a provazy. Všichni policisté obdrželi vydatnou porci jídla. Když dojedli, dovolili nám dojít zbytky.

Ke Xiaowej přistupovali policisté jakožto k ženě se zvláštní péčí. Dali jí *mantou*. Přistoupila ke mně a

zašeptala: „Bratře Yune, ráda bych ti *mantou* dala. Přijmi ho prosím.“

Nechtěl jsem si ho vzít, protože jsem věděl, že má pořádný hlad. Viděla, že se zdráhám její dar přijmout a začala plakat. Vzpomněl jsem si na Pánova slova: *Blaze tomu, kdo dává, ne tomu, kdo bere.* (Sk 20,35) S vděčností v srdci jsem si tedy dar vzal. Rozlomil jsem *mantou* a větší díl jsem jí vrátil.

Společně jsme pojedli a děkovali jsme Pánu za obohacující obecenství, které nám toho dne dopřál.

KAPITOLA ČTRNÁCTÁ

BUDOUCÍ NADĚJE

Když mě ke konci mého 74denního půstu navštívila rodina, bylo to poprvé, co jsem ji od doby svého zatčení viděl. . Až mnohem později mi bylo dovoleno opět některé z nich spatřit. Vyprávěli mi o rychlém růstu Božího království a o velké žni, jež probíhá po celé Číně. I když policisté slyšeli každé naše slovo, vůbec nerozuměli tomu, co mi manželka s přáteli povídají. Jejich návštěva mě velmi povzbudila a posílila.

Tajná policie se stále snažila shromáždit důkazy pro mé obvinění. Cestovali do různých měst a okresů a snažili se všechny části mého případu poskládat dohromady.

Jednoho dne v osm hodin ráno se otevřela brána věznic. Vezli mě k soudu. Předsedajícím soudcem byl muž menší postavy, kterému mohlo být něco přes třicet. V temných očích se mu zračilo opovržení a znechucení.

Asistoval mu vysoký, asi padesátiletý muž. Na hlavě měl bílé vlasy, které ještě více umocňovaly jeho moudré vzezření. Zdálo se, že výraz jeho tváře odráží vlídnost, ve skutečnosti však byl velmi záluďný a úskočný. Řekl mi: „Yune, naše vláda k tobě byla velmi velkorysá. Vzhledem k tvému tělesnému stavu jsme ti umožnili několik měsíců odpočívát a zotavovat se. Nyní jsi tedy silnější a kromě toho jsi měl spoustu času, abys přemýšlel, co zde říct. Teď k tomu máš příležitost. Musíš se pokořit a vyznat své zločiny!“

Soudce se mě začal vyptávat: „Ve kterých okresech jsi byl a kolikrát? Sděl nám jména lidí, které jsi navštívil. Kdo jsou tví vedoucí? Jakou protivládní propagandu šíříš? Jakými slovy podněcuješ své následovníky proti naší náboženské politice? Vyučuješ proti Vlastenecké církvi a nabádáš své následovníky, aby se jí vyhýbali, protože to je nevěstka?“

Odpověděl jsem: „Nevím, o čem mluvíte.“

Soudce zlostně uhodil pěstí do stolu a zařval: „Tak se ukaž, jak se budeš obhajovat. Soudruhu, přines magnetofon!“ Vmžiku přinesli magnetofon a položili jej na lavici.

Zapnuli jej a z reproduktoru se ozvalo poselství, které jsem kázal před ně kolika lety. V pozadí byl slyšet nářek věřících. Kázal jsem: „Bratři, nenechej te se oklamat nevěstkou. Zachovejte věrnost Ježíši ... Buďte jako Pinchas, který vzal do ruky kopí a vzdal čest Hospodinovu jménu (viz Nu 25,6-18). Buďte věrní a nezradte Pána jako Jidáš. Povstaňte a buďte připraveni stát se mučedníky! Hlásejte pravdu!“

Z pásku bylo slyšet, jak se někteří bratři a sestry modlí. Rozpoznal jsem rovněž hlas drahého bratra Xu, bratra Jinga a bratra Ju. Velmi mě povzbudilo, že opět slyším nejenom je, ale také modlitby mých spolupracovníků.

Na pásku byl rovněž zaznamenán můj hlasitý zpěv:

*Buďte smělí a stateční, buďte smělí a stateční,
neboť Pán s vámi jest, buďte smělí a stateční,
i když jsou okolo nás desítky tisíc démonů,
i když jsou okolo nás desítky tisíc nepřátel.
Důvěřujte Spasiteli, nemějte obavy,
buďte smělí a stateční.*

Má závěrečná modlitba rozzlobila tajnou policii nejvíce. Modlil jsem se: „Pane, zažeň prosím ty temné mraky, které se rozprostírají nad naším národem! Spoutej moc zlých duchů, kteří panují nad našimi vládci. Pane Ježíši, změň politiku naší vlády. Vysvobod' všechny bratry a sestry z vězení! Dej, ať je náš národ spravován podle tvé vůle. Pane, slituj se nad Čínou! Pozvedni v této generaci vůdce církve, kteří se postaví za spravedlnost a pravdu tak jako Daniel a Ester. Pomoz nám, abychom naslouchali tvému hlasu a ne hlasu lidí!“

Všichni věřící potom unisono zvolali: „Amen!“

Magnetofon byl vypnut. Otevřel jsem oči a uviděl, jak se soudci na tváři objevil arogantní úšklebek. Řekl: „Yune, slyšel jsi vlastní slova a modlitby. Slyšel jsi rovněž hlas pana Xu. Teď snad již nebudeš popírat, že se stavíš proti naší vládě. Řekl jsi, že vůdci našeho národa jsou démoni a že Vlastenecká církev je nevěstka. Byl jsi přistižen přímo při činu! Řekni mi nyní pravdu, kdo jsou ti další dva muži, kteří se na pásku modlí kromě tebe a Xua?“

Modlitba a zpěv bratří a sester mě natolik posílily, že jsem zatoužil po-slechnout si pásek ještě jednou. Po chvíli jsem řekl: „Nemohu s určitostí říci, kdo tam mluvil. Ty hlasy byly nezřetelné. Můžete mi to znovu přehrát, abych se ujistil, o koho jde?“

Soudce se rozběsnil. Bušil do stolu, až mu oči vylézaly z důlků. Pak na mě ukázal prstem: „O čem to tady mluvíš? Máme tady jasný důkaz, jak mohli všichni slyšet. Nemůžeš to popřít! Důkazy se před tebou nashromáždily jako hora. Prikazuji ti, abys přede mnou poklekl a zopakoval modlitbu, kterou ses modlil na pásku!“

Přistoupilo ke mně několik členů stráže a začali mě obušky mlátit do noku s cílem přinutit mě pokleknout. Ječeli: „Klekni! Klekni!“

V tom okamžiku mě naplnila Boží moc. V srdci se mi ozval hlas: „Neboj se! Buď silný v Pánu. I kdyby tě obklopilo deset tisíc nepřátel, spočín v Ježíši. Buď v Pánu smělý a statečný!“

Stráže pokračovaly v bití a kopání, když tu jsem k soudci zvolal silným hlasem: „Díky jaké autoritě přikazujete Božimu služebníkovvi, aby před vámi poklekl? Nemáte na to právo! Vaše otázky jsou absurdní. Nyní vám všem ve jménu Ježíše Krista z Nazaretu přikazuji, abyste poklekli! Budu na vás klást ruce a požádám Pána, aby vám odpustil vaše hříchy. Poklekněte všichni! Poklekněte! Poklekněte!“

Soudce, soudní úředníky i stráže to ohromilo. Několik minut na mne zírali jako omámení. Poté byli vtrženi zpět do reality. Soudce uhodil do stolu a rozkřičel se: „Co se to opovažuješ, ty kontrarevolucionáři, ty kriminálníku! To je vlastizrada! Jak se opovažuješ přikázat soudci, aby před tebou poklekl? Nejsi snad člověk?“

Měl jsem v srdci nutkání odpovědět: „Jsem nebeský člověk. V Ježíši jsem pevný jako diamant. Nemůžete mě zlomit.“

Starší úředník se postavil a chladně pravil: „Dobrá tedy. Jelikož Yun přednesl velmi mnoho kázání, není schopen si vzpomenout na toto konkrétní shromáždění zaznamenané na pásku. Yune, můžeš se nyní vrátit do cely, abys o tom přemýšlel. Až tě příště zase předvoláme, musíš nám jasně odpovědět na všechny naše otázky. Máme proti tobě mnohem více důkazů, nejenom tento pásek. Tvá situace je beznadějná. Uděláš lépe, když si vše rozmyslíš a budeš mluvit.“

Uvědomil jsem si, že mají v plánu bojovat se mnou delší dobu. Připomněl jsem si slova apoštola Pavla: *On nás vysvobodil ze samého náruči smrti, a ještě vysvobodí; v něho jsme složili svou naději, že nás vždy znovu vysvobodí.* (2K 1,10)

Ti místní soudci vyzkoušeli všechno, co uměli, aby mě přiměli k doznání mých „zločinů“, avšak nepodařilo se jim to. Vyzkoušeli to nejbarbarštější mučení, jaké byla jejich mysl schopna vynalézt, nebyli však schopni přinutit mě vyslovit jediné kompromitující slovo. Proto můj případ předali vyššímu lidovému soudu. Bylo naplánováno předběžné slyšení. Když jsem vstoupil do místnosti, zjistil jsem, že soudcem je jeden z mých bratřanců!

Pán mi zjevil, že se jedná o ďáblův uskok. Bratranec promluvil: „Máme-proti tobě mnoho důkazů. Je zcela zřejmé, žeš stál proti vládě a napadal jsi ji. Prohlásil jsi, že naše činy jsou obestřeny temnotou a ovládnány démony. Nejenom, žeš napadl naši náboženskou politiku, jsi rovněž autorem mnu ha materiálů, které podněcují věřící proti Vlastenecké církvi a našemu národu.“

Důkazy, které jsme proti tobě shromáždili, stačí, abychom tě mohli od soudit na doživotí nebo ti rovnou udělit trest smrti. Pověz mi, patří ti ty materiály, nebo ne? Nabízím ti dnes příležitost vykoupit se ze svých zločinů. Řekni mi, jakých zločinů se tví kolegové a spolupracovníci dopustili, a já budu k tobě shovívavý.“

Ještě než svá slova dokončil, promluvil ke mně Duch svatý: „Yune, jsi Lévijec a náležíš mi. Měl by ses od svých příbuzných oddělit, protože patříš mně.“

Okamžitě jsem odpověděl: „Ačkoli jsme bratřanci, ty pracuješ pro komu nistickou stranu a já sloužím Ježíši Kristu. Trvám na tom, že budu jednat podle svého přesvědčení. To, cos o mně řekl, je pravda, o aktivitách jiných však nevím nic.“

Bratranec nevěděl, co na to říci, a tak se na chvíli odmlčel. Pak pravil: „Yune, přijmi mou radu, jinak toho budeš litovat. Během procesu se před soudcem, který vynese rozsudek, nebudeš moci takhle chovat. Měl bys svůj postoj změnit, jinak se dostaneš do ještě větších problémů.“

Odvedli mě zpět na celu.

Po nějakém čase můj případ projednával oblastní lidový soud. Spoutali mě a k soudu mě odvezli v motorové

tříkolce. Po obou stranách mi seděl ozbrojený doprovod. Spolubydlíci na cele se za mě vroucně přimlouvali. V srdci jsem pociťoval velkou radost.

Poprvé v životě jsem se ocitl v tak velké soudní síni. Vpředu bylo vysoké pódium a na něm plno prázdných židlí. Nevěděl jsem, kam si sednout, a tak jsem si vybral velkou kulatou židli. Jakmile vstoupil soudce, obořil se na mě: „Co se to opovažuješ, ty šílený kriminálníku? Jak se opovažuješ sedět na soudcovské židli? Okamžitě slez dolů!“

Necítil jsem se vůbec trapně. Odpověděl jsem mu: „Není to moje vina. Ni-kdo mi neřekl, kam si mám sednout.“ V nitru jsem věděl, že jednoho dne budu se svým Pánem sedět na trůnu a soudit národy, a dokonce i anděly.

Proces začal. Bylo mi řečeno, že se ho zúčastní vrchní soudce a rovněž všichni vrcholní představitelé oblasti. Posadili se na vysoké židle za lavicí. Dalších čtyřicet nebo padesát oficiálních hostů bylo na galerii. Byli zde zástupci Sjedenocené fronty, tajné policie, Úřadu pro náboženské záležitosti a Vlastenecké církve.

Veškeré „důkazy“ proti mně (Bible, duchovní knihy, magnetofonové kaze-ty a mé poznámkové bloky) ležely na dlouhém stole. Byl tam rovněž osob-ní dopis od bratra Xu, jímž mě pověřil vedením služby v jižním Henanu a v celé provincii Hubej.

Soudce se mě zeptal: „Yune, patří všechny tyto odporné věci tobě?“

Povstal jsem a odpověděl: „Nejsou to odporné věci. Jsou to svaté věci, za-svěcené všemohoucímu Bohu.“

Soudce nepochopil, co tím míním. Znovu se mě zeptal: „Ať už je nazýváš jakkoli, všechny patří tobě, je to tak?“

Nepociťoval jsem sebemenší strach. Odvětil jsem: „Dovolte mi prosím, abych se na některé z nich podíval zblízka a ujistil se, jsou-li moje či nikoli“

Člen eskorty mi podal Bibli. Otevřel jsem ji a podíval se na předsádku. Bylo tam věnování bratra Xu: *Blaze těm, kdo hladovějí a žízň po spravedlnosti, neboť oni budou nasyceni.* (Mt 5,6) Byl tam rovněž jeho podpis a datum, kdy mi Bibli věnoval, stejně jako mé jméno a podpis.

Řekl jsem soudci: „Toto je má studijní Bible.“

Potom mi k prozkoumání podali knížku každodenních ztišení *Prameny v poušti*. Vidět ji bylo jako setkat se po dlouhé odmlce se starým přítelem. Přitiskl jsem ji k srdci, otevřel jsem ji a zjistil, že veršem pro tento den je Jan 19,11: *Ježíš odpověděl: „Neměl bys nade mnou žádnou moc, kdyby ti nebyla dána shůry. Proto ten, kdo mě tobě vydal, má větší vinu.“*

Věděl jsem, že v danou chvíli je to Boží zaslíbení pro mne. Věděl jsem také, že se musím podřídit Boží vůli a být ochoten kráčet po stezce, kterou mi určil. Směle jsem ukázal na všechny předměty na stole a prohlásil: „Pane soudce, nemusím se dívat na všechno. Uznávám, zeje to moje.“

Můj vstřícný postoj všechny potěšil. Soudce se na mne obrátil: „Nechám ti přehrát zvukový záznam. Pozorně poslouchej.“ Po několika minutách poslechu jsem mu řekl: „Hlas na těchto páskách patří mně.“

Soudce pak na mě začal tlačit a snažil se mě přimět, abych vyzradil nějaké informace o dalších spolupracovnících a vedoucích. Co nejzdvořileji jsem odpověděl: „Vaše ctihodnosti, o těch ostatních nevím vůbec nic.“

Ještě než bylo jednání na třicet minut přerušeno, soudce oznámil, že po přestávce bude nade mnou vyneseno rozsudek. Lidé od tajné policie mi řekli, že dostanu buď doživotí, nebo trest smrti. Já sám jsem byl přesvědčen, že dostanu minimálně osm let vězení, poněvadž spolupracovníci, které jsem vedl, již obdrželi rozsudky v rozmezí pěti až osmi let.

Úředníci se začali pomalu trousit do místnosti a zaujali svá místa. Udivilo mne, když soudce prohlásil: „Yune, shledáváme tě vinným podle obžaloby. Odsuzujeme tě na čtyři roky vězení a těžké práce!“

Jen čtyři roky! Nemohl jsem tomu uvěřit! Byl jsem naplněn radostí, neboť tím mi Bůh dal naději budoucí služby po celé Číně. Bůh pro mě má ještě další práci!

Toužil jsem spatřit svou drahou manželku a pohlédnout si se svým milovaným synkem. Nyní jsem měl naději pro budoucnost. Jednoho dne se opět budu moci modlit se svými drahými bratry a sestrami. Nyní jsem si mohl dovolit snít. Nestrávím zbytek života pouze ve vězeňské cele.

Když mě vzli zpět do věznice, přemáhal mě pocit nevýslovné radosti a vděčnosti Pánu za jeho milosrdenství. Když jsem se o tu novinu podělil s bratry na cele, pozvedli své ruce a uctívali Pána.

V říjnu 1984, pár dní po vynesení rozsudku, mě jednoho chladného rána ještě před úsvitem přemístili z věznice v Nanjangu do vězeňského pracovního tábora v Xinjangu, kde jsem si měl odsloužit zbytek trestu.

DELING: Ty čtyři roky, které Yun strávil ve vězení, pro mne byly nejvíce stresujícím obdobím, jaké jsem kdy zakusila. Prostřednictvím modlitby jsem přijímala od Pána jistě uvolnění. Také někteří bratři a sestry mi pomáhali snášet všechny tlaky.

V těch dnech můj vztah s Pánem upadal. Před narozením Izáka jsem měla k Pánu velmi blízko. Každý den jsem si četla jeho slovo, uctívala Ježíše a by la plná Boží radosti. Avšak když se mi narodilo dítě, procházela jsem velmi temným obdobím a má víra slábla. Byla jsem neustále vyčerpaná a nevěděla jsem, jestli zvládnu nadcházející den.

Jednu v létě, když byly Izákovi zhruba dva roky, se v mém životě odehrála klíčová událost. Během letních měsíců, kdy panovala velká vedra, jsme často vynášeli lůžka a spali jsme venku pod velkým stromem. V mém stavu vyčerpanosti mě ďábel přesvědčil, že se již nepotřebuji modlit, že úplně stačí, když se budu modlit k Pánu během spánku ve snu!

Yunova matka šla toho večera na shromáždění. Spolu s Izákem jsme právě usínali, když tu jsem spatřila temnou démonickou bytost u nohou postele. Vyděsila jsem se.

Začala jsem se hlasitě a horlivě modlit. Zvolala jsem: „Ve jménu Ježíše se proti tobě stavím, Satane. Stavím se proti všem tvým lžím. Oklamal jsi mě, takže jsem byla přesvědčena, že se mohu modlit ve spánku. Svazuji tě v Ježíšově jménu!“

Když jsem se takto modlila, cítila jsem, jak se démonická mocnost o mě otřela. Na koženém pásku, který visel na druhém konci postele, visel malý zvoneček. Nyní začal sám od sebe zvonit. Okamžitě jsem pochopila, že se mě ďábel snaží tím zvoněním rozptýlit, proto jsem ho ignorovala a pokračovala jsem v modlitbě. Démonická mocnost brzy odešla a na nás spočinul

hluboký pokoj.

Mnozí sousedé spali rovněž venku, hodně lidí mě tedy slyšelo křičet a zajímalo je, co se se mnou děje.

Ve stejnou dobu se Yunova matka vracela domů. Byla ještě asi půl druhého kilometru od domova, když najednou zaslechla cosi, co považovala za desítky hlasitě se modlících křesťanů, a tak spěchala, aby se k modlitebnímu setkání připojila. Když dorazila na místo, byla velmi překvapená, že jsem to pouze já, kdo se modlí!

Tato událost byla bodem obratu v mém duchovním životě, který se od toho dne neustále zlepšoval.

Bůh nám velmi pomohl v době, kdy byl můj manžel ve vězení. Ráda bych se podělila o dva zázraky, které se v tom období odehrály.

Na hospodaření jsme zůstaly s Yunovou matkou pouze dvě, což bylo zoufalé! Neměly jsme ani potuchy co a jak. Rozhodly jsme se tedy vysadit sladké brambory, nevěděly jsme však, jak to provést. Později jsem se dozvěděla, že kořínky je třeba sázet půl metru od sebe, zatímco já jsem je zasázela jen po několika centimetrech!

Během celého léta se o mé pošetilosti dozvíдалo stále více sousedů, a ti se nám pak vysmívali a dělali si z nás legraci. Brzy se to rozšířilo po okolí, a já jsem byla díky tomu terčem mnoha vtipů.

Později, když přišel podzim, začali sousedé klít, -poněvadž jejich výnosy byly velmi malé. Jejich sladké brambory byly velké pouze jako tenisové míčky.

Když jsme sladké brambory vytáhly ze země my, byly velké téměř jako basketbalové míče! Byl to velký zázrak a všichni poznali, že se Bůh o nás postaral.

Sousedé nás od toho okamžiku měli ve větší vážnosti a na mého manželu již nepohlíželi jako na prokletého zločince, ale jako na člověka nespravedlivě odsouzeného. Konečně spatřili rozdíl mezi spravedlivým a svévolníkem, mezi tím, kdo Bohu slouží, a tím, kdo mu sloužit nechce (Mal 3,18).

Druhý zázrak se odehrál v době, kdy byly Izákovi tři roky. Museli jsme prodat část toho, co jsme vypěstovali, poněvadž jsme neměli žádná zvířata ani hnojivo. Proto bylo naprosto nezbytné sklídit co nejvíce, jinak bychom si nemohli koupit potraviny ani jiné věci nezbytné k přežití.

Tentokrát jsem nevěděla jak sít pšenici. Zasela jsem semena tak blízko sebe, že vytvořila souvislou vrstvu!

Pouhý týden před sklizní nás postihlo několik ničujících krupobití. Z ne be padaly kusy ledu o velikosti tenisových míčků. Když bouře začala, vyběhla jsem ven a spatřila, že některá pšeničná pole sousedů jsou již zcela zpustošená. Padly jsme s Yunovou matkou na kolena a volaly: „Bože, slítnuj se nad námi!“

Stal se velký zázrak. Naše pole bylo jediné, které Pán ochránil. Všechna naše pšenice stála zpřímá a kroupy se jí ani nedotkly. Pole všech ostatních v okolí byla srovnána se zemí.

Jakmile bouře odezněla, lidé vyšli z domů a byli svědky toho, jak nás Pán Ježíš Kristus ochránil. Bylo to pro ně další velmi přesvědčivé svědectví.

A zatímco my jsme se toho roku radovali z husté a kvalitní pšenice, sousedé neměli co sklízet a byli přinuceni dát to, co jim z úrody zbylo, jako krmivo zvířatům.

Když se dívám zpět, i přes těžká období, kterými jsme procházeli, nám Pán zachoval věrnost!

KAPITOLA PATNÁCTÁ

HŘBITOV ZAROSTLÝ TRNÍM

Poslali mě do vězeňského pracovního tábora v Xinjangu. Xinjang leží na jihu Henanu poblíž hranic s provincií Hubej. Je to oblast s početnými plantážemi čaje. Počasí je zde sychravé, slunce během roku svítí zřídka. Často zde padá hustá mlha a mrholí. Místní až skličující vlhké podnebí je rájem pro roje komárů a četné jedovaté hady.

V našem vězeňském táboře pobývalo více než 5 000 zločinců, kteří byli rozděleni do čtyř pracovních skupin. Mně byla přidělena práce na zavlažovaných rýžových polích a rybích farmách. Naše pracovní skupina čítala více

než tisíc vězňů.

Každého rána jsme museli protrpět politické vymývání mozků a téměř vojenský fyzický dril. Náš pracovní den začínal za úsvitu a končil po západu slunce - 14 hodin práce sedm dní v týdnu.

Ručně jsme hloubili rybářské sádky a pravidelně jsme se účastnili prací na zavlažovaných rýžových polích, kde nám byli společníky jedovatí hadi a pijavice. Hned druhý den mého pobytu jsme museli na zádech nosit těžké koše s hlinou a kamením. Celý den jsme ležli s nákladem nahoru po žebříku a vyhazovali jej na nedaleký svah. Cítil jsem se velmi zesláblý. Malé porce jídla, které jsme dostávali, byly zcela nedostačující. Mnohokrát jsem omdlel a spadl ze žebříku zpět do jámy.

Neustále nás sledovali a trýznili ozbrojení dozorcí. Jakmile jsme zvolnili pracovní tempo, bili nás pažbami pušek. Bylo to mizerné živoření.

Když jsme se večer vraceli do svých pokojů, mnozí měli díky tvrdé dřině napuchlé nohy a ramena. Mnohokrát jsem neměl ani sílu vyšplhat na patrovou postel, a tak jsem spal na podlaze.

Síly mě opouštěly a život se stával nesnesitelným. Nevěděl jsem, jestli se mi podaří přežít následující den.

A co bylo ještě horší, Xinjang je vzdálen od mého domova téměř 300 kilometrů, takže navštěvovat mě bylo pro mou rodinu velmi obtížné. Během prvních několika měsíců jsem zeslábl nejenom fyzicky, ale i duchovně.

Byl jsem deprimován, protože jsem nemohl vidat rodinu. Přemýšlel jsem, jak asi vypadá můj malý syn. I když v nanjangské věznicí mě nemilosrdně mučili, alespoň jsem věděl, že rodina a mí blízcí nejsou daleko. Nyní na mě doléhal jiný druh zkoušky - vyčerpávající forma pomalého týrání. Nedlouho po svém příjezdu jsem napsal báseň, která popisuje zdejší prostředí:

*Na jaře, v létě, na podzim a v zimě,
sníh se střídá s deštěm
a neustálá hustá mlha s několika jasnými dny.
Jedovatým hadům, komárům a pijavicím dobře se tu daří,
stejně jako koženým bičům, provazům a elektrickým obuškům.
Tohle místo je jako hrob zarostlý trním.
Ten, kdo přišel s jedním ďáblem, odchází zpět doprovázen sedmi dalšími,
neboť řetězy lidské srdce nikdy nezmění.
Chce-li člověk napravit svůj život, musí se kát a znovuzrodit se
a pak všechny věci budou nové a on bude každodenně chválit Pána!*

Na konci roku 1984 před oslavami lunárního nového roku jsme dostali nařizeno napsat výroční zprávu a načrtnout své plány pro následující rok.

Nevěděl jsem co psát. Když jsem nad tím uvažoval, vyvstal mi v mysli verš z Písma: *Rozpomeň se, odkud jsi klesl, navrať se a jednej jako dřív. Ne-li, přijdu na tebe a pohnu tvým svícem z jeho místa, jestliže se neobrátíš.* (Zj 2,5)

Napsal jsem báseň, ve které jsem uznal, že můj duchovní život s Pánem byl v druhé polovině roku slabý. Jelikož jsem byl neustále vyčerpaný, smyslem života se mi stal pouze spánek a jídlo.

Pokud jde o plány pro následující rok, napsal jsem, že jsem se kál a že mi Pán odpustil. Předsevzal jsem si, že se každý den v pět hodin ráno a v devět hodin večer budu modlit a rozjímat nad Božím slovem.

Od toho dne jsem dodržoval každodenní ztišení s Pánem. Namísto slabosti mi dodal svou sílu a já jsem byl nyní schopen poradit si s pracovním vyčerpáním mnohem lépe.

Jednoho dne za mnou přišel vězeňský dozorce a říká mi: „Četl jsem tvé papíry od soudu. Byl jsi v nich označen za kontrarevolucionáře a nepřítele státu, já ale vím, že ve skutečnosti jsi pouze křesťanský pastor, který chce, aby lidi uvěřili v Ježíše. Nechápu, proč vláda posílá takové lidi do našeho vězeňského tábora.“

Nedokázal jsem zadržet pláč. Hluboko uvnitř jsem cítil rozhořčení nad bezprávím, které jsem zakoušel. Pán však ke mně najednou promluvil: „Nelituj se. Toto je má vůle pro tvůj život. Měl bys podle ní kráčet dál.“

Díky Bohu za to, že zná mé slabosti a omezení. Dozorce mě již delší dobu bedlivě sledoval a snažil se zjistit, zda se nepokusím uprchnout. Když viděl, že tomu tak není, přeřadil mě z rybí farmy na rýžová pole. Musel jsem tam nosit koše s lidskými výkaly do zeleninové zahrady, kde se jimi hnojilo. Tato práce byla snadnější než nošení hlíny a kamenů.

Měl jsem rovněž za úkol prát oblečení a pomáhat některým negramotným vězňům psát dopisy rodinám. Spočívala na mně Boží přízeň. Mnozí z vězňů již věděli, že jsem upřímný křesťan, a začali si mě více vážit.

Jednou za mnou přišel dozorce a zeptal se: „V pracovní skupině, která dělá se zeleninou, je sedmdesátiletý katolický kněz. Už jsi ho potkal? Je to dobrý křesťan.“

Toho starého muže rovněž označili za kontrarevolucionáře. Dostal deset let za to, že se odmítl podřídít vládou ovládané Katolické vlastenecké asociaci. Nyní dosluhoval poslední rok svého trestu.

Když jsem se poprvé setkal s otcem Ju, věděl již, že jsem křesťan. Protože jsem však nebyl katolík, choval se ke mně velmi chladně a ani mě nezdravil. Modlil jsem se za něj a hledal způsob, jak bych mu mohl sloužit. Během oběda jsem mu do hrnku nasypal sušené mléko a dal mu část své porce.

Později přišel na to, že ačkoliv nejsem katolík, opravdově věřím v Ježíše Krista. Doslechl se také o mém utrpení ve vězení a o 74denním půstu.

Jeho postoj ke mně se začal postupně měnit. Ukázal mi svůj zápisník, který obsahoval jeho osobní duchovní ztišení. Nechtěl si přidělovat problémy tím, že by svou víru sdílel s ostatními vězni, a tak se měl velmi na pozoru. Aby se vyhnul potížím, nechtěl ani, aby mu jeho kolegové katolíci přinesli Bibli, takže během všech těch let přežíval bez Božího slova.

Mé rodině se podařilo několikrát mě navštívit. Spolu s jídlem a dárky, které mi přinesli, propašovali do tábora i některé části Bible. Při jedné příležitosti mi manželka přinesla speciálně upečený bochník chleba. Byl to vskutku vzácný dar - dovnitř totiž schovala část Bible! Při jiné příležitosti ukryla pár stránek do balíčku s instantními nudlemi.

Podělil jsem se o svou Bibli s knězem a naše přátelství se prohlubovalo. Byl to velmi vzdělaný člověk a dovedl číst a hovořit latinsky, hebrejsky, anglicky a starou čínštinou.

Poté, co Ju opustil vězeňský tábor, navštívil můj dům. Naši spolupracovníci s láskou věnovali mnoho Bibli katolickým věřícím a později se mezi nimi rozvinulo velmi dobré obecenství. Po svém propuštění byl otec Ju povýšen a stal se biskupem podzemní katolické církve. Opravdově miluje Pána.

Bůh otvíral mnohé dveře pro kázání evangelia. V táboře byl vězeň jménem Ši Žou Ba. Když mu bylo osm let, poslali jej do velkého buddhistického kláštera. Poté, co absolvoval výcvik, se stal mnichem.

Ši byl vynikající kaligraf a rovněž mistr kung-fu. Když jednoho dne krácel po tržnici, nějaký kapsář mu ukradl peníze. Obrátil se a pomocí úderu kung-fu srazil zloděje k zemi. Zloděj dopadl na zem mrtvý.

Vědomí si jeho bojových schopností, dorazili policisté, obklíčili jej a ne-milosrdně bili. Ši se snažil útok odrazit a některé z nich zranil. Policistům se nakonec podařilo zlomit mu hlavní pušky ruku a zneškodnit jej. Potom ho zmlátili tak brutálně, že div nezemřel. Nakonec skončil ve vězeňském pracovním táboře Xinjang.

Mnoho mužů ve vězení jej požádalo, aby jim vysvětlil buddhistické učení. Někteří mladíci jej dokonce uctívali a chtěli po něm, aby je učil kung-fu.

Cítil jsem za něj velké břemeno a toužil s ním sdílet evangelium. Jednoho večera jsme se setkali. Svědčil jsem mu a Ši Žou Ba toho večera přijal Ježíše, kál se a znovuzrodil se. Pak vzal své buddhistické knihy, amulety a přívěsky a požádal mě, abych je zničil.

Mnozí vězni pocházeli z rozvrácených rodin. Sdílel jsem s nimi evangelium a někteří se rozhodli světit svůj život Ježíši a následovat ho. Tyto nově obrácené jsme pokřtili v sádce na ryby. Dva z těchto nových věřících, bratr Xi a bratr Sun, se stali silnými křesťany. Po propuštění z vězení se bratr Xi stal pastorem.

O vánocích roku 1985 mě jménem podzemní církve přišli navštívit bratři Šen a An. Vánoce představují pro věřící ve vězení obzvláště obtížné období. Byli jsme nuceni vykonávat těžkou dřinu, a přitom jsme toužili se svými bratry a sestrami oslavit narození Pána Ježíše.

Když ti dva bratři dorazili do věznice, pracoval jsem zrovna na poli a no sil výkaly. Vedoucí jim řekli, aby odešli, oni však za mnou vážili dlouhou cestu, a tak zůstali čekat u brány.

Jakmile jsem se o návštěvě dozvěděl, spěchal jsem do vězeňské kanceláře. Obvykle se vězni nesmějí setkávat s hosty mimo návštěvní místnost, jelikož jsem se však těšil dobré pověsti, zašel jsem za vrchním dozorcem a

požádal ho: „Přijeli mě navštívit dva příbuzní z mého rodného města! Přinutili je čekat venku, oni si však potřebují zajít na toaletu. Umožnil byste jim prosím vstup do areálu věznice, kde by mohli toaletu použít? Pokud mě necháte, abych je doprovodil, mohli by mě krátce navštívit.“

Kupodivu, vrchní dozorce nám dal svolení!

Když jsem přátele doprovázel, svobodně jsme si popovídali a oni mě zpravili o všem, co se děje. Rok 1985 byl pro čínskou podzemní církev významným rokem. Díky obrovskému probuzení se evangelium šířilo všemi směry a církvi byly každodenně přidávány tisíce duší. I dnes pohlížejí čínští křesťané na rok 1985 jako na klíčový a průlomový rok. Byl jsem tak povzbuzen tím, co jsem slyšel, že mi vytryskly slzy radosti.

Vstoupili jsme do budovy s toaletami a ve společném uctívání jsme oslavili vánoce. Poklekl jsem na špinavou zem a modlil se: „Pane, máme k dispozici pouze tento špinavý záchod, kde tě můžeme chválit. Ty nám však rozumíš, poněvadž sám jsi opustil slávu nebes a narodil ses ve špinavém žlabu. Byl jsi ochoten kráčet po cestě poslušnosti a utrpení. Dnes tě uctíváme!“

Moji dva návštěvníci poklekli vedle mě a držíce se za ruce jsme se modlili k Pánu a navzájem se povzbuzovali.

V tom okamžiku jeden z vězňů jménem Jong vstoupil dovnitř a spatřil nás. Byl to zlý muž velmi divoké povahy. Jelikož neustále donášel na ostatní vězně, byl povýšen na vedoucího skupiny. Jong začal křičet: „Yune, jak se opovažuješ přivést do tábora cizí lidi a praktikovat s nimi tyhle pověry? Hned to jdu nahlásit dozorcům!“

Naplnil mě Duch svatý a přikázal jsem mu: „Ve jménu Ježíše Krista, jak se opovažuješ mluvit proti živému Bohu? Nyní ti přikazuji, abys poklekl a kál se ze svých hříchů. Přijmi Pána, snad ti odpustí!“

Jako kdyby jej udeřil blesk, Jong okamžitě poklekl, my tři jsme mu položili ruce na hlavu a modlili se za něj. Naučil jsem se, že pokud Boha posloucháme, budou se dít zázraky a to bez ohledu na okolnosti.

Poté, co Jong přijal Pána, jsme se stali dobrými přáteli. Jeho srdce toužilo po Božím slovu. Díky tomu, že tak dlouho působil ostatním potíže, měl mezi ostatními vězni mnoho nepřátel. Aby se mu pomstili, mnozí ho po jeho obrácení falešně obvinili.

Jednoho dne během polední přestávky ležel Jong na posteli a tajně si četl mou Bibli, kterou jsem měl pečlivě uschovanou v cele. Odhalili jej. Bibli dozorci zabavili. Jong se rozzlobil a začal se s nimi rvát. Jednomu z nich téměř ukousl prst.

Dva jiní bratři za mnou přispěchali a pověděli mi, co se děje. Řekl jsem: „Modleme se a prosme Boha, aby Jongovi pomohl.“ Ve snaze pomoci situaci uklidnit jsem zašel za dozorce, ti však byli natolik rozezlení, že mi nevěnovali pozornost.

V tom okamžiku jsem spatřil jednoho ze správců věznice. Utíkal jsem k bráně a oslovil ho: „Kapitáne Wongu, to, co Jong četl, byla má Bible. Víím, že se jedná o vážnou věc, mohl byste mi ale pomoci dostat ji zpět?“ Wong byl jedním z těch, kteří se mnou zacházeli slušně. Mimoto trpěl hroznou krční infekcí, díky níž dnem i nocí kašlal.

Kapitán Wong vešel do kanceláře a začal na Jonga křičet: „Kdo si myslíš, že jsi, že se s námi pereš? Velmi tvrdě si to s tebou vyřídím! Nejdříve mi však odevzdej Yunovu Bibli.“

O pár dní později, když se situaci již zklidnila, si mě kapitán Wong zavolal do kanceláře. Naklonil se ke mně a řekl: „Yune, četl jsem si ve tvé Bibli, ale nerozumím tomu.“

Věděl jsem, že je to Bohem připravená situace. Odpověděl jsem mu: „Chcete-li Bibli porozumět, je to velmi snadné. Nejdříve musíte přijmout Ježíše do svého srdce. Důvěřujte mu a on vám pomůže pochopit každé učení v té knize. Kapitáne Wongu, Bible vám nejenom poví, jak můžete přijmout spasení, Ježíš vás také uzdraví.“

Viděl jsem, jak se jej dotýká Duch svatý. Zavřel jsem dveře kanceláře a řekl jsem: „Kapitáne Wongu, poklekněte prosím, přichází Ježíš, aby vás požehnal.“

Poklekl na zem a modlil se: „Ježíši, věřím, že jsi Bůh. Prosím, uzdrav mne.“

Položil jsem na něj ruce a on se kál a přijal Pána. Bůh jej vysvobodil z jeho utrpení a jeho stav se postupně zlepšoval, až byl zcela zdrav. Od toho okamžiku se bratr Wong stal Ježíšovým učedníkem. Bůh ho požehnal, tak že byl povýšen a obdržel pozici s větší autoritou, vždy však na mne pamatoval. Přehradil mě od nošení výkalů do kovárně. Nosil jsem rovněž vodu dozorcům.

Mé nové pracovní povinnosti mi dopřávaly více času na četbu Bible a modlitbu. Když mě navštívila rodina, bylo nám dovoleno setkat se v kovárně.

Měl jsem rovněž za úkol starat se na poli o stádo ovcí a krmit ryby v sád-ce. Něco jsem si z toho odnesl. Naučil jsem se, že pokud chceme, aby nás ovce následovaly, neměli bychom je bít, ale nakrmit je. Když jsem pro změnu krmil ryby, využil jsem příležitosti a sdílel evangelium s vězni, kteří pracovali poblíž sádek. Někteří z nich uvěřili v Ježíše.

Čas ve vězeňském táboře ubíhal. Z dnů se stávaly týdny a z týdnů měsíce. Rok 1986 uplynul a po něm i rok

následující. Během celé té doby vězni slýchali evangelium a mnozí uvěřili. Neustále jsem byl vytížen výchovou nových věncích. Byla radost pozorovat je, jak rostou v milosti Boží a dělí se

o evangelium s ostatními.

Přišel rok 1988. Do mého propuštění zbývaly tři měsíce. Byl jsem nadšen a snil jsem o okamžiku, kdy se ocitnu v náručí manželky. Mému Izákovi byly nyní čtyři, moc jsem ho však nepoznal. Unikly mi jeho první kroky a slova. Doufal jsem, že mě bude mít rád, jak by však takový malý chlapec mohl pochopit, co se stalo jeho tatínkovi?

Jednoho večera obdržela bez předchozího varování věznice příkaz od centrální vlády. Měli být shromážděni všichni političtí vězni. Bylo oznámeno, že v celém incidentu hraji významnou roli a že jsem se dostal do pořádných potíží.

LI nás doma byla provedena domovní prohlídka a byly zkonfiskovány Bible, které byly vytištěny v zahraničí, a také dopisy, které jsme obdrželi od čínských pastorů, žijící v cizině. Jeden z dopisů, který mi napsal bratr Xu, způsobil mezi lidmi od tajné policie pořádný poplach.

Stálo v něm: „Američan Billy Graham se chystá do Číny. Setká se s prezidentem a s předsedou vlády. Chci se s ním setkat a promluvit s ním o tvé kauze. Možná ti pomůže k brzkému propuštění. Napiš prosím podrobně, jak s tebou ve vězení zacházeli a vůbec všechny své zkušenosti.“

Ten dopis mi byl tajně doručen a já na něj okamžitě odpověděl. Avšak Ještě dříve, než byla má odpověď doručena Xuovi, dostala se do rukou tajné policie i s jeho dopisem.

Ve své odpovědi jsem mimo jiné napsal: „Díky utrpení jsem se naučil mnohému. Nehněvám se kvůli tomu, že jsem byl uvězněn, protože jediným opravdovým soudcem je Bůh. On uvede všechny věci do pořádku. Vězeňský tábor, ve kterém se nyní nacházím, se podobá ohromnému hřbitovu. Vězni zde neskutečně trpí. Jsme spoutáni řetězy a od rozbřesku do západu slunce musíme snášet vyčerpávající dřinu. Byl jsem zatčen, protože miluji Boha a toužím se dotknout duší všech lidí. Ačkoli kříž, který jsem nucen nést, je těžký, Pánova milost je pro mne dostatečná. Mé srdce je naplněno radostí a svému Pánu zpívám nové písně. Haleluja! Sláva mému Bohu a Králi!“

Když byly tyto dopisy objeveny, okamžitě se do věznice dostavila policie. Přijeli o půlnoci a začali se na mě vyptávat u ostatních vězňů na cele. Já jsem byl mezitím připoután uprostřed dvora k železnému vlajkovému stožáru.

Potom mě nacpali do automobilu a převezli jinam, provedli mě několika železnými branami a zamkli v malé temné cele s železnými dveřmi. Cela se spíše podobala krabici. Byla 1,20 m vysoká, 1,20 m dlouhá a 90 centimetru široká. Byla tak malá, že jsem se nemohl postavit ani protáhnout. Ruce jsem měl za zády a na nich pouta.

Cela již nebyla dlouho používána a silně páchla plísní. Točila se mi hlava a zvedal se mi žaludek. Podlaha byla vlhká, což obzvláště v noci mělo za následek, že mi byla strašná zima. Když si na to místo vzpomenu, nevybaví se mi cela, ale chlazená rakev!

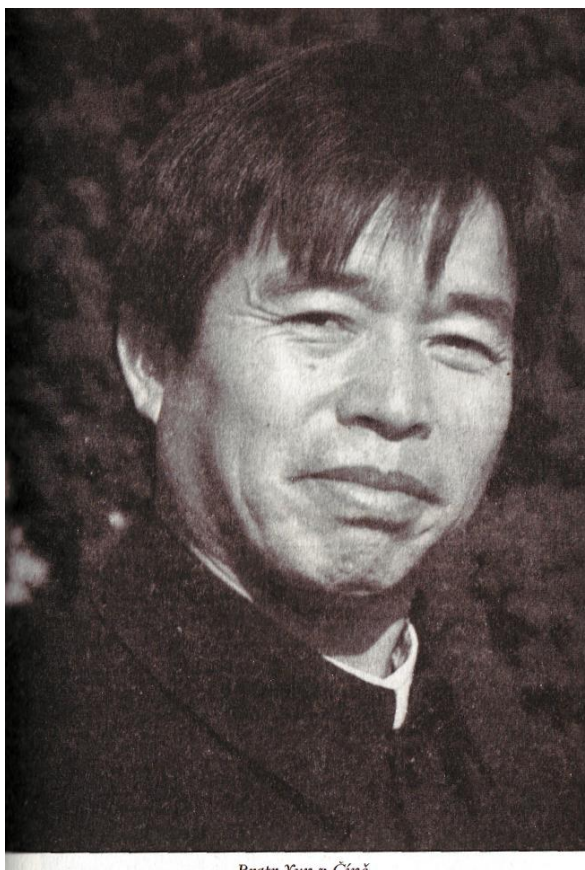
Nad železnými dveřmi bylo malé okénko s třemi železnými tyčemi, které tvořily mříž. Pouze tudy mohlo dovnitř vcházet nějaké světlo. Druhého dne ráno jsem se připlazil k oknu a pohlédl ven. Spatřil jsem švitořící ptáky, kteří přelétali z větve na větev. Byl jsem skleslý, a tak jsem si začal prozpěvovat novou píseň. Byl jsem jako pták toužící po svobodě, nyní jsem však vězel uzamčený v kleci. Byl jsem daleko od nádherných hor, lesů a stromů. Toužil jsem se volně rozletět jako pták.

Od svobody mě dělilo je několik měsíců, nyní to však vypadalo, že mám daleko větší problémy. Zeptal jsem se Pána: „Kdy budu opět na svobodě? Kdy budu moci svědčit lidem a podělit se s nimi o tvůj nádherný příběh?“

Pozvedl jsem ruce tak vysoko, jak to jen šlo a volal jsem: „Pane, jsem při praven řídit se tvou vůlí. Ó Bože, prosím, řekni mi, kde se nachází tohle místo? Kde jsem? Proč tu jsem?“

Přišlo mi od Pána slovo ze Zjevení 1,9: *Já, Jan, váš bratr, který má s vámi účast na Ježíšově soužení i kralování a vytrvalosti, dostal jsem se pro slovo Boží a svědectví Ježíšovo na ostrov jménem Patmos.*

Temné mraky nad mou hlavou najednou zmizely. Srdce mi v té malé cele přetévalo radostí. Řekl jsem: „Pane, děkuji ti I když mi bylo teprve šestnáct, vložil jsi mi do nitra hlubokou touhu učil se z paměti tvé slovo a uchovat je v srdci. Děkuji ti za tvou drahou Bibli Nyní tě, Pane, žádám o jednu věc. Prosím, dej mi na tomto místě opět Bibli, abych si mohl číst tvé slovo.“

Bratr Yun v Číně

Má drabá rodina před našim domem v Nanjangu v roce 1993. Na klíně mám Izáka, vedle mne sedí má matka, malá Jilin a Deling.

Dva velcí čínští bojovníci evangelia: Xu Jongze, můj drabý bratr a spolupracovník po více než dvě desetiletí, a jeho sestra Debora na Velké čínské zdi.

Žengžouská věznice s maximální ostrabou v provincii Henan. Je to ta věznice, odkud mi Pán v roce 1997 pomohl zázračně utéci. V pozadí lze spatřit dvě vysoké budovy s železnými mřížemi na oknech. V budově napravo ve druhém podlaží odsbora se nacházela má cela. Během mého útěku se u těchto oken sbromáždili uvězněni křesťanští bratři a sledovali, jak procházím dvorem a hlavní věžeňskou branou (nad ní jsou vlajky). Zde mě vyzvedl žlutý taxik a odvezl do bezpečí.

Hlavní brána žengžouské věznice. Když jsem prchal, byla brána otevřená a já jsem jednoduše vyšel ven!

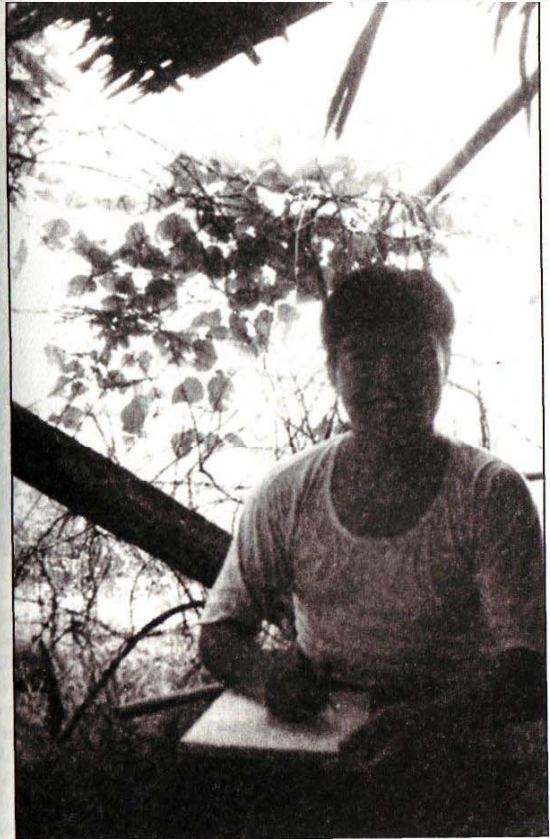
Tato fotografie mé matky a manželky byla pořízena brzy po mém útěku z vězení v roce 1997. Od té doby jsem již matčinu tvář nikdy nespatriil.

Po útěku mé rodiny z Číny v roce 1999 jsem ji přijel navštívit. Toto je má první cesta do Myanmaru (Barmy), kdy jsem se po dvou letech opět setkal s manželkou Deling.

Má rodina v Myanmaru, rok 2000.

Píšu si do svého deníku v soudní budově v Jangonu v Myanmaru během čekání na vynesení rozsudku.

*Konečně zase spolu! Rodina mě srdečně vítá po propuštění z vězení.
Frankfurt, září 2001.*

Najednou jsem uslyšel, jak kdosi otvírá bránu a poté i mé železné dveře. Dva policisté mě vytáhli ven a odvedli do vyšetřovací místnosti. Když jsem tam dorazil, čekal tam již velitel tajné policie, vedoucí představitelé provincie a ředitel vězeňského tábora. Všichni měli ve tváři zachmuřený výraz. Rozhlédl jsem se po židli, na kterou bych se posadil. Velitel policie mi stroze přikázal: „Klekní na zem, ty zpropadený kriminálníku. Uvědomuješ si vůbec, jak velkých zločinů ses dopustil?“

Ten muž si neuvědomil, že za posledních několik let jsem si na podobné výhrůžky a zastrašování již zvykl. Proto jsem nepoklekl, ale odpověděl jsem: „Ode dne, kdy jsem byl zatčen, jsem se řídil každým vězeňským nařízením. Podřídil jsem se vedoucím, svou práci jsem vykonával bez stížností a pomáhal jsem ostatním vězňům. Dvakrát jsem byl zvolen nejlepším vězňem a ve vězeňském táboře jsem se nedopustil ničeho špatného.“

Výraz ve tváři policisty se změnil. Začal křičet: „Zmlkni, ty podvodníku! Máme tvé záznamy. Před čtyřmi lety jsi předstíral, že jsi blázen. Potom ses odhodlal k hladovce namířené proti vládě. Když jsme tě odsoudili, domnívali jsme se, že se tvůj postoj změnil, a proto jsi dostal jen čtyři roky. Ale od příjezdu do vězeňského tábora to s tebou jde čím dál tím více z kopce a dál pokračuješ ve svých náboženských aktivitách. Děsíme se toho, že jakmile tě budeme nadále držet pod zámkem, ovlivníš celou věznic.“

Za prvé, udržuješ kontakty s cizinci a obdržel jsi ze zahraničí závadnou literaturu. A nyní má za několik měsíců přijet do Číny náboženská delegace z Ameriky, a ty o tom všem víš! Navíc jsi o tom všem obdržel informace od Xu Jongzeho, který je nejhledanějším zločincem v celé Číně.

Za druhé, neustále stojíš v opozici vůči vládě a její náboženské politice. Napadáš Vlasteneckou církev a nazýváš ji nevěstkou. Během posledních čtyřech let jsme u tebe nezaznamenali ani náznak toho, že bys svůj postoj změnil nebo že bys svých mnohých zločinů litoval.

Za třetí, my jsme se o tebe ve vězení starali jako milující rodiče, ty však máš tu drzost napsat báseň, ve které přirovnáváš náš tábor k velkému hřbitovu zarostlému trním! Naše vláda již učinila vše, co bylo v jejích silách, aby z tebe pro naši vlast vychovala užitečného a produktivního člověka, ty se však veškerému tomuto úsilí stavíš na odpor.“

Čím déle hovořil, tím rozzlobenější byl. Křičel: „Dnes ti udělíme tu nejvážnější lekci, kterou jsi kdy podstoupil. Pak možná půjdeš do sebe a své cesty napraviš!“

Dovnitř byli přivoláni dozorcí, jimž bylo řečeno: „Odved'te Yuna a pořádně na něm zapracujte!“ Odvedli mě do mučírny. Ruce mi svázali pouty a mučili mě a bili elektrickými obuškami, bičí a tyčemi. Kůži jsem měl potřhanou a rány po celém těle. Ještě než jsem upadl do bezvědomí, promluvil ke mně Pán: „Toto je tvé povolání. Kvůli Božímu slovu a Ježíšovu svědectví bys měl vše trpělivě snášet.“ Když jsem opět přišel k vědomí, ležel jsem stále na podlaze jako mrtvo la. Dozorcí mě popadli a hodili zpět do malé cely. Ruce a nohy mi spoutali řetězy. Té noci jsem obdržel od Pána velmi živý sen. V něm mi pouta zničehonic sklouzla a já byl

volný! V tom snu jsem rovněž četl a studoval Bibli. Kázal jsem některým bratrům, s nimiž jsem byl ve vězení, a povzbuzoval jsem je, aby svědčili o Pánu. Přistoupil ke mně otec Ju a radostně mi opakoval: „Ježíš zvítězil nad všemi! Ježíš zvítězil nad všemi!“ Řekl jsem mu: „Když mě poprvé strčili do této malé a temné cely, modlil jsem se k Bohu, aby mi dal Bibli ke studiu.“ Potom jsme ve snu oba vzdali díky nebeskému Pánu.

Když jsem se ze snu probudil, zjistil jsem, že mám pouta stále na ruce. Duch svatý mi však pravil: „Protáhni si ruce.“ Jakmile jsem tak učinil, pouta spadla na zem! Modlil jsem se k Pánu podle toho, co jsem viděl ve snu. Řekl jsem: „Pane Ježíši, miluji tě. Díky, že mohu zpívat. Prosím, dej mi Bibli.“

Druhý den ráno asi okolo osmé hodiny se přihodila pozoruhodná věc. Ředitel věznice otevřel železnou bránu a přišel k mé cele. Zavolal na mě: „Yune, ačkoli ses dopustil mnohých zločinů, přesto respektujeme tvou víru. Včera jsme měli poradu a rozhodli jsme se dát ti Bibli. Pojď a vezmi si ji!“

Rychle jsem si dal pouta zpět na ruce. Natáhl jsem se po Bibli a řediteli poděkoval. Řekl mi: „Yune, studuj prosím dobře svou Bibli a kaj se ze svých zločinů, abys mohl být prospěšným člověkem.“ Pak zamkl dveře a odešel. Poklekl jsem na zem a s pláčem děkoval Bohu za jeho velký dar. Sotva jsem mohl uvěřit tomu, že se můj sen stal skutečností! Žádný z vězňů nesměl vlastnit Bibli ani jinou náboženskou literaturu, avšak mně se Bůh o Bibli postaral! Na tomto incidentu mi Pán ukázal, že ať již proti mě lidé osnují jakkoli zlé plány, on na mě nezapomněl a můj život má pod kontrolou. Žádná vláda ani člověk nemůže zabránit všemohoucímu Bohu v realizaci jeho vůle! Vzpomněl jsem si na dobu, kdy mi bylo pouhých šestnáct let a Bůh mi zá-zračně obstaral první Bibli. Nyní mi bylo třicet, byl jsem úplně osamocený v malinké, temné a špinavé cele, Boží moc a zaopatření však byly stále stejné!

Ruce se mi třásly. Pomalu jsem Bibli otevřel na poslední stránce. *Ten, od něhož je to svědectví, praví: „fno, přijdu brzo.“ Amen, přijď, Pane Ježíši! Milost Pána Ježíše se všemi. (Zj 22,20-21)*

Následující tři měsíce jsem strávil v izolaci v této malinké cele. Skrz okno dovnitř vcházelo jen trochu světla, ke čtení mi to však stačilo. Během prvních deseti dnů jsem přečetl celou Bibli. Ten čas jsem využil, abych se naučil z paměti celkem 55 kapitol od listu Židům po Zjevení.

Bůh mi pomohl porozumět jeho slovu a ještě více jej milovat. Byl to drahocenný čas obecenství s Ježíšem. V záblescích mi odhalil budoucnost čínské církve i to, jak v době před druhým příchodem Pána ponese evangelium do nezasazených částí světa a poté zpět do Jeruzaléma. Měsíc před vypršením mého čtyřletého trestu jsem měl nádherný sen. Uviděl jsem starou ženu s šedivými vlasy. V rukou nesla měsíční svit. Šla směrem ke mně a usmívala se. Až v tom okamžiku jsem si uvědomil, že je to má drahá matka. Rozběhl jsem se k ní a skočil jí do náruče. S láskou v očích na mne pohlédla a pravila: „Mé dítě, neboj se.“

Probudil jsem se a můj duch byl pln radosti. Pomyslel jsem si, že je škoda, že to byl pouhý sen, a tak jsem se modlil, aby se sen stal skutečností a já opět spatřil matku. O tři dny později okolo jedenácté hodiny dopoledne do mé cely přišel dozorce a odvedl mě do kanceláře vedení věznice. Když jsem vstoupil do místnosti, v ústrety mi spěchala matka! Objímala mne a plakala. Viděla, že mám na ruce pouta, že jsem celý pohublý a že díky nedostatku slunečního světla má kůže nažloutlá. Nedokázala zadržet slzy. Řekl jsem jí: „Mami, upokoj se prosím. To vše se mi přihodilo kvůli Ježíši.“ Přerušila mě a řekla: „Tvá máma to ví. Manželka i rodina na tebe myslí dnem i nocí a touží po tvém návratu. Mé dítě, pamatuj na matčina slova: Naslouchej slovům shůry a uposlechni Boží hlas. Neboj se.“ Jemně mě hladila po ruce a vnímala pevnost mých pout. Její srdce bylo zlomené. Dozorce, který nás sledoval, promluvil: „Pospěšte si! Rychle mluvejte. Nemáš přece dovoleno přijímat žádné návštěvy, my však víme, že tvá matka vážila dlouhou cestu, aby tě viděla. Pospěšte si a skončete to dřív, než nás chytí!“ Matka mi dále řekla: „Synu, přijela jsem sem a pátrala po tobě tři dny. Nikdo nevěděl, kde jsi. Minulou noc však ke mně ve snu promluvil anděl Páně. Řekl mi: ‚Neboj se. Setkáš se se svým synem.‘ Dnes ráno mě tenhle dozorce uviděl stát před branou věznice. Je věřící. Věděl, že tě hledám. Řekl mi: ‚Tvůj syn je zavřený v malinké cele na samotce.‘ Dnes nám tento laskavý muž umožnil setkat se.“ Pak se obrátila na dozorce: „Bůh vás jistě požehná za váš laskavý skutek“ Požádal jsem dozorce, zda bych mohl napsat dopis manželce a synovi. Dal mi papír a tužku a na pravé ruce mi uvolnil pouta. Ruka se mi třásla, když jsem psal své milované rodině a povzbuzoval ji, aby zachovala Pánu věrnost a kázala evangelium ztraceným. Při zpáteční cestě do cely jsem se otočil a podíval se do milujících očí matky. Zvedla ruku a zamávala mi.

Bratr Xu věděl, že úřadům se do rukou dostal dopis určený mně, rozhodl se však pokračovat ve svém úsilí a snažil se navštívit Billyho Grahama během jeho cesty do Bejdžingu. Byl přesvědčen, že má cenu podstoupit to riziko a podělit se o pravdivý obrázek toho, co se doopravdy v Číně děje, Rovněž jej trápilo, že Boží církev v Číně je reprezentována Vlasteneckým hnutím, nikoli církvemi, které působí v ilegality.

Americký kazatel se měl setkat s představiteli Vlastenecké církve 17. dubna 1988. Prostřednictvím společného přítele s ním měl později toho stejné-ho dne domluvenou schůzku i Xu. K setkání nikdy nedošlo.

Dne 16. dubna okolo čtvrté hodiny odpolední zatkli příslušníci ministerstva státní bezpečnosti oblečení v

civilu Xua při procházce v parku. Díky našim dopisům policie věděla o jeho záměru a spustila masivní bezpečnostní operaci s cílem zastavit jej dříve, než bude mít příležitost setkat se s Billy Grahamem osobně. Když se zpráva o Xuově zatčení rozšířila do světa, jeden křesťanský pisatel vtipně poznamenal: „Vezmeme-li v úvahu povahu a rozsah jeho služby, může být Xu popravu považován za čínského Billy Grahama, takže je docela ironické, že je zatčen zrovna při svém pokusu setkat se skutečným Billy Grahamem.

Xu za svůj odvážný pokus strávil tři roky ve vězení a byl nakonec propuštěn až v roce 1991. Byl držen ve věznici v okrese Zenping v provincii Henan, aniž by byl kdy obviněn.

KAPITOLA ŠESTNÁCTÁ

BŮH VYLÉVÁ SVOU ÚŽASNOU MOC

Ano, zkoušel jsi nás, Bože, protěbil jsi nás, jako se tříbí stříbro: zavedls nás dolovecké sítě, těžké břemeno jsi nám na bedra vložil. Dopustils, že člověk nám pohlavách jezdil, šli jsme ohněm, vodou, vyvedl jsi nás však a dal hojnost všeho ...Pojďte, slyšte, všichni bohobojní, budu vám vyprávět, co mi Bůh prokázal.

(Ž 66,10-12.16)

Ještě než uplynul můj čtyřletý trest, dostal jsem se do další těžké situace a nyní jsem se tedy nacházel v malinké cele. Byl jsem přesvědčen, že tentokrát mě určitě odsoudí k smrti. Jednoho rána pro mne přišel dozorce a odvedl mě k veřejnému výslechu, který měl trvat celý den. Zrovna jsem zakončil modlitební chvíli a uctíval Pána z celého srdce.

Když si dozorce všiml mé rozradostněné tváře, zeptal se: „Co hezkého se ti v noci zdálo, že se tak raduješ?“ Pokračoval jsem ve zpěvu.

Přerušil mě. „Jen se moc neraduj. Nacházíš se ve velmi kritické situaci a dnes to pocítíš. Na konci dne ti do zpěvu určitě nebude.“

Ještě mi zkontroloval pouta a pak mě začal postrkovat k vyšetřovací místnosti. Čekalo tam na mne již osm lidí. Na stole ležela sbírka různých mučících nástrojů. Bůh mi již ze srdce odstranil všechn strach, a tak jsem si ty nástroje prohlédl zblízka bez jakéhokoli pocitu úzkosti. Posadil jsem se na židli.

Soudce promluvil: „Yune, tohle je tvá poslední příležitost. Mám moc tě odsoudit na dalších patnáct nebo dvacet let, pokud odmítneš spolupracovat a nepřiznáš se ke svým zločinům.“

Podíval jsem se na něj beze slova.

Pak si vzal slovo zástupce velitele okresní policejní správy. „Yune, podle našich záznamů jsi udržoval čilý kontakt se zločincem Xu Yongzem. Stýkal ses rovněž s cizinci a osnoval plány proti naší vládě. Tato fakta jsou sama o sobě dostatečná, abychom ti udělili trest smrti, budeme-li chtít. Chceme však, abys zcela otevřeně přiznal, že ses těchto zločinů dopustil. Pověz nám, kdo patří mezi Xuovy vedoucí. Pokud nám sdělíš jejich jména, budeme k tobě shovívaví. V opačném případě toho budeš velmi litovat.“

V nitru jsem začal pociťovat hněv. Postavil jsem se a pozvedl spoutané ruce. Hlasitě jsem zvolal: „Už nic neříkejte! Jsem připraven na trest smrti! Neodpovím vám. Dělejte si se mnou co chcete!“

Potom jsem se opět posadil.

V hloubi srdce jsem prohlásil: „Pane Ježíši, i kdyby mě zabili, budu tě stá-le milovat.“

Všem přítomným se na tváři rozhostil údiv. Zkušený soudce provinční vlády řekl: „Dobrá, Yune, víme že jsi upřímný křesťan. Naše vláda je však ochotná ti pomoci. Nemáme v úmyslu tě zabít, tak se tolik nevzrušuj. Pouze naslouchej otázkám, které ti pokládáme. Dnes se vrať do své cely. Za pár dnů tě zavoláme a ty nám budeš moci na naše otázky odpovědět.“ Když jsem byl opět o samotě na vlhké podlaze, zpíval jsem si píseň:

*Ó Pane, nevím, co mě zítra čeká,
raději bych však pro tebe položil život,
protože vím, že sis mne vyvolil
a povolal jsi mě, abych tě poslouchal a miloval.*

O pár dní později si pro mě okolo deváté hodiny ranní přišel samotný vrchní dozorce. Překvapilo mě, když mi řekl: „Yune, sbal si věci a připrav se na odchod.“

Zeptal jsem se: „Proč?“

Odvětil: „Posíláme tě zpátky do okresní věznice. Tam si počkáš na další soud.“

Posadili mě tedy do policejního automobilu a zavezli zpět do Nanjangu. Deky, oblečení, Bible a všechny další osobní věci cestovaly se mnou. Já jsem seděl na zadním sedadle a vedle mne po obou stranách ozbrojený

doprovod.

Do Nanjangu jsme dorazili pozdě odpoledne. Uplynuly již téměř čtyři roky od chvíle, kdy jsem tady byl naposledy. Namísto do věznice mě zavezli do velkého areálu. Všiml jsem si tabulky, na které stálo: „Oblastní úřad veřejné bezpečnosti.“

Eskorta mi povolila pouta a bylo mi dovoleno umýt si ruce a obličej. Pak mě odvedli do přepychové zasedací místnosti. Čekalo zde již asi dvanáct lidí: velitel policie, ředitel úřadu pro náboženské záležitosti, místní představitelé komunistické strany a několik vedoucích Vlastenecké církve. Velitel policie řekl: „Yune, domníváme se, že víš, jak vážná je tvá situace, takže naše obvinění již není třeba opakovat. Podle našich zákonů bychom ti měli udělit vyšší trest, myslíme si však, že jsi příliš tvrdohlavý, než abys změnil své chování. Po mnoha debatách na nejrůznějších úrovních jsme se rozhodli, že tě necháme jít domů.“ Duch svatý mi připomněl slovo: *Neměl bys nade mnou žádnou moc, kdyby ti nebyla dána šůry.* (J 19,11)

Další představitelé pokračovali: „Dříve než tě propustíme, musíš souhlasit s několika podmínkami:

1. Na dva roky budeš zbaven všech politických práv. V žádném případě se nebudeš moci vyhnout hanbě vyplývající ze skutečnosti, že jsi politický vězeň.

2. Dva roky budeš pod přísným policejním dohledem.

3. Každý měsíc se budeš muset hlásit na polici a sdělit, cos během uplynulého měsíce dělal.

4. Nebudeš moci opustit svou vesnici. Nebudeš smět nikde kázat. Pokud tě přijde někdo navštívit, musíš to nahlásit úřadům. Pokud tak neučiniš,

TVRDĚ tě potrestáme. 5. Musíš se připojit k Vlastenecké církvi, kterou uznává a podporuje naše vláda.“ Poté, co přečetli těchto pět bodů, mě požádali, abych podepsal, že s těmito podmínkami souhlasím.

Slušně jsem jim odpověděl: „Ctihodní pánové, s jednou podmínkou nemohu souhlasit. Jedná se o pátý bod. Nepřipojím se a ani se nemohu připojit k Vlastenecké církvi. Je to totiž národní politická organizace. Jelikož jsem zbaven všech politických práv, nejsem způsobilý připojit se k Vlastenecké církvi.“

Uznali, že má slova mají logiku. Nevěděli jak odpovědět, a tak mě důrazně varovali: „Yune, víme, že jsi jako pes, který nemůže přestat žrát lidské odpadky. Víme, že pro tebe není jednoduché změnit smýšlení. A je jedno, jak chytrý si myslíš, že jsi; jestliže budeš i nadále podněcovat své příznivce pro ti naší národní náboženské politice, následky si poneseš po zbytek života.“

Zjistil jsem, že mi již dopředu koupili lístek na autobus do naší vesnice. Byl to poslední autobusový spoj, které toho večera jel. Na nádraží mne odvezli automobilem. Srdce mi překypovalo radostí a vděčností.

Bylo 25. ledna 1988 - na den přesně čtyři roky od chvíle, kdy mě přivezli do Nanjangu v policejním automobilu bolestivě připoutaného k železné mu madlu a potřísněného vlastní krví. A byly to rovněž přesně čtyři roky od chvíle, kdy jsem zahájil svůj 74denní půst.

Konečně jsem byl z vězení venku!

Chvilí před půlnocí jsem vystoupil nedaleko naší vesnice. Kráčel jsem po temné zledovatělé pěšině k domovu. Mísilo se ve mně vzrušení s nervozitou. Byl jsem si vědom skutečnosti, že v mé nepřítomnosti rodina velmi trpěla.

Spěchal jsem po úzké stezce okolo řady domků, kterým se kouřilo z komína a oheň v kamnech je chránil před chladným zimním větrem.

Pak jsem spatřil náš dům. Na chvíli jsem se zastavil. Cítil jsem se jako ve snu.

Prožil jsem během těch čtyř let mnohé, Bůh mi však prokázal věrnost. Strašně mě mučili, Bůh mi však prokázal věrnost. Byl jsem vláčen před soudy a soudce, Bůh mi však prokázal věrnost. Měl jsem hlad, žízeň, omdlával jsem vyčerpáním, Bůh mi však prokázal věrnost.

Ve všech těch záležitostech mi Bůh prokazoval lásku a věrnost. Nikdy mě neopustil. Jeho milost mě vždy provázela a postaral se o každou mou potřebu.

Netrpěl jsem pro Ježíše ve vězení. Ne! Byl jsem tam s Ježíšem a každí) denně zakoušel jeho skutečnou přítomnost, radost a pokoj. Netrpí ti, kdo jsou ve vězení kvůli evangeliu. Trpí ten, kdo nikdy nepoznal Boží intimní přítomnost.

Ačkoli jsem byl nyní na svobodě, svým způsobem bylo pro mne obtížné vězení opustit. Duchovní obecenství s křesťanskými sourozenci ve věznici bylo hluboké a milé. Pouta, která se mezi námi vytvořila, byla velmi pevná. S láskou jsme sloužili jeden druhému a sdíleli navzájem celý svůj život. Ve vnějším světě, za zdmi, jsou lidé zaneprázdnění a neustále mají něco na práci. Většina vztahů je tam více či méně povrchních.

Rodina mě nečekala. Věděli zhruba, kdy mám být propuštěn, od úřadů však neobdrželi žádné nové informace. Zjistil jsem, že přední dveře domu jsou zamčené. Zaklepal jsem a Deling s hlubokým údivem ve tváři otevřela

dveře a pozvala mne dovnitř. Malý Izák již spal. Deling jej vzbudila a s očima dokořán na mě oba hleděli a snažili se přesvědčit sami sebe, že to není sen ani vidění, ale že jsem to skutečně já.

Izákovi byly čtyři roky, nikdy jsme se však neviděli. Přivinul se k matce a zeptal se: „Kdo to je? To není můj otec! Kdo to je?“ Ranilo mě to u srdce, avšak během následujících několika dní byl jeho vztah ke mně vřelejší a více se mi otevřel.

Společně jsme poklekli a poděkovali Bohu, že nás opět svedl dohromady. Potom jsme se s Deling objali a celou noc se společně smáli i plakali, když jsme si vykládali o těžkostech, které jsme zakoušeli a o dobrotě, již nám Bůh prokazoval.

Matka nebyla doma, když jsem dorazil. Odjela do Nanjangu v naději, že se jí podaří zjistit, kdy mě propustí. Na úřadech ji však ignorovali a žádnou z jejích otázek nezodpověděli. Den po mém propuštění přijela domů zklamaná a se zlomeným srdcem. Asi si dokážete představit její nevyslovitelnou radost, když zjistila, že jsem již doma!

Tři dny po návratu z vězení se mi v noci zdál zvláštní sen, okamžitě jsem však věděl, že je od Hospodina.

V tom snu mě pronásledoval zástup křesťanů. V rukou jsem nesl jasné světlo velikosti vejce. Ti lidé se mi pokoušeli světlo vzít, a tak jsem se snažil je ukrýt, ono však svítilo i skrz oblečení. Ať jsem se pokoušel o cokoli, ti lidé mě neustále pronásledovali.

Probudil jsem se a košili jsem měl úplně propocenou. Vzbudil jsem man-želku a řekl jsem jí: „Měli bychom se modlit, měl jsem děsivý sen.“ Když jsem jí popsal podrobnosti, Deling pravila: „Pán nám říká, že je příliš těžké tě skrýt před věřícími. Až zjistí, že tu jsi, přijdou tě navštívit. Policie je potom zatkne. To je pravý důvod, proč tě pustili. Používají tě jako světlo, které vábí mury. Až věřící přijdou, policie se jich zmocní.“

Sen se začal naplňovat. Dva týdny po mém propuštění se odehrálo shromáždění za účasti bezpečnostních složek a lidového kongresu. Během setkání bylo deklarováno, že v Číně existuje naprostá svoboda náboženského vyznání. Ilegální podzemní církve byla kritizována. Bylo rovněž oznámeno, že se nacházím pod přísným dohledem místních úřadů, a delegáti byli rovněž seznámeni s pěti body, kterým jsem se musel před propuštěním podřídit. Během setkání se mě snažili zesměšnit.

Jednoho dne mě ještě před úsvitem navštívilo několik důležitých spolu pracovníků. Vzali mě na mimořádné setkání vedoucích. V srdci mi hořel oheň Ducha svatého. Společně jsme se modlili za probuzení. Mnozí mladí plakali před Pánem. Všichni jsme znovu vydali svůj život Pánovým záměrům.

V mé domovské správní oblasti Nanjangu se rozhořel oheň Ducha svatého. Během krátkého období došlo k mnoha zázrakům a tisíce se obrátily, Oheň se poté rozšířil i na další místa.

Byl jsem velmi pečlivě sledován, nemohl jsem tudíž jít, kam se mi zachtělo. Když jsem chtěl odejít z vesnice, musel jsem žádat o povolení. Každý měsíc jsem se musel dostavit na policii a nahlásit zde všechny své aktivity, Byl to pro mne osten v těle.

Jednoho dne jsem se modlil: „Pane, Petrovi jsi řekl, že máme poslouchat Boha, ne člověka, takže od této chvíle se již na policii hlásit nebudu. Budu poslouchat pouze tebe.“

Pán okamžitě promluvil k mému srdci: *Podříd'te se kvůli Pánu každému lid-skému zřízení - ať už králi jako svrchovanému vládci ..Taková je přece Boží vůle, abyste dobrým jednáním umlčovali nevědomost nerozumných lidí.* (1Pt 2,13.15)

A tak jsem během prvních dvou let činil vše, co po mně vyžadovali, a každý měsíc jsem podával zprávy na policii. Využil jsem každé příležitosti ke sdílení Božího slova s policisty. Ve svých zprávách jsem jim však nikdy ne-sdělil, kde jsem kázal evangelium. Popisoval jsem v nich, co mi v uplynulém měsíci zjevil Pán ze svého slova. V březnu 1988 jsme se dozvěděli, že v městě Guangzhou na jihu Číny jsou k dispozici Bible. Křesťané ze zahraničí je přepravili přes hranice z Hongkongu. Uslyšel jsem taky o americkém pastorovi, který sídlí tamtéž a z celého srdce miluje Čínu. Hovořil a kázal plynule čínsky. Když se o tom pastorovi dozvěděla má žena, povzbuzovala mě, abych se do Guangzhou vydal, navštívil jej a získal nějaké Bible pro naši církev. Říkala mi, abych si z místních úřadů nedělal hlavu, že můj odchod z vesnice nějak vysvětlí. Cestoval jsem do Guangzhou 30 hodin vlakem a s americkým bratrem jsem se tam setkal. Otevřeně mi vykládal o tom, jak Čínu miluje a že je ochoten položit za čínský lid život. Srdce mi vzrušeně tlouklo. Byl to můj první kontakt s věřícími ze Západu. Ti začali přinášet mnoho zavazadel s Bibliemi, které podzemní církev velmi potřebovala. Od té chvíle jsme do svého středu začali přijímat menší počet cizinců, Těšili jsme se z přátelství s nimi a byli jsme jim vděční za Bible a materiály, které nám poskytovali, trochu obtížné však bylo hostit je. V té době jsme například kvůli našim pravidelným ranním modlitebním shromážděním vstávali již v 5 hodin ráno. Po modlitbě a snídani jsme až do půlnoci pilně pracovali pro Pána. Věřící ilegálních sborů velmi rádi poslouchali dlouhá poselství Božího slova. Mnozí čínští kazatelé dovedli kázat v moci několik hodin bez přestávky. Po přestávce na jídlo

pak pokračovali a kázali dalších několik hodin. A tak tomu bylo den za dnem. Zjistili jsme však, že někteří zahraniční návštěvníci dokáží hovořit jen 45 minut a pak jim dojdou slova a nemají, co víc by řekli! A tak jsme vznesli požadavek, aby k nám jezdili pouze takoví, kteří dokáží vyučovat nejméně dvě hodiny v kuse. Rok 1989 byl pro podzemní církev klíčovým rokem. Začali jsme se sjednocovat pro žeň. Masakr, který se odehrál 4. června na náměstí Tiananmen, změnil postoj mnoha lidí. Zdiskreditoval komunismus v očích milionů a motivoval je, aby začali hledat duchovní pravdu. V roce 1989 začala po celé Číně a rozličnými způsoby explodovat moc Ducha svatého. Stále méně lidí projevovalo zájem o vstup do komunistické strany, zatímco daleko větší počty se toužily připojit ke křesťanské církvi. V letech 1978-1989 tvořili většinu věřících postarší farmáři, od roku 1989 však začalo Krista následovat mnoho vzdělaných studentů a státních zaměstnanců. Dokonce i nemálo zkušených komunistů se odvrátilo od prázdné marxistické ideologie a rozhodlo se přijmout Ježíše.

Evangelium se mimořádně dařilo i v naší vesnici. Několik členů komunistické strany se vzdalo svého členství, uvěřili v Ježíše, byli pokřtěni a začali kázat evangelium! Mnozí hříšníci našli spásu a nemocní byli uzdraveni. Moc evangelia se stala předmětem rozhovorů mezi vesničany. Zdálo se, že Boží moc a realita všechny uchvátila. Dokonce i sousedé, kteří se manželce během let, kdy jsem pobýval ve vězení, vysmívali, se káli a stali se z nich silní křesťané. Velice litovali toho, jak pronásledovali naši rodinu.

Té noci, kdy mě roku 1983 zatýkali, jsem zvolal: „Jsem nebeský muž! Bydlím ve vesnici Evangelium.“ Nyní se tato slova naplnila! Díky Boží milosti byla má vesnice vskutku plná evangelia.

Policie věděla, že se obracejí mnozí a že se dějí velké zázraky, avšak na-místo toho, aby podzemní sbory začala pronásledovat, rozhodla se zůstat ve svých policejních stanicích. Báli se nás dotknout věduce, že mezi námi působí ohromná moc. Spočítali si, že postavit se Božímu lidu by bylo bláhové a nebezpečné.

Naši spolupracovníci nikdy nepodstoupili výuku v semináři, byli však plni Ducha svatého. Pokaždé, když kázali, byli věřící jejich učením uchváci ni a Ježíšovo jméno se rychle šířilo. *Když viděli..., že jsou to lidé neučení a pros ti, žasli; poznávali, že jsou to ti, kteří bývali s Ježíšem.* (Sk 4,13)

Všichni křesťanští vedoucí byli natolik zaneprázdnění, že neměli ani čas se najíst či trávit čas s rodinou. Odevšad přicházela makedonská prosba, abychom přišli a kázali evangelium. Bylo to podivuhodné období, kdy jsme se především snažili držet krok s Pánem a pracovat na sklizni, dokud je ještě den. Při jedné příležitosti jsem byl požádán, abych vedl shromáždění ve městě Wenžou v provincii Zejiang. Děly se tam velké zázraky. Slepí viděli, hluchí slyšeli a chromí chodili. Obklopili nás lidé, kteří zoufale potřebovali Pána, Dotýkali se dokonce i mého oděvu v naději, že budou uzdraveni. Nakonec bylo zapotřebí šesti až sedmi silných spolupracovníků, kteří mě vynesli ze shromáždění pryč od zástupu.

V provincii Anhui se shromáždily víc než dva tisíce lidí. Když jsem hovořil, přivedli dopředu čtyři lidi, které všichni, kdo je znali, považovali za po sedlé d'áblem. Létaje nikdo nebyl schopen zvládnout. Lékaři a specialisté se je pokoušeli vyléčit, jejich stav se však zhoršoval. Jeden z těch mužů byl pro církev opravdovou pohromou. Opakovaně se pokoušel zabít pastora a požadoval po něm, aby před ním poklekal a uctíval demony, kteří v něm přebývali. Byl považován za nebezpečného, takže když to s ním bylo opravdu zlé, nasazovala mu policie pouta. Věřící se za toho muže již nějaký čas modlili, jeho stav se však nelepšil. Když jsme se za ty čtyři svázané modlili v Ježíšově jménu, tři z nich byli okamžitě osvobozeni. Avšak muž s vražedným duchem kladl velký odpor, Vytrvale jsme se modlili za jeho vysvobození až do čtvrté hodiny ranní, on však nepřestával klít a vyhrožovat nám. Obzvláště toužil zabít mne. Mocnosti temna přebývající v tom muži se mi vysmívaly: „Tvrdíš, že máš nad demony moc, mě však vyhnat nedokážeš! Toto je můj dům a nikam se odsud nehnu!“

V průběhu vymítání jsme se uchýlili ke všem metodám, které jsme znali. Modlili jsme se nejrůznější druhy modliteb, nic však nefungovalo. Nakonec jsme to vzdali. Sedli jsme si a prohlásili: „Pane, tady už nic nesvedeme.“ Zatímco jsme tam tak seděli v poráženecké náladě, sestoupil na nás najednou Duch Boží a posedlý muž se začal nekontrolovaně trást. Vyskočili jsme a položili na něj ruce. Démoni jej okamžitě opustili. Toho rána jsme se naučili jednu lekci: Ač jsme se svými silami v koncích, neznamená to, že jsme poražení, ale že můžeme začít čerpat z Božích nepřeborných zdrojů. Právě tehdy, když jsme slabí, jsme silní v Pánu. Tehdy byl hlad lidí po Bohu neuvěřitelně intenzivní. Pokud jste nikdy podobný stav neprožili, těžko pochopíte, o čem hovořím. V některých oblastech byla Boží moc vylévána v takové intenzitě, že lidé byli usvědčováni Duchem svatým již při cestě na shromáždění. Na cestě poklekali a káli se ze svých hříchů. Potřeb bylo tolik, že jsme nevěděli, co dřív. Bratr Žang Rongliang a jeho spolupracovníci se ptali: „Co budeme dělat? Ze všech míst nám chodí pozvánky, abychom vedli evangelizační a uzdravovací shromáždění. Jsme jako svíčky, které hoří z obou konců.“

Jednoho dne jsem uslyšel jasný hlas: Jdi do pustiny a modli se. Musíš se modlit a potom kázat. Nejdříve se modli, potom kaž.“

Mnozí vedoucí v té době cítili potřebu vyučovat nově obrácené. Dlouho jsme se soustředili na evangelizaci, nyní jsme se ale rozhodli, že budeme duše nejenom získávat, ale rovněž je krmit a starat se o to, aby z nich vyrostli Pánovi učedníci. V dubnu 1989 jsme zahájili intenzivní výukové programy. Mnohé z těchto biblických škol sídlily v jeskyních vyhloubených do úbočí kopců. Když se Bůh dá do pohybu, to nejlepší, co můžeme udělat, je svést se s ním. Všechny lidské plány a strategie se v tu chvíli stávají neužitečnými a bezcennými a jsou smeteny jako deštník hurikánem.

Krátce poté, co jsem byl propuštěn, jsem dodržel slib daný bratru Huangovi a navštívil jsem jeho rodiče. Od Huangova obrácení a popravy uplynulo tři a půl roku. Rodiče stále měli „krvavý dopis“ svého syna.

Řekl jsem jim: „Ačkoli je tělo vašeho syna mrtvé, jeho duch žije a přebývá s Ježíšem v nebi. Jeho slova, která vám v dopise napsal, jsou rovněž živá. Dnes jsem vám přišel povědět o posledním přání vašeho syna. Řekl, že musíte uvěřit v Ježíše!“ Oba Huangovi rodiče byli členy komunistické strany a patřili k vyšším společenským vrstvám. Viděl jsem, jak se Duch svatý dotýká jejich srdce, oni si však byli vědomi toho, že jestliže se stanou křesťany, zaplatí za to vysokou cenu. Po několikahodinovém hovoru mi strčili do kapsy svazek bankovek a po děkovali mi za návštěvu. Vytáhl jsem peníze z kapsy a položil je na čajový podnos. Řekl jsem jim: „Nechci vaše peníze. Chci vaše duše! Ve svatém jménu Ježíše Krista z Nazaretu vám nyní prikazuji, abyste poklekli a přijali Ježíše za svého Spasitele!“ Huangovi rodiče okamžitě padli na kolena a v slzách před Pánem vyznali své hříchy. Věrně následují Pána po dnešní den.

KAPITOLA SEDMNÁCTÁ

PODRUHÉ VE VĚZENÍ

*Tak se Josef ocitl v pevnosti. Ale Hospodin byl s ním,
rozprostřel nad ním své milosrdenství a zjednal mu přízeň
u velitele pevnosti; ten Josefovi svěřil všechny vězně v pevnosti.
Řídil vše, co se tam mělo dělat. Velitel pevnosti nedohlížel
na nic, co mu svěřil, poněvadž s Josefem byl Hospodin;
všemu, co činil, dopřával Hospodin zdaru. (Gn 39,20-23)*

Od té doby, kdy mě v lednu 1988 propustili z vězení, až do poloviny roku 1991 nás zvaly sbory z celé Číny, abychom jim kázali. Bůh si mne používal ke kázání svého slova v mnohých odlehlých oblastech a velký počet hříšníků se obracel ke Kristu. Každý den jsme od rána do večera měli velmi napilno, takže nezbýval čas ani na pořádné jídlo. Vstávali jsme brzy ráno, abychom mohli strávit nějaký čas s Pánem, a poté jsme po zbytek dne tvrdě pracovali - kázali, vyučovali a cestovali z místa na místo; okolo půlnoci jsme vyčerpaní uléhali na lůžko. Následujícího dne jsme ještě před rozbřeskem byli opět na nohou připraveni opakovat celý proces.

Když jsme se výjimečně dostali domů, museli jsme vyrazit na pole a dohnat vše, co jsme díky své nepřítomnosti zanedbali. Počátkem roku 1991 mě Pán varoval slovem ze Zjevení 2,3-5: *Máš vytrvalost a trpěl jsi pro mé jméno, a nepodlehls únavě. Ale to mám proti tobě, že už nemáš takovou lásku jako na počátku. Rozpomeň se, odkud jsi klesl, navrať se a jednej jako dřív. Ne-li, přijdu na tebe a pohnu tvým svícem z jeho místa, jestliže se neobrátíš.* Díky náročné službě jsem byl vyčerpaný.

V květnu 1991 na podzemní církev opět dolehlo období silného pronásledování. Jedné noci jsem již ležel v posteli, když má žena najednou procitla ze snu. Srdce jí bušilo, neboť to, co ve snu spatřila, ji vyděsilo. Vykřikla: „Musíme si vzít Bible a okamžitě odsud odejít!“

Uklidňoval jsem ji a chtěl jsem vědět, co se jí zdálo. Deling mi řekla: „Venku přšelo a foukal vítr a já se v srdci cítila velmi osamocně. Šla jsem po bahnitě stezce a tlačila před sebou kolo. Na něm jsem vezla dvě tašky tvých oblíbených křesťanských knížek, což mi ovšem chůzi do kopce velmi znesnadňovalo.

Snažila jsem se ze všech sil, nikam to však nevedlo. Když jsem již byla na pokraji vyčerpaní a umdlévala jsem, dostala jsem se na úzkou silnici. Dotlačila jsem kolo s knihami k chodníku a odpočívala.

Yune, Pán mi ukázal, že pokud se nepodřídíš jeho vedení, dostaneš se na místa, kam jsi nezamýšlel jít. Bůh nás varuje. Odejďeme dokud je ještě tma, abychom unikli těm, kdo nám chtějí ublížit.“ Řekl jsem jí: „Podívej, za chvíli budeme sklízet pšenici. Počkejme ještě pár dní a pak vyrazíme.“ Byl jsem přesvědčen, že má slova mají logiku, a snažil jsem se, aby mě Deling pochopila; ona mi však řekla: „Jestli mi nebudeš naslouchat, určitě se dostaneš do potíží. V srdci chováš velmi tvrdohlavý postoj a vždy se snažíš být hrdina. Už dávno nehleď na

to, co ti ostatní radí. Měl by ses kát a modlit se, aby ti Bůh očistil srdce." V tom okamžiku ke mně promluvil Duch svatý z Matouše 2,13: *Vstaň, vezmi dítě i jeho matku, uprchni.* Řekl mi, abych okamžitě odešel, já jsem však na jeho varování nedbal.

Jelikož jsem již dlouhé měsíce žil z vlastních sil, byl jsem tělesně, duševně i duchovně vyčerpaný. Duchovní zrak i sluch mi otupěly. V srdci se mi jako plevel rozrostla pýcha. Namísto toho, abych naslouchal Božímu hlasu a řídil se jím, jsem se snažil uvažovat logicky a svá rozhodnutí jsem činil na základě vlastní moudrosti.

I spolupracovníci mě varovali, abych nezůstával doma, já jsem však na jejich rady nedbal. Neočekával jsem v čistotě srdce na Pána. A to bylo příčinou mého selhání. Na stavu mého srdce se podepsala únava, přepracování a úpadek. Služba pro mě byla modlou. Lásku k Bohu nahradila práce pro Boha. Před těmi, kdo se za mě modlili, jsem svůj stav skrýval a ve vlastní síle jsem kráčel dál do okamžiku, než se Bůh ve své lásce a milosrdenství rozhodl zasáhnout. Pořád jsem vstával v pět ráno a modlil se s ostatními vedoucími a stále jsem si každodenně četl Bibli, avšak to vše jsem činil z povinnosti a ze zvyku, nikoli z ochoty srdce založené na vztahu s Ježíšem. Toho roku oznámila vláda svůj plán uvěznit všechny vedoucí nelegálních sborů, kteří se odmítají přidat k Vlastenecké církvi. Byl schválen zákon, který zakazoval sborová shromáždění konaná po domech. Policii to umožnilo stíhat nás v plném rozsahu tohoto zákona. Čtyři dny poté, co se Deling zdál onen sen, si na mne před domem počí-hali příslušníci policie v civilu. Zatklí mě a spoutali. Předtím mě každý třetí nebo čtvrtý den doma hledali, já jsem se však s nimi díky přítomnosti na nějakém setkání vždy minul. Kvůli své neposlušnosti a neúctě k Pánu, manželce a spolupracovníkům jsem se podruhé ocitl ve vězení. Pán viděl, že jsem díky službě vyčerpaný, a tak mi milostivě dovolil, abych si za mřížemi nějaký čas odpočinul a naučil se pár nových věcí pokud jde o vnitřní duchovní život. Sloužíte-li Bohu, rád bych vás povzbudil: Dejte si pozor a nedopusťte se prosím stejné chyby jako já. Bůh žárlivě touží po tom, abychom patřili jemu. K našim duším chová lásku. Jestliže povýšíme cokoli nad svůj vztah s Ježíšem (byť by to byla i služba pro něj) chytíme se do pastí. Jsme-li vyčerpaní, zastavme se! Odpočínme si! Naše lampy potřebují neustálý přísun oleje od Pána, jinak naše světlo zhasne. Pamatujme na to, že *V obrácení a ztišení bude vaše spása, v klidu a důvěře vaše vítězství. Vy však nechcete ... Hospodin vyčkává, chce se nad vámi smilovat, vyvýší se, slituje se nad vámi. Vždyť Hospodin je Bohem práva, blaze těm, kdo ho očekávají.* (Iz 30,15.18)

U soudu jsem byl obviněn z „vážného narušování společenského řádu". Soudce mě stroze varoval: „Dnes tě posíláme do da'anského vězeňského pracovního tábora. Doslechli jsme se, že dokážeš obrátit svět vzhůru nohama. Víme, že kážeš křesťanství všude, kam přijdeš, a během několika dní lidi přesvědčíš, aby se řídili tvým učením. Jestliže se stejné věci dopustíš i v Da'anu, budeme nuceni ti udělit lekci, na kterou nezapomeneš." Se svým spolupracovníkem Čuanem jsme obdrželi tříletý trest. Eskorta nám nasadila pouta a posadili nás mezi dva další zločince. Automobilem nás pak převezli do vazební věznice, kde jsme měli strávit několik měsíců, než nás oficiálně pošlou do pracovního tábora. Již dříve jsem si uvědomil, že do této situace jsem se dostal díky svému hříchu a pýše. Po příjezdu do vazební věznice jsem se s mnohými slzami kál a rozhodl jsem se plně spoléhat na Pánovu milost. Bůh mi odpustil a posílil mou víru. Když jsem vstoupil do věznice, vložil mi Duch svatý do srdce následující cí slovo z Písma: *Kdo vám ublíží, budete-li horlit pro dobro? Ale i kdybyste pro spravedlnost měli trpět, jste blahoslaveni. „Strach z nich ai vás neděsí ani nezviklá a Pán, Kristus, budiž svatý" ve vašich srdcích. Buďte vždy připraveni dát odpověď každému, kdo by vás vyslyšel o naději, kterou máte, ale číňte to s tichostí a s uctivostí. Když jste vystaveni pomluvám, zachovávejte si dobré svědomí, aby ti, kteří hanobí váš dobrý způsob života v Kristu, byli zahanbeni.* (1Pt 3,13-16)

Všichni noví vězni jsou během několika prvních dní „přivítání" krutým bitím a mučením. Zvláště to platí pro ty, kdo již dříve ve vězení pobývali. Na tomto bití se povětšinou nepodílejí přímo dozorci, ale vedoucí cely. Je to způsob, jímž tito krutí lidé uplatňují svou autoritu a nově přichozím tak ukazují, kdo je tady pánem. Dozorci stojí stranou a nečiní nic, aby tomu zabránili.

Chystal jsem se, že budu bit, avšak jeden z vedoucích věznice se doslechl, že má přijít křesťanský pastor. Měl v plánu mě před bitím uchránit, a tak mě vyhledal a zeptal se mě: „Ty jsi ten, který věří v Ježíše?"

Odpověděl jsem: „Ano! Také věříte v Ježíše?"

„Celá má rodina v něj věří, já ale ne," odvětil.

Řekl jsem mu: „Jste hlava rodiny. Proč také nevěříte?"

Usmál se, odpovědět na mou otázku však odmítl. „Promluvíme si o tom někdy později. Nyní mi pověz, co pro tebe mohu udělat."

Srdce jsem měl naplněno vděčností. Řekl jsem tomu laskavému muži: „Jestli to je možné, povolte mi trochu pouta. Už se mi zařezávají do zápěstí."

Opět se mě zeptal: „Nechtěl bys poslat vzkaz rodině? Jsem ochoten ti v tom pomoci." Díky Božímu požehnání a pomoci toho muže mě během dvou dnů směla navštívit rodina i někteří spolupracovníci. Děkoval

jsem Bohu. Bylo to úplně jiné přivítání, než když jsem přišel do vězení roku 1984 poprvé!

V říjnu 1991, pět měsíců po mém zatčení, dorazila do věznice speciální ozbrojená eskorta, která měla za úkol převést mě a několik dalších vězňů z vazební věznice do da'anského pracovního tábora, který se nachází v okrese Rujang v severozápadní části provincie Henan. Když jsme přijeli na místo, velitel eskorty prohlásil: „Tohle je velký rebel a kontrarevolucionářský vůdce Yun.“ Obklopili mě vedoucí pracovního tábora a ptali se: „Znáš Xu Yongzeho, šéfa kontrarevolucionářů?“ Znáš pastora jménem Věrný Hen?“ Odpověděl jsem: „Ti muži věří v Ježíše!“

Vytáhli můj spis s varováním: „Nesnaž se nás oklamat. Víme, že na svých zločinech s těmi muži spolupracuješ.“

Během prvních několika dnů pobytu v pracovním táboře jsem nesměl I nikým promluvit a nikdo nesměl promluvit se mnou. Ostatní vězni došli k závěru, že musím být hrozný člověk, snad vrah nebo násilník. Krutě mě mlátili. Vězni v táboře zoufale potřebovali evangelium. Bylo zde mnoho nemocných a podvyživených mužů. Někteří na tom byli se zdravím tak špatně, že celý den jen leželi na zemi a doufali v brzkou smrt. Během prvních několika měsíců si mě dozorcí pozorně všímali, já jsem se však s nikým nepouštěl do debat o politice. Pán mě uschoptil dívat se na ostatní jeho soucitnými očima. Při každé příležitosti, která se naskytla, jsem se modlil za nemocné a sdílel se spoluvězni evangelium. Dařilo se mi to díky tomu, že jsem před dozorcí předstíral, že jsem zručný masér. Zatímco jsem nemocné vězně masíroval, tajně jsem jim kázal evangelium a modlil se za ně. Mnozí takto přijali se slzami v očích Pána Ježíše I byli uzdraveni. Brzy všichni vězni i dozorcí věděli, že věřím v Krista a že jeho moc pro spasení a uzdravení je všem k dispozici.

Jednoho dne jsem kázal evangelium skupince vězňů. Mé srdce bylo naplněno Pánovou radostí. Několik dozorců to komentovalo slovy: „Podívejte, támhle ten zločinec je šťastnější než my, a to jsme na svobodě! Pojďme, požádáme ho, ať nám něco zazpívá.“ Zazpíval jsem jim svou oblíbenou píseň „Ať celý svět zví, že mám Spasitele. Jmenuje se Ježíš.“

Pokaždé, když se vězni vraceli do cel, učili spoluvězně písně, které jsem je naučil, a vyprávěli jim, co ode mne slyšeli. Díky každodennímu tvrdému životu a beznadějně situaci zoufale toužili po jakémkoli duchovním světle. Cítili, že budoucnost pro ně nemá žádnou naději ani radost, úzkostlivě tedy sřezili Boží slovo jako drahocennou perlu.

Ředitele tábora jednoho dne rozbolel krk, a tak mě požádal, abych mu jej namasíroval. Začal jsem s ním rozmlouvat a on si brzy uvědomil, že nejsem takový, jakého mě vykresluje můj spis. Řekl mi: „Nejednáš jako člověk, před kterým nás policie varovala. Celé měsíce tě pečlivě sledujeme. Všichni dozorcí i vězni o tobě mají příznivé mínění, rozhodli jsme se tudíž, že tě ustanovíme vedoucím cely. Budeš zodpovědný za morálku a chování ostatních vězňů a také za to, aby řádně vykonávali svou práci.“

Postoj vedoucích tábora ke mně se změnil k lepšímu. Přearadili mě do hlavní kanceláře pracovního tábora a svěřili mi nejrůznější úkoly. Patřilo mezi ně organizování vzdělávacích programů pro vězně a výběr hudby pro táborový rozhlas. Dostal jsem rovněž na starost táborovou knihovnu a dokonce jsem pomáhal připravovat písemné zprávy pro ministerstvo, které popisovaly, jak se život vězňů mění k lepšímu. Přitom jsem ani nevychodil střední školu. Díky otcově nemoci jsem musel zůstat doma a pracovat, nyní mě však Pán povýšil. Pracoval jsem pro čtyři různá oddělení: management, vzdělávání, administraci a hygienu! Mezi vězni byli i takoví, kteří vlastnili vysokoškolský diplom, Pán však obdařil svou přízní mne a způsobil, že jsem byl povýšen. Mé první dva výkony trestu byly dvě velmi rozdílné zkušenosti, obě však očividně byly součástí Božího plánu pro můj život. Byla to pro mne nezbytná biblická škola. Dozvídal jsem se o jeho charakteru stále nové věci a on mne vyučoval, jak být jeho živým svědectvím. Nebyl jsem týrán ani mučen jako během svého předešlého uvěznění.

První čtyři roky se podobaly období, kdy byl Josef uvržen do vězení, kde jej ponižovali a týrali. Můj druhý výkon trestu se však podobal době, kdy jej Bůh vyvýšil a obdařil vlivem a autoritou. Pochopil jsem skutečný význam veršů: *Nikdo od východu, nikdo od západu, nikdo od hornatě pouště, jenom Bůh je soudce: jednoho poniží, druhého povýší.* (Ž 75,7-8)

Rád bych ovšem podotkl, že jsem neměl neomezenou volnost a nemohl jsem dělat, co by se mi líbilo! Moji spolupracovníci mě nesměli navštěvovat. Do tábora mohli vstoupit pouze lidé s oficiálním písemným povolením. Mnohé věřící tehdy pronásledovala policie, a nemohli tedy riskovat a žádat o povolení k návštěvě. Z okolního světa se mi dostávalo velmi málo informací. I přes tato omezení mi Pán nádherně pomohl! Na vnější straně zdi tábora byla řada obchůdků. Ty měly ve zdi malá okénka, kde si mohli vězni kupovat jídlo a jiné drobnosti. Jednoho dne jsem si všiml, že jedna majitelka obchůdku má na pultě za sebou zpěvník Vlastenecké církve. Zeptal jsem se: „Mohl bych se prosím podívat na tu knihu?“ Stroze opáčila: „Nevím, proč byste ji měl vidět. Do mé knihy vám nic není.“ Hned poté ji schovala pod pult. Ta žena byla věřící a navštěvovala

shromáždění Vlastenecké církve. Byla přesvědčena, že všichni vězňové jsou špatní, a nevěřila, že bych se mohl zajímat o její zpěvník v dobrém. Řekl jsem jí: „Všiml jsem si, zeje to zpěvník. Velmi rád bych se na něj podíval, protože je tam hodně písní, které bych si mohl zazpívat.“ Vysmála se mi: „Tam u vás nejsou dobří lidé. Tak na co vám bude?“

Ujistil jsem ji: „Paní, já jsem skutečně křesťan! V tomhle táboře jsem kvůli evangeliu a Ježíšově svědectví. Dovolte mi prosím, abych vám z toho zpěvníku něco zazpíval. Prosím!“ Zastyděla se za to, jak se mnou mluvila. Našla ve zpěvníku píseň, kterou jsem znal. Se slzami v očích jsem zpíval:

*Chvalte Boha bez ustání, vzdávejte díky mému Spasiteli navěky a navždy.
Pohledte! Boží Syn byl ukřižován, kvůli tobě a mně byl přibit na golgotský kříž.
Boží láska se rozprostírá nad naší rodinou a přáteli.
Hříšníci, přijměte dnes Boží milost!
Dáble, odejdi z naší přítomnosti.
Pohledte! Boží Syn byl ukřižován, kvůli tobě a mně byl přibit na golgotský kříž.*

Vytryskly jí slzy radosti. Prostrčila okénkem ruku a pevně mě uchopila za paži. Řekla: „Kéž Bůh potěší tvé srdce. Vezmi si ten zpěvník a nech si jej.“

O dva dny později jsem se do obchůdku vrátil. Řekla mi, že jí po návratu domů Bůh pověděl: *Amen, pravím vám, cokoliv jste učinili jednomu z těchto mých nepatrných bratrů, mně jste učinili.* (Mt 25,40)

Nevěděla, jak jinak by mě ještě mohla požehnat, a tak připravila několik chutných jídel a požádala jistou sestru, aby mi ty dobroty tajně přinesla a požehnala mě tak v Ježíšově jménu. Poprosila mě také, abych čas od času přišel k okénku jejího obchůdku a podělil se s ní a jejími přáteli o Boží slovo. Byl to pro ně vstup do hlubšího obecenství s Bohem. Ta drahá sestra mi nabídla, že se postará o doručování mých dopisů rodině a spolupracovníkům. Bůh si ji použil, aby se mi skrz to malé požehnané okénko ve zdi dostávalo útěchy.

KAPITOLA OSMNÁCTÁ

BOLESTNÁ NÁVŠTĚVA RODINY

Jednoho dne jsem pracoval v táborovém rozhlasovém studiu a pouštěl vězňům duchovní písně. Najednou jsem uslyšel, jak mne někdo zespodu volá. Sháněl se po mně vedoucí odboru vzdělávání a spolu s ním tam stála ředitelka kliniky. Myslel jsem si, že jsem se dostal do průšvihů kvůli pouštění křesťanské hudby. Prikázali mi, abych k nim okamžitě sešel, a tak jsem vyrazil po schodech dolů.

Vedoucí vzdělávání se obrátil na lékařku a povídají: „Yun je dobrý člověk. Nikdy se nevzepřel mým příkazům. Vidíte, jak rychle sem přiběhl?“

Zeptal jsem se ho: „Pane, co pro vás mohu udělat?“ Vedoucí odvětil: „Rád bych ti představil hlavní lékařku kliniky. Potřebuje tvou pomoc.“ Lékařka mi řekla: „Od dozorců i vězňů jsem slyšela, že jste zručný masér. Ráda bych věděla, kde jste se tomu naučil.“

Ulevilo se mi, když jsem zjistil, že mi nepřišli vynadat za křesťanskou hudbu. Odpověděl jsem: „Masérskému umění mě nikdo neučil. Jsem obyčejný křesťan, který chce ostatním ulevit od bolesti.“ Lékařka si přede mnou začala vylévat srdce: „Můj otec prodělal díky onemocnění krve mrtvici. Ochrnila mu polovina těla. Navštívili jsme s ním spousty lékařů v různých městech. Jeden specialista nám doporučil dlouhodobou masážní terapii, která by mu ulevila v bolestech. Zprávy o vašem masérském umění se donesly i ke mně. Obrátila jsem se na vašeho nadřízeného a požádala jej, aby vám dovolil opustit tábor a masírovat otce u mě doma. Šel byste prosím se mnou a pokusil se o to? Můžete se u nás stravovat, budete jako člen rodiny. Pokud se otec uzdraví, slíbujeme vám, že se postarám o vaše předčasné propuštění a vy se budete moci vrátit k rodině.“

Ještě než začala mluvit, Duch svatý mi řekl: „Přišla chvíle, abys oslavil mé jméno. Půjdeš s ní.“ Okamžitě jsem na její nabídku reagoval: „Ano, půjdu s vámi. Dávám vám rovněž své slovo, že tuto příležitost nezneužiji k útěku. Nemusíte mít žádné obavy.“

Rychle jsem pospíchal do své cely a podělil se o tu novinu s bratrem Čuanem. Pomodlil se za mne a řekl: „Chvála Bohu za to, že tě zahrnuje svou milostí.“ Vrátil jsem se zpět k lékařce a ta mne zavezla do domu svých rodičů. Byl to velmi hezký dům s měkkými křesly a miskami plnými čerstvého ovoce. Doktorka mě pobídla, abych se posadil a pojedl, já jí však odpověděl: „Mockrát děkuji, ale já se postím a modlím za vašeho otce.“

Doufám, že vám to nebude vadit. Modlím se, aby mohl přijmout velké požehnání od Pána." Když má slova uslyšela její matka, dojalo ji to až k slzám. Lékařka se musela vrátit do nemocnice. Naklonil jsem se k ní a ujistil ji: „Jděte v pokoji. Nepokusím se o útěk. Potřebuji čas, abych se trochu seznámil s vaším otcem a pak ho budu masírovat."

A tak jsem tomu drahému starému pánovi začal povídat o tom, jak Ježíš nesl na kříži jeho hřích i nemoci. Povzbuzoval jsem jej: „Nyní musíte otevřít svá ústa a pozvat Ježíše do svého srdce. Důvěřujte mu a on vás uzdraví. Kladl jsem mu na srdce, aby s tímto krokem neotálel, protože *nyní je čas příhodný, nyní je den spásy* (2K 6,2)!"

Položil jsem ruce na něj i na jeho manželku a utěšoval je slovy radosti a naděje. Se slzami v očích se zřekli svých hříchů a pozvali Ježíše jako Pána do svého života. Ačkoli se nezačal cítit lépe ihned, věděl jsem, že Bůh se zmocnil jeho srdce a brzy uzdraví i jeho tělo. Po setmění jsem se vrátil do věznice a pověděl jsem Čuanovi, co se přihodilo. Společně jsme se znovu modlili.

O něco později se lékařka vrátila z kliniky domů. Její otec jí řekl: „Ten muž, kterého jsi dnes přivedla k nám domů, ten doktor Yun, to je dobrý člověk. Opravdově miluje Boha. Zítř ráno jej musíš pozvat na snídani." Ani jeden z rodičů té lékařky netušil, že jsem vězeň. Mysleli si, že jsem lékař z nemocnice! Druhého dne ráno ještě před rozbřeskem ten starý muž ucítil, jak jej někdo udeřil do krku a do zad. Poprvé po dlouhých měsících mohl volně hýbat hlavou. Prohlásil: „Cítím se, jako kdyby mi někdo uvolnil provaz, který jsem měl uvázaný okolo krku!" Postavil se a volně pohyboval hlavou na všechny strany. Jeho manželka samou radostí poskakovala po místnosti. Sešla se celá rodina a společně děkovali Bohu za dobrotu, kterou jim projevil.

Toho rána za mnou do vězení přišla lékařka a pověděla mi o tom všem. Pozvala mě na snídani, poněvadž její otec chtěl vydat svědectví o tom, co pro něj Bůh učinil.

Jeho zdravotní stav se stále zlepšoval a brzy byl schopen chodit po schodech nahoru a dolů. Docela pozoruhodný výkon pro někoho, kdo prodělal mozkovou mrtvici a ochrnul! Svědčil o Bohu všem svým přátelům a hledal odpuštění u těch, kterým dříve ublížil.

Ježíšovo jméno se šířilo po vězeňském táboře i za jeho branami. Využili jsme každou příležitost, abychom vedli lidi k nohám Ježíše. Spolu s Čua-nem jsme se stali neoficiálními pastory věznice.

Jelikož muž uzdravený z mrtvice odvážně svědčil o svém uzdravení, donesla se ta zpráva až k tajemníkovi politického výboru vězeňského pracovního tábora. Když mu lékařka podala zprávu o tom, co se přihodilo, prohlásil: „Pokud je to všechno pravda, potom bychom měli Yuna poslat do masérské školy v Luojangu, kde se mu dostane dalšího vzdělání. Až se vrátí, bude moci pomáhat lidem."

Jelikož jsem neměl peníze, vedení tábora se dokonce rozhodlo zaplatit mi veškeré výdaje, a já jsem díky tomu mohl kurs absolvovat!

Potřikrát mě vždy ráno odvezl policejní automobil z pracovního tábora do města Luojangu, vzdáleného zhruba sedmdesát kilometrů. Přidělení dozorců mě bedlivě střežili, abych se nepokusil o útěk. Od jistého lékaře jsem se potom snažil vsříbat co nejvíce vědomostí o masérském umění. Na konci dne mě s náručí knih, které jsem dostal k prostudování, opět zavezli do tábora. Brzy jsem povýšil a bylo mi dovoleno pracovat po boku toho lékaře na klinice! Masíroval jsem stovky lidí a vždy jsem se s nimi podělil o evangelium, a to i s vysoce postavenými kádry komunistické strany!

Mnozí z pacientů mě pozvali k sobě domů, protože chtěli, abych kázal evangelium i jejich rodině a přátelům. Srdce mnohých lidí byla prázdná, a proto tolik toužili Ježíše poznat.

Když jsem byl poprvé uvězněn, byla má manželka těhotná a očekávala narození syna Izáka. Když mě poslali do vězení podruhé, bylo mé malinké dcerce Jilin sedm měsíců.

Jednoho dne v březnu 1992 mě přišla do věznice navštívit Deling s oběma dětmi. Dorazili již po setmění. Když mě Izák spatřil, vykřikl a snažil se prostrčit své tělo železnými mřížemi, aby mne mohl obejmout. Dozorci jej odtáhli zpět. Izák tedy začal hystericky ječet: „Mami, proč mě ten pán nechce pustit za tatínkem?" Začal jsem vzlykat. Kdykoli mne rodina přijela navštívit, dozorců je ponižovali a uráželi. Později mi Deling řekla: „Nebýt Ježíšovy lásky, nikdy bych se tam nevrátila."

Během každé návštěvy jsem s rodinou mohl pobýt maximálně třicet minut. Bylo toho hodně, co jsme si chtěli říct, jelikož jsme však byli pod bedlivým dohledem dozorců, mnoho jsme si toho povědět nemohli. Mnohokrát to ani nevypadalo, že jsme s Deling manželé. Kvůli evangeliu jsme trpěli častým a dlouhým odloučením. Tyto krátké společné chvíle pak byly díky tlaku, jemuž jsme byli vystaveni, provázeny velkou nervozitou. Nebyl prostor pro romantická slůvka a vzájemné projevy citů. Pouze jsme si vyměnili vzkazy, které církev posílala mně a já zase církvi. Během jedné návštěvy ke mně syn s dcerou stačili přiběhnout dříve, než jim v tom dozorce mohl zabránit. Popadl jsem je do náruče a zahrnul polibky. Řekli mi: „Tatínku, máme tě rádi." Odpověděl jsem

jim: „I já vás mám velmi rád.“ Dozorci mi je vytrhl z rukou a řekl: „Yune, kdybys své děti opravdu miloval, nebyl bys ve vězení.“ Všiml jsem si, že syn má při každé návštěvě na sobě stejné oblečení - oblečení, které nosil v době mého zatčení. I když povyrostl, musel neustále nosit stejné tričko a kalhoty. V botách měl velké díry. Deling, Izák i Jilin byli extrémně pohublí. Uvědomil jsem si, že nemají peníze a bojují ze všech sil o přežití. Zeptal jsem se Izáka: „Stýská se ti po tatínkovi?“ Řekl mi: „Maminka říká, že nemáme peníze, abychom tě mohli navštěvovat a taky nemáme peníze na nové oblečení a na boty. Ale vždycky se za tebe doma modlíme.“

Opakovaně jsem se ho ptal: „A jak se ti daří ve škole?“ On se však díval do země a nechtěl nic říci.

Nakonec si otřel slzy v očích a povídá: „Tati, chci chodit do školy, ale ty nejsi s námi doma. Učitelka mě nemá ráda. Ostatním dětem říká: ‚Izák a je-

ho rodina věří v Ježíše jako hlupáci.‘ Spolužáci se mi vysmívají a říkají: ‚Tvůj otec je sprostý kriminálník a zaslouží si být ve vězení.‘“

Byla to rána pro mé srdce a já nevěděl, co na to říci. Snažil jsem se nasadit odvážný obličej: „Mé dítě, když jsi byl ještě nemluvně, tvůj otec tě zasvětil Pánu. Prosím, studuj Bibli a více se modli, dokud jsi mladý, abys mohl Pánu v budoucnu lépe sloužit. Měli bychom být šťastní, když nás lidé napadají a říkají o nás nepěkné věci, protože to všechno snášíme kvůli Ježíši.“

Ačkoli jsem se snažil rodinu utěšit povzbuzujícími slovy, když jsem spatřil nevinost své drahé manželky a dětí, neudržel jsem se, poklekl jsem na podlahu, tvář jsem zabořil do dlaní a vzlykal.

V životě jsem zakusil spoustu mučení a trýznění. Do úst mi strkali elektrický obušek. Kopali mě a bili tak dlouho, až jsem toužil zemřít. Sedmdesát čtyři dny jsem se postil a nepozřel jsem jídlo ani vodu. Upřímně však musím přiznat, že nejtěžší, co jsem kdy zakusil, bylo vidět, v jakém stavu se nachází má rodina. Vzhledem k nedostatku jídla byli všichni kost a kůže, na sobě měli jen hadry a já viděl, že všichni velmi trpí. Deling se snažila tvářit statečně, já jsem však věděl, že je velmi zoufalá.

Mé otcovské instinkty volaly po tom, abych byl svým drahocenným dítětem dobrým otcem a milované manželce dobrým manželem. Nemohl jsem však učinit nic jiného než se za ně modlit. Často jsem se obviňoval a velmi jsem se styděl, že rodině nemohu být takovým manželem a otcem, jakým bych rád byl. Nic z toho, čím jsem prošel, mi nepůsobilo takovou bolest, jako tyto návštěvy. Ačkoliv dodnes nemám domov ani majetek, který bych odkázal dětem, ony přesto milují Pána Ježíše a jejich srdce je naplněno soucitem k druhým. Když jsem pobýval ve vězení, navštívil mou rodinu jeden vedoucí církve. Mého syna se zeptal: „Izáku, kdo tě nejvíc miluje?“ Malý Izák odpověděl: „Nejvíc mě miluje můj nebeský Otec. Nás všechny nejvíce miluje Ježíš.“ Když jsem se o tom doslechl, velmi mě to dojalo. Ještě ve vězení jsem se před Pánem zavázal, že nedopustím, aby rodiny ostatních uvězněných čínských křesťanů zakoušely takové strádání. Od té doby dělám vše pro to, aby se mi podařilo shromáždit podporu pro rodiny uvězněných věřících.

Někteří se mohou ptát: „Proč se o své vlastní nepostarají místní věřící?“

Samozřejmě tak činí, avšak v rámci svých možností. V některých případech však byly potřeby příliš velké, než aby se jim podařilo je naplnit. Na-

příklad v jižním Henanu bylo při jedné příležitosti zatčeno v jisté vesnici, která čítá tisíce obyvatel, okolo 300 křesťanů. Na každou rodinu to mělo dopad. Ti, co zajišťovali příjem, zmizeli během jediného dne. Všichni se ocitli v nouzi a trpěli společně.

Mnozí se modlí za křesťany, kteří strádají ve vězení, potřebujeme si však uvědomit, že jejich rodiny často zakoušejí daleko větší utrpení. Dorazí k nim policie a mnohdy jim zabaví vše, co má nějakou hodnotu, někdy dokonce i hrnce a pánve, oblečení a nábytek. Občas zabaví i domácí zvířata a osivo.

Při jedné razii nám policie zabavila všechny osobní věci včetně černobílých fotografií mého otce. Jediné vzpomínky na něj jsou tak pouze ty, které jsem si uchoval v paměti.

Existují tisíce svědectví čínských křesťanů, kteří za svou víru zaplatili vysokou cenu. Rád bych se zde o jedno podělil.

Sestra Juen Meng'en pocházela z jedné z nejbohatších rodin v Šanghaji. Když ji v roce 1967 uvěznili, byla již ovdovělá a vychovávala dvě děti - jedenáctiletého syna a devítiletou dceru. Po roce, který strávila ve vězení, se tajná policie rozhodla, že jí projeví „soucit“. Ředitel věznice jí řekl: „Celý uplynulý rok ses výborně chovala, a tak jsme se rozhodli odměnit tě. Jediné, co musíš udělat, je napsat přiznání ke svým zločinům; pak můžeš odejít domů a starat se o děti. Tvůj Bůh zcela jistě chce, aby ses postarala o vlastní potomky, ne?“

Vedení věznice zařadilo, aby jí přišly navštívit děti. Když je Juen spatřila, drásalo jí to srdce a oči jí zaplavily slzy.

Policisté se jí zeptali: „Co chceš, Ježíše, nebo děti? Chceš-li Ježíše, zůstaneš ve vězení. Chceš-li děti, můžeš jít domů.“ Podali jí tužku a papír a řekli jí, aby na něj napsala svou volbu.

Když si přečetli, co napsala, udivilo je to, neboť tam velkými písmeny stálo: „Ježíše nelze nahradit. Ani děti

mi nemohou nahradit Ježíše." Juen se rozhodla zůstat ve vězení. Ředitel začal křičet: „Poslouchejte, děti! Matka se vás zřekla! Nemiluje vás!"

Odsoudili ji k dalším 23 rokům vězení.

Když ji v roce 1981 propustili, bylo jejímu synovi 34 let a pracoval pro čínskou vládu v Tibetu. Za celou tu dobu Juen ani jedno ze svých dětí neviděla. Syna si vzal na starost stát, vychoval jej v ateistických školách a sdělil mu, že se ho matka zřekla. Navštívilo jej mnoho křesťanů a sdíleli s ním evangelium, on je však vždy odbýval slovy: „Váš Ježíš mi vzal matku, proč bych v něj měl věřit?"

Juen se jej vydala do Tibetu nalézt. On ji však odmítl, křičel, že žádnou matku nemá a vyhodil ji z domu.

Syna již nikdy nespátřila.

Stežka, po níž při následování Pána Ježíše Krista kráčíme, není snadná. Cestou na nás čeká utrpení a těžkosti, nic z toho se však nemůže vyrovnat utrpení, které kvůli nám Ježíš podstoupil na kříži.

Mám problém s učením „prosperity", které se dnes tolik rozmáhá a které říká, že pokud následujeme Pána, budeme v bezpečí a pohodlí. Je to v naprostém protikladu k Písmu a rovněž k našim zkušenostem v Číně. Kromě toho, že jsem strávil roky ve vězení, jsem byl kvůli evangeliu Ježíše Krista asi třicetkrát zatčen.

Následovat Boha znamená nejenom pro něj žít, ale rovněž pro něj zemřít. *Žijeme-li, žijeme Pánu, umíráme-li, umíráme Pánu. Ať žijeme, ať umíráme, patříme Pánu.* (Ř 14,7-8)

DELING: Být Pánovým služebníkem v Číně obnáší mnohé těžkosti. Jednou z nich je skutečnost, že jsme spolu s manželem trávili jen velmi málo času.

Když šel Yun podruhé do vězení, potýkala jsem se s velkými obtížemi. Dokonce jsem na něj trochu měla vztek, protože vždy dával k dobru úžasné příběhy, jak jej Bůh požehnal a použil si ho, aby získal spoustu lidí pro Pána. Dokonce mu dali i průkazku, díky níž mohl opustit vězení, kdykoli se mu zachtělo!

Já jsem seděla doma s dvěma dětmi a bez manžela. Sotva jsme měli co jíst. Syn nemohl navštěvovat školu a neměli jsme žádné peníze. Tlak na nás byl tak velký, že jsem to téměř vzdala.

Jednou k nám domů přišli zástupci místních úřadů a sdělili nám, že jsme porušili zákon o právu na jedno dítě. Prikázali mi, abych se dostavila na místní policejní stanici. Nechala jsem tedy obě děti doma s příbuznými

a šla. Vyslechli mě a udělili mi pokutu 4 000 júanů, protože jsem si pořídila druhé dítě. Jelikož jsme nebyli schopni pokutu zaplatit, přišli k nám policisté a potrestali nás tak, že nám rozbili vchodové dveře do domu. Odvedli rovněž Yunovu matku a uvěznil ji, aniž by jí dávali najíst. Když někdo v Číně poruší zákon, následky dopadají na celou rodinu. Úřad pro regulaci porodnosti mě přinutil podstoupit operaci, díky níž již nemohu mít další děti.

Po návratu domů jsem procházela velmi krušným obdobím. Cítila jsem se, jako kdyby mne tělesně, duševně a duchovně znásilnili. Trpěla jsem depresemi a nekontrolovatelně jsem naříkala. Když zrovna nebyl Yun ve vězení, neustále cestoval a kázal, často doprovázen bratrem Xu. Oba byli bez peněz. Jednou přišel domů a dal mi 5 júanů (asi 17 korun). To bylo celé jeho jmění. Nechápejte mě prosím špatně, můj manžel není lakomý. Ve skutečnosti je to nejštedřejší člověk, jakého jsem kdy potkala. Nedokázal nám nabídnout víc jednoduše proto, že nikdy žádné peníze neměl. Někdy to bylo pro mne těžké i kvůli jeho štědrému srdci. Měla jsem dva malé křížky, které jsem kdysi dostala jako dárek. Velmi jsem si jich cenila. Jednoho dne jsem je však nemohla nalézt a posléze jsem zjistila, že je Yun věnoval nějakému křesťanovi. Pozemským věcem totiž nepřičítá žádnou hodnotu. Jednoduše rád vše dává druhým, aby je požehnal. Jeho obrovské srdce bylo pro mne občas problémem, se kterým jsem se musela vyrovnat. To, co na svém muži nejvíce obdivuji, je jeho blízký vztah s Bohem a láska k lidem. Je schopen v některých lidech objevit dobro i tehdy, kdy jim již nikdo jiný nevěří.

KAPITOLA DEVATENÁCTÁ

BOŽÍ ČERPACÍ STANICE

Byl jsem již devatenáct měsíců v da'anském vězeňském pracovním táboře plus pět měsíců, které jsem ihned po svém zatčení strávil ve vazební věznici. Původně mě odsoudili na tři roky, po dvou letech jsem však byl za dobré chování propuštěn. Ty dva roky uplynuly jako voda.

Deling obdržela zprávu o mém předčasném propuštění. Okamžitě se mě rozjela vyzvednout do pracovního tábora. Poté, co jsme vyřídili všechny náležitosti, jsme se chystali opustit hlavní kancelář, když tu zazvonil telefon. Bylo mi nařízeno, abych se dostavil k pohovoru s předsedou politického výboru.

Šokovalo nás to a přemýšleli jsme, co ta náhlá změna znamená. Domníval jsem se, že se odehrálo něco v

církvi a já budu mít další problémy. Řekl jsem manželce, aby okamžitě odešla a vzala s sebou všechny mé věci včetně poznámek, které jsem si v posledních dvou letech učinil.

Když jsem vstoupil do kanceláře předsedy politického výboru, spatřil jsem tam několik vysokých příslušníků tajné policie, kteří tam již na mne čekali. Bylo mi řečeno, abych se posadil. Předseda promluvil: „Yune, když jsem před nedávném navštívil provinční vládní úřad, ptali se mě konkrétně na tvůj případ. Chtěli vědět, zdali se alespoň trochu změnilo tvé chování. Řekl jsem jim, že jsme s tebou velmi spokojeni a že jsi vzorný vězeň. Ta zpráva je velmi potěšila.“

Odpověděl jsem: „Rád bych poděkoval vám i celému vedení tábora za to, že jste se o mě ty dva roky starali.“

Dozorci mi podal propouštěcí papíry se slovy: „V pořádku, Yune, nyní můžeš odejít!“

Dne 25. května 1993 jsem opustil tábor. Deling na mne čekala před branou tábora. Celou cestu autobusem jsme společně vzdávali Bohu díky za jeho milosrdenství.

Když jsme přijeli domů, nejdříve ze všeho jsme společně s matkou poděkovali Pánu. Uvědomoval jsem si, že má kvůli mně zlomené srdce a během všech těch let utrpení nesla na svých bedrech mnohá břemena. Bez ustání se za mě každodenně modlila. Zazpívali jsme společně píseň a potom jsme se všichni spolu modlili.

Naše děti tvrdě spaly a my jsme je nechtěli budit. Potichu jsem vešel do jejich pokoje a díval se na jejich nádherné tvářičky. Byl jsem velmi šťastný, že nyní si je budu moci posadit na klín a hladit je po tváři, namísto toho, abych se na ně díval skrz mříže s dozorcem, který poslouchá každé naše slovo, za zády.

Venku na polích byly žně v plném proudu, v srdci jsme však toužili sklízet pro Pána mnohem větší věčnou žeň - žeň duší. Naplnění Pánovým pokojem a radostí jsme ulehli ke spánku.

Druhého dne jsme stáli tváří v tvář nové výzvě. Pán nám řekl, abychom všeho nechali, vylezli na horu, která se tyčí poblíž naší vesnice, a hledali Boží nasměrování pro náš život.

Manželka podotkla, že nejpálčivější potřebou čínské církve je výchova mladých vedoucích. Souhlasil jsem s ní. Na druhou stranu jsem si uvědomoval, že mě čeká spousta práce. Již během několika dní po propuštění mi jeden pastor naplánoval několik setkání. Další bratr mě pozval, abych s ním cestoval po různých provinciích, vyučoval ve sborech a posiloval je. A další pak založil učednickou školu a chtěl po mně, abych za ním přijel a pomohl mu.

Já jsem si však z minulých chyb vzal ponaučení. Všechny nabídky jsem odmítl a s ženou jsem očekával na slovo od Pána.

Po týdnu postu a modliteb jsem najednou uslyšel, jak mi Duch svatý říká: „Čerpací stanice.“ Až se Pán vrátí na zem, jeho následovníci musejí mít ve svých lampách olej. Ukázal nám, že největší potřebou této generace je olej Ducha svatého. Potřebovali jsme vyučit takové služebníky, kteří dokáží nést s sebou Boží přítomnost všude, kam půjdou.

Pán Ježíš nám jasně definoval svou vůli: V Číně je mnoho prázdných nádob a na druhou stranu jen velmi málo dopravců Božího oleje, kteří by je naplnili. Nechtěl, abychom se opět zcela pohroužili do práce, ale chtěl naopak, abychom pomáhali zažít plameny mnoha Božích služebníků, kteří pak budou moci věrně sloužit tělu Kristovu.

Sešli jsme se s vedoucími a staršími našeho sboru. Ti se již předtím modlili, aby mi dal Bůh nasměrování pro církve.

Ještě jsem se jim ani nezmínil o vizi „čerpací stanice“, když mi bratr Fu povídá: „Každý den se tři až čtyři hodiny modlím za církve, mám však jen velmi omezenou znalost biblických pravd. A jelikož neumím číst, pamatuji si jen pár míst z Písma. Znáám hodně pastorů a jejich dětí, kteří ztratili první lásku k Ježíši a vrátili se do světa.“ Fu s pláčem pokračoval: „Yune, nyní ses k nám zase vrátil. Mohl bys shromáždit naše mladé a učít je, jak mají následovat Pána?“

Sestra Šeng se přidala: „Když jste byli s Čuanem ty dva roky ve vězení, náš sbor byl jako sirotci, které nikdo nevede. Shromáždění se účastnilo jen pár lidí. Kazatelé nevědí co vyučovat. Někteří naši spolupracovníci museli opustit službu a najít si práci, aby mohli zaplatit všechny pokuty, které dostali od policie.“

Všichni jsme plakali. Byl jsem si jist, že zahájit provoz „čerpací stanice“ je vskutku povolání od Pána. Bez pořádného vyučení by Boží světlo v našem středu postupně uhaslo.

Povstal jsem a začal povídat o vizi čerpací stanice, kterou mi Bůh dal. Většinu našich spolupracovníků tvoří prostí muži a ženy z rodin zemědělců. Necháпали, oč jde. Po několika minutách ticha se ozval Fu: „Čerpací stanice! To jako začneme s podnikáním? Vždyť mezi lidmi ve sboru by se dohromady sebralo jen málo peněz. Nyní je přece čas žní. Své peníze musíme vynaložit na pomoc potřebným rodinám, vdovám a sirotkům. Jak bychom mohli otevřít čerpací stanici? Mohl bys nám to prosím vysvětlit?“

Zasmál jsem se a pravil: „Chci otevřít čerpací stanici Ducha svatého!“ Konečně jim došlo, oč mi jde.

Když jsme se pomodlili, vybrali jsme třicet mladých věřících, kteří se měli účastnit dvouměsíčního vyučování

v první čerpací stanici. Místem konání byla jeskyně na vrcholku hory.

Až doposud naše církev ve svém středu zakoušela velkou Boží moc a byla svědkem mnoha zázraků a obrácení. Nyní to však bylo poprvé, co jsme se se vši vážností rozhodli realizovat výukový program s cílem vyslat na zeň nové služebníky. Čerpací stanici jsme nazvali *Výukové středisko proroka Samuela*.

V průběhu vyučování musel každý student přečíst celý Nový zákon a naučit se každý den nazpaměť jednu kapitolu. Měsíc po zahájení kurzu uměla většina studentů z paměti celé Matoušovo evangelium.

V jeskyni jsme společně žili i jedli. Dříve se mezi námi vyskytovaly spory, nesprávné postoje a žárlivost. Nyní jsme však všichni pobývali v čerpací

stanici, společně jsme se učili modlit a upřímně jsme milovali jeden druhého.

Osmdesát procent studentů zpočátku nevědělo jak se modlit v přítomnosti druhých, po několika týdnech se však modlit uměl každý, a mohl tak nést břemeno za ztracené duše.

Každého rána jsme vstávali v půl páté a umyli se. V pět jsme začali s uctíváním Pána. Dalších několik hodin jsme se modlili za všechny spolupracovníky v terénu. V osm hodin začínala první lekce. Každý den jsme měli pouze dvě jídla, v deset hodin dopoledne a v pět hodin odpoledne. Ve vaření a vykonávání ostatních nezbytných prací jsme se střídali. Večer jsme se věnovali domácím úkolům.

Bylo to zvláštní období. Každý den byl nezapomenutelný v tom, jak na nás Bůh vyléval své požehnání.

Dne 5. ledna 1994 na mě vyšla řada, abych se modlil u snídaně. Všiml jsem si, že jídlo je oproti obvyklým porcím poloviční. Manželka mi řekla: „Došly nám nudle i zelenina.“ Deling spolu se sestrou Hannah navrhl, abychom toho dne výuku ukončili a poslali studenty domů, kde by mohli v praxi uplatnit vše, čemu se naučili.

Nesouhlasil jsem! Navrhl jsem, abychom se dále naplňovali Božím Duchem i s prázdným žaludkem. Řekl jsem: „Pokud tento kurz rozpustíme jen kvůli tomu, že nemáme co jíst, potom tito vojáci nebudou plně vybaveni, až půjdou do bitvy. Musíme se modlit s vírou a očekávat, že nás Pán zaopatří.“

Večer, když již většina studentů odešla spát, jsem spolu s dalšími vedoucími poklekl na špinavou zem k modlitbě. Pán nám ukázal, že naší prioritou má být vyslání služebníků do nejchudobnějších a nejpotřebnějších oblastí, kde lidé ještě o jménu Pána Ježíše neslyšeli.

Když jsme se s tím později se studenty sdíleli, všichni se tomuto úkolu podřídili a vydali svá těla jako živou oběť službě Pánu. Nedlouho potom nám začaly přicházet dopisy z celé země. Věřící z těch nejvíce nezasažených oblastí Číny (např. Gujžou, Guangxi, Hunan, Tibet, Gansu a Quinghaj) nás prosili, abychom jim přišli pomoci.

Tito mladí služebníci, naplnění Božím olejem, byli přijímáni s otevřenou náručí po celé Číně. Stali se bojovníky evangelia. Dne 16. ledna starší našeho sboru vzkládali ruce na tyto mladé služebníky a vyslali je do terénu. Rozptýlili se z naší domovské základny do všech částí Číny.

Největší výzvou pro nás byl nedostatek peněz na jejich podporu.

182

Když jsem se po ukončení výuky vrátil domů, čekal tam na mne doporučený dopis od jistého bratra, ve kterém stálo, že mne neprodleně potřebuje kontaktovat. V naší vesnici nebyl telefon, a tak jsem musel jet do nejbližšího města, odkud jsem z jednoho obchodu zavolał. Šokovalo mě, když se na druhé straně ozval Američan! On však byl velmi nadšen, že mne slyší!

Jeho čínština nebyla zrovna nejlepší, z jeho slov jsem však pochopil, že mne chce přijet navštívit. Domluvili jsme se, že se setkáme druhý den večer v městě Žengžou, naše komunikace však nějak selhala a já jsem nebyl schopen ho nalézt. Navštívil jsem několik hotelů, nebyl však ubytován v žádném z nich. Zklamán jsem se vrátil domů.

Později jsem se dozvěděl, že bydlel v jednom malém hotelu a celý den nařikal, neboť byl přesvědčen, že propásl příležitost setkat se se mnou. Nicméně nevzdal se a opět na mou adresu odeslal vzkaz. Opět jsem se tedy vydal na dalekou cestu do Žengžou a tentokrát jsme se setkali!

Když jsme se pozdravili, řekl: „Pán mi jasně řekl, abych se s tebou spojil a dal ti tento dar na podporu vašich služebníků.“ Podal mi obálku plnou peněz.

Tentokrát jsem se vracel domů se srdcem naplněným radostí. Nejdříve jsem se sdílel s tím, co se přihodilo, a potom jsme se společně těšili z toho, jak se Pán postaral o potřeby našich služebníků. Poklekli jsme a děkovali mu za jeho péči. Ačkoli nám peníze jednou dojdou, tato zkušenost posílila naši víru a schopnost důvěřovat mu i v budoucnu.

Mnohé podzemní sbory v jižním Henanu a v provincii Anhuji se v tom čase začaly vzdmáhat a povstávaly v Pánově jménu. Skupina Žanga Rongli-anga zahájila hnutí *MĚSÍC evangelia*. Mezi Vánoce a lunárním novým rokem měl každý člen církve přivést ke Kristu alespoň tři lidi. Na vedoucí sborů byly kladeny vyšší nároky,

neboť ti museli během tohoto období přivést k Pánu pět lidí. Evangelium se takto velmi rychle šířilo a podzemní církve zakoušely neuvěřitelný růst. Když skončil první *Měsíc evangelia*, bylo pokřtěno 13 000 nových věřících!

Tito noví křesťané následně prošli výukou a byli motivováni k účasti na dalším *Měsíci evangelia*, který se měl konat následujícího roku. Výsledek? Po pouhých dvou letech bylo pokřtěno 123 000 lidí! Následujícího roku (stejně jako v dalších letech) jsme opět byli svědky mimořádného růstu, my jsme ale *přestali počítat, neboť se už počítat nedalo* (Gn 41,49).

Akce *Měsíc evangelia* pokračuje dodnes a přispívá k exponenciálnímu růstu, který zakouší podzemní církve v celé Číně. Stále více a více služebníků toužilo absolvovat *Výukové středisko proroka Samuela*, čehož výsledkem bylo vysílání týmů nových služebníků.

Mnozí z těch, kdo absolvovali počáteční kurzy, se do jeskyně v hoře vrátili a podělili se o nádherná svědectví, jak jim Bůh v jejich službě pomáhal. Ještě více nás to povzbudilo a posílilo.

V té době jsme s Deling vynakládali velké úsilí s cílem sjednotit čínskou podzemní církve pro misi. Cestovali jsme po Číně a vyučovali církve, jak má vysílat své služebníky coby průkopnické evangelisty a misionáře. Všude jsme sbory povzbuzovali, aby zakládaly vzdělávací střediska. Tato vize výuky se rychle šířila, neboť všem bylo patrné, k jak velkému růstu ve službě Božímu království přispěla. Brzy byly vyslány další stovky služebníků.

Během svých cest jsme v Guangzhou navštívili jednu starší sestru, která měla zvláštní poselství určené pouze mým uším. Varovala mě: „Yune, neměl bys hořet pouze láskou k Pánu, od nynějška bys měl milovat rovněž svou manželku a zůstat s ní.“

Tato výtku řala do živého. Musel jsem uznat: „Od svatby jsem nebyl schopen strávit s manželkou delší čas. Byl jsem ve vězení nebo na útěku skoro deset let. Od této chvíle své myšlení změním. Boha dám na první místo a rodinu na druhé. Budeme cestovat společně a při službě Pánu budeme společně růst.“

Věřím, že druhý pobyt ve vězení byl křižovatkou pro mé manželství. Pán mě varoval, že pokud se nebudu kát, rodinu ztratím. Opravdu jsem se tedy změnil a nikdy jsem toho nelitoval i přesto, že mnozí další vedoucí s mým postojem nesouhlasili. Někteří z nich věřili, že práce pro Pána stojí na žebříčku hodnot před rodinou. Já jsem však lásku k Bohu postavil na první místo, lásku k rodině na druhé a lásku ke službě na třetí.

Nedlouho poté, co jsem byl propuštěn z vězení, se mi dostalo příležitosti promluvit na setkání skupiny vedoucích podzemní církve. Hovořil jsem o důležitosti toho, abychom svou rodinu povýšili nad službu. Vydával jsem jim své upřímné svědectví a přitom jsem si všiml, jak se do očí mnoha vedoucích derou slzy. Potřebovali slyšet toto poselství. Když jsem skončil, zatleskali a dále plakali. Mluvil jsem k nim totiž z vlastní zkušenosti a zmínil jsem rovněž svědectví mnoha čínských bratrů a sester, kteří svou rodinu ztratili právě díky tomu, že se věnovali převážně cestování a kázání, nikoli svým nejbližším.

Učil jsem, že církve by se neměla dát oklamat faraónovým uskokem, kdy se snažil přesvědčit Mojžíše s Áronem, aby opustili ženy a děti a šli uctívat Hospodina pouze s muži (viz Ex 10,10-11). Pobuzoval jsem vedoucí, aby za-

členili svou rodinu do služby Pánu a pokud je to možné, aby ji s sebou brali i na cesty. Poukazoval jsem na to, že i apoštolové řešili podobné dilema, což vedlo Pavla k tomu, aby se otázal: *Nemáme právo brát s sebou věřící ženu, tak jako ostatní apoštolové i bratři Páně i Petr?* (iK 9,5)

Vedoucí této skupiny podzemních sborů však se mnou nesouhlasil. Když jsem své kázání dokončil, v soukromí mě napomenul: „Yune, nemohu uvěřit tomu, že svou příležitost využil ke kázání takového poselství. Chceš mé vedoucí zničit?“

Není překvapující, že mnohá manželství a rodiny vedoucích jsou v naprostém rozkladu. Mnozí se jeví ve své službě jako „úspěšní“, jejich rodina se však mezitím rozpadá. Vezmeme-li v úvahu všechny silné stránky, jimiž se čínské ilegální církve vykazují, pak tato oblast je jednou z jejích stránek nejslabších.

Zanedlouho jsme byli pozváni do malebného města Gujlin. Poté, co jsme se s místními vedoucími podělili o svou vizi, jsem byl představen jednomu skandinávskému bratrovi, který byl shodou okolností na návštěvě v Gujli-nu. Když mě slyšel hovořit, neustále opakoval: „Amen, amen, amen.“ Pak se nás zeptal: „Jak vám můžeme pomoci?“

Řekl jsem mu: „Měli byste s námi spolupracovat na vizi podzemní církve a investovat do nás svou víru. Poněvadž jsi běloch, budeš v Číně nápadný. Budeš-li ale ochoten mít srdce služebníka, spočítat náklady a nebát se, vezmu tě s sebou do Henanu, kde budeš moci vyučovat naše služebníky. Kromě toho zoufale potřebujeme, abys nám pomohl s Bibliemi i s dalšími materiály. Jelikož naše sbory rostou velmi rychle, nikdy nemáme dostatek Biblií.“

Nový přítel se mě zeptal, kolik Biblií potřebujeme. Bez přemýšlení jsem odpověděl: „Alespoň tak třicet nebo

čtyřicet tisíc." On na to: „A co takhle sto tisíc Biblí hned teď? Všechny jsou okamžitě k dispozici." Společně s ostatními spolupracovníky jsme začali debatovat jak je bezpečně doručit do sborů v různých částech Číny.

Později mi řekl: „Pán nás poslal, abychom vám pomohli realizovat vizi o jednotě v podzemní církvi. Nepřišli jsme do Číny, abychom vaši práci vládli. Nepřišli jsme vám vnucovat vlastní program ani stavět krásné modlitebny. Podřizujeme se vizi, kterou Bůh zdejší církvi dal, a chceme vám všemožně sloužit, aby se jí podařilo realizovat."

V té chvíli jsem vůbec netušil, jak úzce mne ve službě Bůh v mnoha následujících letech s tímto skandinávským bratrem spojí. Pán si jej použil, aby byl požehnáním jak čínské církvi, tak mé rodině.

Pán Ježíš nám postupně začal svěřovat vliv, díky němuž mohly být pro službu vybaveny miliony věřících. Mnozí zahraniční křesťané, čínští i západní, nám přijížděli pomáhat vyučovat nové služebníky a vysílat je do služby jako Pánovy válečníky. Jiných se zase Pán dotkl, takže nám pomohli postarat se o praktické potřeby nových služebníků. Vážili jsme si toho, vždy jsme ale měli na paměti, že pomoc pochází od Pána. Dávali jsme si pozor, abychom v záležitostech zaopatření nespolehali na člověka.

Během cest po Číně nám mnohdy peníze stačily tak akorát na jízdenku na vlak. Na jídlo ani na nic jiného nám již nezbyvalo, Pán nás ale vždy zao-patřil, takže jsme nikdy netrpěli nedostatkem.

Má rodina bydlela ve starém vratkém domě, který se pomalu rozpadal. Na sobě jsme měli staré oblečení a děti nosily děravé boty. Vždy jsme byli přesvědčeni, že to nejlepší, co vlastníme, jako je čas a peníze, bychom měli investovat do vzdělávání nových služebníků, aby mohli odejít do těch nejchudobnějších a nejpotřebnějších míst. Všichni jsme dávali desátky. Pokud někdo vlastnil byt jen deset kachen, vybral tu největší a i s vajíčky ji věno-val Pánu.

Když jsem pobýval ve vězení, každý vězeň dostával měsíčně 2,50 juanu (asi 8 korun), aby si mohl koupit nějaké drobnosti, například papír nebo zubní pastu. A i tehdy věřící oddělovali z tohoto skrovného příjmu desátek. Po dobu trestu jsme je odkládali stranou a po propuštění jsme je pak ode-vzdali Pánu.

Jednoho dne jsme na „čerpací stanici" vzládali ruce na skupinu služeb-níků, kterou jsme se chystali vyslat do provincie Sečuan. Bratr Wej se mladých mužů a žen zeptal: „Nemáte žádné peníze a jedete daleko od domova. Čeho se nejvíce obáváte?"

Všichni noví služebníci jedním hlasem odpověděli: „Nebojíme se, že budeme mít hlad nebo že nás budou bít. Jsme ochotni pro evangelium zemřít! Obáváme se pouze toho, abychom nešli bez Boží přítomnosti. Modlete se prosím, aby Pán byl s námi každý den."

Tito misionáři pro evangelium velmi trpěli. Museli si shánět vyčerpávající práci, aby si obstarali obživu a mohli kázat evangelium. Někteří krmili prasata, jiní sekali dříví a další nosili kbelíky s hnojem. Mnozí, kdo spatřili kvalitu jejich života a moc jejich svědectví, uvěřili v Ježíše.

Nicméně ne všechna naše setkání končila slavně! Ne všechno v čínských sborech probíhá hladce a ne všichni přijímají naše učení s radostí. Jeden takový incident se odehrál v provincii Šandong.

Vedoucí sboru naplánoval sedmidenní setkání. Šestého dne odpoledne, zrovna když kázal bratr John, začali někteří šandongští věřící hledat v našem učení chyby. Zkoušeli Johna některými těžkými otázkami, které se týkaly kontroverzních veršů knihy Zjevení. John jim odpověděl: „Je mi líto, ale v Bibli se nacházejí mnohé skryté poklady. Dokonce ani velcí bibličtí učenci si nejsou jisti významem těchto veršů."

Jeden starý muž, starší sboru, spolu s dalšími dvěma povstal a prohlásil: „Vy, učitelé z Henanu, byste měli být zticha! Jste mladí a nezkušení. Jste chudobní jako kostelní myš a nic nevíte. Jak nás chcete vyučovat, když ani neznáte význam těch veršů?"

Pak ti tři starci sebrali své věci a zamířili ke dveřím. Členům sboru nařídili, aby je následovali. Okamžitě jsem je následoval na dvůr a hlasitě jsem se modlil: „O Pane, děkuji ti za tyto ctihodné bratry. Pomoz jim prosím zmírnit jejich hněv kvůli tomu, že tak málo známe Písmo!"

Dva z rozladěných vedoucích se mi smáli a volali: „Yune, odved' své vojáky tam, kam patříte. Sviňte si vlajku a odnesete si ji zpátky do Henanu."

Věděl jsem, že tento incident je ďábovým útokem. Se slzami v očích jsem je prosil, aby se vrátili, abychom se mohli společně modlit a hledat Pánovu vůli. Jejich srdce změkla a oni se tiše vrátili na svá místa. Každého z přítomných jsem požádal, aby poklekl a hledal Pánovu tvář. Všem jsem přikázal, aby se káli ze svých hříchů. Bůh na všechny vylil svou lásku. Ze všech stran bylo slyšet nářek zlomených srdcí. Povstal jsem a vyznal své hříchy, poté mě následovali mnozí z přítomných mužů a žen.

Ti tři starší vystoupili dopředu a poklekli. Sklonili hlavu a řekli: „Bratře Yune, prosím odpusť nám naše urážlivá a hrubá slova." Když shromáždění spatřilo kající se srdce tří starších, poklekli a se slzami v očích se modlili. Poté nás starší sboru požádali, abychom ještě zůstali a několik dní učili na různých místech Šandongu.

Ačkoli jsme často cestovali a byli velmi zaneprázdnění, setkávali jsme se rovněž s mnoha rodinnými problémy. Během cest po Číně jsem se setkal s mnoha křesťanskými rodinami, které měly díky zákonu o právu najedno dítě těžkosti.

Vláda se snažila přimět mnohé křesťanské matky k potratu, pokud otěhotněly podruhé. Některé sestry byly násilně sterilizovány, aby již znova ne-

mohly počít. Rodiny s více než jedním dítětem musely zaplatit velké pokuty a byly zbaveny některých výhod, jako je zdravotní péče a vzdělání.

Když jsem slyšel příběhy některých těhotných křesťanek, drásalo mi to srdce. Nevěděly, co si počít. A tak jsem se modlil a dostal jsem nápad! Řekl jsem jim: „Podstoupit potrat je hrozný hřích, takže tuto možnost okamžitě vyloučíme. Pokud budete souhlasit s utajeným porodem, já vám slibuji, že se postarám, aby bylo dítě vychováno v křesťanské domácnosti.“

Tento slib je uspokojil a já jsem se brzy cítil jako Abraham, otec národa!

Příběhy některých adoptovaných dětí znějí děsivě. Dvě svobodné křesťanky z provincie Sečuan se rozhodly připojit se k naší službě. Během cesty do Henanu je unesl zločinecký gang a odvedl je do hornaté oblasti vzdálené asi dvě stě kilometrů od města Čongkuing.

Ty dvě krásné mladé ženy byly připoutány na řetěz a více než rok sloužily jako sexuální otrokyně. Nikdo netušil, co se s nimi stalo. Nakonec se jim podařilo uniknout a dostat se zpět domů, jejich předchozí úděl je však hluboce poznamenal.

Odjel jsem do Sečuanu a setkal jsem se s dívkami i s jejich rodinami. Jedna z nich těsně před útekem otěhotněla. Rodiče dívky chtěly dítě potratit, já jsem je však velmi prosil, aby je nezabíjeli. Zdráhali se až do chvíle, než jsem jim řekl: „Jestliže vaše dcera dítě porodí, slibuji, že za něj přeberu veškerou odpovědnost.“

O něco později se jí narodila dcera, které jsem dal jméno Jang Mu Aj („Pastýřova láska“). Starali jsme se o ni, dokud se nám nepodařilo nalézt křesťanskou rodinu, která souhlasila, že ji vychová.

DELING: Vzhledem k tomu, že jsme měli dvě děti, nás místní úřady nenechaly na pokoji a udělily nám pokutu. O něco později, bez slůvka varování, přišel jednoho dne Yun domů a v náručí držel malou holčičku! Byl na nějakém shromáždění, na němž vedoucí sboru vyprávěl o svém břemeni. Měl již dvě děti a manželka očekávala třetí.

Přišla k nim policie a sdělila jim, že jelikož zákony povolují jen jedno dítě, buď budou souhlasit s potratem, anebo matku až do doby porodu uvězní a poté jí dítě vezmou a usmrtí.

Když to Yun uslyšel, jeho milující srdce krvácelo. Řekl tomu bratrovi: „Ať už se rozhodnete jakkoli, hlavně dítě nepotratíte. Bible říká: Hle, synové

jsou dědictví od Hospodina, mzdu od něho plod lůna. (Ž 127,3) Vezmi manželku, někde se ukryjte a až se dítě narodí, já se o ně postarám.“

Takto začal Yun domů přinášet nové děti. Celkem jsme jich adoptovali deset nebo jedenáct! Přesným číslem si nejsem jistá, protože ne všechny mi přinesl ukázat. Až od druhých jsem se někdy doslyšela, že si Yun vzal na starost další a další děti.

Některé děti pocházely z rodin pastorů, kteří byli vězněni a mučeni. Je-jich rodiny již prostě nebyly schopny nést další břemeno a vychovávat ještě jedno dítě. Další jsme pro změnu dostali poté, co jedna mladá křesťanka neodolala lákavé nabídce pracovat ve městě. Tam byla znásilněna a otěhotněla.

Yun pro všechny tyto děti našel křesťanskou domácnost, ačkoli mnohé rodiny, které se jich ujaly, byly tak chudobné, že jsme je museli nadále finančně podporovat. My sami jsme byli rovněž velmi chudobní, Yun však věřil, že se Bůh o nás postará, a on to opravdu vždy nějak učinil.

Když mi manžel začal ty děti nosit domů, zpočátku jsem se hněvala! Ptala jsem se ho: „Co se ti na mně nelíbí? Pokud tak zoufale toužíš po dalších dětech, proč mi to neřekneš?“ Po nějakém čase, zvláště pak poté, co jsem slyšela příběhy těch dětí, jsem se naučila mít s manželem trpělivost a být k němu milosrdná.

Rostla jsem v poznání Božího soucitného srdce. Manželovo milosrdenství se stalo příkladem pro mnohé sbory, které se také začaly starat o sirotky a opuštěné děti.

KAPITOLA DVACÁTÁ

CESTA K JEDNOTĚ

Během období zaměřeného na vzdělávání jsme po celé Číně v letech 1992 a 1993 prožívali s Pánem nádherný a plodný čas. Když nám Bůh žehná, ďábel nikdy nezahálí a ze všech sil se snaží šíření Božího království zastavit. Satan se pokoušel uhasit Pánův oheň prostřednictvím pronásledování a těžkostí, Bůh nám však neustále doléval olej do lamp, takže náš plamen sílil a planul ještě jasněji!

Počátkem roku 1994 mi Bůh ukázal, že různé proudy a skupiny podzemní církve se musejí spojit, než v plné intenzitě vylije na Čínu svou moc.

V 70. letech 20. století existovalo pouze jediné hnutí podzemní církve. Neexistovaly skupiny či organizace, byly zde pouze skupiny zanícených věřících, které se scházely k uctívání a ke studiu Božího slova. Všichni vedoucí se navzájem znali. V těžkých časech je Bůh svedl dohromady. Učili se vzájemnému obecenství a důvěře i tehdy, když byli navzájem spoutáni řetězy ve vězení. Poté, co byli propuštěni, spojili své úsilí k šíření evangelia. V tomto raném období jsme zakoušeli opravdovou jednotu. Utrpení z čínské církve odstranilo veškeré denominační zdi.

Když se počátkem 80. let začaly otvírat hranice, mnozí zahraniční křesťané se začali zajímat, jak by mohli čínské církvi pomoci. Nejdříve ze všeho k nám začali pašovat z Hongkongu Bible. Tohoto daru jsme si hluboce vážili, neboť ho bylo velmi zapotřebí!

Jednoho dne jsem se vydal společně s dalšími vedoucími na jih do města Guangzhou, kde jsme měli od západních přátel převzít Bible. Po pár dnech společného obecenství jsme nasedli do vlaku a s drahocenným darem zamířili domů. Byli jsme naplněni radostí a láskou jeden k druhému.

Avšak o několik let později začala stejná misijní organizace přidávat do balíků s Biblemi i další literaturu. Byly to knihy propagující teologii jisté denominace, jinými slovy: Učení, které se zaměřuje na jisté aspekty Božího slova.

Věřím, že to byl počátek nejednoty v čínské podzemní církvi.

Tyto brožury nám sdělovaly, že musíme uctívat určitým způsobem nebo že jako opravdoví věřící musíme hovořit v jazycích nebo že budeme spaseni jen tehdy, jsme-li pokřtěni v Ježíšovo jméno (namísto ve jméno Otce, Syna a Ducha svatého). Další učení se zaměřovalo na extrémní víru, jiné zase argumentovalo ve prospěch služby žen v církvi či proti ní.

Všechny ty brožury jsme přečetli a brzy jsme byli pořádně zmatení! Církve se začala dělit na skupiny, kdy jedna věřila něčemu jinému než druhá. Namísto toho, abychom pouze hlásali Ježíše, jsme začali vystupovat proti věřícím, kteří nesouhlasili s našimi názory.

Po nějaké době nám začali zahraniční přátelé dávat další věci. Věnovali nám peníze, fotoaparáty a další věci, o nichž byli přesvědčeni, že jsou nezbytné pro efektivnější službu Pánu. Velmi dobře si vzpomínám, jaké rozdělení to mezi vedoucími způsobilo. Ve svých hříšných srdcích jsme se ptali: „Kdo dostal nejvíce knih?“ Nebo: „Proč tenhle bratr dostal víc peněz než já?“

Byl to vskutku nepořádek. Během roku či dvou se čínská podzemní církev rozdělila na deset až dvanáct fragmentů. To byl důvod vzniku tolika jejích skupin.

Rozdělit církev nebylo vůbec obtížné. Někdy stačilo, aby přijel někdo z ciziny a strávil nějaký čas se skupinou vedoucích druhé či třetí úrovně. Pak jim dal nějaké peníze na „podporu“ a rovněž svoji navštívenku. Zanedlouho bylo na světě nové hnutí. V touze pomoci způsobili zahraniční bratři spíše rozdělení církve, a tím i její oslabení. *Vždyť jim mohu dosvědčit, že jsou plni horlivosti pro Boha, jenže bez pravého poznání.* (Ř 10,2)

Neříkám však, že to byla čistě vina bratří ze zahraničí! I naše srdce upadala v omyl a snadno podléhala pokušení. Netvrdím rovněž, že bychom nechtěli či nepotřebovali pomoc křesťanů zvenčí. Chceme ji! Máme ohromné potřeby a modlíme se, aby nás Bůh zaopatřil jakýmkoli způsobem, pro který se rozhodne, včetně křesťanů ze zahraničí. Avšak motivy pro dávání a přijímání musejí být čisté a všechny tyto dary by měly být věnovány pouze prostřednictvím již existujícího vedení církve, aby mladí vedoucí nepodléhali pokušení použít je, aby si uzurpovali autoritu vedoucích, kteří jsou nad nimi.

Všechno tedy dospělo k tomu, že vedoucí již nebyli schopni kráčet před Pánem společně v jednotě. Dokonce jsme dospěli k přesvědčení, že pokud tak budeme činit, zkompromitujeme svou novou víru!

Během následujících patnácti let se situace postupně ještě více zhoršovala, až některé skupiny podzemní církve nabyly dojmu, že právě oni jsou jediní, kdo mají klíč k pravdě, a ostatními skupinami pohrdali, považující je za kultu, kterým je radno se za každou cenu vyhnout. Vedoucí spolu přestali komunikovat a

nechovali již jeden k druhému žádnou lásku.

Během cest po Číně jsme se setkávali s věřícími z mnoha různých skupin a všímali jsme si, jak se duch denominacionalismu všude rozmáhá. Pán na mě vložil břímě hledání jednoty v podzemní církvi, a tak jsem se začal ohlížet po stejně smýšlejících vedoucích.

Opět jsem se setkal s Žangem Rongliangem, vedoucím jedné z největších skupin. Žang byl tím bratrem, se kterým jsem se před mnoha lety celou noc skrýval u zamrzajícího rybníka. Bylo to v době, kdy se zdálo, že nás vlna pronásledování zcela smete. Byl to rovněž on, kdo mi oné noci, kdy jsem byl v roce 1983 zatčen a poslán do vězení, daroval svou šálu.

Když jsem mu představil svou vizi jednoty, zasmál se: „To je nemožné! Skupiny, které se chystáš sjednotit, jsou typickými sektami. S nimi nechceme mít nic společného!”

Ta slova mě rozhněvala natolik, že jsem měl chuť jej uhodit, na druhou stranu jsem ale věděl, že Žanga hluboce ranili jiní vedoucí. V minulých letech choval velký respekt vůči bratrovi Xu, který byl vedoucím skupiny sborů *Znovuzrození*. Jednoho dne se Žang doslechl, že Xu pořádá shromáždění ve vesnici vzdálené asi dvacet kilometrů.

Jelikož se s ním již několik let neviděl, rozhodl se, že sedne na kolo, navštíví jej a promluví si s ním. Když Žang dorazil k vesnici, spolupracovníci bratra Xu (kteří na okraji vesnice hlídali, aby zabránili možným problémům) ho zastavili a odmítli jej tam vpustit. Nevěděli, o koho se jedná. Ve své horlivosti si odmítli Žangovu totožnost u bratra Xu ověřit a nařídili mu, aby zase odjel. Pravda je, že kdyby se Xu o Žangově příjezdu dozvěděl, přišel by za ním a vřele jej objal.

Díky podobným nešťastným incidentům a nedorozuměním začala v srdcích jednotlivých vedoucích klíčit nedůvěra a hořkost vůči ostatním.

Cestoval jsem také na východ do měst Šanghaj a Wenžou, kde jsem se setkal s několika staršími muži, vedoucími církve. Nebyli schopni přijmout mou vizi jednoty. Sdělili mi, že je naprosto vyloučené, aby kdy pracovali s jinými skupinami.

1

Odjel jsem odtamtud velmi zklamaný a hluboce zarmoucený. Chtělo se mi vše vzdát. Vize jednoty mi připadala neuskutečnitelná, Duch svatý mi však řekl: „Nenaříkej. Nejsi první, koho jsem si vybral, aby mezi můj lid přinesl jednotu. Mnozí jiní byli povoláni, ve vizi však nevytrvali.”

Obnovil jsem tedy svou vydanost Pánu a vizi, kterou mi dal. Bůh mě po-vzbudil slovem z Matouše 19,26: *U lidí je to nemožné, ale u Boha je možné všechno.*

K prvnímu průlomů došlo, když jsem se roku 1994 setkal s bratrem Xu a jeho sestrou Deborou. Sdílel jsem s nimi vizi pro čínskou církev nést evangelium za hranice země, řekl jsem jim však, že k tomu nikdy nedojde, pokud zůstane podzemní církev rozdělená a bude k sobě chovat nenávisť. Boží služebník Xu mi řekl: „Ode dneška budeme žít pro stejnou vizi. Budete mezi námi stejná láska jako mezi Davidem a Jónatanem.”

Xu a jeho skupina byli první, kdo se připojili k hnutí jednoty.

Domluvili jsme si setkání s Žangem Rongliangem a s vedoucími jeho církve Fangčeng. Vzhledem k napětí, které mezi jeho skupinou a skupinou bratra Xu po mnoho let existovalo, to byl krok kupředu. Den před Žangovým příjezdem jsme pořádali modlitební setkání. V jeho průběhu promluvil bratr Fan: „Xu, věřím, že mi dal Bůh pro tebe slovo, nejsem si však jist, jestli jej budeš schopen přijmout.”

Pokračoval: „Cítím, že jakmile Žang a jeho vedoucí dorazí, neměl by sis s nimi hned sednout a pustit se do debaty. Zpočátku by ses s nimi neměl ani modlit. Až přijedou, měl bys neprodleně pokleknout a jednomu po druhém umýt nohy.”

Xu, který vede miliony věřících po celé Číně, okamžitě zareagoval: „Přijímám to jako slovo od Pána. Zcela určitě jim nohy umyju.”

Dalšího dne přijel Žang Rongliang se svými spolupracovníky. Všichni jsme se navzájem pozdravili a usedli k jídlu. Potom jsme spolu začali rozmlouvat. Po třináct let mezi těmito dvěma skupinami neexistovaly žádné kontakty. Každá strana si byla jistá, že právě ona má pravdu, a tu druhou považovala přinejlepším za věřící, kteří se odchýlili od úzké cesty a osvojili si nebezpečné názory.

Atmosféra setkání postupně houstla, až to nakonec vypadalo jako na tržnici, kde mluví všichni najednou a každý o něčem jiném. Na povrch začaly vyplouvat mnohé staré rány a bylo zjevné, že tyto dvě skupiny jsou si vzdáleny více než kdykoli předtím. Zdálo se, že Xu propásl svou příležitost umýt jim nohy.

Žang se najednou uhodil do kolen a oznámil: „Všechny tyhle řeči jsou ztráta času. Pomodleme se a my se poté vydáme na cestu.”

Bratr Fan postrčil Xua a nařídil mu: „Rychle! Dojdi pro vodu a udělej, co ti Pán řekl!”

Když se Žang se zavřenýma očima modlil, Xu před ním poklekl a jemně mu začal zouvat boty a ponožky.

Žang údivem otevřel oči. Nemohl uvěřit tomu, že sám Xu Jongze, vůdce největší skupiny podzemní církve v Číně, před ním klečí a chce mu umývat nohy! Žang vykřikl a vřele Xua objal. Xuova sestra Debora pak přinesla kbelík teplé vody a začala umývat nohy Žangovy spolupracovnice, sestry Ding. Obě klečely na podlaze a ve vzájemném obětí plakaly.

Třináct let fám, hořkosti a žárlivosti smyla voda. Všichni v místnosti prosili o Boží milosrdenství a odpuštění. Mnozí z vedoucích si navzájem vyznávali hříchy. Bylo to velmi působivé. Ze slz se na podlaze toho požehnaného místa začaly tvořit kaluže.

Společně jsme zpívali:

*Když se slunce chystá zapadnout,
naše srdce se touží odebrat k domovu,
neboť navždy tvoříme jednu rodinu.
V mládí jsme rodinu opustili
a vydali se po vlastní cestě.
Každý z nás o samotě trpěl,
takže nyní rozumíme bolesti těch druhých.
Měli bychom přijmout jeden druhého jako bratra
a jít po cestě evangelia.
Všechny potoky a řeky nakonec pohltní oceán,
neboť navždy tvoříme jednu rodinu.*

Obě skupiny podzemních sborů se zavázaly, že od toho dne budou spolupracovat všude, kde to bude možné. Naše srdce si zcela podmanila Boží láska.

Pán vložil Xuovi do srdce hlubokou touhu po opětovném sjednocení také s ostatními vedoucími církve. Společně jsme navštívili mnohé další vedoucí jiných skupin. Všech, kteří se nepřidali k Vlasteneckému hnutí, jsme se zeptali, zda by se nechtěli připojit k hnutí jednoty, které jsme nazvali *Společenství Sinim*. Věříme, že země Sinim, o které je řeč v Izajášovi 49,12, je Čína: *Hle, jedni přijdou zdaleka, jiní od severu a jiní od moře a jiní ze země Síňaniů.*

Modlili jsme se s nimi a hovořili o vizi jednoty. Díky Pánu jsme postupně získávali jejich přízeň, takže začínali spatřovat důležitost jednoty pro realizaci jeho záměrů.

Mnozí z vedoucích bratra Xu nikdy v minulosti ani nepotkali, přesto byli na základě toho, co o něm slyšeli od jiných, vůči němu v opozici. Když z jeho vlastních úst uslyšeli, čemu opravdu věří, a když mohli být svědky toho, že jeho život a charakter provází mírnost a ovoce Ducha svatého, uvědomili si, že uvěřili lžím. Přijali jej tedy jako opravdového Božího muže a upřímného křesťana vydaného Pánu Ježíši Kristu. Mnohé překážky padly a jednota se prohloubila a zesílila. Vedoucí začali navzájem kázat ve svých sborech, přebírat písně od ostatních skupin a spolupracovat na strategii služby Pánu.

Počátkem roku 1996 již existovala početná skupina hlavních vůdců, kteří souhlasili se sjednocením, avšak vedoucí druhé a třetí úrovně, zvláště pak mladší bratři, stále nebyli schopni zcela přijmout jeden druhého. Nechtěli se vzdát vlastních metod.

Kvůli jednotě čínské církve jsem učinil s Bohem smlouvu. Řekl jsem mu: „Pane, od tohoto dne nebudu jíst vejce ani maso, dokud vedoucí opravdově nepřijmou jeden druhého.“ Na jednom setkání vedoucích si jistý bratr všiml, že nejím maso ani vejce. Zeptal se mne proč. Odhalil jsem mu důvod a on okamžitě povstal a oznámil: „Od tohoto okamžiku i já odmítám jíst vejce a maso, dokud se podzemní církev nesjednotí.“

V říjnu 1996 bylo vybráno pět mužů coby starší *Společenství Sinim*. Byli to bratr Xu Jongze, který byl zvolen předsedou, Žang Rongliang, Wang Xin-caj, Šen Jiping a já. Každý z nás reprezentoval jinou skupinu podzemních sborů.

V listopadu 1996 přijeli vedoucí těchto pěti sítí do Šanghaje na první oficiální setkání *Společenství Sinim*. Bůh tam jednal obcerstvujícím a mocným způsobem a dál bortil hradby. Někteří vedoucí vyznali, že po mnoho let chovali negativní pocity vůči ostatním skupinám. A tak se před Bohem káli a žádali všechny přítomné o odpuštění.

Xu povstal a řekl: „Už se nebudeme nadále křečovitě držet svých oblíbených doktrín. Chceme se učit ze silných stránek těch ostatních a změnit vše, co Bůh změnit chce, abychom se stali silnějšími a ještě více se přiblížili Ježíši.“

Igó

Ačkoli ne všechny rozdíly byly smazány, vedoucí se alespoň navzájem poznali a zjistili, že mají daleko více společných věcí než důvodů zůstat odděleni jeden od druhého. Přišli rovněž na to, že jejich teologické odlišnosti se týkají záležitostí, které nejsou pro víru podstatné.

Každá skupina velmi jasně uslyšela, jak Bůh nádherně jedná v ostatních skupinách, a společně vzdali Bohu slávu. Rozhodli jsme se, že budeme navzájem kázat ve sborech a dělit se o Bible i o další prostředky, aby jedna či dvě skupiny nepřijímaly většinu pomoci od křesťanů v zahraničí, zatímco ostatní by nedostaly nic.

Druhého dne všichni vedoucí společně slavili památku večere Páně. Bylo to pravděpodobně poprvé za posledních padesát let, kdy ji hlavní vedoucí čínské církve přijímali v jednotě.

Hnutí jednoty působí dodnes, i když se vedoucí roku 2002 rozhodli vypustit název *Sinim* a jednoduše se setkávat jako bratři v Kristu bez nějakého oficiálního jména. K hnutí se mezitím přidalo několik dalších sítí podzemních sborů. Na zvláštním setkání v lednu 2000 se vedoucí vůbec poprvé pokusili odhadnout počet věncích v jejich sborech. Dospěli k celkovému počtu 58 milionů.

KAPITOLA DVACÁTÁ PRVNÍ

POTŘETÍ VE VĚZENÍ - NEJTĚŽŠÍ ZKOUŠKA

V březnu 1997 se jedenáct vůdců podzemní církve shromáždilo v Žen-gžou, hlavním městě provincie Henan. Měli jsme v úmyslu setkat se v prvním patře jednoho činžovního domu. Na setkání byla pozvána také jedna starší americká sestra čínského původu, pravděpodobně ji však až na místo setkání sledovali vládní agenti.

Nevěděli jsme o tom, avšak Xu a několik dalších vůdců byli zatčeni ještě dříve, než jsme vůbec dorazili na místo. V bytě se potom schovali ozbrojení příslušníci policie a čekali na příjezd ostatních.

Toho večera bylo zataženo a pršelo. Zavolal jsem do bytu, abych zjistil, zda Xu již přijel. Odpověděl mi neznámý hlas: „Á, přijďte prosím. Určitě přijďte!“

Když jsme dorazili na místo, spatřil jsem, že dveře bytu jsou pootevřené. Vešli jsme dovnitř a zjistili, že přímo na nás míří spousta zbraní! Policisté nám začali sundávat opasky a spoutávat ruce za zády. V tom okamžiku jsem nemyslel na nic jiného než na útěk. Dříve, než mi stihli svázat ruce, couvnul jsem směrem k oknu. V mžiku jsem je otevřel, křikl: „Utíkejte!“ a s nohama napřed se vrhl dolů.

Nezapadlo mě, že policisté budou mít okolo tuctu mužů také dole pod oknem. Letěl jsem k zemi z docela velké výšky a dopadl jsem tak nešikovně, že jsem si velmi nepříjemně zranil nohu. Policisté dole neočekávali, že by měl někdo tolik odvahy, aby vyskočil z okna, a tak jsem na ně chvíli zíral a oni zase na mě a všichni dohromady jsme díky šoku a překvapení vykřikli!

Pak ale ke mně rychle přispěchali, přitiskli mě k zemi a divoce do mě kopali a bušili. Svými těžkými okovanými botami se mi postavili na nohy a na hrud', popadli mě za vlasy a bili svými pistolemi. Síla jejich úderů a kopanců byla tak velká, že mi kosti s křupáním praskaly. Potom ještě vytáhli obávaný elektrický obušek a mučili mě elektrickými šoky.

Zřídili mě tak děsivě, že jediné, čeho jsem byl schopen, bylo plazit se, soustředit se na Ježíše a pokoušet se nevěnovat pozornost jejich úderům. Nakonec jsem upadl do bezvědomí.

Vzhledem k brutalitě, již byl celý incident prováděn, je zázrak, že mě nezabili. Později se mi připomněla slova žalmisty: *Kdyby sám Hospodin nebyl při nás, když proti nám povstali lidé, zaživa by nás tehdy zhltili v hněvu, jímž proti nám vzpláli. Tehdy by nás zatopily vody, dravý proud by se přes nás valil, tehdy by se přes nás převalily vzdušné vody. Požehnan bud Hospodin, že za kořist nás nedal jejich zubům! Unikli jsme jako ptáče z osídla lovců. Osídlo je protrženo, unikli jsme! Naše pomoc je ve jménu Hospodina; on učinil nebesa i zemi.* (Ž 124,2-8)

Když jsem se probral, nacházel jsem se v cele zadržení na ústředí žengžouského policejního úřadu. Spolu se mnou tam byl Xu a další vedoucí. Byl jsem celý od bláta, které na mně zanechaly těžké boty policistů, uši jsem měl od bití napuchlé a špatně jsem slyšel.

Dozvěděli jsme se, že příkaz k našemu zatčení přišel až od ústřední vlády v Pekingu. Nějak se doslechli, že se chystáme sjednotit. Podzemní církev již tak jako tak byla ateistickému a komunistickému státu trnem v oku a pomyšlení na to, jaké výsledky by přineslo naše sjednocení, budilo u nejvyšších představitelů vlády hrůzu. Nařízení z Pekingu přinutilo představitele provinční vlády v Henanu, aby se naším případem zabývali s nejvyšší

vážností. Jelikož jim nedocházelo, že Boží království není z tohoto světa, obávali se, že naše diskuse o sjednocení by měly za následek zformování opoziční politické strany, která by byla hrozbou pro stabilitu země.

Byl pořízen videozáznam a fotodokumentace našeho zatčení. Zprávy o tomto incidentu unikly za hranice Číny, a tak se o něm dozvěděli lidé po celém světě.

Všechny nás hrozně mučili. S pouty na rukou nás provazem přivázali k sobě a pak nás bili holemi a obušky. Každým okamžikem jsme očekávali, že nás odvedou a popraví.

Policie se proti mně snažila shromáždit důkazy, proto se pouhé tři dny po mém zatčení její příslušníci vydali do Nanjangu. Po příjezdu zjistili, že právě probíhá velké sborové shromáždění, kterého se účastnilo okolo 120 věřících včetně mé manželky. Všechny zatkli. Hlavní vedoucí toho shromáždění včetně Deling byli identifikováni a posláni do vězení. Většina ostatních věřících musela zaplatit pokutu a poté, co je vyslechli a zbili, byli propuštěni.

Během slyšení u soudu mi soudce řekl: „Yune, mám tě už plné zuby. Už dlouhé roky se stavíš proti naší vládě a převracíš společnost vzhůru nohama. Mnohokrát jsi utekl z vazby. Tentokrát jsi pro změnu vyskočil z okna a zlomil sis nohy. Řekni mi, Yune, pokud se ti opět naskytne příležitost k útěku, využiješ jí?“

Chvilí jsem o tom přemýšlel a pak jsem popravdě odpověděl: „Pane soudce, to je chytrá otázka. Nechci vám lhát. Pokud se mi naskytne příležitost, pokusím se o útěk. Jsem povolán kázat evangelium po celé Číně, a musím tedy dělat vše, co je v mých silách, abych byl poslušen tomuto povolání, které Bůh vložil do mého života.“

Soudce, soudní úředníky i eskortu má odpověď rozlítla. Soudce zařval: "Co se to opovažuješ, ty kriminálníku? Zlámu ti nadobro nohy, takže již nikdy odnikud neutečeš!"

Odvedli mě do vyšetřovací místnosti, kde mě několik dozorců přinutilo sednout si na zem s nohama od sebe. Úpěnlivě jsem je prosil, aby mě nebi-li do zlomených nohou, avšak jeden hrozně vyhlížející muž vytáhl obušek. Aby zajistil, že již nikdy nebudu schopen utéci, opakovaně mě udeřil mezi kolena a chodidla. Zmrzačil mi nohy tak, že bolest byla nesnesitelná. Ležel jsem na zemi a křičel jako raněné zvíře. Tělem i myslí mi procházela mučivá bolest. Jediné, čeho jsem byl schopen, bylo upřít své myšlenky na Pána Ježíše a jeho utrpení na kříži.

Byl jsem si jist, že určitě zemřu, Pán mě ale zachoval, protože se mnou ještě neskončil. Nohy od kolen dolů mi úplně zčernaly a neměl jsem v nich vůbec žádný cit. Bolelo mě celé tělo, neboť bylo pokryto pohmožděninami odshora až dolů.

Když mě trýznitelé nesli zpátky na celu, chtěl jsem jim drze ukázat, že nikdy nemohou zlomit mého ducha, a tak jsem se zasmál a řekl jim: „Chci vám poděkovat za skvělou masáž, kterou jste mi dnes dopřáli. Cítím se mnohem lépe. Díky!“

Po slyšení u soudu jsem byl spolu s dalšími bratry přemístěn do žengžouské věznice s nejvyšší ostrahou. Dali mě na samotku. Má cela se nacházela poblíž kanceláře službu konajícího dozorce a sousedila s Xuovou celou. Dozorci byli přesvědčeni, že jsem se zbláznil, a dali mi přezdívky „Blázen“ a „Mrzák“.

Ihned po příjezdu do věznice mě nepřetržitě bili a vyslychali od osmi ho-din ráno až do večera následujícího dne. Vyšetřovatelé se střídali po smě-nách, a byli tak schopni neustále na mě vyvíjet tlak a pokračovat v bití celou noc. Po celou tu dobu jsem nedostal najíst ani napít.

Kdykoli mě dozorci začali bít, opakovaně jsem křičel: „Ježíši, zachraň mě! Pomoz mi, Pane Ježíši!“ Byl to jediný možný způsob, kterým se mi dařilo odvést myšlenky od utrpení a bolesti, jež na mě doléhaly.

Po tomto úvodním martyriu nás zamkli do cel, které jsme mohli opustit pouze každý druhý den, kdy jsme chodili k výslechu. I když jsem se nacházel ve velmi zuboženém stavu, přesto mě pravidelně mučili doufajíce, že se jim podaří zlomit mě na duchu. Někdy nás vozili k výslechu na dingšujskou policejní stanici, jindy zase na žengžouské ústředí policie číslo devět, mohli jsme tedy „okusit dvě příchutě“ mučení. Cílem jejich bití byla obzvláště hlava, ruce a nohy.

Neměl jsem Bibli, rozjímal jsem tudíž nad Božím slovem, které jsem znal z paměti a v slzách jsem se přimlouval za církev. Co možná nejhlasitěji jsem vykřikoval biblické verše a vyznával Boží zaslíbení, například to ze Žalmu 27,1-3: *Hospodin je světlo mé a moje spása, koho bych se bál? Hospodin je zástita mého života, z koho bych měl strach? Když se na mě vrhli zlovolníci, aby pozřeli mé tělo, protivníci, moji nepřátelé, sami klopýtli a padli. Kdyby se proti mně po-ložilo vojsko, mé srdce nepocítí bázeň, kdyby proti mně i bitva vzplála, pře-ce budu doufat.*

Dnem i nocí jsem hlasitě zpíval. Při jedné takové příležitosti se službu konající dozorce rozčílil. Zeptal se mě: „To chceš strávit zbytek svého života tady, ty profesionální kriminálníku?“

Odpověděl jsem mu: „Ne! Až nastane Pánův čas, budu okamžitě propuštěn.“

Alespoň navenek jsem se snažil jednat směle a odvážně, uvnitř jsem však pociťoval zármutek a velkou bolest.

Při jednom výslechu mi policisté řekli, že buď budu odsouzen na doživotí, anebo, pokud se můj postojlepší, bych mohl dostat deset až patnáct let vězení.

Tváří v tvář této chmurné budoucnosti jsem reptal a stěžoval si Pánu, do-konce jsem ho i obviňoval: „Ó Bože, vždyť ti přece chci sloužit a šířit evangelium a teď tu trčím v téhle cele a ani nemůžu chodit. Jsi slabý a nedokážeš mě ochránit!"

Jelikož jsem nebyl schopen chodit, tři různí křesťanští vězni včetně Xua dostali na starost nosit mě z cely na záchod a do místnosti, kde se provádělo mučení. Byl jsem na cele sám a oddělen od ostatních vedoucích, velmi jsme tudíž toužili po těchto krátkých okamžicích společného obecnství.

Místnost určená k mučení se nacházela o tři poschodí výše, cesta tam nám tedy skýtala nejdelší příležitost k hovoru. Xu mě tam nechtěl nosit, já jsem mu však řekl, ať si nedělá starosti, že pokud to neučiní on, najdou si někoho jiného. Těch pár drahocenných minut, které jsme spolu mohli strávit, mě často posílilo natolik, že jsem byl schopen snášet bití a ponižování, kterých se mi v té temné místnosti dostávalo.

Xu je jemný člověk. Neřekl mi, čím prochází, jednoho dne jsem si ho však všiml při návratu na celu. Je velmi urostlý a dobrý běžec, toho dne se ovšem cestou po chodbě sotva belhal. Uvědomil jsem si, že i jeho mučí.

Při některých příležitostech mě nosil jeden mladý dozorce. Viděl, že trpím velkými bolestmi a že se mi nedostává lékařské péče. Ten mladý muž mi se soucitem řekl: „Vidím člověka, který opravdu trpí kvůli Ježíšově jménu."

S překvapením jsem mu pohlédl do tváře. Pokračoval: „Když jsem ukončil studia na policejní akademii, dostal jsem tuto práci. Pocházím z křesťanské rodiny, nejsme ovšem tak silní věřící jako ty. Proč by měli lidé věřit v Ježíše a kázat o něm, když se jim pak dostane takového údělu?"

Odpověděl jsem mu: „Možná nevidíš žádné bezprostřední výhody, které by to mému životu nyní přinášelo, v budoucnu však za tohle utrpení od Ježíše přijmu velké požehnání."

Ten muž mě i nadále bil, neboť to bylo nedílnou součástí jeho práce, jelikož však k tomu cítil odpor, vybíral si ty části těla, kde mi bití působilo nejmenší újmu.

Do Xuovy cely umístili „falešného zločince". Předstíral, že je křesťan, bylo však zřejmé, že je v cele, aby špicloval a shromáždil co nejvíce informací. Často se ke mně před ostatními vězni choval soucitně a pak se Xua ptal: „Myslíš, že se Yun pokusí o útěk?" I navzdory skutečnosti, že jsem měl zmrzačené nohy, se vedení věznic stále obávalo, že se pokusím uprchnout, na-skytne-li se mi k tomu příležitost!

Jednoho dne, zrovna v době, kdy vězni chodí na záchod, ležel špión ve své cele těžce nemocný. Byl úplně bledý a vypadalo to, že smrt klepe na jeho dveře. Obrátil jsem se na dozorce a řekl jsem mu: „Dříve jsem mimo jiné pracoval jako masér. Dopřejte mi prosím pět minut u toho nemocného muže a uvidíte, že se jeho zdravotní stavlepší."

Dozorce mě zanesl k němu do cely. Když jsem tam vstoupil, Xu se na mě podíval a oči mu plály. Kývl hlavou a začal se modlit. Já jsem na hlavu toho nemocného muže položil ruce a pomodlil se za něj v Ježíšově jménu. Po chvíli prohlásil: „Cítím, jak ve mně proudí horký vzduch!"

Po pár minutách se vrátil dozorce a ptá se: „Tak jak pokračuje masáž?"

Nemocný odpověděl: „Pokračuje velmi dobře. Jsem již téměř zdravý."

Bůh toho muže zcela uzdravil. Ve snaze projevit mi vděčnost použil něco ze svých peněz a vlivu a obstaral mi dobré jídlo. Po tomto incidentu mě i někteří vězeňští dozorcí, když je rozbolelo tělo, požádali o masáž a rovněž se mnou začali o něco lépe zacházet.

Ačkoliv toho muže poslali špehovat nás, Bůh si jej použil, aby mi skrze něj velmi požel. Tvrdil o sobě, že je věřící, a řekl nám, že se jeho manželce podařilo propašovat pro něj do věznic Bibli. Je pravděpodobnější, že mu ji dali sami policisté, aby se před námi jevil jako křesťan a získal naši důvěru. Jelikož on sám neprojevoval zájem o její četbu, půjčil jsem si ji a každý večer a ráno jsem se věnoval jejímu studiu. Na malé kousky papíru jsem napsal mnoho veršů z Písma a podstrčil je bratřím, abych posílil jejich víru Božím slovem.

O několik dnů později Xu vyryl do zdi toalety obrázek, podle kterého věřící učil, že bychom měli být věrní a nezapírat Pána. Já jsem pod něj přidal slova „krev, smrt, svědectví".

Jindy zase napsal na toaletní papír několik veršů a povzbuzujících slov, smotal jej a strčil do *mantou* a ten mi pak hodil přes chodbu věznic. Na papíru stálo: „Od počátku církve až po dnešní den, všichni, kdo následují Ježíše, musí pozvednout svůj kříž a zaplatit vysokou cenu." Rovněž mi naznačoval, že si myslí, že bych se měl pokusit o útěk, pokud se mi k tomu naskytne příležitost.

Jak týdny pomalu ubíhaly, má neutěšená situace mě stále více deprimovala. Vypadalo to, jako kdyby mě Pán zavrhl a nechal mě již napořád hnít ve vězení. Mé nohy byly zmrzačené a duch zdrcený. Každého večera jsem své chromé nohy opíral o stěnu, a snažil se tak zmírnit bolest.

Milovaná manželka Deling byla v ženské věznici a já jsem vůbec netušil, co se stalo s našimi dětmi. Zakoušel jsem největší krizi svého života.

DELING: Nevedli jsme normální život, a proto to bylo pro naše děti ob čas velmi obtížné, na druhou stranu však zakoušely velmi mnoho lásky ze strany ostatních křesťanů, kteří se pokoušeli zmírnit jejich bolest.

Žádný jiný chlapec Izákova věku se nemusel vyrovnávat s takovým tlakem, jakému byl vystaven on. Nejtěžším obdobím pro něj byl březen a duben roku 1997, kdy se oba jeho rodiče octli kvůli evangeliu ve vězení. Bylo mu tehdy pouhých třináct let.

Když se v Číně rodiče dostanou do vězení, snaží se stát převzít nad dětmi kontrolu a umístit je do „bezpečného prostředí“. V praxi to znamená, že jim vymývají mozek ateistickým učením a snaží se je odcizit rodičům a vyvolat v nich vůči nim nenávisť.

Když jsme se octli s Yunem ve vězení, křesťanští přátelé přestěhovali Izáka s Jilin z vesnice do Nanjangu, kde se pokoušeli pod smyšlenými jmény navštěvovat školu. Policie však po nich pátrala, bylo tudíž nezbytné přestěhovat je do Žengzhou, hlavního města provincie Henan. Ani tam to však pro ně nebylo dost bezpečné, a tak byli přemístěni do vzdálené provincie Šandong, kde se o ně starala jedna křesťanská rodina.

Pro Izáka a Jilin to bylo velmi stresující období. Během několika málo měsíců byli nuceni měnit školu a třikrát nebo čtyřikrát se stěhovat. Na Izákových mladých ramenou spočívala velká zodpovědnost. Musel se starat o mladší sestru a zároveň se snažil pochopit, co se stalo s matkou a otcem.

Později nám v Šandongu řekli, že se Izák většinou procházel se skloněnou hlavou a doufal, že na zemi najde peníze, které někdo náhodou ztratil. Rodina, která se o ně starala, byla totiž velmi chudobná a sotva si mohla dovolit kupovat nějaké jídlo.

Poté, co mě propustili z vězení, mě tajně propašovali z Henanu a mohla jsem se setkat s dětmi. Když jsem Izáka prvně spatřila, řekl mi: „Mami, mám nyní velké problémy.“

Zeptala jsem se ho: „Izáku, jsi ještě dítě, jak můžeš ve svém věku nést nějaká těžká břemena?“

Můj třináctiletý syn odpověděl: „Otec je zase ve vězení. Jak přežijeme? Mám strach o budoucnost.“

KAPITOLA DVACÁTÁ DRUHÁ

ZÁZRAČNÝ ÚTĚK

Ale zvedni se, povstaň. (Sk 26,16)

Právě v tomto období své největší životní krize jsem si hoře stěžoval Pánu. Bylo mi 39 let, před sebou jsem však neviděl žádnou naději ani budoucnost. Pánu jsem řekl: „Když jsem byl mladý, povolal jsi mě, abych kázal evangelium na západě a na jihu. Jak to teď mám dělat? Sedím tady ve vězení s rozdrčenýma nohama a jsem odsouzen k tomu, abych tu hnil až do smrti. Už nikdy neuvídím svoji rodinu. Oklamals mě!“

Začaly se množit fámy o tom, co s námi bude. Dokonce i věřící mimo věznici věděli, že za naším zatčením vězí něco vážného, poněvadž příkaz k němu vydala ústřední vláda.

A zrovna teď mi Xu navrhuje, že bych se měl pokusit o útěk! Víím, že Xu je Boží muž, který pozorně naslouchá Božímu hlasu, a tak jsem mu slušně řekl: „Nohy mám rozmlácené a navíc mě zamkli do cely s železnými dveřmi. Vždyť nemůžu ani chodit! Jak mám asi utéct? Ty máš nohy v pořádku, proč neutečeš ty?“

Večer 4. května 1997 jsem jako každého předcházejícího večera v uplynulých šesti týdnech uchopil své bezvládné nohy. Tělem mi procházela silná bolest, když jsem si je opřel o stěnu. Zjistil jsem ale, že je to nejlepší způsob jak minimalizovat své utrpení. Tím, že jsem z nich odvedl krev, mi znecitlivěly a já byl v noci schopen alespoň přerušovaně spát.

Hned následujícího rána mě v mém deprimovaném a beznadějném stavu povzbudil Pán zaslíbením z epištoly Židům 10,35: *Neztrácejte proto odvahu, neboť bude bohatě odměněna.* S těmito slovy v mysli jsem se probudil.

Věznice se pomalu probouzela k životu a já jsem si začal číst v Jeremjášovi. Pán ta slova velmi působivě a osobně vztáhl k mým zraněním a k mé situaci. Bylo to, jako kdyby Duch svatý ke mně promlouval přímo prostřednictvím Písma: *Z mých očí tekou slzy dnem i nocí bez přestání, neboť těžká rána rozdrtila panenskou dceru mého lidu velikou, bolestnou ranou. ... Což jsi opravdu zavrhl Judu? Tvá duše si zprotivila Sijón? Proč nás biješ, což pro nás není uzdravení? S nadějí jsme vyhlíželi pokoj, ale nic dobrého nepřichází, čas uzdravení, a hle předěšení. ...Neodmítej nás však pro své jméno, nenech zhanobit trůn své slávy. Rozpomeň se a neruš svou smlouvu s námi. (Jr 14,17.19.21)*

Cítil jsem se úplně stejně jako Jeremjáš. Byl jsem zdrcen a zdálo se mi, žerně Pán opustil a zanechá mě navěky hnit v tomto vězení. Podobnými slovy jako Jeremjáš jsem volal k Pánu: „O Bože, proč jsi mě postihl takovou ranou a nemohu být uzdraven? Doufal jsem v pokoj, nevzešlo mi však žádné dobro. Prosím, Pane, neopovrhuj mnou.“

Pokračoval jsem v četbě: *Běda mi, matko má, že jsi mě zrodila, muže sporu a sváru pro celou zemi. Nic jsem si nevypůjčil, nikdo mi nepůjčil, všichni mi kl-nou.* (Qr 15,10)

Opět se zdálo, že mi slova vyskočila z papíru rovnou do ducha. Byl to velmi svatý okamžik, jako kdyby sám Bůh Všemohoucí sestoupil do mé cely a jednal se mnou tváří v tvář.

V nitru se mi nahromadilo množství zármutku, který se najednou začal před Pánem vylévat. Vzlykal jsem: „Pane Ježíši, přesně jak říká Jeremjáš, všichni jsou se mnou ve sváru a proklínají mě. Dál už to nesnesu. Došel jsem až na samotný konec svých sil.“

Plakal jsem tak intenzívně, že od všech těch slz mi napuchly oči. Můj Pán mě však potěšil jako milující otec, který svírá v náručí svého chlapce. Ujistil mě následujícím veršem: *Hospodin praví: „Nepřichystal jsem ti dobro? Nesrazil jsem kvůli tobě nepřítele v čase zlém, v čase soužení?“* (Qv 15,11) Ze samotného nitra jsem volal k Pánu slovy z Jeremjáše 15,16-18: *Jakmile se objevila tvá slova, pozřel jsem je. Tvá slova mi byla veselím a radostí srdce. Nazývají mě tvým jménem, Hospodine, Bože zástupů. Neseďám v kruhu těch, kdo se vysmívají, a nejásám. Kvůli tvé ruce sedím osamocen, neboť jsi mě naplnil svým hrozným hněvem. Proč je má bolest trvalá a má rána nevyléčitelná a nechce se hojit? Stal ses mi tím, kdo jako by lhal, vodou nestálou.*

Mnohokrát jsem se ptal, proč trpím takovou bolestí. Již jsem ji totiž dále nebyl schopen snášet. Mé srdce bylo sklíčené a já připraven vše vzdát.

Opět jsem obdržel slovo od Boha, jehož součástí bylo tvrdé varování i zaslíbení: *Proto praví Hospodin toto: „Jestliže se obrátíš, vrátím tě k sobě, staneš*

přede mnou. Budeš-li pronášet vzácná slova, nic bezcenného, budeš mými ústy. Oni se musejí obrátit k tobě, ty se k nim neobracej. Učinil jsem tě vůči tomuto lidu nedostupnou bronzovou hradbou. Budou proti tobě bojovat, ale nepřemohu tě, neboť já jsem s tebou, abych tě spasil a vysvobodil, je výrok Hospodinův. Vysvobodím tě z rukou zlovolníků a vykoupím tě ze spárů katanů.“ (Jr 15,19-21)

Jakmile jsem ta slova přečetl, dostalo se mi velmi působivého vidění, a to i přesto, že jsem byl vzhůru.

Spatřil jsem Deling sedět vedle sebe. Právě ji propustili z vězení a ona připravovala nějaký lék. Velmi citlivě mi ošetřila rány. Velmi mě to povzbudilo a zeptal jsem se jí: „Už tě pustili?“

Odpověděla: „Proč neotevřeš ty železné dveře?“

Než jsem jí stačil odpovědět, vyšla z místnosti a vidění skončilo. Pán ke mně promluvil: „Toto je hodina tvé spásy.“

Okamžitě jsem pochopil, že vidění bylo od Boha a že se mám pokusit o útěk.

Má samotka sousedila s celou, kterou obýval Xu spolu s několika dalšími věřícími. Měli jsme mezi sebou domluvený signál, že jakmile se někdo z nás ocitne v obtížích a bude naléhavě potřebovat modlitbu, dvakrát zaťukáme na stěnu. Xu zaslechl mé zaťukání.

Zavolal jsem na dozorce. Přišel ke dveřím a zeptal se, co chci. Řekl jsem mu: „Okamžitě potřebuji na záchod.“

Jelikož mě toho dne měl na starosti právě Xu, dozorce otevřel jeho celu a přikázal mu, aby mne odnesl na toaletu.

Kdykoli bylo vězňům dovoleno opustit celu, okamžitě byla zamčena železná brána na chodbě, aby nikdo nemohl utéci. Schodišťová šachta, která vedla na spodní podlaží, se nacházela na druhé straně brány. Byli jsme neustále dobře uzamčení. Brána se dala otevřít pouze z druhé strany pro ty, kdo se vraceli do cely, z naší strany to nebylo možné.

Každé patro věznice bylo chráněno železnou branou. Běžně u každé z nich stáli dva dozorcí, jeden na každé straně, takže abych se dostal na věžeňský dvůr, musel bych projít trojí železnou branou na trojím podlaží a minout šestero ozbrojených dozorců.

Xu přišel k mým dveřím. Jakmile mě spatřil, přikázal mi: „Musíš utéct!“ Potom se vrátil do cely, kde si vzal kartáček na zuby a ručník, aby si dozorcí mysleli, že se chystá do umývárny.

Když se Xu vrátil, znovu mi se vši vážností přikázal: „Yune, musíš utéct!“

Byl jsem jen ve spodním prádle, a tak jsem si co nejrychleji natáhl kalhoty. Z Janova evangelia a z prvního listu Petrova jsem si vypsals verše na dlouhý kus toaletního papíru. Vytvořil jsem si z něj pás pravdy a omotal si ho oko lo pasu. Modlil jsem se: „Pane, ukázal jsi mi, že se musím pokusit opustit tuto věznici. Uposlechnu tě a pokusím se nyní uprchnout. Pokud mě ale dozorcí zastřelí, přijmi prosím mou duši do svého nebeského

příbytku."

Od chvíle, co mi zmrzčili nohy, uplynulo již šest týdnů. I když jsem na ně přenesl jen málo ze své váhy, působilo mi to ohromná muka. Věřil jsem však, že mi Bůh trojím různým způsobem řekl, že se mám pokusit o útěk: Skrze své slovo, prostřednictvím vidění, kterého se mi toho rána dostalo, a ústy Xua.

Již jsem se za ta léta naučil, že když nám Bůh řekne, abychom něco učinili, není čas na diskusi a zdůvodňování, bez ohledu na to, v jaké situaci se nacházíme. Máme-li jistotu, že nám Bůh řekl, abychom jednali, tak jako se to v tomto případě stalo mně, je zapotřebí slepé poslušnosti. Neuposlechnout Boha znamená, že se považujeme za chytřejšího než on a že víme lépe než on jak naložit se svým životem.

Bylo 5. května 1997 krátce před osmou hodinou ranní. Z lidského hlediska se jednalo o nejhorší možnou dobu pro pokus o útěk! Obvykle bylo ve věznici rušno a všichni strážní zaujímalí své posty.

Vybelhal jsem se z cely a namířil si to k zamčené železné bráně na chodbě. Má mysl se zcela soustředila na to, abych uposlechl Boží příkaz. Díval jsem se přímo před sebe a polohlasně se modlil, zatímco jsem krok za krokem mířil vpřed.

Strážný, který zmáčknutím knoflíku podle potřeby otvíral a zavíral bránu, seděl u schodišťové šachty ve druhém patře. Skrz bránu nebylo vidět, protože byla celá ze železa a malá okénka v ní zakrývala černá látka. Přes ně v okamžiku, kdy jsem k ní došel, se jiný Boží služebník, bratr Mušeng, vracel do cely a brána mu byla otevřena. Toho rána obdržel příkaz zamést vězeňský dvůr. Když mě Mušeng míjel, řekl jsem mu: „Počkej! Nezavírej bránu.“ Prošel jsem, aniž bych musel zrychlit krok! Pánovo načasování bylo dokonalé!

Když jsme se míjeli, Mušeng se mě šeptem zeptal: „Odcházíš, bratře Yune? Nebojíš se, že zemřeš?“ Potom se s údivem na tváři vrátil zpět do své cely.

Mušenga na zpáteční cestě do cely doprovázel jeden z dozorců, avšak v okamžiku, kdy mu otvíral bránu, zazvonil v jeho kanceláři telefon a on jej utíkal zvednout.

Všiml jsem si, že kousek od schodiště je o zeď opřené koště. Uchopil jsem je a vydal se dolů po schodech do prvního patra. Naproti druhé železné bráně byl u svého stolu další ozbrojený strážný. Tato brána někdy zůstávala otevřená. Jelikož službu konající strážný měl za úkol hlídat ji dnem i nocí, nepokládalo se za nebezpečné nechávat ji odemčenou. V tom okamžiku ke mně promluvil Duch svatý: Jdi! Bůh Petrův je i tvým Bohem!"

Pán musel nějak strážnému zastřít zrak. I když zíral přímo na mě, jeho oči vůbec nezaregistrovaly mou přítomnost. Očekával jsem, že něco řekne, on však hleděl skrze mě, jako bych byl neviditelný!

Neřekl ani slovo. Prošel jsem kolem něj a neohlížel se zpět. Věděl jsem, že mě mohou kdykoli střelit do zad. Vytrvale jsem v tichosti žádal Pána, aby byl přichystán přijmout mého ducha, neboť jsem se domníval, že procházím závěrečnými okamžiky svého pozemského života.

Pokračoval jsem v cestě dolů po schodech, nikdo mě ale nezastavil a žádný ze strážných na mě nepromluvil! Když jsem se dostal k hlavní železné bráně do dvora, zjistil jsem, že je otevřená! Bylo to podivné, neboť se jednalo o nejméně otevřenou bránu ze všech. U této brány v přízemí byli obvykle dva strážní, jeden uvnitř, druhý venku, z nějakého nepochopitelného důvodu tam však nyní ani jeden z nich nebyl a brána byla dokořán!

Odhodil jsem koště, které jsem nesl s sebou z druhého patra a vyšel do dvora. Oslepilo mě jasné ranní světlo. Minul jsem několik strážných, nikdo z nich mi však neřekl ani slovo. Poté jsem prošel hlavní vězeňskou branou, která byla kupodivu pootevřená!

Srdce mi tlouklo! Stál jsem nyní na ulici před žengžouskou věznicí s nejvyšší ostrahou! Později mi bylo řečeno, že z této věznice ještě nikdy nikdo neutekl.

Okamžitě u mě zastavil žlutý automobil s nápisem *taxi* a řidič (muž, kterému mohlo být necelých třicet) otevřel zadní dveře. Zeptal se: „Kam máte namířeno?“

Nastoupil jsem a odpověděl: „Potřebuji se co nejrychleji dostat do své kanceláře, šlápněte na to prosím.“ Dal jsem řidiči adresu jedné křesťanské rodiny, kterou jsem v městě Zengzhou znal a zamířili jsme pryč. Řekl jsem mu, že pokud se dostane do zácpy, ať ji objedná a za žádnou cenu nezastavuje.

Připadalo mi, že se to všechno seběhlo během několika okamžiků. Bylo to jako snění za bílého dne. Ani jsem si nebyl jist, zda k tomu všemu došlo, nebo jestli se mi to jenom zdálo. Netuším, jak to Pán učinil a proč všechny ty brány, za normálních okolností velmi pevně uzamčené, byly při mém útěku otevřené. Jediné, co jsem věděl, byla skutečnost, že sedím v taxiku a mířím k domu svých přátel.

Když jsme dorazili na místo, požádal jsem řidiče, aby chvíli počkal a já se mezitím odebral vypůjčit si peníze na zaplacení jízdného.

Vystoupal jsem po schodech k bytu ve druhém patře a dvakrát zazvonil na zvonek. Jedna z dcer se podívala kukátkem ve dveřích a okamžitě mě poznala. Nadšeně zvolala: „Bratře Yune, tak oni tě pustili z nemocnice (měla tím na mysli vězení)!"

Odpověděl jsem jí: „Ano, odešel jsem z nemocnice, ne však podle obvyklého postupu. Mohla bys mi prosím půjčit nějaké peníze na taxík?“

Byla tak nadšená, že mě vidí, že zapomněla otevřít dveře! Nakonec se vrátila i s potřebnou částkou. Rychle jsem seběhl dolů a zaplatil řidiči.

Ta drahá křesťanská rodina mě vřele přivítala. Jedna dcera mi řekla: „Celý sbor se za tebe a tvé spolupracovníky už více než týden postí a modlí. Včera řekl Duch svatý mé matce: Vysvobodím Yuna a prvním místem, kam vkročí, bude tvůj dům. Krátký čas u vás zůstane a bude se s tebou modlit.“

Rodiče nám řekli, abychom očekávaly tvůj příjezd a rovněž jsme pro tebe připravili tajnou skrýš. Nikdo kromě nás o ní neví. Matka ti také nachystala nějaké jídlo a oblečení. Pojd', převlec se a my tě tam zavedeme."

Po společné modlitbě mi dali kolo a jeden z členů rodiny jel se mnou vzadu na nosiči a navigoval mě k mému úkrytu. Moudře volil úzké ulice a vyhnul se tak zátarasům, které byly kvůli mému útěku postaveny na všech hlavních cestách.

Až v okamžiku, kdy jsem se opřel do pedálů kola, jsem si poprvé uvědomil, že mi Pán uzdravil nohy i chodidla! Má mysl se natolik soustředila na poslušnost Bohu a byl jsem natolik připraven, že mne mohou kdykoli zastřelit, že jsem si vůbec neuvědomil, že mě Bůh uzdravil. Nepocítil jsem žádnou uzdravující moc. Od chvíle, kdy mi nohy rozmlátili obuškem, až do okamžiku mého útěku, byly mé končetiny černé a nepoužitelné. Nemo-hl jsem se na ně ani postavit, natož chodit. Jediné, čeho jsem byl schopen, bylo plazit se po zemi na krátkou vzdálenost tak, že jsem se chytal zdi.

Mušeng mi později řekl, že když mě v druhém patře míjel, šel jsem nor málně, je tedy pravděpodobné, že Pán musel mé nohy uzdravit ještě když jsem byl v cele. Během jízdy na kole se mi připomněl verš z Božího slova:.. *a ,vykročte jistým krokem", aby to, co je chromé, docela nezchromlo, ale naopak se uzdravilo. (Žd 12,13)*

Jakmile jsme dorazili k úkrytu, nebesa se otevřela. Prudký déšť se snesl na celé Žengžou a silný vítr se z hukotem opíral do oken a převracel jízdní kola. Byla to velká bouře. Ačkoliv bylo ráno, obloha byla černá.

Vešel jsem do úkrytu, kde mě ponechali o samotě. Ta drahá rodina se mě starala jako anděl poslaný z nebe. Ve dne i v noci stál přede dveřmi někdo z rodiny a hlídal mě.

Později mi křesťanští přátelé řekli, že toho večera, kdy jsem utekl, viděli v televizi zprávu o této události. Byli zmobilizováni příslušníci tajné policie, policie i lidové armády s cílem nalézt mě. Dům od domu prohledávali celé město. Na všech hlavních křižovatkách postavili zátarasy a prohledávali každé vozidlo. Policisté byli rozmístěni u každé autobusové a vlakové zastávky i na letišti.

Dozvěděl jsem se rovněž, že byli použiti cvičení policejní psi ve snaze zachytit můj pach, veškeré tyto snahy však vzaly za své. Byl jsem v bezpečí v Pánově úkrytu. Bouře narušila plány policie a smyla veškeré stopy.

Bůh mi připomněl okamžik, kdy mi před třinácti lety během mého 74denního půstu dal velmi působivé vidění, ve kterém se jedna po druhé otevřelo několik železných bran.

Nyní se tedy po všech těch letech zaslíbení naplnilo. Byl jsem přemožen Boží dobrotou a věností, kterou mi projevil. Dodnes považuji svůj útěk z vězení za nejúžasnější životní zkušenost.

Té noci jsem spal jako spokojené novorozeně v náručí svého Pána.

XU: Když se Yun pokusil utéci skokem z okna, zlomil si nohy. Potom jej ležícího v blátě surově ztloukli a nohy mu ještě více zmrzačili, takže již nebyl schopen chodit.

Když jsem viděl, jak odnášejí Yunovo bezvládné tělo do cely, celá jeho tvář byla pokryta bahnem. Bili jej do hlavy, takže na čas přišel o sluch.

Poté, co nás přemístili do věznice v Žengžou, jsem měl za úkol nosit Yuna na toaletu a do vězeňské vyšetřovací místnosti, jelikož byl chromý a trpěl velkými bolestmi. Takto nám bylo dopřáno strávit spolu kratičké chvíle, během nichž jsme se navzájem v Pánu povzbuzovali a posilovali víru toho druhého. I tehdy, kdy jsme nemohli mluvit, nám pouhý pohled do očí stačil, abychom zakoušeli posílení a obecnství. Za ta léta se nám společně s Yu-nem dostalo mnoho Boží milosti.

Řekl jsem Yunovi, že Pán po něm chce, aby uprchl. Pán mě opravdu vedl k tomu, abych mu to sdělil. Cítil jsem, že Bůh chce, aby Yun uprchl a já abych zůstal.

Jednoho rána mu Bůh velmi jasně ukázal, že nadešel čas k útěku. Když se vydal dolů po schodech na vězeňský dvůr, jiný křesťanský bratr zrovna vcházel dovnitř. Bezpečnostní dveře se před ním otevřely přesně v okamžiku, kdy se Yun chystal odejít!

Ten bratr pak běžel do naší cely a všem říkal, že viděl Yuna odcházet z věznice! Vězni se vyšplhali k okénku a dívali se z cely na dvůr. Viděli jsme, jak prošel hlavní branou věznice a dostal se na svobodu!

Tento projev Božího milosrdenství a moci nás ohromně povzbudil. Opět jsme byli svědky toho, že pro Boha nic není nemožné - absolutně nic. Všechny naše životy drží v rukou a zhora nic se žádnému z jeho dětí

nepřihodí, ledaže by to byla součást jeho plánu pro náš život.

Věřím, že existuje jeden hlavní důvod, proč se Bůh rozhodl vysvobodit Yuna takto: Když mu zmrzčili nohy, vedoucí věznic se vysmívali Pánovi i jemu. Říkali: „Teď bychom rádi viděli, jak se ti podaří utéct!“ Pán je ovšem vždy připraven na výzvy!

Jen pár minut poté, co Yun utekl, dozorcí zjistili, že zmizel, a rozjela se mohutná pátrací akce. Policie začala důkladně vyšetřovat, jak je možné, že chromý vězeň, který pobývá na samotce, je schopen jen tak odejít a zmizet z věznic s maximální ostrahou!

Je zarážející, že vyšetřovatelé dospěli k závěru, že Yunovi se během jeho útěku nedostalo žádné lidské pomoci ani od vězňů ani ze strany dozorců.

Potvrzuji, že je to naprostá pravda.

Za vším stála svrchovaná ruka našeho všemohoucího Boha.

MUŠENG: Měl jsem výsadu být svědkem útěku bratra Yuna z vězení v roce 1997, který vedla ruka našeho Pána.

Toho rána v sedm hodin jsem byl povolán k práci na vězeňském dvoře. Když jsem se eskortován strážným vracel na celu, zastavili jsme se a čekali, až nás pustí skrze železnou bezpečnostní bránu. Nemohl jsem věřit svým očím, když jsem spatřil Yuna vycházet ven! Všichni věděli, že je zmrzačený, takže říci, že jsem byl překvapený, že ho vidím chodit, je velmi slabý výraz! Prošel kolem mě, avšak strážný, který mě doprovázel, jej vůbec neviděl.

Teprve poté, co jsem se vrátil do cely, jsem si uvědomil, že jsem Yuna neviděl chodit od chvíle, co si zlomil nohy. Byl jsem jedním ze tří mužů, kteří jej nosili po věznici. Dokonce i dozorcí mu říkali „Mrzák“. Jeho nohy byly zcela pohmožděné od bití, kterého se mu dostalo. Vzhledem ke svému zuboženému stavu nebyl schopen sám nic udělat. Museli jsme mu prát i oblečení.

Hned mi svitlo, že se Yun pokouší uprchnout. Okamžitě jsem padl na kolena a prosil Boha, aby ušetřil jeho život, neboť jsem byl přesvědčen, že jej strážní záměrně pustili na vězeňský dvůr, aby ho tam mohli zastřelit. Vyšplhal jsem se k okénku cely a pozoroval, jak prochází dvorem a mizí za hlavní branou.

V tom okamžiku bylo na dvoře asi třicet dozorců, nikdo z nich si však Yu-nova útěku nevšiml! On dokonce prošel v těsné blízkosti kolem několika z nich.

Krátce poté se rozpoutala velká bouřka.

Dozorci v druhém patře věznic si Yunovy nepřítomnosti všiml jen několik minut po jeho útěku. Všude po něm pátral a volal při tom: „Mrzáku, kde jsi?“ Ze začátku se tvářil docela uvolněně, ale jak se počet Yunových možných skrýší snižoval, jeho nervozita rostla. Po pěti minutách vyhlásil poplach a celá věznice byla díky Yunově útěku vzhůru nohama.

Vedení věznic nás poté předvolalo k výslechu, my jsme však po pravdě řekli, že jsme mu nijak nepomáhali. Dva dozorcí přišli o práci.

KAPITOLA DVACÁTÁ TŘETÍ

ODCHOD ZA BAMBUSOVOU OPONU

Druhého dne ráno po svém útěku z vězení jsem požádal přátele, aby kontaktovali vedoucího podzemní církve v Žengzhou, pověděli mu o mém útěku a o tom, že po setmění navštívím jeho dům.

Toho rána okolo jedenácté hodiny měla Deling vidění od Pána. Deling propustili z vězení zhruba dva týdny před mým útěkem a skrývala se v domě jistých věřících.

Ve vidění byla svědkem mého vysvobození. Seděl jsem naproti ní a na tváři se mi zračila radost a spokojenost. Požádal jsem ji, aby shromáždila všechny vedoucí sboru a spolupracovníky, abychom mohli uspořádat setkání. Namířila na mě ukazovák a řekla: „Opovaž se! To nemáš vůbec strach? Nebojíš se, že zemřeš?“ Usmál jsem se na ni, nic jsem však neřekl.

V reakci na toto vidění se Deling vydala na autobus do Žengzhou. Prvním místem, kde se zastavila, byl dům vedoucího, který jsem měl v plánu toho večera navštívit!

Když Deling vstoupila do domu toho staršího manželského páru, zeptali se jí: „Víš, že Boží služebník, bratr Yun, uprchl z vězení?“

Deling zakoktala: „Můžete opakovat, co jste právě řekli? Je to pravda? On opravdu utekl?“

Manželka padla do křesla a podělila se o vidění, které toho rána od Pána přijala. Ten bratr se zasmál a prohlásil: „Ha, ha, ha! To jen dokazuje, že Pánova komunikace je mnohem rychlejší než jakýkoli telefon nebo počítač!"

Když jsem večer dorazil do toho domu, udivilo mě, že vidím tvář milované manželky a řadu spolupracovníků, kteří mě přišli pozdravit. Den před tím, než mne Bůh vyvedl z věznice, mi ve vidění ukázal, že je má manželka na svobodě. Ona ve stejný čas přijala vidění, které ji uvědomilo, že i já jsem na svobodě a nyní, díky mocné ruce našeho Boha, jsme byli opět spolu! Objali jsme se a zpívali společně slova Žalmu 126,1-3:

*Když Hospodin úděl Sijónu změnil,
bylo nám jak ve snu.
Tehdy naše ústa naplnil smích a náš jazyk plesal.
Tehdy se říkalo mezi pronárody:
„Hospodin s nimi učinil velké věci."
Hospodin s námi učinil velké věci, radovali jsme se.*

I když jsem byl na svobodě, toužil jsem se vrátit do vězení, kde bych navštívil spolupracovníky a podělil se s nimi o to, co pro mě Bůh učinil. Je těžké vysvětlit, jak úzké jsou svazky mezi křesťanskými bratry ve vězení. Chyběli mi a obával jsem se o jejich život.

DELING: Asi dva týdny po svém propuštění z vězení jsem tajně pobývala v domě dvou sester. Jednoho dne, když zrovna nebyly doma, mi Pán dal jasné vidění. V něm jsem viděla, že je Yun na svobodě a chystá se na nějaké setkání. Ptala jsem se ho: „Jak se ti podařilo utéct? Proč máš tak napilno?" Odpověděl: „Pán mi pomohl dostat se ven. Nyní musím jít a kázat evangelium."

Když se ty dvě sestry vrátily domů, pověděla jsem jim, jak mi Pán ukázal, že Yun již není ve vězení. V té době si všichni křesťané byli jistí, že ho buď popraví, nebo dostane doživotí, proto mi nevěřily. Říkaly: „Musíš ti velmi chybět!" a „Je nám velmi líto, že jsi kvůli uvěznění svého muže tolik vytrpěla."

Myslely si, že jsem se zbláznila! Jedna se na mě smála, druhá o mě měla obavy. Upřeně se mi dívala do očí, aby zjistila, jestli jsem se nezbláznila. Já jsem je nebrala vážně a vydala jsem se autobusem do Žengžou.

O pár hodin později mi řekli, že je Yun na svobodě!

Útěk manžela z vězení a způsob, jakým mi o tom Bůh ve vidění řekl, na prosto zásadním způsobem prohloubily mé porozumění Boží velikosti. Poprvé v životě jsem s jistotou věděla, že absolutně nic není pro něj nemožné!

YUN: Vedoucí církve v Žengžou chtěli, abychom opustili oblast a přesunuli se co nejdále, neboť byli přesvědčeni, že setrvat ve městě pro nás představuje příliš velké nebezpečí.

Policie po mně neustále všude pátrala. Můj útěk představoval pro vládu, a obzvláště pak pro vedení věznice, ostudu.

Později mi bylo řečeno, že policie dokonce poslala převlečené policistky na shromáždění podzemní církve ve městě, aby se vydávaly za křesťanky. Říkaly: „Yunge náš přítel a my jsme se doslechly, jak mu Pán pomohl uniknout. Nevíte náhodou, jak se mu vede?" Doufaly, že se jim podaří zjistit nějaké informace o místě mého pobytu.

Vzhledem k tomu, že jsme já i Deling byli zatčeni, musely být naše děti poslány do jiné provincie, kde se o ně starali jistí manželé. Podnikli jsme všechny kroky, abychom se s nimi opět mohli setkat.

Jednoho parného letního dne jsme se s rodinou setkali s několika vedoucími podzemní církve. Má malá dcera Jilin s křikem přiběhla do pokoje a volala: „Mami, je tu policie! Tatínek musí okamžitě utéct!"

Vyběhli jsme na střechu domu a byli připraveni skočit, bylo nám však řečeno, že policisté mají namířeno jinam a nás nehledají. Oddechli jsme si, nicméně tento incident nám opět připomněl, pod jakým tlakem se nacházíme.

i V té době mi Deling postupně začala přiznávat, že se modlí, aby nám Bůh umožnil vést klidnější rodinný život. Měla obavy, jaký dopad bude mít tento stresující život na naše děti.

Ani já jsem na tom tehdy nebyl se zdravím dobře. Trpěl jsem velkými bolestmi v oblasti hrudníku a nemohl jsem pořádně dýchat, a tak jsem zašel do nemocnice a nechal se zrentgenovat. Doktor byl nekompromisní: „Buď máte tuberkulózu, nebo nádor." Okamžitě mě chtěl hospitalizovat. Rovněž manželka mi radila: „Boží vůlí pro tebe je, aby sis odpočinul."

Zpočátku jsem tento návrh tvrdohlavě odmítal. Chtěl jsem se dál setkávat s křesťany, navštívili mě však vedoucí mého sboru a řekli mi: „Musíš přestat pracovat a strávit nějaký čas očekáváním na Pána. Policie po

tobě všude pátrá. Za žádnou cenu se nesmíš vrátit domů, a to jak kvůli sobě, tak kvůli ostatním věřícím."

Poprvé od chvíle, kdy jsem jako šestnáctiletý chlapec z Henanu začal kázat evangelium, se přede mnou všechny dveře pevně zavřely. O mém útěku z vězení se všude dobře vědělo a policie dělala, co mohla, aby mě dostala. Vedoucí církve si uvědomovali, že pokud by mě pozvali kázat a policie by vtrhla na takové shromáždění, všem by hrozil krutý trest. Bylo to pro mě příliš velké riziko, radili mi tudíž, abych se choval zdrženlivě a nepouštěl se do veřejné služby.

Během nemoci jsem opravdu prožíval vnitřní boje. Nechtěl jsem spočívat pouze v Bohu, toužil jsem spočívat v Božím *díle*. Znovu jsem si uvědomil, že jsem dělník, který pracuje, aniž by zakoušel opravdový pokoj od Pána. Tak rád jsem *vykonával* věci pro Pána, až se mi to stalo zdrojem bezpečí a radosti. Bůh chtěl tuto modlu z mého života odstranit.

Nemoc mi rovněž umožnila strávit více času s manželkou a s dětmi. Společně jsme se modlili a očekávali na Pána, od kterého jsme chtěli slyšet, jaké kroky máme podniknout.

Jednoho rána mě během modlitby přemohla Boží přítomnost. Promluvil ke mně jako přítel: „Pošlu tě na nové místo. Z jejich jazyka nebudeš rozumět jedinému slovu. Bude před tebou mnoho cizích tváří, musíš však uposlechnout můj příkaz: Jdi a probud' ten lid.' "

Pověděl jsem o těch slovech ženě a dětem. Nevěděli, co na to říci. Já jsem si to zaslíbení uchoval v srdci.

Při jiné příležitosti jsem rozjímal nad životem a službou apoštola Pavla. Pán ke mně promluvil: *Pospěš si a rychle odejdi..., protože nepřijmou tvé svědče tví o mně.* (Sk 22,18) Pokračoval: „Yune, musíš si pospíšet. Opusť Čínu. Ne zdržuj se! Tvé svědectví o mně je v Číně završeno. Lidé již nepřijmou tvou službu, neboť jsou příliš vyděšení."

Druhého dne mi zavolal jeden můj drahý přítel. Jeho slova (která vyřkl, aniž by tušil, co mi Pán již dříve řekl) byla potvrzením Božího vedení. Řekl mi: „Yune, Pán mi ukázal, že pro tebe připravuje novou službu. Je náplně ním toho, k čemu tě povolal, když jsi byl ještě dítě: Jdi na západ a na jih a kaž tam evangelium.' "

Po tomto telefonátu jsem si plně uvědomil, že Bůh dramaticky mění směr mého života.

Se vším jsem se sdílel s manželkou. Deling z hloubi srdce souhlasila, že Bůh po mě chce, abych opustil Čínu a vydal se na západ a na jih.

Byl zde však jeden vážný problém: Nevlastnil jsem cestovní pas a nikdy předtím jsem z Číny nevycestoval. O pas jsem si ani nemohl žádat, neboť jsem měl záznam v trestním rejstříku. Kdybych tak učinil, okamžitě bych byl zatčen.

Modlili jsme se a svěřili tuto potřebu Pánu.

O něco později jsem se setkal s jistými křesťany. Když jsem jim pověděl,

čemu mě Pán volá, jeden podnikatel cítil, že ho Bůh vede, aby mi věnoval svůj pas. Podal mi ho se slovy: „Bratře Yune, tady je můj pas. Použij ho způsobem, jakým tě Pán povede. O mě si nedělej starosti. Pokud se kvůli tomu ozději dostanu do problémů, vyrovnám se s tím."

Když jsme se do pasu podívali, všimli jsme si dalšího problému. Fotografie toho bratra se mi ani v nejmenším nepodobala! Měl málo vlasů a nosil brýle. Já je měl naopak střapaté a krom toho mám zcela odlišné rysy obličeje. Ten bratr byl také mnohem starší než já!

A tak s důvěrou, že mi Pán řekl, abych kázal jeho evangelium mezi národy světa, byl stanoven čas mého odjezdu z Číny a zakoupena letenka u společnosti Air China z Pekingu do Frankfurtu vystavená na 28. září 1997.

Den před odjezdem jsem celý den vyučoval na biblické škole podzemní církve, kterou jsem dříve pomáhal v pekingské oblasti zakládat. Když jsem vykládal, že mi Bůh přikázal nést evangelium národům světa, studenty to velmi zasáhlo a v slzách se za mě horlivě přimlouvali. Požádal jsem je, aby pokračovali v modlitbách až do poledne následujícího dne, kdy bych již měl sedět v letadle, které bude mířit pryč ze země. Ti mladí mužové a ženy té noci nezamhouřili oka a v modlitbě volali k Bohu a prosili jej, aby mě ochránil a dopřál zdaru mé misi. Od toho dne jsem při mnoha příležitostech vzpomínal na lásku těch úžasných studentů, kterou chovali vůči Pánu i mě samotnému. Dnes slouží Bohu po celé Číně i ve vzdálených oblastech, jakými jsou Tibet a vnitřní Mongolsko.

Večer před odletem jsem byl velmi nervózní. Nikdy předtím jsem neseseděl v letadle. Věděl jsem, že pokud budu zatčen a policie si uvědomí, že jsem uprchlý vězeň, budu na základě těch nejvážnějších obvinění umístěn do vazby a zcela jistě dostanu (pokud Pán nezasáhne) trest smrti. Chtěl jsem se ujistit, že jedním ve shodě s Boží vůlí a že mám jeho požehnání. Pokud by toho večera kdokoli vyjádřil své pochybnosti, pravděpodobně bych své plány zrušil. Od spolupracovníků a studentů se mi však dostalo pouze slov povzbuzení a ujištění.

Spolu s třemi spolupracovníky jsem té noci rovněž nešel spát a společně jsme prosili o Boží ochranu. Ráno jsem se díky tomu celonočnímu boji cítil vyčerpaný, stejně jako Jákob, když zápasil s Bohem. Neustále jsem

myslel na to, co všechno se mi může přihodit a co odpovím, až mi letištní úředníci

začnou klást otázky. Rovněž jsem měl obavy, protože zbývalo jen několik dní do státního svátku, který připadá na 1. říjen, a bezpečnostní opatření v Pekingu byla přísnější než obvykle.

Brzy ráno za svítání během intenzivních modliteb mi jeden spolupracovník řekl: „Boží služebníku, nepanikař. Přijal jsem pro tebe slovo od Pána." To poselství bylo z Genesis 27,20: „*Jak to, žes to tak rychle našel, můj synu?*“ Odvětil: „*To mi dopřál Hospodin, tvůj Bůh.*“

Tento verš mě ohromně povzbudil a shrnul vše, čím jsem prošel. Bůh od pověděl na modlitby mnohých a celou záležitost rychle vyřešil. Ještě nedávno jsem seděl ve vězení se zlomenýma nohama, bez naděje či budoucnosti. Nyní, jen o několik měsíců později, jsem se chystal poprvé v životě opustit Čínu, a to i přesto, že jsem byl hledaný „zločinec“ a nevládnul jsem pas ani občanský průkaz.

Odpověděl jsem citátem apoštola Pavla: *Budte proto dobré mysli. Věřím Bohu, že tomu bude tak, jak mi oznámil.* (Sk 27,25)

Před úsvitem mi Pán dal silné slovo varování: „Až na letišti vstoupíš do celní zóny, mluv pouze to, co ti nařídím.“ Spolu s tím jsem obdržel slovo: *Mnohomluvnost nezůstává bez přestoupení, kdežto kdo krotí své rty, je prozíravý.* (Př 10,19)

Před letištem v Pekingu jsem zatelefonoval Deling a dětem a poprosil je, aby se za mě modlili. Deling mluvila velmi klidně, neboť měla v srdci pokoj a byla si jistá, že mě Bůh vede k odchodu z Číny.

Jelikož jsem nikdy v životě nepodstoupil náležitosti spojené s odletem, jeden bratr mi ukázal, jak mám vyplnit formuláře, kam mám jít k odbavení a kde zaplatit odletovou taxu. Potom jsem vstoupil do celního prostoru a připomněl si Pánova slova: „Až na letišti vstoupíš do celní zóny, mluv pouze to, co ti nařídím.“

Postavil jsem se do fronty a čekal na kontrolu dokumentů. Po nějaké době jsem přišel konečně na řadu. Předložil jsem svůj pas a palubní lístek. Muž za přepážkou se podíval nejdříve na fotografii, pak na mě a rozesmál se: „Cha, cha, cha! Na té fotce nejste vy! Vůbec tomu muži nejste podobný!“ Potom pas zvedl, aby se mohli podívat i celníci z ostatních přepážek. I oni se pohrdavě smáli.

Zní to možná neuvěřitelně, ale uvnitř jsem zůstal naprosto klidný. Před chozího večera jsem nervózní byl, Pán však velmi jasně prohlásil, že mám Čínu opustit, a nyní jsem si tedy byl stoprocentně jistý, že konám podle jeho vůle. Srdce mi zaplavil nadpřirozený pokoj.

Celní úředník potom odešel do jedné z kanceláří, vrátil se a opět prohlásil: „To nejste vy!“ Byl odhodlán zjistit mou pravou totožnost. S planoucíma očima jsem na něj upřeně hleděl.

Uběhlo několik minut a fronta pasažérů za mnou byla stále neklidnější a dávala úředníkovi najevo nespokojenost s jeho pomalou prací. Když vycítil jejich rostoucí hněv, řekl mi, abych si stoupl stranou a mezitím odbavil ostatní cestující.

Když skončil, obrátil se na mě: „Je zcela zřejmé, že tenhle pas vám nepatří. I když vás pustím, je zcela vyloučeno, abyste v Německu dostal povolení ke vstupu. Posadí vás na nejbližší zpáteční letadlo!“

Pak mi zcela nečekaně pas orázkoval a řekl: „Jděte!“

Neexistuje jediný rozumný důvod, aby se celník zachoval takto. Jediné, co mohu k tomu říci, je, že Pán měl celou tu situaci pod kontrolou a přiměl ho, aby jednal podle jeho vůle.

Poté jsem přistoupil k rentgenu a chystal se projít celní kontrolou. Když jsem pokládal své příruční zavazadlo na snímací zařízení, všiml jsem si, jak na mě celník upřeně hledí a přitom hovoří do vysílačky. Postoupil jsem dál, sebral zavazadlo, ale on nepromluvil ani slovo. Znovu mi tak díky mocné Boží ruce bylo umožněno projít!

V odletové hale jsem z telefonního automatu zavolal jistému bratrovi a oznámil mu, že mám všechny kontroly za sebou. Během několika následujících minut jsem nastoupil do letadla, dveře se zavřely a letadlo společnosti Air China začalo rolovat po rozjezdové dráze. Za chvíli jsem byl ve vzduchu! Mé nitro zaplavil přívál radosti a díkůvzdání. Jakmile se kola odlepila od rozjezdové dráhy, neudržel jsem se a začal jsem hlasitě zpívat:

*Pane, vyvolils mne mezi lidmi,
rozprostrěls nade mnou svá křídla lásky,
tvá milost zachránila tolik ztracených duší
a uěi nás žít ve tvém světle.
Proto tě budu navěky chváliti*

Všichni cestující přede mnou se otočili, zírali na mě a v duchu se sami sebe ptali, co za blázna to nechali nasednout do letadla!

Poprvé v životě jsem opouštěl Čínu, abych mohl oslavit Krále králů před lidmi mnohých národů.

Během dlouhého letu jsem přemýšlel o svém předchozím životě a děkoval Bohu za jeho nezměrnou milost. Víím, že jsem tou nejnepatrnější částí

těla Kristova v Číně. Nejsem ničím. Bůh si mě rozhodně nevybral za svého vyslance národům pro mé zvláštní schopnosti nebo dovednosti. Bylo to výhradně na základě jeho tajemné, nezasloužené milosti.

Zhruba o deset hodin později letadlo přistálo v německém Frankfurtu a já jsem se odebral k imigračnímu úředníkovi.

Když jsem se dostal na řadu, německý úředník si prohlédl můj pas. Okamžitě zvedl obočí a ve tváři se mu rozhostil přísný výraz. Něco mi začal říkat, já jsem mu ovšem nerozuměl, a tak jsem jen tak stál a usmíval se. Pokynul mi, abych se postavil stranou.

Během chvíle přišli zkontrolovat můj pas tři další úředníci. Bylo jim jasné, že není můj. Zakroutili hlavou a výhružně pronesli: „Ne! Ne!“

V tom okamžiku mi v mysli vyvstal verš z Písma:... *spravedliví žijí v bezpečí jako lviče.* (Př 28,1) S planoucím Božím ohněm v srdci jsem přísně pohlédl na hlavního úředníka. Ten se na mě podíval, orazítkoval mi pas a gestem mi naznačil, že mohu jít!

Vše se udalo pouze díky Boží milosti.

Byl jsem v Německu! Když jsem později seděl v automobilu, který mě vezl do domu jednoho pastora, Duch svatý velmi mocně promluvil k mému srdci: „Stejně, jako jsem tě vyvedl z vězení a z Číny, vyvedu z Číny sto tisíc svých dětí, které mi budou svědky po celé Asii.“

O dva dny později jsem zavolaal ženě a dětem a řekl jsem jim, že mě Pán bezpečně dovedl do Německa. Její první otázka byla: „Kdy se vrátíš?“ Řekl jsem jí, že se cítím jako Ježíš, když jej jako dítě vzal Josef s Marií do Egypta. Pouze Pán ví, kdy se dostanu zpět. Spolu s Deling jsme tedy před Pánem učinili vážnou smlouvu, že pokud bude situace vypadat tak, že se do dvou let do Číny nevrátím, potom Boha požádáme, aby mou rodinu zázračně ze země vyvedl, abychom mohli být opět spolu.

Dva týdny po mém příjezdu mě jeden křesťanský přítel zavezl do uprchlického internačního centra v Hamburku. Úředníky tam můj příběh velmi udivil a přeřadili mě do jiného uprchlického centra ve východním Němecu.

Jelikož jsem neměl žádný průkaz totožnosti, nemohl jsem dokázat, kdo jsem. Navštívili mě vládní zmocněnci i s čínským tlumočnickem a položili mi mnoho otázek ohledně mé minulosti, zatčení i útěku z vězení. Odpovídal jsem na ně zcela pravdivě, oni mi však nevěřili a chovali se ke mně vel-mi hrubě. Dokonce i tlumočnick mě upozornil, abych přestal vyprávět tak nehorázné lži, neboť by to mohlo negativně ovlivnit mou žádost! Řekl mi,

že žádnému Číňanovi nebyl německou vládou udělen status uprchlíka na více než dva roky.

Tehdy se již několik německých křesťanů doslechlo, že jsem opustil Čínu a nacházím se v jejich zemi. Někteří z těchto drahých bratrů s námi dříve v Číně sloužili. Dostavili se proto do uprchlického centra s kopiemi novinových článků, které byly vydány po mém březnovém zatčení a ve kterých se objevilo i mé jméno. Ti němečtí bratři rovněž předložili naše společné fotografie pořízené v Číně, aby dokázali, že se známe již z doby před mým příjezdem do Německa. Podepsali prohlášení a všemožně mě podporovali. Zdá se, že i německé velvyslanectví v Pekingu bylo požádáno, aby prošetřilo má tvrzení. Brzy zjistili, kdo opravdu jsem.

V internačním centru jsem podstoupil komplexní lékařskou prohlídku. Lékaři tak viděli, že mé tělo stále nese stopy po mučení, kterého se mi v Číně dostalo. Bylo mi řečeno, že trpím buď tuberkulózou, nebo rakovinou plic a že budu muset jít do nemocnice na léčení. Plicními problémy jsem trpěl již více než deset let od doby, kdy mi po hrudníku šlapali dozorcí ve věznicí.

Internační centrum byl objekt pouze se základním vybavením, stále však na mnohem lepší úrovni než čínské vězení! Během dne jsme se z něj mohli vzdalovat, nesměli jsme však cestovat dále než padesát kilometrů.

V době, kdy se vyřizovala má žádost o přiznání statutu uprchlíka, jsem strávil 69 dní v nemocnici a další tři měsíce v internačním táboře.

DELING: Po Yunově zázračném útěku z vězení to vypadalo, jako by po něm pátrala celá země. Byly to velmi napjaté chvíle. Vedoucí církve mu řekli, že již nemůže vyučovat služebníky a vést shromáždění, protože je to pro všechny věřící příliš velké riziko. Policie mu byla na stopě a každý, kdo s ním přišel do styku, se ocitl ve velkém nebezpečí.

Po Yunově útěku jsme se měsíc ukrývali v městě Wuhan v provincii Hu-bej, avšak lidé, kteří nám poskytli skrýš, byli tak vydešení, že nemohli v noci spát.

Přemístili jsme se tedy do provincie Šandong, ale i zde jsme po krátkém čase zjistili, že naši hostitelé

nemohou v noci spát. I oni se báli o svou bezpečnost stejně jako následků toho, kdyby Yuna u nich doma chytili. Volali jsme k Bohu: „Pane, jak ti můžeme sloužit? Všude, kam přijdeme, jsou lidé nervózní a nemohou spát.“

Zdálo se nám, že Bůh říká, že Yun pravděpodobně opustí Čínu a vydá se směrem na západ. Modlili jsme se za tu záležitost déle než měsíc, abychom zjistili, zda se jedná o Boží vůli. Bůh nám nakonec potvrdil, že skutečně jde o jeho plán. Položili jsme před Pána rouno: „Otče, je-li tvou vůlí, aby Yun opustil Čínu, modlíme se, abys mu pomohl odjet bez problémů.“

V Pekingu se Yun zázračně dostal na palubu letadla a vycestoval z Číny. Všichni jsme věděli, že se tak děje naprosto ve shodě s Boží vůlí.

YUN: O více než dva roky později jsem na shromáždění, které se konalo ve Finsku, vyprávěl svědectví o svém útěku z vězení a o tom, jak mi Pán po mohl opustit Čínu.

Poté za mnou přišel jistý křesťanský podnikatel a pověděl mě a mému tlumočnickovi cosi velmi pozoruhodného, co mi znovu pomohlo uvědomit si, jak milostivý ke mně Bůh byl v den, kdy jsem opouštěl Peking.

Ten finský bratr mi řekl: „Pracuji pro jistou telekomunikační bezpečnostní firmu. Před několika lety jsme vyhráli v soutěži o kontrakt na instalaci nejmodernějšího softwaru pro rozpoznávání hlasu na čínských hraničních přechodech včetně pekingského letiště.“

Za použití skrytých mikrofonů tyto programy policistům umožňují bleskově porovnat hlas podezřelých pasažérů s počítačovou databází, která obsahuje hlasové vzory hledaných zločinců. Můžeš si být jistý, že i tvůj hlas v té databázi je, vždyť bylo pořízeno tolik nahrávek tvých kázání!

Kdybys toho dne na letišti v Pekingu otevřel ústa a cokoli pronesl, okamžitě by tě na místě zatkli.“

Děkoval jsem Pánu za jeho moudrost a milost, když mi přikázal: „Až na letišti vstoupíš do celní zóny, mluv pouze to, co ti nařídím.“ Jelikož mě neponoukal, abych úředníkům cokoli řekl, mlčel jsem a nevyslovil ani hlásku.

Vždy se vyplatí Pána uposlechnout!

Můj drahý bratr Xu mi během pobytu ve vězení v roce 1997 řekl, abych uprchl, a zatímco já jsem nyní pobýval na Západě, on zůstal za mřížemi.

Bůh pro něj však učinil velký zázrak. Mnozí byli přesvědčeni, že dostane trest smrti, a faktem je, že několik měsíců po našem zatčení proběhla tiskem po celém světě mylná zpráva, že byl popraven.

226

Během soudního procesu se Xu odmítl obhajovat či se vyslovit ke svým obviněním a prohlásil, že „soudní řízení“ není ničím jiným než vyumělkovaným aktem legitimizace již předem připraveného verdiktu. Odsoudili jej na deset let. Z neznámého důvodu byl trest později snižen na tři roky a v květnu roku 2000 byl z vězení propuštěn. Všichni jsme věděli, že se nejedná o nic menšího než o obrovský zázrak a požehnání od Pána.

Během svého tříletého pobytu ve vězení Xu zakusil mnohé mučení a utrpení. Vězeňští dozorcí jej dokonce připoutávali železné ke křídům železné brány tak, že když se otevřela, tahem byl zdvižen ze země do pozice ukřížovaného člověka, což jeho vnitřním orgánům působilo nesnesitelnou bolest.

Jeho trýznitelé pak bránu přivřeli, čímž mu umožnili chvilkovou úlevu, než ji znovu otevřeli dokořán. Tento proces opakovali stále dokola, takže Xu později prohlásil: „Poznal jsem, jak se Ježíš musel cítit na kříži.“ V květnu roku 2000 jsem cestoval po Spojených státech a kázal ve sborníku. Dozvěděl jsem se o datu, kdy má být Xu propuštěn z vězení a chtěl jsem ho překvapit. Bezpečnostní opatření ve vězení kolem něj byla tak přísná, že neměl ani tušení, co se se mnou po mém útěku v roce 1997 stalo. Po tři roky nevěděl, zda mě zabil, polapili či zda jsem na svobodě. Jen několik minut poté, co opustil bránu vězení, jsem vytočil číslo mobilního telefonu jeho spolupracovníka. Ozval se Xuův hluboký, sytý hlas. „Drahý Xu,“ zvolal jsem, „zde je tvůj nedávný spoluvězeň Yun! Volám ti z Ameriky! Bůh mě svou mocnou rukou vyvedl z Číny!“

Xu vykřikl hlasem plným radosti: „Haleluja! Bůh tě vyvedl z Číny, aby čínské a západní církve mohly spolupracovat na šíření evangelia. Budeš svědkem mocného Božího díla v Číně!“

Křičeli jsme a nadšeně rozmlouvali a během několika minut se snažili probrat události posledních tří let, kdy jsme se neviděli.

Zpočátku svého křesťanského života jsem na Xua pohlížel jako na svého otce ve víře. Vzhlížel jsem k němu coby k mimořádnému vůdci čínské církve. Stále k němu samozřejmě vzhlížím, ovšem v posledních letech jsem jej poznal jako svého drahého bratra ve víře. Mimo mé rodiny je Xu mým nejdražším přítelem a spolupracovníkem na díle evangelia.

ZPĚT DO JERUZALÉMA

Ačkoli Čína leží daleko, daleko od Jeruzaléma, jednou z pozoruhodných historických skutečností je fakt, že se svatou zemí spojuje již více než dvě tisíciletí cesta.

Některé staré záznamy dokonce tvrdí, že evangelium se po této cestě dostalo do Číny pravděpodobně již několik desetiletí po Ježíšově smrti a zmrtvýchvstání. I velký cestovatel Marco Pólo se do Číny dostal po této hlavní silnici. Tato klíčová obchodní cesta umožňovala, aby oběma směry putovaly náklady s bylinami a kořením, poklady, nová náboženství a armády nájedníků. Její opačný konec, Jeruzalém, pak sloužil jako centrum, odkud se tyto produkty dále šířily do Evropy, do severní Afriky a do oblasti Středního východu.

Evropská aristokracie nevycházela z údivu, když byl poprvé dovezen nejpozoruhodnější čínský tvor - bourec morušový. Díky němu obdržela své jméno i tato hrbolatá cesta - je známá jako Hedvábná stezka.

V dnešní době jsou národy žijící okolo Hedvábné stezky nejméně evangelizovanou populací světa. Svůj domov zde našly tři největší náboženské pevnosti, které se odmítly podřídit vlivu šířícího se evangelia - islám, budhismus a hinduismus. Více než 90 % všech nezasažených národnostních skupin žije v blízkosti Hedvábné stezky a v zemích okolo Číny. Dvě miliardy obyvatel země v této oblasti žijí a umírají, aniž by kdy slyšely dobrou zprávu, že Ježíš zemřel za jejich hříchy a je jedinou cestou do nebe!

Ve 20. letech minulého století Bůh nejdříve vedl skupinu nazvanou *Ježíšova rodina*, aby pěšky donesla evangelium z Číny až do Jeruzaléma. Tuto iniciativu nazvali *Zpět do Jeruzaléma*. I jiné čínské církevní skupiny obdržely

podobné vize pro založení misijních hnutí, které by evangeliem ovlivnily mnohé národy Asie a Středního východu.

Ježíšova rodina, založená v roce 1921 v provincii Šandong křesťanem jménem Jing Dianjing, věřila, že její členové mají prodat veškerý majetek a vy-

těžek rozdělit mezi členy rodiny. Slogan o pěti slovech, který *Ježíšova rodina* vyznávala, vyjadřuje jejich oddanost Kristu a skromnému životnímu stylu: „Oběť, zřeknutí se, chudoba, utrpení, smrt.“

Na své pouti z místa na místo se zaměřovali na konkrétní města a vesnice, kde kázali evangelium. Jejich společný život a hluboká křesťanská láska vyvolaly údiv mnoha přihlížejících. Přitahovaly ty, kdo hledali odpověď na otázky týkající se života, stejně jako ty, kdo byli bez domova, prostředků a v opovržení. Mnozí slepí a žebraři se přidali k *Ježíšově rodině* a našli zde věčný život v Kristu.

S pokračujícím růstem zakoušela *Ježíšova rodina* rovněž velké těžkosti. Často se stávalo, že když tato mobilní komunita vstoupila do nějakého města, sešli se všichni jeho obyvatelé s cílem zbit je, zesměšnit a pokořit. Oni se však touto opozicí nedali odradit a kdykoli kázali evangelium, vždy se našlo několik jednotlivců ochotných vše opustit a následovat Ježíše.

Koncem 40. let již *Ježíšovu rodinu* tvořilo více než sto různých skupin ve všech částech Číny, které dohromady čítaly na 20 000 věřících.

Několik těchto skupin věřilo, že je Bůh povolal, aby pěšky přinesly evangelium zpět do Jeruzaléma s tím, že budou kázat a šířit Boží království ve všech oblastech, jimiž budou procházet. Po mnoha tisících kilometrech a letech cestování došla skupina věrných kazatelů do pohraničního městu Kašgar, které ležící v oblasti Xinjiang na severozápadě Číny.

Na podzim roku 1995 jsem hovořil na shromáždění jednoho podzemního sboru ve střední Číně. Bůh do mě vložil hlubokou touhu být součástí jeho plánu vyslat mnoho čínských křesťanů jako misionáře do hinduistických, buddhistických a muslimských zemí. Povzbuzoval jsem věřící, aby hledali Boží tvář a přijali od něj celosvětovou vizi. Vybízal jsem je, aby si zachovali nejenom svou současnou službu, ale aby rozšířili její horizonty a zahrnuli do ní nezasažené národy obklopující Čínu.

Se slzami v očích jsem zpíval píseň, jíž jsem se naučil ze staré knihy o hnutí *Zpět do Jeruzaléma*:

*Pozvedni své oči k západu,
a nespatriš žádné dělníky připravené na velikou žeň.
Srdce mého Pána se dennodenně rmoutí,
ptá se: „Koho pošlu a kdo nám půjde?“
S očima zalitýma slzami
a hrudí potřísněnou krví*

*pozdvihujeme Kristovu korouhev
a vydáváme se zachránit hynoucí ovce
V těchto posledních dnech se schyluje k bitvě,
polnice hlasitě zní.
Rychle oblečme plnou Boží zbroj
a pronikněme Satanovými nástrahami]
Smrt klepe na dveře mnohých
a svět se topí v hříchu.
Pochodujíce vpřed musíme věrně vytrvat v díle
A bojovat i za cenu smrti!
S nadějí a vírou budeme kráčet kupředu, zasvětíme své rodiny i vše, co nám patří,
uchopíme svůj těžký kříž a budeme kráčet směrem k Jeruzalému]*

Ještě když jsem zpíval, všiml jsem si ve shromáždění jistého staršího muže, kterého se to očividně dotýkalo. Plakal a stěží se dokázal ovládat. Neměl jsem tušení, o koho jde, pomyslel jsem si tudíž, že mé kázání muselo být vskutku mocné, když vyvolalo takovou odezvu! Ten starý bratr, jehož hlavu zdobily bílé vlasy a vous, pomalu přišel dopředu a požádal o slovo. Mezi posluchači se rozhostilo uctivé ticho.

Řekl: „Jsem Simon Žao, Pánův služebník. Před osmačtyřiceti lety jsem spolu se svými spolupracovníky napsal slova, která jsi právě zpíval. Všichni z nich položili pro Ježíšovo jméno život a zemřeli mučednickou smrtí.“

Pokračoval: „Byl jsem jedním z vedoucích skupiny *lpět do Jeruzaléma*. Pěšky jsme kráčeli napříč Čínou a kázali evangelium v každé vesnici a v každém městě, kterými jsme procházeli.

Po mnoha letech plných těžkostí jsme konečně dorazili do příhraničního města Kašgar v provincii Xinjiang. Na chvíli jsme se zde zastavili a zažádali o víza nutná pro vstup do Sovětského svazu. To, co leželo před námi, nás naplňovalo nervozitou i nadšením zároveň!

Než se vůbec naskytla příležitost opustit Čínu, Maova komunistická armáda obsadila Xinjiang. Okamžitě uzavřeli hranice a zavedli násilnickou vládu.

Všichni vůdci našeho hnutí byli zatčeni. Pět z nás bylo odsouzeno na čtyřicet pět let vězení a nucených prací. Ostatní vedoucí zemřeli ve vězení již před dlouhou dobou. Já jsem jediný, který přežil... Kvůli vizi přinést evangelium zpět do Jeruzaléma jsem pro Pána strávil ve vězení 31 let.“

Všichni jsme byli jako omráčení. Seděli jsme tam s ústy dokořán, po tvářích nám tekly slzy a kapaly na podlahu.

Zeptal jsem se Simona Žao, Božího muže: „Strýčku, pověděl bys nám o tom více?“

On tedy pokračoval: „Když nás Bůh k této vizi povolal, byl jsem pouhé čtyři měsíce ženatý. A má krásná manželka zrovna zjistila, že je těhotná! Oba jsme byli zatčeni a uvězněni. Život ve vězení nebyl jednoduchý a manželka potratila.“

Utřel si slzy a vyprávěl dále. „V té době komunisté zabili mnoho misionářů a lidí, kteří se prostřednictvím jejich služby obrátili. Během prvních měsíců po příchodu do vězení v roce 1950 jsem svou milovanou manželku viděl dvakrát zpozvdálí skrze mříž v okně cely. Pak jsem ji už nespátlil ni-kdy. Když jsem byl o mnoho let později propuštěn z vězení, byla má drahá nevěsta již dlouho po smrti.“

Všichni jsme hlasitě plakali. Cítili jsme, že stojíme na svaté půdě v Boží přítomnosti.

Zeptal jsem se strýce Simona: „Když tě pustili z vězení, měl jsi ve svém srdci stále tu vizi *Zpět do Jeruzaléma?*“

Na mou otázku odpověděl písní.

*Kolik let vanul hořký vítr?
Kolikrát se shromáždily bouřkové mraky?
Skrz ledový déšť jsme neviděli Boží oltář,
Boží oltář, kde přijímá naše oběti.
Boží vůdcové se zlomeným srdcem naříkají, Hospodinovy ovce jsou rozptýleny široko daleko.*

*V mrazivém větru z očí prýští slzy smutku, Kams odešel, Dobrý pastýři? Kam jste odešli, Boží bojovníci? m
Kam jste odešli?*

Ach, kam jste jen odešli?

Poté, co si strýček Žao chvíli odpočinul, jsem se ho opět zeptal: „Strýčku, máš tu vizi pořád ve svém srdci?“

On pokračoval ve zpěvu:
*Jeruzalém je v mých snech,
 Jeruzalém je v mých slzách.
 Hledal jsem tě a našel v ohni na oltáři,
 hledal jsem tě a našel v Ježíšových probodených rukou.
 Putovali jsme slzavým údolím,
 putovali jsme k našemu nebeskému příbytku.
 Po čtyřicetileté cestě údolím smrti,
 slzy mi vyschly.
 Ježíš přišel, aby zničil okovy smrti,
 přišel, aby otevřel stezku ke slávě
 První misionáři kvůli nám prolévali svou krev a slzy,
 pospěšme tedy a naplníme Boží zaslíbení]*

Mluvil chvějícím se hlasem. „Celá desetiletí jsem se každého večera v pracovním táboře obracel k západu, směrem k Jeruzalému a volal jsem k Pánu: „Ach Bože, nikdy nedojdu do Jeruzaléma. Naše vize zemřela. Nebeský Otče, modlím se, abys pozvedl novou generaci čínských křesťanů, kteří budou ochotni položit své životy, aby donesli evangelium na místo, odkud vzešlo,

do Jeruzaléma.“ Uchopil jsem jej za ruku a ujistil: „Vize, kterou ti Bůh dal, nezemřela! My ní budeme pokračovat!“

Přinesli jsme útěchu srdci strýčka Žaa. On pak povstal, svými svatými rukama nám požehnal a povzbudil nás slovem z Lukáše 24,46-48: *Tak je psáno: Kristus bude trpět a třetího dne vstane z mrtvých; v jeho jménu se bude zvěstovat pokání na odpuštění hříchů všem národům, počínajíc Jeruzalémem. Vy jste toho svědky.*

Kladl nám na srdce: „Musíte si uvědomit, že cesta kříže je povoláním k prolití krve. Musíte vzít evangelium do islámských zemí a potom zpět do Jeruzaléma. Upřete svůj zrak směrem na západ!“

Toto setkání bylo klíčovým mezníkem v mém životě. Cítil jsem, jako kdy-by Bůh předal planoucí pochodeň z rukou tohoto drahého muže Božího podzemní církvi a pověřil ji odpovědností vizi realizovat.

Bůh mi již dříve vložil do srdce vizi *Zpět do Jeruzaléma*, avšak po setkání se Simonem Žaoem se v mém životě stala primárním zájmem. Dospěl jsem k velmi jasnému porozumění, že údělem čínské podzemní církve je svrhli nout poslední zbývající světové duchovní mocnosti: dům Budhův, dům Mohamedův a dům hinduismu a kázat evangelium slávy všem národům světa až do druhého příchodu našeho Pána Ježíše Krista!

Musíme si uvědomit, že když hovoříme o vizi *Zpět do Jeruzaléma*, neříkáme tím, že by Jeruzalém byl hlavním cílem. Nemáme v plánu přiřítit se tam na nějakou velkou konferenci! Jeruzalém je místo, odkud před dvěma tisíci let vzešlo evangelium a my věříme, že obkrouží celý svět a vrátí se do své-ho výchozího bodu. Naším výhradním cílem není evangelizovat město Jeruzalém, ale tisíce nezasazených národnostních skupin, měst a vesnic mezi Čínou a Jeruzalémem.

Vize *Zpět do Jeruzaléma* je nyní primárním cílem vedoucích všech církví sdružených ve *Společenství Sinim*. Není to jeden projekt z mnoha. Je to hlavní náplň a zaměření všech našich aktivit. Probíráme to u snídaně, u oběda i u večeře. Bez ustání se přimlouváme a žádáme Boha, aby dal povstat novým pracovníkům a odstranil veškeré překážky. I ve spánku se nám o tom zdá

Před pár lety se vedoucí modlili za způsob svého zapojení do misie *Zpět do Jeruzaléma*. Setkali jsme se tehdy a každá skupina podzemních sborů udala počet služebníků, které se zavázala vyučit a poslat do zahraničí. Když jsme ta čísla sečetli, došli jsme k celkovému počtu 100 000. Znamená to tedy, že máme v úmyslu vyslat z Číny v následujících letech 100 000 misionářů!

Bližší pohled do historie nám odhalí fakt, že ve skutečnosti existovaly tři hlavní „hedvábné stezky“ vedoucí z Číny. Nejznámější je ta, která začínala v Xianu a vedla střední Asii a srdcem islámského světa. Druhá hlavní obchodní stezka procházela Tibetem, přes Himaláje do Bhútánu a Nepálu a dále do Pákistánu, Afghánistánu a Iránu, kde se napojila na hlavní cestu vedoucí do Jeruzaléma. Třetí hedvábná stezka vedla jihozápadní Čínou, kde v dnešní době žije většina nezasazených menšin. Mířila do Vietnamu a odtamtud se vinula směrem na západ do zemí jako je Laos, Kambodža, Thajsko, Myanmar (Barma) a Indie. Tato cesta vedla hluboko do srdce dnešního buddhistického a hinduistického světa.

Když jsme všechna tato fakta zvážili, dospěli vedoucí církve k závěru, že nás Bůh vede k tomu, abychom se vydali s evangeliem právě těmito třemi směry. Duch svatý již předtím vyzval některé skupiny, aby se zaměřily na konkrétní oblasti. Jedna skupina již kupříkladu měla mnoho misionářských rodin v Tibetu. Bylo pro ně přirozené namířit své úsilí do tibetského buddhistického světa. Jiná skupina po dlouhé roky prožívala břemeno

zasáhnout menšiny v jihozápadní Číně. Mnohé z těchto kmenů se přelévají přes čínskou hranici do Vietnamu, Laosu, Thajska a Myanmaru. Tato skupina sborů převzala zodpovědnost za nesení evangelia „zpět do Jeruzaléma“ touto jižní cestou.

Uvědomujeme si ovšem skutečnost, že tyto národy nevitají evangelium s otevřenou náručí! Velmi dobře si uvědomujeme, že země jako Afghánistán, Irán či Saudská Arábie nebudou ochotny přijmout naše kazatele!

Je nám rovněž jasné, že abychom misionáře vůbec mohli vyslat, je zapotřebí je vyučit, vybavit kulturními a jazykovými znalostmi a podporovat je tak, aby byli schopni bojovat pro Pána s co největší efektivitou. Již dnes jsou v Číně stovky křesťanů, kteří se učí cizí jazyky, jako je arabština nebo angličtina, a připravují se tak na svou misijní službu za hranicemi Číny.

Došlo nám také, že posledních třicet let utrpení, pronásledování a mučení, které podzemní církve v Číně zakoušela, bylo součástí Božího vyučování. Pán nás dokonale uzpůsobil, abychom jako misionáři vešli do muslimského, hinduistického a buddhistického světa.

Jednou jsem kázal v jedné západní zemi a jistý křesťan mi řekl: „Modlím se už roky, aby komunistická vláda v Číně padla a křesťané mohli žít ve svobodě.“ To však není věc, za kterou bychom se modlili my! My se nikdy nemodlíme proti naší vládě ani na ni nesvoláváme kletby. Namísto toho jsme se naučili, že Bůh má ve svých rukou jak naše životy, tak vládu, pod níž žijeme. Izajáš o Ježíši prorokuje:... *na jehož rameni spočine vláda* ... (Iz 9,6)

Bůh si použil čínskou vládu ke svým záměrům a utvářel a formoval své děti tak, jak považoval za správné. Namísto toho, abychom své modlitby zaměřili proti jakémukoli politickému systému, modlíme se, abychom nehledě na to, co se nám přihodí, stále činili Bohu radost.

Nemodleme se, aby pronásledování skončilo! Neměli bychom se modlit za lehčí břímě, ale za pevnější záda, která je nesou! Potom teprve svět pozná, že Bůh je s námi a dává nám sílu k životu, jenž odráží jeho lásku a slávu.

To je opravdová svoboda!

Není toho mnoho, co by nám kterákoli muslimská, buddhistická nebo hinduistická země mohla učinit a co bychom již dříve nezakusili v Číně. V nejhorším případě nás mohou zabít, to však jen znamená, že budeme povýšeni do slavné přítomnosti našeho Pána, kde budeme pobývat celou věčnost!

Misijní hnutí *Zpět do Jeruzaléma* není armádou s puškami či lidskými zbraněmi. Není to skupina dobře oblečených a uhlazených profesionálů. Je to armáda zlomených čínských mužů a žen, které Bůh očistil svým mocným ohněm a kteří již kvůli evangeliu zakusili roky těžkostí a útlaku. Z pohledu světa nic nemají a nejsou přitažliví, v duchovním světě to však jsou mocní bojovníci Ježíše Krista! Děkujeme Bohu, že *co je světu bláznovstvím, to vyvolil Bůh, aby zahanbil moudré, a co je slabé, vyvolil Bůh, aby zahanbil silné; neurozené v očích světa a opovržené Bůh vyvolil, ano vyvolil to, co není, aby to, co jest, obrátil v nic - aby se tak žádný člověk nemohl vychloubat před Bohem* (iK 1,27-29).

Bůh si z podzemní církve povolává tisíce bojovníků, aby napsali svá svědectví vlastní krví. Přejdeme čínské hranice a poneseme Boží slovo do muslimského, hinduistického a buddhistického světa. Tisíce budou ochotny pro Pána položit svůj život. Uvidí zástupy spasených duší stejně jako probuzení mnoha spících církví na západě.

Stovky západních misionářů prolily v minulosti svou krev na čínské půdě. Jejich příklad nás inspiroval k totožné ochotě zemřít pro Pána kdekoli, kam nás se svým poselstvím zavede. Mnozí z našich misionářů budou chyceni, týráni a kvůli evangeliu zemřou mučednickou smrtí, nás to však nezastaví. Bůh v uplynulých třiceti letech přetavil ve výhni zkoušek nejenom nás, on rovněž přetavil naše metody. Jsme například zcela zaměřeni na zakládání skupin věřících, kteří se scházejí po domech. Nemáme žádnou touhu postavit jedinou sborovou budovu! Tento přístup evangelium umožňuje rychle se šířit, pro policii je obtížnější nás vystopovat a umožňuje nám to rovněž směřovat všechny zdroje přímo do služby evangelia.

Někteří napadli skutečnost, že posíláme misionáře mimo Čínu. Říkají, že bychom měli v Číně zůstat a získat pro Krista nejdříve svou zemi, než se rozhodneme jít jinam. Na tento nelogický argument odpovídám jednoduchou otázkou: „Proč tedy posílá misionáře vaše země? Jsou tam již všichni spaseni?“

Pokud zůstaneme na jednom místě a odmítneme se pohnout dále, dokud nedokončíme svou práci, nikdy nebudeme schopni zasáhnout evangelium svět. Samozřejmě že je Božím záměrem, abychom pro něj získávali svůj domov a současně vysílali nové pracovníky do všech končin světa! Věřte mi, naše vize zasáhnout svět neznamená, že zastavíme nebo zpomalíme své úsilí získat celou Čínu pro evangelium! Obě tyto věci půjdou ruku v ruce.

Ve skutečnosti věřím tomu, že nejlepší způsob, jak udržet čínskou církev silnou, je vytrvale ji motivovat k evangelizaci národů světa. Když se věřící zaměří na službu Pánu a evangelizaci ztracených, Bůh je žehná a církev zůstává ostrá. Jakmile však začneme být soběstřední a jeden k druhému kritičtí, Satan se může radovat z

vítězství a církev se stává tupým, nepoužitelným nástrojem.

Od počátku víme, že za misi *Zpět do Jeruzaléma* je třeba zaplatit vysokou cenu. A to nemluvím pouze o penězích! Hovořím o mnoha Číňanech, kteří budou během realizace vize trpět a zemřou mučednickou smrtí. Mnozí vyrazí pouze s jednosměrnou jízdenkou a s vědomím, že se již do Číny nikdy nevrátí a nespátří své milované blízké.

Rovněž si uvědomujeme, že vize *Zpět do Jeruzaléma* bude stát spoustu peněz, ovšem i když jsou naše sbory chudobné, podařilo se nám již shromáždit desetitisíce dolarů na podporu našich misionářů. Stejně jako makedonský sbor i mnozí čínští věřící odevzdali doslova vše, co vlastnili: *Tak se osvědčily v mnohém soužení, že z jejich nesmírné radosti a veliké chudoby vzešla jejich bohatá štědrost. Mohu jim dosvědčit, že dobrovolně dávali podle své největší možnosti, ano i nad možnost. (2K 8,2-3)*

Čínská církev je ochotná tuto cenu zaplatit.

Od mého útěku z Číny v roce 1997 jsem zodpovědný za vzdělávání a vysílání misionářů hnutí *Zpět do Jeruzaléma*.

Když se v březnu roku 2000 chystala opustit Čínu první skupina 39 misionářů, 36 z nich bylo zatčeno. Ani tehdy však vizi nezavrhl. Vrátili se domů, modlili se a našli jiný způsob, jak se dostat přes hranice.

O rok později počet misionářů sloužících za hranicemi země překročil číslo 400; tito služebníci působili ve více než deseti zemích. Stavidla se začínají otvírat.

Každý misionář hnutí *Zpět do Jeruzaléma* je vyučen v několika hlavních oblastech. Mezi ně patří:

1. Jak trpět a zemřít pro Pána. Zkoumáme, co Bible učí o utrpení a jak v historii církve Boží služebníci pokládali svůj život při šíření evangelia.

2. Jak být Pánovým svědkem. Učíme, jak svědčit o Pán u za jakýchkoli okolností, ve vlaku nebo v autobusu či dokonce v zadní části policejního automobilu cestou na popravě.

3. Jak pro Pána utíkat. Víme, že někdy nás posílá do vězení svědčit o sobě Pán, věříme však také, že někdy nás chce do vězení dostat ďábel, aby nás zastavil ve službě, ke které nás Bůh povolal. Předáváme proto misionářům speciální dovednosti, například jak se uvolnit z pout a jak vyskočit z okna v prvním patře a nezranit se.

Nejedná se tedy o „běžný“ seminář nebo biblickou školu! Navštívíte-li někdy jedno z míst, kde cvičíme své misionáře, uvidíte, jak vážně to myslíme s naplněním našeho předurčení v Bohu. Možná spatříte lidi s rukama spoutanými za zády skákat z okna v prvním patře!

Nelze se však spokojit s ničím menším, máme-li strhnout hradby, které oddělují muslimy, hinduisty a buddhisty od líbezné Ježíšovy přítomnosti.

Když se starší *Společenství Sinim* doslechli, jak mi Bůh zázračně umožnil z Číny uprchnout, ustanovili mě za svého „pověřeného zástupce“, který je oprávněn hovořit ve světě jménem podzemní církve.

Starší *Společenství Sinim* mi napsali následující dopis:

Bratru Yunovi, našemu svatému bratrovi, který je přítelem Krista Pána a který je naplněn Duchem Moci Boží: Jsi Boží „vozatajstvo a jezdecko Izraele“! Neseš v sobě vítězném poselství o šíření Kristova království¹. Drahý bratře, jsi poslán Bohem od staršovstva Společenství Sinim, které sdružuje čínské podzemní církve jako náš pověřený zástupce v zahraničí!

Bůh ti ve své moudrosti a svrchovanosti ukázal, že život je základem, budování církve středem a příprava služebníků bodem průlomu - strategickým místem, odkud se expanze může šířit všemi směry a ozařovat všechny národy a všechny lidi světa tak, aby se půda, na které spočine tvé chodidlo, stala tvým dědictvím! Kráčež kupředu k muslimům, hinduistům a buddhistům v Evropě, v Americe, v Africe, v Austrálii i v Asii!

Modlíme se, aby ti Bůh udělil moudrost a moc shůry, aby tvé poselství bylo naplněno nebeskou autoritou. Bude planout všude, kam půjdeš, jako oheň, který Samson přivázal k lišším ocasům. Kež dokončíš svaté poslání, které ti Bůh svěřil, a doneseš evangelium zpět do Jeruzaléma, dokud nebude k církvi přidán poslední učedník a dokud se nevěsta nepřipraví na příchod našeho Spasitele Pána Ježíše Krista, aby se království tohoto světa mohla stát vlastnictvím našeho Krále! Naším svatým cílem je, aby byl Králem navěky a navždy. Jsme přichystáni tvrdě pracovat společně s Pánovými služebníky z celého světa, kteří jsou součástí jeho těla, sloužíce jeden druhému duchovními dary, jež jsme obdrželi, aby mohlo být naplněno Boží svaté poslání

Drahý bratře Yune, takové je přesvědčení všech Božích služebníků mezi staršími Společenství Sinim. Nechť Bůh upevní úkol, který ti svěřil, vede tě a otvírá před tebou cestu. My, spolu se všemi našimi spolupracovníky, jsme tvými pevnými štíty. Nechť je Boží vůle vykonána rychle, na zemi i v nebi.

Amen!

Tví spolupracovníci v Kristu a starší Společenství Sinim

ÚVAHA NAD ČTYŘMI LETY STRÁVENÝMI NA ZÁPADĚ

Má první zkušenost se západní církví byla zajímavá! Poblíž uprchlického centra v Německu se nacházel luteránský sbor. V neděli ráno jsem se tam účastnil bohoslužeb, abych den Páně mohl strávit s dalšími věřícími, a zároveň jsem se snažil pochytit něco z němčiny tak, že jsem se pokoušel napodobovat slova kazatele.

Po všech mých zkušenostech z Číny mi připadalo toto sborové shromáždění vsutku podivné! Seděl jsem v první lavici obrovské staré budovy, hned před velkým pódiem, na které vždy vyšplhal kazatel, oděn kněžským rouchem, aby odtud kázal. Když hovořil, vždy se díval přímo na mě. I přes velikost modlitebny se celé shromáždění skládalo pouze z hrstky šedovlasých starších dam.

Zdálo se, že mě pastor i starší dámy mají rádi. I když jsme se mezi sebou nedomluvili, navzájem jsme se na sebe usmívali. Měl jsem dojem, že pastorovi připadá roztomilé, že každou neděli ráno sedává v kostele chudobný, usměvavý Číňan.

O něco později jsem opět seděl v přední řadě jednoho západního sboru, prostředí se však velmi lišilo od luteránského sboru v Německu. Měl jsem hovořit ve sboru *Time Square* v New Yorku.

Oči jsem měl dokořán, když jsem pozoroval tu úchvatnou scenérii okolo. Vpředu se pohupoval a z celého srdce zpíval Ježíši pěvecký sbor, jehož čle-

nové byli oděni v róbách a pocházeli z nejrůznějších etnických skupin. Za mnou z hloubi své duše vzdávalo Bohu chválu několik tisíc Newyorčanů.

Musím říci, že ze stovek sborů, ve kterých jsem měl tu čest na svých cestách po Západě kázat, patří sbor *Time Square* k mým oblíbeným.

Je v něm atmosféra milosti a ohně, která návštěvníky srazí na kolena, a zároveň duch pravdy a přijetí, který činí lidské srdce vláčným a dychtivým po slyšení Božího slova.

Když jsem v tom velkém sboru v centru New Yorku, mohu zavřít oči a cítím se, jako bych byl opět zpátky v Číně.

Zhruba šest měsíců poté, co jsem přiletěl do Frankfurtu, mi německá vláda udělila statut uprchlíka a zároveň jsem obdržel cestovní pas. Navštívili mě někteří přátelé ze Západu. Modlili jsme se společně za rozpoznání Božího záměru ve věci mého útěku z Číny a také za to, jak bychom mohli společně pracovat pro Boží slávu.

Hledali jsme rovněž Boží moudrost jak přivést do Německa mou manželku a děti, abychom zde mohli společně začít nový život. V květnu 1999 se Deling, Izák a Jilin vydali přes jihozápad Číny do Myanmaru, kde měli podle našeho očekávání zůstat jen krátkou dobu, dokud pro ně nebudou vyřízeny dokumenty nezbytné pro jejich přesun do Německa.

Bůh mi otevřel cestu do mnoha sborů na Západě, kde jsem mohl kázat. Cestoval jsem společně se svým skandinávským přítelem, který pro mě všude tlumočil. Jde o stejného bratra, kterého jsem před lety potkal v městě Gujlin, kde Bůh spojil naše srdce pro společnou službu Pánu.

V několika následujících letech jsme intenzivně cestovali po Evropě, Asii a Severní Americe a vybízeli tam Boží lid k modlitbám a k partnerství s čínskou podzemní církví, aby mohla být evangelizována celá Čína a aby Boží království mohlo být ustanoveno na všech místech při naší cestě zpět do Jeruzaléma.

Často jsem svou rodinu v Myanmaru navštěvoval, ovšem dostat je ze země se ukázalo být daleko těžší a náročnější, než jsme si prve mysleli. Díky celkovému zpoždění se má rodina nakonec usadila v jednom pokoji v biblické škole a mé děti začaly navštěvovat státní školu.

Před odchodem na Západ jsem absolutně netušil, že je zde tolik duchovně spících sborů. Předpokládal jsem, že západní církev je silná a živá, neboť kdysi přinesla evangelium do mé země a to s neuvěřitelnou vírou a houžev-

natostí. Mnozí misionáři nám byli ohromným příkladem, neboť pro Ježíše položili svůj život.

Při některých příležitostech jsem při svých kázáních v západních sborech vnitřně bojoval. Měl jsem pocit, že tam něco chybí, a to ve mně vyvolávalo hrozné pocity. Mnohá shromáždění jsou chladná a postrádají Boží oheň a přítomnost, na kterou jsme v Číně zvyklí.

Na Západě mají křesťané hojnost materiálního bohatství, žijí ovšem ve stavu odpadlictví. Mají stříbro a zlato, avšak nepovstávají a nechodí v Ježíšově jménu. V Číně nás nespojuje majetek, nic nám tudíž nebrání

následovat Pána kamkoli. Čínská církev je jako Petr u Krásné brány. Když spatřil chromého žebráka, pravil: *Stříbro ani zlato nemám, ale co mám, to ti dám: Ve jménu Ježíše Krista Nazaretského vstaň a chod'**. (Sk 3,6)

Podobně se modlím i já, aby si Bůh použil čínskou církev k tomu, aby pomohla západní církvi povstat a jít v moci Ducha svatého. Je téměř nemožné, aby za současné situace čínská církev ulehla ke spánku. Vždy je tu něco, co nás udržuje v běhu a při běhu je velmi těžké usnout. Obávám se, že jakmile přestane pronásledování, staneme se samolibými a usneme.

Mnozí evropští a američtí pastoři mi řekli, že touží po velkém probuzení. Často dostávám otázku, proč zrovna Čína zakouší probuzení a většina míst na Západě ne. Je to složitá otázka k zodpovězení, některé důvody se mi však zdají velmi zřejmé.

Když jsem na Západě, vidím všechny ty majestátné církevní budovy a všechno to drahé vybavení, plyšové koberce a moderní zvukovou techniku. Mohu západní církve ujistit, že již nepotřebujete žádné další církevní budovy. Ty nikdy nepřinesou probuzení, které vyhlížíte. Honba za dalším a dalším majetkem není nikdy cestou k probuzení. Pravdivě Ježíš podotknul: *... i když člověk má nadbytek, není jeho život zajištěn tím, co má.* (Lk 12,15)

První věcí, kterou je zapotřebí k návratu probuzení do vašich sborů, je Boží slovo. Chybí zde. Samozřejmě, že zde jsou mnozí kazatelé a tisíce kazet a videonahrávek s biblickým vyučováním, jen málo z toho však obsahuje ostrou pravdu Božího slova. To je ta pravda, která vás osvobodí.

A nechybí zde pouze známost Božího slova, ale také poslušnost tomuto slovu. Není zde mnoho praktické aplikace.

Když k věřícím do Číny dorazilo probuzení, výsledkem bylo vyslání tisíců evangelistů do všech koutů země, kteří s sebou nesli oheň z Božího oltáře. Zdá se, že jakmile Bůh na Západě začne působit, chcete se zastavit a příliš dlouho si vychutnávat jeho přítomnost a požehnání a svým zážitkům vybudovat oltář.

Nikdy nebudete schopni poznat opravdově Písmo, dokud nebudete ochotni nechat se jím proměnit.

Všechna opravdová probuzení od Pána mají za následek, že věřící začnou jednat a získávat duše pro Pána. Pokud začne Bůh v našem srdci opravdově působit, nebudeme moci zůstat potichu. Našimi kostmi bude proudit oheň tak, jak to popsal Jeremjáš: *... avšak je [Boží slovo] v mém srdci jak hořící oheň, je uzavřeno v mých kostech, jsem vyčerpán tím, co musím snášet, dát už nemohu.* Jr 20,9)

Dále platí, že Boží požehnání lze zakusit v každé oblasti našeho života pouze tehdy, vykročíme-li v poslušnosti a budeme-li sdílet evangelium s ostatními. Proto také apoštol Pavel píše svému spolupracovníkovi Filemonovi: *Prosím za tebe, aby se tvá účast na společné' víře projevila tím, že rozpoznáš, co dobrého můžeme učinit pro Krista.* (Fm 6)

Viděl jsem v západních církvích takové, kteří uctívali, jako by již byli v nebi. Další pak neustále přinášejí utěšující poselství typu: „Mé děti, miluji vás. Nebojte se, jsem s vámi.“ Nejsem proti takovým slovům, kladu si však otázku, proč skoro nikdo neslyší například takové slovo od Pána: „Mé dítě, chci tě poslat do chudinských čtvrtí Asie nebo do temnoty Afriky, abys tam byl mým poslem pro lidi umírající ve svém hříchu.“

Zástupy členů církve na Západě jsou spokojeny s tím, že Bohu dávají své minimum, nikoli maximum. Sledoval jsem muže a ženy během sbírek. Otevírají své nadité peněženky a pátrají po tom nejmenším možném obnosu, který by darovali. Tento postoj nás nikdy k cíli nedovede! Ježíš pro nás obětoval celý život a my Bohu dáváme to nejmenší z našeho života, času a peněz, co můžeme dát. Jaká hanba! Kajte se!

Zní to možná podivně, ale občas se mi stýská po sbírkách, které jsme dělávali svého času v Číně. Při mnoha příležitostech vedoucí shromáždění oznámil: „Máme zde nového pracovníka, který zítra odjíždí sloužit Pánu.“ Každý z přítomných okamžitě vyprázdnil své kapsy a daroval vše, co měl. Za ty peníze si pak dotyčný koupil jízdenku na vlak nebo na autobus a druhého dne odjel.

Ty peníze nebyly často pouze to, co jsme měli momentálně při sobě, ale mnohdy vše, co jsme vlastnili.

To, že vlastníme církevní budovu, ještě neznamená, že je s námi Ježíš. On totiž v mnohých sborech dnes není vítán. Ve Zjevení 3,20 Ježíš říká: *Hle, stojím přede dveřmi a tluču; zaslechne-li kdo můj hlas a otevře mi, vejdu k němu a budu s ním večeřet a on se mnou.*

Tento verš se často používá při výzvě k přijetí spasení, avšak kontext, ve kterém Ježíš hovoří, je zcela odlišný. On stál přede dveřmi církve v Laodikeji a klepal, aby se dostal dovnitř!

Samozřejmě, že ne všechny západní církve spí! U všech silných sborů, které jsem na Západě navštívil, jsem si všiml jedné věci, kterou mají všechny společnou: Silnou a obětavou odevzdanost misii mezi nezasaženými národy. Nehovořím pouze o místní evangelizaci či dokonce o pokusech založit sbor v jiném městě. Hovořím o touze srdce ustanovit Boží království v těch duchovně nejvyhladovělejších a nejtemnějších oblastech světa, kde nikdo nikdy neslyšel jméno Ježíš. Když do toho začneme investovat svůj čas, modlitby a finance, brzy zakusíme Boží požehnání na veškerém díle svých rukou.

Velké poslání se nezměnilo. Existují mnohé sbory, které se pokoušejí vytvořit nebe na zemi, pokud však západní církev neuposlechla Velké poslání a nenese evangelium až na sám konec země, lidé si pouze na křesťanství hrají a pravdu ve skutečnosti neberou moc vážně. Mnohé sbory vypadají zvenčí nádherně, ale jsou mrtvé tam, kde o něco jde, a to je uvnitř. Chceme--li opravdu vidět Boha jednat, musíme učinit dvě hlavní věci: Učit se Boží slovo a uposlechnout a vykonat to, co nám Bůh říká, že máme vykonat.

V roce 1999 mě ve Finsku požádali, abych byl jedním z hlavních řečníků na konferenci, které se mělo účastnit okolo tisícovky vedoucích sborů. Hlavním řečníkem byl dobře známý americký kazatel. Pokaždé, když hovořil, mluvil o Boží lásce a dobrotě. Během modliteb pak všichni padali na podlahu a smáli se.

Po svém kázání jsem lidem přikázal, aby poklekli u Ježíšova kříže a oni začali plakat! Než Pán začne opravdu jednat, vždy přicházejí slzy. On nikdy nevylije své požehnání na neposvěcené a sobecké tělo. Ježíšův kříž musí být v centru všeho, co činíme.

Budeme-li toto činit, spatříme probuzení. Jsme ochotni dát Bohu a službě jemu vše, co máme? *Prozíraví budou zářit jako záře oblohy, a ti, kteří mnohým dopomáhají k spravedlnosti, jako hvězdy, navěky a navždy.* (Da 12,3)

Mnozí křesťané se mě rovněž ptají, proč jsou v Číně na denním pořádku znamení, zázraky a divy, a na Západě tomu tak není.

Na Západě toho máte tak mnoho! Všechno lze pojistit. Svým způsobem Boha nepotřebujete. Když můj otec umíral na rakovinu žaludku, vše jsme prodali a pokoušeli jsme se ho vyléčit. Když nám již nic nezbylo, byl jedinou naší nadějí Bůh. V zoufalství jsme se na něj obrátili a byli jsme svědky toho, jak ve svém milosrdenství vyslyšel naše modlitby a otce uzdravil. Do-

spěli jsme k závěru, že pokud Bůh dokázal učinit toto, pak je schopen učinit cokoli, naše víra vyrostla a byli jsme svědky mnoha zázraků.

Tim největším zázrakem, který lze v Číně spatřit, nejsou uzdravení a podobné věci, ale životy proměněné mocí evangelia. Jsme přesvědčeni, že nejsme povoláni následovat znamení a divy, ale namísto toho jsme my následování znameními a zázraky všude tam, kde se káže evangelium. Naše oči nespočívají na znameních a divech, naše oči spočívají na Ježíši.

Každý pastor podzemního sboru je připraven položit svůj život za evangelium. Když budeme takto žít, uvidíme, jak Bůh ve své milosti činí úžasné věci.

Jedna z nejtěžších věcí, se kterou jsem v posledních letech bojoval, bylo odloučení od mé drahé matky.

Když jí bylo něco málo přes sedmdesát, postihla ji paralyzující mozková mrtvice, při které upadla do bezvědomí. Lékaři po sérii testů prohlásili, že se nachází v beznadějném stavu a že se již nikdy neuzdraví. Bylo mi řečeno, že co nevidět zemře, byl jsem však ve vězení a nemohl jsem ji tedy navštívit.

Odvezli ji domů, aby tam skonala. Shromáždili se kolem ní věřící a modlili se za ni. V tom okamžiku přede všemi, kteří byli v místnosti shromážděni, přišla k vědomí a začala chválit Boha! Vrátila se jí síla, takže byla schopná mne navštívit ve vězení. Pověděla mi, že nebýt Božího milosrdenství, již nikdy bych nespátřil její tvář.

V září 1996, o několik let později, rok předtím než jsem opustil Čínu, jsem kázal v jiné provincii, když mi zavolali, že matku opět postihla mozková příhoda a zanechala ji částečně ochrnutou.

Okamžitě jsem shromáždění opustil a nejbližším vlakem jsem se vydal do Henanu. Po příjezdu do nemocnice jsem zjistil, že je bledá a její obličejové svalstvo je zle pokroucené.

Po chvíli otevřela oči a šeptem nám sdělila, že si přeje, abychom ji oblékli do bílých pohřebních šatů, neboť odchází setkat se s Ježíšem. Během té návštěvy mi však Pán velmi jasně ukázal, že její nemoc neskončí smrtí. Horlivě a s velkou autoritou jsem se za matku modlil a v Ježíšově jménu jsem nemoc napomenul. Cítila, jak jí do těla proudí síla, takže byla schopná vstát z postele a chodit po pokoji! I tvář se jí spravila. Když do místnosti vstoupili lékaři, úplně oněměli.

V létě roku 1998 po mém příjezdu do Evropy matka vážně onemocněla potřetí. Tentokrát si již všichni byli jistí, že zemře. I rodina se již vzdala všech nadějí a oblékla ji do pohřebních šatů. Dokonce koupili rakev a nechali ji dopravit domů.

Celý život jsme si byli s matkou velmi blízcí. Tolik jsme toho spolu prožili, jak v dobrém, tak v utrpení. Když se ta zpráva ke mně dostala, byl jsem právě na druhém konci světa ve Švýcarsku, kde jsem kázal. Zavolal jsem domů a požádal, aby telefon přiložili matce k uchu. Zeptal jsem se jí: „Mami, slyšíš mě? Ježíš tě miluje a uzdraví tě!“

Jakmile uslyšela slova „Ježíš tě miluje“, vstala z postele a začala vítězoslavně tančit! I tentokrát ji Pán zachoval a vytrhl ji ze spárů smrti.

Nicméně, když jsem pobýval v Německu, 5. prosince 2000 mi telefonovali z Číny. Matka zesnula a odešla do

Ježíšovy přítomnosti. Velmi jsem toužil zúčastnit se pohřbu, nemohl jsem však do země vstoupit, aniž bych kvůli všem svým předchozím „zločinům“ neriskoval zatčení. Plakal jsem a děkoval Bohu za matku, kterou mi dal, stejně jako za to, že dokázala kvůli evangeliu obstát ve všech zápasech a bojích. Během všech těch let zkoušek a utrpení byla zmitána jako člun hnaný bouří, nyní však bezpečně dosáhla klidného přístavu.

Bylo mi útěchou, když jsem ve svém zármutku obdržel videokazetu se záznamem pohřbu. Účastnily se ho stovky věřících včetně všech hlavních vůdců církve. Přišli jí projevit úctu i někteří bratři a sestry, které jsem léta neviděl - včetně mnoha vedoucích služebníků zmíněných v této knize.

Účast na pohřbu pro ně představovala velké riziko, neboť policie pátrala po mnoha z nich. Někteří byli na útěku již mnoho let a jejich jména byla na seznamu nejhledanějších zločinců v Číně. Nemohli se však nedostavit. Všichni se vydali do okresu Nanjang v jižní části provincie Henan, aby mé matce vzdali poctu na místě, kde se nás Bůh před mnoha lety poprvé dotkl.

Během obřadu povstal Xu a pravil: „Ačkoli se Yun, jeho manželka a dvě děti nemohou dnes účastnit pohřbu jeho matky, my všichni zde shromáždění jsme v Pánu jejími dětmi.“

Děkuji Bohu za matku. Vzpomínám na chvíle před 26 lety, kdy shlédl z nebe a rozhodl se požehnat nejdříve ji a poté i nás, ačkoli jsme žili v chudobě a v opovržení v malé a bezvýznamné čínské vesnici.

Přemýšlel jsem o tom, jak začal od toho dne Pán mocně jednat prostřednictvím naší rodiny stejně jako prostřednictvím tisíců dalších, takže dnes

jsou v samotné provincii Henan miliony věncích plus mnoho desítek milionů dalších v ostatních částech Číny.

Vzpomínám si, jak mě matka (když jsem byl ještě mladý hoch) s modlitbou zasvětila světové misii. Tehdy se jednalo o neuskutečnitelnou věc, vždyť čínské hranice byly neprodyšně uzavřené, ale ona přesto s vírou doufala, že Bůh dokáže uskutečnit i nemožné, a on její modlitby vyslyšel.

Nejvíce lituji toho, že jsem se s ní nemohl řádně rozloučit. Naposled jsem ji viděl po svém útěku z vězení. Věděl jsem, že se s rodinou dlouho nebudeme moci vrátit domů. Poslední slova, která jsem od ní osobně slyšel, byla: „Synu, kdy se vrátíš?“

Chtěl jsem ji utěšit, a tak jsem odpověděl: „Brzy, mami. Brzy.“

DELING: Když jsme dorazili do Myanmaru, neměli jsme žádnou konkrétní představu, co nás čeká. Věděla jsem, že pokud Bůh bude chtít, abychom šli dál, půjdeme dál, a pokud bude chtít, abychom zůstali, zůstaneme. Ve skutečnosti to pro mě bylo pozitivní období. Každý den jsem zakoušela obecenství s bratry a sestrami a spolu s dětmi jsme se po těch několika bláznivých letech na útěku začali vracet k běžnému životu. Od roku 1996 jsme Pána prosili, abychom mohli vést normální rodinný život v pokojnějším prostředí.

Když to začalo vypadat, že budeme muset v Myanmaru setrvat delší čas, Izák s Jilin se zapsali do místní školy. Jsem přesvědčena, že zde ve svém vývoji udělali velký pokrok a jsem na ně náležitě hrdá. Izák je velmi chytrý chlapec. K tomu lze říci pouze tolik, že Bůh v jeho životě učinil něco zvláštního. Když ještě byl v mém lůnu, Yun zrovna procházel 74denním obdobím postu, kdy nic nejedl a nepil. První čtyři roky Izákova života prožil ve vězení. Svým způsobem věřím, že nebeský Otec Izáka v té době sám vychovával, poněvadž jeho pozemský otec trpěl pro Ježíše, a tak Bůh sám jej vzdělával, neboť mu delší čas nebylo umožněno navštěvovat školu.

Učitelé a spolužáci Izáka ponižovali a navíc procházel zkušenostmi, které muselo podstoupit jen málokteré dítě jeho věku. Utíkal s námi před policií a později se dostal do země, jejímuž jazyku nerozuměl.

Když jsme přijeli do Myanmaru, Izák ani Jilin neznali jediné barmské slovo, neboť barmština se od čínštiny liší. Bůh jim však pomohl naučit se jazyk pozoruhodně rychle a necelých 18 měsíců po příjezdu do země byl Izák jedním z nejlepších studentů ve škole! Byl za to dokonce odměněn. Jeho

jméno uveřejnili v novinách, což nás ovšem znepokojilo, protože jsme tam neměli vůbec být, a snažili jsme se tudíž chovat velmi nenápadně!

Po tom všem, čím si Izák prošel, je pozoruhodné, že je zcela normální, ba co víc, dnes ovládá mandarínštinu, junnanštinu, barmštinu, lisuštinu, jingpoštinu a němčinu! Je tak chytrý proto, že jej vychovával sám Bůh, když slyšel naše zoufalé volání o pomoc. Izák miluje Pána celým srdcem. Když končil biblickou školu, prohlásil: „Celý svůj zbývající život zasvěcuji službě Bohu.“

Jilin je zvláštním Božím darem. Má velmi citlivé srdce na Pána, je to však rovněž velmi zanícená a silná osobnost. Touží pouze sloužit Ježíši. Má soucit s druhými a je ochotná stavět se za pravdu a nečinit kompromisy.

Yun i já jsme velmi požehnaní dětmi, které nám Bůh dal.

NOVÝ DRUH PRONÁSLEDOVÁNÍ

V září 2000 jsem odcestoval do Kanady, kde jsem měl strávit tři týdny intenzivní služby. V různých městech bylo na každý večer naplánováno shromáždění. Byl jsem nadšen možností sdílet s věřícími po celé Kanadě zkušenosti s tím, co Bůh v Číně koná, stejně jako příležitostí povzbudit kanadskou církev k partnerství s námi při nesení evangelia zpět do Jeruzaléma.

Den před odletem do Toronta jsem v noci obdržel velmi živý sen od Pána. Viděl jsem v něm, jak se nacházím v místnosti jisté sborové budovy a připravuji si poselství, které budu kázat. Otevřel jsem Bibli a zjistil, že všechny mé poznámky jsou pryč. Když jsem přemýšlel, kde by asi tak mohly být, vytáhl jsem z kapsy peněženku a položil ji na otevřenou Bibli. Ze zdi za mnou najednou vyběhla krysa. V mžiku shltla mou peněženku a zmizela zpátky v díře!

Měl jsem pocit, že útok přišel spíše od zlého ducha v podobě krysy než od krysy skutečné.

Ve snu jsem se rozzlobil a vzal dlouhou železnou tyč. Vrazil jsem ji do díry s úmyslem krysu zabít. Cítil jsem, jak tyč narazila na konec chodby a byl jsem přesvědčen, že krysa je mrtvá. Vytáhl jsem tyč z díry a spolu s ní vylezla i krysa. Jakmile se objevila, proměnila se v kohouta. Kohout kokrhal a poskakoval okolo, přičemž mlátil křídly a dělal velký hluk. Ohnal jsem se po něm železnou tyčí. V okamžiku, kdy jsem ho trefil do hlavy, se proměnil ve svůdného ducha v podobě dlouhové ženy. Ta se přikrčila a protestovala: „Proč mě mlátíš? Jsem člověk jako ty. Nechápu, proč mě pronásleduješ. Nech mě prosím jít!"

Odpověděl jsem: „Je mi jedno, kdo jsi. Ukradla jsi mi z Bible poznámky a peněženku." Snažil jsem se jí zahradit cestu ke dveřím, aby nemohla odejít. S vědomím, že mám co do činění s démonem, nikoli se skutečnou ženou, jsem ji ve snu uhodil a ona bezvládně upadla na podlahu.

Pak jsem se probudil.

Sen mě zmátl, požádal jsem tedy Pána, aby mi zjevil jeho význam.

Když jsem přijel do Kanady, vyprávěl jsem jej spolupracovníkům a přemýšlel jsem, co asi znamená. Při snídani jsem řekl tlumočnickovi: „Pán mi ukázal, že se mi někdo snaží vzít z rukou Boží slovo a rovněž se pokouší ukrást finanční podporu na činnost podzemní církve. Budu duchovně napaden. Až se tomu útoku postavíme, setkáme se s dvojí démonickou reakcí.

Nejdříve zakusíme hlasitou a agresivní reakci, stejně jako tomu bylo ve snu s kohoutem. Později se námi bude pokoušet smlouvat duch klamu, bude poukazovat na svou nevinnost a prostřednictvím klamu a lži se bude snažit zastavit naši službu pro Pána."

Během druhého dne svého pobytu v Torontu jsem měl vystoupit na křesťanském televizním kanálu. Po rozhovoru ke mně přistoupil nějaký bratr a v ruce držel novinový článek, který obdržel e-mailem. Byl bledý a velmi vážný. „Bratře Yune," řekl, „měli bychom se někde posadit. Mám pro tebe špatné zprávy."

Prostřednictvím tlumočnicka mi sdělil obsah článku, který napsal jeden křesťanský novinář v Kalifornii. Ta zpráva byla toho rána rozeslána do celého světa tisícům čtenářů. Jejího pisatele jsem nikdy předtím nepotkal ani jsem o něm neslyšel, on přesto, cituje nějakého nejmenovaného „čínského respondenta", vůči mě podnikl velmi zákeřný útok.

V článku prohlašoval, že můj zázračný útek z vězení v roce 1997 je lež, že má tvrzení, pokud jde o 74denní půst bez jídla a vody, jsou vymyšlená, že mi nikdy nerozdrtili nohy a že nejsem představitelem ani starším *Společenství Sinim*.

Dvě pasáže článku mě zasáhly nejvíce. Sdělovaly mimo jiné, že se má rodina ukrývá v Myanmaru, což pro ni znamenalo velké riziko. Obával jsem se o bezpečí svých nejbližších. Obával jsem se nejenom toho, že článek se dostane do rukou policii v Myanmaru a ta poté po nich začne pátrat, ale rovněž toho, že naše vláda by velmi stála o to, aby byli vydáni zpět do Číny a následně potrestáni.

Já jsem se přitom těšil, že s nimi v Myanmaru strávím vánoce. O rok dříve (1999) to bylo poprvé, co jsem po třinácti letech mohl tyto svátky prožít

s manželkou a s dětmi. Sedmkrát jsem o vánocích seděl ve vězení a těch zbývajících pět jsem prožil buď na útěku před policií anebo jsem byl jinak indisponován.

A tak díky tomu, že článek uváděl místo pobytu mé rodiny, to vypadalo, že na vánoce nebudu moci do Myanmaru přijet. Byl jsem velmi rozčilený.

Druhá skutečnost, která mě velmi ranila, bylo následující obvinění: „On je pravděpodobně tím Jidášem, který hanebně zradil hlavní vedoucí církve během tvrdého zákroku v roce 1999 ... Způsobil v Číně rozdělení

podzemní církve a uškodil jejím aktivitám."

Když jsem ta slova slyšel, mé srdce zasáhl zármutek. Od chvíle, kdy se mi Pán v roce 1974 dal poznat, jsem díky Boží milosti nikdy v Číně nezradil žádného věřícího. Strávil jsem mnoho let ve vězení a zakoušel mučení právě proto, že jsem se kvůli tělu Kristovu odmítl stát Jidášem.

Děkuji Pánu, že mě na to již dopředu připravil prostřednictvím snu o kryse, kohoutovi a ženě.

Během následujících několika dnů se celý můj pobyt v Kanadě ocitl v ohrožení, neboť křesťanští vedoucí články četli a zvažovali, zda nezruší další shromáždění.

Během 24 hodin byli s celou situací seznámeni i vedoucí čínské církve včetně všech starších *Společenství Sinim*. Začala přicházet podepsaná prohlášení známých křesťanských vedoucích, např. Xu Yongzeho a Žanga Ronglinga, v nichž stálo, že všechna obvinění jsou nepodložená, a která zároveň potvrzovala, že jsem starší a zplnomocněný představitel *Společenství Sinim*.

V dalších dnech po útoku, který se zdál být pečlivě naplánován tak, aby k němu došlo na počátku mé cesty po Kanadě, jsem se tedy musel potýkat s novou formou pronásledování.

V Číně jsem byl zvyklý na bití, na mučení elektrickým obuškem i na různé způsoby ponižování. Je možné, že hluboko v srdci jsem předpokládal, že nyní, když jsem na Západě, dny pronásledování skončily.

Nedokázal jsem pochopit, jak někdo, kdo mě nikdy nepotkal, může napsat tak ohavný článek. Postěžoval jsem si křesťanským přátelům: „Proč nám ti lidé nezavolají a nepřečtou si tyhle dokumenty? Nechápu to! Proč se sami nepřesvědčí o pravdě? Vždyť to tady mohou vidět černé na bílém!"

Tlumočník mi řekl: „Yune, tihle lidé pravdu znát nechtějí. Proto ti nezavolají a ani nemají zájem se s tebou setkat. V Číně jsou křesťané pronásledováni bitím a vězněním. Tady, na Západě, jsou pronásledováni slovy jiných křesťanů."

Nový druh duchovního pronásledování nebyl vůbec snesitelnější než fyzické pronásledování v Číně, byl pouze jiný.

Volal jsem v modlitbě k Pánu a žádal jej o jeho sílu. Z hloubi srdce jsem odpustil těm, kdo stáli za tímto útokem, a pokračoval jsem v cestě. Během zastávek ve Winnipegu, Edmontonu a dalších kanadských městech Pán mocně jednal a mnohé sbory a věřící se v modlitbě a partnerství připojili k čínské podzemní církvi.

XU: Znepokojilo nás, když jsme se dozvěděli, že Yun byl během své služby na Západě osočován a napadán, a tak jsme jako starší společenství vedoucích čínských podzemních církví Sinim napsali na jeho podporu následující dopis:

Bratr Yun je Boží služebník a jeden z pěti starších společenství čínských podzemních církví Sinim. Bible jasně říká: Stížnost proti starším nepřijímej, leda na základě výpovědi dvou nebo tří svědků. (1Tim 5,19) Jako celek zde prohlašujeme, že nám bratr Yun sloužil jako svědek Kristových utrpení a že je věrný Pánův služebník. Je Kristovým vojákem pomazaným Duchem svatým, bojovníkem pravdy, průkopníkem evangelia této doby. Jeho služba se vyznačuje intenzívní přítomností Ducha svatého.

V roce 1996 si jej Pán použil k založení společenství čínských podzemních církví Sinim. Je nejenom jedním z pěti starších, ale také věrný, čestný, pravdymilovný, spolehlivý, čistý a bohabojný služebník Boží. Vně církve se těší dobré pověsti, je dobrým synem, dobrým manželem a dobrým otcem.

Tímto dosvědčujeme, že se často snaží vykazovat stejným postojem jako Kristus Ježíš. Proto prohlašujeme, že je před Bohem bezúhonný. Jako církev se svorně modlíme a podporujeme tohoto Božího služebníka v jeho službě na mnoha místech světa; kéž je požehnáním domu Páně od východu až na západ. Jeho svědectví můžeme shrnout jedním slovem: „opravdové".

Starší Společenství Sinim se spolu s mnoha dalšími spolupracovníky za něj horlivě modlí a v Pánu svědčí v jeho prospěch, plně podporují jej i veškerou jeho službu. Jak jsme již dříve prohlásili, je zplnomocněn reprezentovat Společenství Sinim na pěti kontinentech (Evropa, Amerika, Afrika, Austrálie a Asie).

Kéž čínské a zahraniční církve, které jsou údy těla Kristova, pracují společně jako jeden celek a navzájem se budují, aby se evangelium Ježíše Krista rychle šířilo po celém světě jakož i zpět do Jeruzaléma.

Amen!

YUN: Existují mnohé způsoby, jimiž může Pán vést křesťana během jeho života, jsem ovšem přesvědčen, že každého věřícího dříve či později na jeho stezce čeká utrpení. Pán nás těmito zkouškami provádí, aby nás uchoval v pokoře a v závislosti na svém zaopatření.

Bible v 1Pt 4,1 říká: *Když tedy Kristus podstoupil tělesné utrpení, i vy se vyzbrojte stejnou myšlenkou: Ten, kdo trpěl v těle, skoncoval s hříchem.* Věřím, že když se utrpení a bolest stupňuje, hřích pomíjí. Zcela jistě jsem ještě nedošel do bodu, kdy bych „skoncoval s hříchem". Stále si Pánu stěžuji, když trpím.

Náš růst v křesťanské zralosti velmi závisí na postoji, který zaujímáme, když čelíme utrpení. Někteří se mu

pokoušejí vyhnout nebo si vsugerovat myšlenku, že neexistuje, to ovšem celou situaci velmi komplikuje. Jiní se jej snaží zarputile snášet a doufají ve vysvobození. Je to lepší, stále však ještě něco chybí k úplnému vítězství, které chce Bůh každému ze svých dětí dát.

Pán chce, abychom utrpení přivítali jako přítele. Potřebujeme si jasně uvědomit, že když nás pronásledují pro Ježíšovo jméno, je to pro nás z Boží strany skutek požehnání. Zní to možná neuvěřitelně, ale s Boží pomocí je to uskutečnitelné. Proto Ježíš říká: *Blaze vám, když vás budou tupit a pronásledovat a lživě mluvit proti vám všechno zlé kvůli mně. Radujte se a jásejte, protože máte hojnou odměnu v nebesích; stejně pronásledovali i proroky, kteří byli před vámi.* (Mt 5,11-12)

Můžeme v Kristu vyrůst do takové úrovně, že se budeme smát a radovat, když nás lidé začnou osočovat, jelikož budeme vědět, že nejsme z tohoto světa a že naše jistota je v nebesích. Čím více budeme pro jeho jméno pronásledováni, tím větší odměnu v nebesích obdržíme.

Když nás lidé očerňují, radujme se a jásejme. Když nás proklínají, na oplátku jim žehnejme. Když procházíme bolestnou zkušeností, přivítejme ji, a budeme svobodní!

Jakmile se toto vše naučíme, již není nic, co by nám svět mohl učinit. Bůh je mi svědkem, že během veškerého mučení a bití, kterého se mi dostalo, jsem nikdy neměl v nenávisti své trýznitele. Nikdy. Pohlížel jsem na něj jako

na Boží nástroje požehnání a jeho vyvolené nádoby pro mé očištění, abych mohl být více podoben Ježíši.

Západní návštěvníci, kteří přijíždějí do Číny, se občas ptají vedoucích podzemních sborů, jaký seminář navštěvovali. Humorně, avšak s vážným podtextem odpovídáme, že jsme podstoupili mnohaletý výcvik v Biblické škole osobního ztišení Ducha svatého (ve vězení).

Naši západní přátelé tomu občas nerozumějí, neboť se ptají dál: „A jaké materiály v této biblické škole používáte?“ Tehdy odpovídáme: „Našimi jedinými učebními materiály jsou okovy na nohou, kterými jsme spoutáni, a kožené biče, kterými nás bijí.“

V tomto vězeňském semináři jsme se o Pánu naučili mnoho cenného, co bychom jinak z žádných knih nevyčetli. Hluběji jsme poznali Boha. Známe jeho dobrotu a jeho milující věrnost, již nám prokazuje.

Křesťané, kteří jsou kvůli své víře v Pána ve vězení, nejsou těmi, kdo trpí. Když lidé slyší mé svědectví, často říkají: „Musel jsi ve vězení prožívat hrozné chvíle.“ Já na to odpovídám: „O čem to hovoříte? Byl jsem tam s Ježíšem a zakoušel jsem v jeho přítomnosti nevýslovnou radost a pokoj.“

Opravdu trpí ti, kdo nikdy nezakusili Boží přítomnost. Do Boží přítomnosti vcházíme prostřednictvím těžkostí a utrpení - cestou kříže. Kvůli naší víře nás nemusejí zbit či uvěznit, i přesto jsem přesvědčen, že každý křesťan bude muset v životě nést svůj kříž. Na Západě jim může být výsměch, osočování nebo odmítnutí. Když takovým zkouškám čelíme, důležité je neutíkat od nich ani s nimi nebojovat, ale přivítat je jako přátele. Budeme-li se tím řídit, vždy budeme zakoušet Boží přítomnost a pomoc.

Když Boží dítě trpí, je třeba si uvědomit, že Pán to dopustil. Nezapomněl na nás! Ďábel se nás nemůže zmocnit! Ježíš dal svým dětem toto nádherné zaslíbení: *Moje ovce slyší můj hlas, já je znám, jdou za mnou a já jim dávám věčný život: nezahynou navěky a nikdo je z mé ruky nevyrvé. Můj Otec, který mi je dal, je větší nade všechny, a nikdo je nemůže vyrvat z Otcovy ruky.* (J 10,27-29)

Když jsem šel poprvé do vězení, vnitřně jsem bojoval, neboť jsem nechápal, proč to Bůh dovolil. Pak mi postupně začalo docházet, že má pro můj život hlubší záměr, než jen abych pro něj pracoval. Chtěl, aby znal mě a já jeho hlouběji a intimněji. Věděl, že nejlepší způsob jak získat mou pozornost, je nechat mě na chvíli odpočinout za mřížemi.

Kdykoli se dozvím, že byl křesťan čínské podzemní církve uvězněn pro svou víru v Krista, nevybízím ostatní, aby se modlili za jeho propuštění, dokud Pán jasně nezjeví, že bychom se takto měli modlit.

Dříve, než se z vajíčka vyklube kuře, je důležité, aby strávilo v teplém a bezpečném prostředí skořápky 21 dní. Vyjmeme-li kuře z tohoto prostředí byt' o jediný den dříve, zemře. Podobně i kachny potřebují strávit uzavřené ve skořápce 28 dní, než se vylíhnou. Vytáhneme-li kachnu již 27. dne, zemře.

Kdykoli Bůh dovolí, aby se jeho děti dostaly do vězení, vždy je za tím nějaký záměr. Možná mají svědčit jiným vězňům, možná chce Bůh rozvinout jejich charakter. Vynaložíme-li však vlastní úsilí, abychom je z vězení dostali dříve, než Bůh zamýšlel, můžeme zkřížit jeho plány, a věřící mohou vyjít a nebýt přitom zformováni tak, jak to Bůh chtěl.

Často se mě lidé ptají na práva pastora v Číně. Pastor nemá žádná práva, leda práva otroka! Každý na zemi je otrok. Bud otrok hříchu, nebo otrok Kristův. Naše „práva“ jsou v rukou Ježíše. Musíme padnout na kolena v naprosté závislosti na něm.

Křesťané v Číně si váží toho, když se jim v době uvěznění či pronásledování snaží křesťané z jiných zemí pomoci, veškeré úsilí pomoci by ovšem mělo být zaléváno modlitbou a zakořeněno v Boží vůli, jinak se zdá, že

celé věci spíše škodí. Křesťanovi, který nemá strach z lidí, svět nemůže ublížit.

KAPITOLA DVACÁTÁ SEDMÁ

NÁHLÁ ZMĚNA PLÁNŮ

Manželka s dětmi žili v Myanmaru již téměř dva roky, když byl konečně počátkem roku 2001 uveden do pohybu plán, který je měl přivést do Thajska a odtamtud do Německa, kde jsme měli opět začít společný život. Německá vláda jim vystavila povolení připojit se ke mně a ujistila nás, že obdrží stejný uprchlický statut, jako mám já.

Jelikož v Myanmaru trávili již dlouhou dobu, jeden přítel nám pomohl získat myanmarské průkazy totožnosti. V severním Myanmaru byli mnozí Číňané neustále zatýkáni a posíláni zpět do Číny, poněvadž nevlastnili správný průkaz totožnosti. To bylo to poslední, co jsme chtěli, aby se mé rodině přihodilo, neboť v naší domovině jsme byli stále na seznamu hledaných zločinců. Tehdy jsme o tom moc nepřemýšleli, později nám ale došlo, že naše průkazy nebyly vydány legálně.

V únoru 2001 jsem letěl do Myanmaru naposledy. Rodina byla nadšená a pro náš příjezd byly podniknuty veškeré přípravy. Deling, Izák a Jilin měli odletět do jistého města poblíž hranice s Thajskem a poté ji překročit. Já jsem měl cestovat napřed a setkat se tam s nimi.

A podobně, jako tomu bylo v jiných případech, naše plány zcela ztroskotaly!

Dva dny před odjezdem z Myanmaru jsem měl živý sen od Pána. Viděl jsem v něm sebe a svou rodinu, jak opouštíme Myanmar. Izák šel napřed. I když byl při přechodu hranice velmi nervózní, přesto prošel celní kontrolou bez úhony a bezpečně opustil zemi.

Pak přišla řada na mne. Celník mě požádal o pas a přikázal mi, abych otevřel zavazadla. Nalezl v nich můj myanmarský průkaz totožnosti a odvedl mě do vedlejší místnosti k výslechu. Ve snu jsem viděl tváře celníků a všiml jsem si i toho, že vyšetřovací místnost byla ve velmi zchátralém a neudržovaném stavu.

Probudil jsem se ze snu a všiml si, že je těsně před pátou hodinou ranní. Obrátil jsem se k Deling: „Pán mi ukázal, že pokud při odchodu ze země nebudeme opatrní, setkáme se s problémy. Měli bychom se více modlit a požádat Pána o ochranu.“

Rovněž Izákovi jsem sdělil obsah svého snu a vyzval jsem ho, aby se vroucně modlil. Později nás opustil a odletěl do příhraničního města Tači-lek na severovýchodě Myanmaru. Deling s Jilin se k němu měly připojit následujícího dne a všichni společně pak měli přejít přes hranici do Thajska.

Zní to neuvěřitelně, avšak jen pár minut poté, co přistálo letadlo s Izákem na palubě, se v Tačileku rozpoutal boj mezi myanmarskou armádou a šanskými oddíly, které bojují za nezávislost! Začal neúprosný boj doprovázený bombardováním a intenzivní palbou. Všechny lety do Tačileku byly na týdny dopředu zrušeny. Izák byl od nás odříznutý a neexistoval způsob jak se k němu dostat.

Téhož dne, kdy jsem od Pána obdržel sen, jsem se sdílel se studenty biblické školy, kde jsme bydleli, a požádal jsem je, aby se modlili. Všichni mě jednohlasně ujišťovali: „Drahý bratře Yune, v tom nebude problém! Překročit hranici je snadné. Nemáš se čeho bát!“ Začal jsem pociťovat větší jistotu, že se nic špatného nestane.

Má žena, které Bůh daroval upřímné a moudré srdce, za což jsem mu vděčný, mě varovala: „Neměl bys být tak optimistický. Bůh tě varoval a ty bys to měl mít na paměti. Nezapomeň svůj průkaz nechat u mě. Pokud si ho vezmeš s sebou, určitě se dostaneš do potíží.“

Zavrhl jsem radu manželky a nedbal na sen od Pána. Předchozích několik měsíců bylo hektickým obdobím služby. Cestoval jsem do mnoha zemí a hovořil na stovkách shromáždění. Nedávno mi navíc zemřela matka a já jsem se stále vyrovnával se zármutkem a s bolestí, které mi její odchod způsobil. Byl jsem vyčerpán a potřeboval jsem si odpočinout a občerstvit se.

V tomto mizerném stavu jsem velmi spoléhal na vlastní „sílu“ a „schopnosti“. Pán mi tudíž musel uštědřit lekci a pokořit mě. Vedl mě k tomu, že jakmile se začneme spoléhat na jakýkoli jiný zdroj kromě něho, selžeme. Až přehnaně jsem vkládal důvěru ve svůj německý pas. Hluboko v srdci jsem jaksi věřil, že mě ten pas ochrání před újmou a pomůže mi překonat problémy.

Když se ohlédnou zpět na to, co se v Myanmaru odehrálo, uvědomuji si plně jedno: Bůh nikdy kvůli nikomu nemění své zásady. Jestliže se jeho zásadám zpronevěříme, zcela jistě budeme mít potíže.

A jelikož já jsem Pána neuposlechl, do potíží jsem se dostal.

Druhého dne ráno jsem před nástupem do letadla, které směřovalo do Thajska, vešel do celní haly na mezinárodním letišti v Jangonu (Rangún). Okamžitě jsem se začal cítit nesvůj. Vše se odehrávalo přesně jako v

tom snu. Stejný úředník, kterého jsem spatřil ve snu, mi nahlédl do pasu a požádal mě, abych otevřel zavazadla. Tam spatřil můj myanmarský průkaz totožnosti a tvář mu okamžitě ztvárnila. Odvedl mě stranou do nějaké místnosti a přikázal mi, abych tam počkal. Okamžitě jsem si uvědomil, že jsem ve stejné zchátralé vyšetřovací místnosti, kterou mi Pán ukázal ve snu.

Díky tomu, že v Šanu propukly boje, vedení letiště se mělo velmi na pozoru před čímkoli podezřelým. Když objevili můj falešný průkaz totožnosti a zjistili, že nemluvím barsky ani anglicky, domnívali se, že jsem nějak ve spojení s šanskými bojovníky. Mému německému pasu nevěnovali žádnou pozornost, neboť si byli jisti, že je falešný.

Když jsem čekal v té opuštěné místnosti, srdce se mi naplnilo zármutkem a výčitkami svědomí a začal jsem se před Pánem kát ze své pýchy a neposlušnosti. Se slzami v očích jsem plakal, vzlykal a modlil se: „Pane, je mi líto, že jsem nevěnoval pozornost tvému varování. Přijímám nyní od tebe jakýkoli trest.“

Bylo to podruhé, co jsem byl zatčen kvůli svému vyhoření a kvůli tomu, že jsem měl zavřené uši před Pánovým varováním. K mému druhému uvěznění v Číně v roce 1991 došlo rovněž proto, že jsem byl vyčerpaný a spoléhal jsem na vlastní sílu. Nevzal jsem si však z této lekce náležité poučení.

Jste-li pracovník v Božím království či doufáte, že budete Pánu sloužit, dovolte mi, abych vás varoval slovy, která jsem si zapsal do poznámkového bloku toho dne, kdy jsem čekal na letišti ve vyšetřovací místnosti. Velkými písmeny jsem napsal: „Pozor! Pozor! Pozor! Boží služebník musí vždy, vždy uposlechnout Boží principy!“

Křesťané, kteří zastávají veřejnou službu, jsou nejvíce ohroženi, protože snadno podléhají pokušení naslouchat lidskému potlesku a chvále. Jsi-li kazatel, měj se na pozoru! Musíme volat k Bohu a žádat jej, aby nám pomohl naslouchat pouze jeho hlasu, nikoli zástupům těch, kdo nám poklepávají na rameno a stavějí nás na piedestal. Boží principy jsou mnohdy v protikladu k našim. Zatímco my doufáme, že nás lidé budou mít rádi a přijmou nás, Ježíš učí: *Běda, když vás budou všichni lidé chválit.* (I, 6,26)

Nikdy se nenechejme uspokojit pouze Božím povoláním nebo jeho dary. Buďme uspokojeni pouze samotným Ježíšem Kristem!

Mnozí slyší Boží hlas, který je vyzývá, aby pro Boží království chytali ryby. Učedníci slyšeli, jak Ježíš říká: *Přeplyme se na druhou stranu!* (Mk 4,35) Vyjeli tedy na jezero a *odvezli ho lodí, na které byl* (v. 36). Ježíš brzy usnul, načež se přihnal prudká bouře.

Když vcházíme do služby, ujistěme se, že Ježíš v našem člunu nespí! Můžeme se snažit veslovat ve člunu nebo řídit svou službu vlastní silou, ovšem v případě, že bude spát, se daleko nedostaneme. Učedníci zjistili, že *vlny se valily na loď, že už byla skoro plná* (v. 37). Probudme Ježíše a učíme jej Pánem a mistrem všeho, co činíme! Příliš mnoho církví přivítalo v minulosti Ježíše do svého středu, dnes však žijí z vlastní síly a pro své plány a Ježíš v jejich středu spí.

Po chvíli do vyšetřovací místnosti vstoupili tři příslušníci letištní policie a barsky a anglicky mi stroze pokládali jednu otázku za druhou. Nerozuměl jsem ani slovo z toho, co říkali, což je evidentně ještě více rozhněvalo.

Prohledali mi zavazadla a našli alba s fotografiemi mé rodiny z doby jejich pobytu v Myanmaru, včetně fotografií sirotčince, několika přátel a vesnických scenerií. Ty fotografie policisty utvrdily v přesvědčení, že jsem zahraniční špión nebo reportér, takže se ke mně začali chovat hrubě. Z mého pasu vyčetli, že jsem v posledních dvou letech navštívil Myanmar osmkrát. Těch osm návštěv jsem podnikl, abych se setkal s rodinou, nicméně pro policii to byl přesvědčivý důkaz, že jsem zapojen do ilegální činnosti.

Nalezli u mě rovněž několik návštěvenek křesťanských vedoucích, se kterými jsem se znal. Druhého dne několik pastorů z různých částí země vyslýchala policie, která se pokoušela zjistit, kdo ve skutečnosti jsem.

Jakmile policie přišla na to, že má rodina žije na severu Myanmaru, začala po ní pátrat. Řekli mi: „Velmi jednoduše zjistíme, kde se tvá rodina schovává, a potom ji stihne stejný trest jako tebe.“

Tehdy jsem netušil, že let mé manželky a dcery byl zrušen a že se obě stále nacházejí v Myanmaru. Proto jsem policistům řekl: „Ujišťuji vás, že má rodina již ve vaší zemi není. Odcestovala totiž do Německa, kde ji tamní vláda oficiálně přijala.“ Když vyšetřovatelé viděli jistotu, s jakou vystupuji, uvěřili, že má rodina již odcestovala.

Ruce jsem měl spoutány za zády a musel jsem stát na jedné noze. Od okamžiku mého zatčení, tj. od jedenácté hodiny dopolední až do páté hodiny odpolední následujícího dne (celkově tedy třicet hodin), mě bili dlouhými tyčemi a opakovaně do mě kopal. Mé paže, nohy, záda, přirození, krk

i hlava byly díky nemilosrdnému bití celé zhmožděné a zkrvavené. Dokonce i když jsem si vyměnil nohu, na které jsem stál, mě bili a křičeli: „Kdo ti dovolil postavit se na druhou nohu?“

V místnosti panovalo extrémní vedro a vlhkost. Během těch třiceti hodin jsem nedostal ani kapku vody či

cokoli k jídlu. Rty jsem měl popraskané a vyprahlé hrdlo toužilo po doušku vody, žádnou jsem však nedostal. Pokaždé, když jsem potřeboval jít na toaletu, mi policisté omotali košili okolo hlavy, aby před lidmi za dveřmi vyšetřovací místnosti skryli mou totožnost.

Hodiny ubíhaly a já jsem se ze vši síly snažil vydržet stát na jedné noze, zatímco policisté si na mém těle vybíjeli svůj hněv. Snažil jsem se ubránit bolesti a soustředit se na Pána Ježíše. Přemýšlel jsem, jak se mé utrpení naprosto liší od utrpení Ježíšova. Pán byl bit, protože byl poslušen Boží vůli, zatímco já proto, že jsem ji neuposlechl.

V jistém ohledu nebylo jejich bití tak strašné jako to, které jsem podstoupil v Číně, protože myanmarmští policisté nepoužívají elektrické obušky. Jelikož jsem však byl podezřelý, že jsem špión v době války, neměli jinak žádné zábrany. Věděl jsem, že kdyby v bití vytrvali, zcela jistě by mě ubili k smrti, v srdci jsem však cítil, že ještě nadešel můj čas pro odchod do nebe.

Vyplakal jsem mnohé slzy a srdce jsem měl obtížené. Z hloubi duše jsem zvolal: „Můj Pane, proč jsi mě opustil? Už mě nikdy nepoužiješ? Je mi to tak líto. Prosím, otevři mi své srdce, Otče.“

I během bití jsem se kál ze svého hříchu, dokud mě nezaplavily vlny Božího odpuštění.

V duchu mi probleskl obraz od Pána. Spatřil jsem Mojžíše, jak v pustině pase ovce, osamocený, nemaje s kým si promluvit. Okamžitě jsem si uvědomil, že Mojžíš musel být při pasení ovcí o samotě věrný, než mu Bůh mohl svěřit úkol promluvit před faraónovým dvorem. Stejně chtěl Bůh i v mém případě spatřit, zda se vykážu věrností v této cizí zemi, kde jsem s nikým nebyl schopen komunikovat, než mi dovolí odejít a opět v jeho jménu hovořit před zástupy lidí.

Pocítil jsem velkou úlevu. Pán mě neopustil.

Když přestali s bitím, umístili mě do vězeňské cely. První, co jsem si poté zapsal do deníku, bylo:

Bože, děkuji ti za tvou spravedlnost.

Bože, děkuji ti za tvou věrnost. Bože, děkuji ti za tvé milosrdenství.

Z hloubi svého srdce tě chválím a děkuji ti.

DELING: Když mi bylo řečeno, že Yun byl opět zatčen, cítila jsem větší pocit viny než při jeho zatčení v Číně, neboť ačkoli Bůh manžela varoval před blížícím se nebezpečím, já jsem mu dovolila, aby si svůj průkaz totožnosti ponechal. Když ho zatkli v Číně, nedalo se s tím nic moc dělat. Toto zatčení však šlo zdánlivě na vrub spíše naší pošetilosti než službě evangeliu.

Byla jsem přestřastná, že odjíždíme do Německa. Celé roky jsem snila, že budeme opět žít jako rodina a že se budeme cítit relativně v bezpečí.

Zdálo se to nemožné, nicméně naše plány se ocitly v troskách a to v tom posledním možném okamžiku.

Věřím, že tento incident byl Pánovým důrazným varováním, poněvadž jsme si mysleli, že jakmile dorazíme na Západ a usadíme se tam, bude pro nás vše jednodušší. Bůh nám však ukázal, že bez ohledu na to, kde se nacházíme, budeme v životě zakoušet těžkosti a bude proti nám stát opozice.

Jelikož podél hranice propukla válka, nebylo možné odcestovat. A díky Yunově zatčení se policie dozvěděla naše jména a začala po nás pátrat. Bylo nám řečeno, abychom necestovali žádným dopravním prostředkem, kde by bylo potřeba prokázat se průkazem totožnosti, neboť bychom byli okamžitě zatčeni. S největší pravděpodobností by nás poté deportovali zpět do Číny, kde by nás čekal krutý trest za nelegální opuštění země, nemluvě o problémech, do kterých jsme se dostali díky Yunově útěku z vězení a opuštění Číny v roce 1997.

Stěží jsem mohla uvěřit tomu, co se děje. Po letech čekání na okamžik, kdy budeme moci odcestovat za Yunem do Německa a připojit se k němu, se najednou tento sen zdál být vzdálenější než kdykoli předtím. Manžel byl ve vězení. Nikdo nevěděl, co se s ním stane. Izák byl od nás oddělen, kolem něj zuřila válka a my jsme nebyli schopni se za ním k hranici dostat.

Dva týdny jsme byli na útěku a modlili jsme se, aby po nás nikdo nechtěl naše průkazy. Posadili nás s Jilin do auta a vezli přes celou zemi až do oblasti poblíž thajské hranice. Křesťanští přátelé pak zařídili, aby nás pěšky převedli přes hory do Thajska. Pašeráci nás zavedli do slaměné chýše v horách a přikázali nám, abychom zůstaly uvnitř, odpočívaly, jedly a čekaly, dokud se pro nás nevrátí.

Každý den v té malé chýši se zdál věčností. Hodně jsme se modlily, jenže tlak okolností byl tak intenzivní, že to naše nervy téměř nevydržely. Byly jsme si vědomy, že se nacházíme uprostřed úporné duchovní bitvy. Satan po nás vrhal vše, co mohl, navíc všechno najednou.

Jednoho dne po půlnoci, to jsme byly ještě vzhůru, se najednou objevili tři muži a řekli nám, že je čas odejít. Nařídili nám, že nesmíme promluvit ani slovo a navíc nás přinutili zout si boty a kráčet bosky.

Až později jsme se dozvěděly, že ti tři muži čekali na bezměsíčnou noc, aby minimalizovali riziko, že nás zahlédne pohraniční stráž. Boty jsme si musely zout proto, že při chůzi vydávaly vrzavý zvuk.

Ti tři muži si dlouhými mačetami klestili cestu džunglí, kam lidská noha nikdy nevstoupila. Hodinu za

hodinou jsme se černou nocí plížili vpřed. Celý útěk probíhal v naprosté tmě. Během celé noci jsme nezahledli živou duši.

V jednom okamžiku jsme se museli vyšplhat po strmém svahu u vodopádu. Několikrát jsme uklouzly a musely jsme se zachytit větví nebo kamenů. Celou noc jsem v duchu plakala, nevydala jsem však žádný zvuk. Potichu jsem sdílela s Pánem všechny své pocity. Shodou okolností jsem toho dne slavila narozeniny.

Po fyzické stránce byla celá ta zkušenost velmi náročná. Následkem intenzivního dusna a vlhkosti až k nedýchání se pot z našich těl jen lil, takže jsme byly brzy dehydrované a neměly již co potit. Jilin si o kameny zle pořezala chodidla, já jsem na ni však byla velmi hrdá. Vždyť kolik desetiletých děvčat by vydrželo ten fyzický, duševní a duchovní tlak, který jsme zakoušely? Pán nás zachoval.

Uprostřed noci mi Duch svatý připomněl místo z Písma, o kterém jsem již roky nepřemýšlela, a to Izajáše 30,20-21: Ač vám dával Panovník chléb soužení a vodu útlaku, on, tvůj učitel, už se nebude držet stranou. Na vlastní oči uvidíš svého učitele a na vlastní uši uslyšíš za sebou slovo: „To je ta cesta, jděte po ní," ať budete chtít doprava nebo doleva. Možná si vzpomínáte, že před dvaceti lety jsem v Henanu při mnoha

I příležitostech spatřila nadpřirozené světlo, které mi ukazovalo správnou stezku, po níž mám jít, když jsem se uprostřed noci vracívala domů z modlitebních shromáždění. Toto Pánovo světlo jsem již téměř dvě desetiletí neviděla.

Nyní, jedné únorové půlnoci roku 2001, chvíli poté, co mi Pán dal zaslíbení z Izajáše, jsem spatřila stejné světlo, které mě začalo vést hornatou oblastí na thajsko-myanmarské hranici. To světlo nesvítlo stále, ale objevilo se, kdykoli jsem nevěděla, kterou cestou dále.

Těsně před úsvitem po více než šesti hodinách chůze jsme se dozvěděly, že jsme v Thajsku, a naši průvodci nás opustili a vydali se na zpáteční cestu.

Byly jsme v Thajsku! Neměly jsme téměř žádné peníze, byly jsme bosé a bez dokladů. Naše oblečení bylo na cary a nohy a paže nám pokrývaly škrábane, bláto a zaschlá krev. Jilin měla na chodidlech hluboké rány a krvácela. Netušila jsem ani, kde se nachází manžel se synem.

Přijeli nás vyzvednout thajští křesťanští přátelé. Izák se dostal do Thajska mnohem severněji než my a my se s ním setkaly v městě jménem Či-ang Maj. Několik dní poté nám německé velvyslanectví v Bangkoku předalo cestovní doklady a my jsme nasedli do letadla společnosti Lufthansa, které směřovalo do německého Frankfurtu.

Konečně jsme se tedy po mnohých útrapách ocitli na Západě!

Laskaví německí křesťané učinili vše, co bylo v jejich silách, aby nás vřele přivítali. Přestěhovali jsme se do Yunova malinkého bytu, bez něj to však nebylo ono. Naše srdce bolestivě toužila po tom, abychom se sešli opět jako rodina.

Po mnoha letech služby Pánu jsem cítila, že nás všeho zbavil, aby nás mohl uvést do další životní etapy.

KAPITOLA DVACÁTÁ OSMÁ

SEMENO V ZEMI

Druhého dne po mém zatčení bití ustalo a byl jsem přemístěn do cely v policejní stanici vedle letiště. K velkému údivu policistů je jejich vyšetřování přivedlo ke skutečnosti, že můj německý pas je pravý. Objevili mezi mými věcmi rovněž nějaké dokumenty společenství vedoucích čínské podzemní církve Sinim, z nichž vyplývalo, že jsem jeho zplnomocněným zástupcem. Konečně tedy začínali věřit, že jsem opravdu křesťanský pastor, nikoli špión!

Dopisy *Společenství Sinim* pomohly objasnit mou pravou totožnost a přiměly rovněž myanmarské úřady, aby upozornily čínské velvyslanectví, že drží ve vazbě čínské křesťanské vedoucího. Mnozí křesťané ve světě byli již tou dobou seznámeni se skutečností, že jsem zatčen, takže k Pánu směřovaly tisíce modliteb, které jej žádaly, aby zabránil tomu, že budu opětovně vydán do rukou čínské vlády. Mnozí se obávali, že jakmile si v Číně uvědomí, že jsem roku 1997 uprchl z vězení, budu tam okamžitě vydán a popraven.

O pár dní později mi policejní dozorce sdělil, že mám návštěvu z německého velvyslanectví. Jeho zástupce se ptal, jak se mi daří, a přinesl mi nějaké jídlo a oblečení.

Hned následujícího dne jsem byl informován, že mne nazítří v deset hodin dopoledne přijdou navštívit zástupci čínské velvyslanectví. Začal jsem se obávat a v modlitbě jsem volal k Pánu a prosil jej, aby se děla

jeho vůle.

Když mne později navštívili myanmarští přátelé, řekl jsem jim, že mne nazítří mají navštívit zástupci čínského velvyslanectví. Moji přátelé, tušíce závažnost celé situace, se okamžitě odebrali na německé velvyslanectví a in-

formovali o tom jeho pracovníky. Němci znali mou minulost a byli si plně vědomi nebezpečí, které mi hrozilo v případě, že by se mě Čína opětovně zmocnila. Rozhodli se tedy, že se ke mně vydají dříve než čínští zástupci a uvědomí je, že jsem německý statní příslušník a že na mém případě již pracují.

Když dozorce viděl, že dvě velvyslanectví soupeří o to, kdo získá přístup k mé osobě, zavolal Číňanům a oznámil jim, že není vhodná doba k návštěvě. Oni tedy požádali o nový termín schůzky.

Zavolal jsem s dozorce a otevřeně jsem mu řekl, že nechci jednat s nikým z čínského velvyslanectví. Dozorce tedy velvyslanectví opět kontaktoval a sdělil jim: „Yun vám děkuje za váš upřímný zájem o to, jak se mu daří, je však nyní německým občanem a chce celou situaci řešit raději s německým velvyslanectvím.“

Číňané se ovšem nevzdali. Byli totiž informováni, kdo ve skutečnosti jsem, a trvali na své účasti v celém případě. Snažili se proti mně shromáždit veškeré důkazy s cílem přesvědčit myanmarské úřady, že bych měl být vydán právě jim. Myanmarští představitelé se ocitli v těžké situaci. Na jednu stranu toužili vyhovět Němcům, na druhou stranu však zároveň pocítovali tlak obrovského severního souseda.

Díky Boží milosti však čínští představitelé neobdrželi povolení navštívit mě, a já jsem se tedy s nimi nikdy nesetkal.

Obvykle bývají vězni drženi v cele letištní policejní stanice nanejvýš několik dní, místní úřady však byly zmatené a nevěděly, jak s mým případem naložit. Zůstal jsem tam celý měsíc. Během té doby mi bylo dovoleno mít u sebe Bibli. Využil jsem toho času, abych se naučil zpaměti i. knihu Samuelovu, Ester, Janovo evangelium a list Galatským.

V Myanmaru se vězňům nedává žádné jídlo. Musel jsem si ho každý den kupovat u pouličních prodejců před věznicí. Sprechovat jsem se směl pouhé dvě minuty každý čtvrtý den. Vzhledem k extrémnímu dusnu a vlhkosti to vždy byly vítané dvě minuty.

Myanmarští přátelé mě ujišťovali, že budu po měsíci propuštěn. Jejich prognóza se nicméně ukázala jako chybná. Namísto propuštění jsem byl přemístěn do větší věznice, která se nachází v centru Jangonu. Obývá ji deset tisíc vězňů. Neexistují slova pro adekvátní popis tamějších podmínek. Mnozí vězni mají AIDS a velké množství jich trpí leprou. Pach hnijícího masa je přítomen v každém koutu jedné opuštěné budovy, kde jsou ty drahé duše zanechány, aby v tichosti zemřely.

V každé cele se tísnilo sto vězňů. Bylo tam tak těsně, že nikdo nemohl spát na zádech. Všichni spali s hlavou u nohou jiného spoluvězně. Byli jsme jako sardinky v plechovce. Když se v noci některý z vězňů neúměrně pohnul nebo dostal záchvat kašle, okolní jej zbili.

Viděl jsem mnoho čínských věznic zevnitř, žádná z nich se však ani nepřiblížila těm hrozným životním podmínkám, které na tomto místě panovaly. Jangon je jedno z nejdusnějších a nejvlhčích měst na světě. Teploty se každý den vyšplhají na 35°C-40°C při 85-90% vlhkosti. V tom parnu a hnilobou zapáchajícím ovzduší jsme se neustále potili. A aby toho nebylo dost, nesměl jsem mít u sebe Bibli.

Možná to bude vypadat, že si protiřečím, ale i když jsem byl zatčen proto, že jsem neuposlechl Pánova příkazu, cítil jsem zároveň, že součástí jeho plánu pro mě bylo, abych těmto ubohým zločincům svědčil o Ježíši Kristu. Právě proto mě Bůh poslal na toto zoufalé místo.

Dříve, než jsem v roce 1997 opustil Čínu, mi Pán řekl: „Pošlu tě na nové místo, kde nebudeš rozumět jedinému slovu jejich jazyka.“ A právě na takovém místě jsem se nyní ocitl. Neschopnost komunikovat s ostatními vězni byla pro mě během pobytu v myanmarské věznici tím největším břemenem.

V mé cele se nacházela spousta mužů v beznadějně situaci. Jeden z nich, usvědčený pašerák drog, byl odsouzen na 387 let vězení! Jiní obdrželi více než stošedesátileté tresty. Myanmar jakožto buddhistická země věří v reinkarnaci. Smyslem těchto extrémních trestů tedy je potrestat zločince nejenom po zbytek jeho života, ale rovněž po několik následujících životů!

V rohu cely byla buddhistická svatyně s oltářem a modlami. Ostatní vězni se doslechli, že jsem křesťanský pastor, a jelikož si neuvědomovali rozdíl mezi modlářstvím a živým Bohem, přiměli mě spát těsně u svatyně, neboť byli přesvědčeni, že vím lépe než kdokoli jiný jak vykonávat náboženské obřady.

Tříkrát denně, a to mezi pátou a šestou hodinou ránní, potom od poledne do jedné hodiny a nakonec večer od sedmi do osmi hodin, byli všichni vězni přinuceni zaujmout v sedě buddhistickou pozici a před modlami na cele se modlit a meditovat. Myanmarská vláda věří, že modlitba k Buddhovi je nejlepší způsob převýchovy vězňů. V případě, že některý z vězňů během těchto meditací usnul, jej dozorcí nemilosrdně zbili.

Prostřednictvím jednoho vězně, který trochu hovořil čínsky, jsem u dozorců vehementně protestoval:

„Nemohu uctívat stejně jako vy. Jsem křesťanský pastor. I kdybyste mě svázali řetězy a před ty modly přivlekli, nebudu je uctívat a nebudu se před nimi modlit!“

Jednoho dne, když se ostatní vězni modlili k Buddhovi a meditovali, mi Duch svatý vnukl jednoduchý popěvek:

*Haleluja, haleluja, halelu –ja
Haleluja, haleluja, halelu –ja*

Během zpěvu Pán mi osvobodil srdce, takže jsem se cítil volný jako pták! Duši mi zaplavila ohromná radost. Cítil jsem, jak se Bůh dotýká srdcí ostatních vězňů. Ačkoli neměli ponětí, co slova mé písně znamenají, několik z nich se ke mně připojilo. Brzy se jim na tváři rozhostil široký úsměv. Ta prostá píseň začala vnášet štěstí a pokoj do místnosti plné zatvrzelých hříšníků.

Přišel za mnou dozorce a řekl: „Zpěv není v této věznici povolen. Okamžitě s tím musíš přestat!“

Odpověděl jsem: „Jsem křesťanský pastor. Ježíš velmi rád poslouchá, když o něm lidé zpívají. Pochopte prosím mou situaci. Dovolte mi prosím praktikovat mé náboženství způsobem, kterým to Bůh nařizuje.“

Díky Bohu zněla má žádost dozorcí rozumně, takže mi povolil ve zpěvu pokračovat.

Během následujících dní se i ostatní vězni přidali ke zpěvu „haleluja“. V jejich dříve zachmuřených tvářích se objevila radost a alespoň několik hodin denně cítili úlevu od svého utrpení. Atmosféra na cele se dramaticky změnila. Jelikož byli ostatní vězni svědky Ježíšovy přítomnosti ve mně, začali mě respektovat jako muže, který zná Boha.

V areálu věznice stála malá kaple. Mohl jsem ji navštěvovat, když se ostatní vězni modlili k Buddhovi. Tam jsem také potkal několik myanmarských křesťanů, kteří se ocitli ve vězení z nejrůznějších důvodů. S překvapením jsem rovněž zjistil, že mě každého dne do kaple začínají následovat mnozí z mých spoluvězňů včetně jednoho buddhistického mnicha, aby mě slyšeli zpívat. Věděli, že mám v srdci cosi zvláštního, a rádi by poznali, co to je. Když jsem poklekl k modlitbě k Ježíši, ti muži poklekl vedle mě a doufali, že od mého Boha obdrží rovněž nějaké požehnání! Díky jazykové bariéře jsem jim nikdy nebyl schopen kázat plynule evangelium, byl jsem si však jist, že Pán nalezne způsob jak uspokojit jejich duchovní hlad.

Vždy po několika týdnech převáželi zahraniční vězně na policejní stanici v centru města k výslechu. Na zpáteční cestě do věznice nám bylo dovoleno zastavit se v obchodě a nakoupit pro myanmarské vězně nějaké věci. Při jedné příležitosti jsem za vlastní peníze nakoupil pro spoluvězně v cele více než čtyřicet zubních kartáčků, tucty mýdel a velké tašky jídla. Pro některé z vězňů, kteří téměř umírali hladem, to bylo jediné jídlo, kterého se jim dostalo.

Mezitím ke mně přicházely velmi zmatené informace o mém případu. Nebyl jsem obviněn z žádného zločinu. Několik myanmarských přátel mě ujišťovalo, že budu brzy propuštěn, dny však ubíhaly, aniž by došlo k nějaké změně. Brzy jsem pochopil, že celá situace a vše, co z ní vyplyne, je pouze v rukou Božích. Věděl jsem, že jakmile bude má služba na tomto místě završena, okamžitě mě propustí z vězení, ani o minutu dříve nebo později.

Dne 9. dubna 2001 se mi podařilo napsat dopis, který byl doručen křesťanským přátelům ve světě. Uvědomoval jsem si, že se za mě každý den modlí tisíce věřících. Napsal jsem:

Drazí bratři a sestry v Kristu,

děkuji vám za vaši starost o mne a za modlitby. Má situace v Myanmaru zcela závisí na Pánu a já jsem se zcela podřídil jeho vůli. Hluboce Pánu důvěřuji, že vše činí ve svém čase a že mou budoucnost drží ve svých rukou, neboť on je můj Pán a Spasitel. V této zemi nemůžeme svou důvěru vkládat v právníky a soudce, neboť jejich názor se mění jako směr větru. Já se raději zcela vydávám péči Páně. Pouze Pán ví, co pro mě zítřek chystá. Životní podmínky na tomto místě jsou ještě horší než v čínských věznicích, já však mohu každý den svobodně zpívat a modlit se ke svému Pánu. Ví, že můj Pán Ježíš pro mne nalezne cestu i tam, kde zdánlivě žádná cesta není. Díky Bohu jsem přivedl dva vězně ke Kristu. Modlili jsme se společně modlitbu hříšníka. V mé cele se nachází přibližně sto vězňů a pouze já jsem cizinec. Všichni ví, že jsem křesťanský pastor. Pošlete prosím srdečné pozdravy mé rodině a všem bratrům a sestrám, kteří si o mě dělají starosti.

Modlete se bez ustání, neboť modlitba činí všechno možným! Nechť vás tedy, přátelé, zahrne Pán radostí a pokojem. Doufám, že se brzy uvidíme!

Bůh buď s vámi!

Bratr Yun

Ve vlhkém a špinavém prostředí se bakterie a nemoci šíří velmi rychle. V naší cele muselo všech sto mužů používat jediný záchod. Výsledkem byla epidemie, díky níž zemřelo mnoho vězňů. Infekce se vězňům dostávala do těla konečníkem a genitáliemi. Po několik týdnů, kdy epidemie kulminovala, umíralo každou noc několik vězňů. Ta nemoc se projevovala tak, že

žaludek člověka pátil jako oheň. Postižený se v hrozných mukách válel po zemi a nakonec podlehl.

Mě rovněž postihla ona nemoc a měsíc jsem nebyl schopen strávit pevnou stravu. Stejně jako ostatní vězni jsem celý den pouze ležel na zemi a škrábal se. Parazitů jsem měl plné tělo. Občas jsem při pohledu na břicho spatřil, jak se mi pod kůží pohybuje nějaký červ. Čas od času bylo možné vidět i jeho malý ocásek, jak vykukuje pórem v kůži.

Bylo to mizerné období, i tak jsem se ale snažil zachovat si v Pánu radostného ducha. Postiženo bylo více než osmdesát procent vězňů. Můj stav se posléze natolik zhoršil, že jsem na pět dnů upadl do bezvědomí. Probudil jsem se až ve vězeňské nemocnici.

Po několika měsících ve vězení konečně nadešel den, kdy měl být nade mnou vyneseno rozsudek. Myanmarští přátelé si byli jistí, že budu propuštěn nebo že vyvážnu maximálně s pokutou a budu deportován ze země. Já sám jsem nevěděl co očekávat, svůj život jsem však svěřil do Božích rukou.

Nasadili mi pouta a převezli mě z nemocnice k soudu. Soudce shrnul můj případ a potom jednoduše a bez emocí prohlásil: „Sedm let.“

Myanmarští přátelé i můj právník byli zdrceni. Ani ve snu si nepředstavovali takový trest. Beze slova na mě pohlédli a v očích se jim objevily slzy. Toho dne jsem byl plný víry a věděl jsem, že bez ohledu na rozsudek je se mnou všemohoucí Bůh. Sklonil jsem se před soudcovskou lavicí a prostřednictvím tlumočnicka jsem řekl: „Chtěl bych vám poděkovat, ctihodnosti, za udělení víza pro sedmiletý pobyt ve vaší zemi.“

On mi pokynul rukou a já jsem mohl odejít, takže mi dozorcí znovu nasadili pouta a zavezli mě zpět do vězeňské nemocnice. Když jsem jednomu ze spoluvězňů oznámil délku svého trestu, radoval se za mě a pomohl mi vidět celou záležitost ze správné perspektivy. Sám byl totiž odsouzen na 150 let.

Já jsem ale v nitru doufal, že mi Bůh dovolí brzy odejít, jakmile se poučím ze své neposlušnosti. Nikdy bych si nepomyslel, že dostanu tak dlouhý trest. Začal jsem si Pánu stěžovat: „Nebeský Otče, čeká na mě manželka a dvě děti. Je mi líto, že jsem tě neuposlechl, můžeš ale na mě nyní vylít svou milost a nechat mě odejít domů?“

Když se ohlížím zpět, velmi jasně si uvědomuji, že můj pobyt v myanmarské věznici byl skutečně misijním úkolem od Pána. Nebylo náhodou, že mě Bůh poslal na toto temné místo. Bylo zde totiž tolik zoufalých duší, které potřebovaly poznat Ježíše!

Doslechl jsem se, že se ve věznici nachází pět Číňanů ze Singapuru, z nichž každý dostal doživotí plus padesát let za pašování drog. Všichni byli poměrně mladí, asi třicetiletí, ve vězení však již pobývali několik let. Jiný Číňan z Tchaj-wanu, bylo mu okolo čtyřicítky, dostal doživotí plus sto let. Jelikož všichni z nich hovořili čínsky, toužil jsem se s nimi setkat a sdílet se s nimi v jejich beznadějně situaci s evangeliem.

Vězni, kteří byli odsouzeni na doživotí, byli umístěni na samotce v malých temných celách, které byly špatně osvětlené i větrané. Jejich izolace od zbytku vězňů znesnadňovala jakýkoli pokus o setkání s nimi. Díky Bohu jsem se nejenom já doslechl o těchto čínských věznicích, ale i k nim se dostala informace, že ve věznici je „čínský pastor, který miluje Ježíše“. Toužili po setkání se mnou stejně intenzívně jako já po setkání s nimi. Dozvěděli se, že mě přijali do vězeňské nemocnice. Tak zoufale mě chtěli vidět a poslechnout si novinky z vnějšího světa, že zosnovali plán. Každý z nich začal předstírat nemoc, takže je dozorcí poslali do nemocnice na kontrolu.

V okamžiku, kdy jsem je spatřil, naplnil mé srdce Pánův soucit. Byli jako raněná zvířata, zcela zlomení na duchu a bez ničeho, pro co by stálo žít. Neudržel jsem se a pevně jsem je objal. Řekl jsem jim: „Drazí bratři, jste požehnaní! Ta nejúžasnější milost již pro vás sestoupila z nebe!“

Byli nadšení, neboť se domnívali, že se jim pokouším říci, že jim jejich tresty myanmarské úřady prominou. Doufali, že se nějakému mezinárodnímu soudu podaří zařídit jejich propuštění.

Pokračoval jsem se slzami v očích: „Bratři, nevím nic o vaší situaci pokud jde o pozemské úřady, přišel jsem vám však říci, že tím pravým a věčným soudcem je Ježíš Kristus. Nabízí svůj život za vás. On je Pánem odpuštění.“

Odpověděli: „Všichni jsme vyrůstali v rodinách, které věřily v Buddhu, on nám však nikdy nepomohl. Jak můžeme přijmout Ježíše?“

Sdílel jsem se s nimi s evangeliem a poté jsem prohlásil: „Až zemřete, již nebudete trpět, ale naopak obdržíte věčný život v Ježíši. Pouze Ježíš vás může zachránit!“ Jeden z těch mužů padl na kolena a popadl mě za kotníky. Zoufale volal: „Ach, pastore, nauč mě, prosím, jak mohu být zachráněn!“ V tom okamžiku nás vyrušili dozorcí vězeňské nemocnice. Křičeli: „Tady se nemůžete bavit o náboženství,“ a přikázali těm mužům opustit

můj pokoj. Byl jsem velmi znechucen, neboť toho bylo ještě mnoho, co mi chtěli povědět, stejně jako já jsem jim chtěl říci o Ježíši ještě více. Modlil jsem se, aby nám Bůh poskytl ještě další příležitost k setkání.

Všichni vězni odsouzení na doživotí nosili červenou uniformu. Svého právníka jsem požádal, aby mi při příští návštěvě přinesl červenou košili. Doufal jsem, že pokud budu mít na sobě oblečení stejné barvy jako ti muži, dozorcí nás možná nebudou tak bedlivě sledovat, až se zase setkáme.

Když jsem opět spatřil čtyři z těch mužů, zeptal jsem se: „Opravdu věříte, že za vás Ježíš zemřel na kříži?“

Odhodlaně odpověděli: „Ano!“

Zeptal jsem se dále: „Jste připraveni se jednou provždy odvrátit od model a přijmout Ježíše jako svého Pána a Spasitele? Věříte, že váš jeho krev může očistit od všech hříchů?“

Opět odpověděli jednohlasně: „Ano! Věříme.“

Společně jsme se pomodlili a oni přijali Ježíše do svého srdce. Přešli ze smrti do života. Věděl jsem, že není možné ztrácet čas, a tak jsem je všechny odvedl na toalety, kde bylo umyvadlo s kohoutkem. Každého z nich jsem vybídl, aby se ohnul a strčil hlavu pod kohoutek a pak jsem je pokřtil ve jménu Otce, Syna a Ducha svatého. Řekl jsem jim: „Někteří lidé žijí v tomto životě na svobodě a poté skončí ve věčném vězení v pekle. Vy jste v tomto životě ve vězení, ale od tohoto dne jsou vaše jména zapsána v nebesích, a jste tedy svobodní!“

Ještě než jsem stihl křest dokončit, přiřtil se na toalety dozorce. Křičel: „Co to tu děláte?“

Taky jsem zakřičel: „Nemějte obavy! Já vím, co dělám! Jsem služebníkem Boha nejvyššího!“

Dozorce tam stál a nebyl schopen slova.

Obrátil jsem se na čtyři nové věřící: „Od této chvíle máte autoritu modlit se za ostatní vězně a povědět jim o nádherném spasení, které jste přijali.“

Díky Boží milosti jsem mohl přivést k Ježíši dvanáct vězňů, včetně muže z Tchaj-wanu jménem Jue Minju, který obdržel doživotí plus sto let za pašování drog. Řekl mi, že byl již dříve uvězněn na Tchaj-wanu, kde poprvé zašil do jeho srdce semeno evangelia tým křesťanů, který sloužil ve věznicích.

Využil jsem každičkou příležitost, abych naučil nové věřící základním biblickým příběhům a způsobu, jak se modlit. Díky své nemoci jsem ve vězeňské nemocnici strávil dva měsíce.

Když mě zasáhla ta hrozná epidemie, která decimovala celou věznicí, ležel jsem v nemocnici pět dní v bezvědomí. I po uzdravení jsem ale trpěl pravidelnými horečkami, bolestmi hlavy, vysokým krevním tlakem a velkými bolestmi žaludku. Až později jsem zjistil, že za mým onemocněním stál Boží plán. Nejenom, že jsem měl díky tomu příležitost kázat evangelium čínským vězňům, ale kdyby mě nepřevezli do vězeňské nemocnice, okamžitě by mě poslali do pracovního tábora, kde bych si odsloužil svůj sedmiletý trest.

Několikrát mě navštívili lékaři a vyšetřili mě s cílem zjistit, zda se mé zdraví zlepšilo natolik, že již budu moci nemocnici opustit. Ve dnech před jejich návštěvou jsem se cítil dobře, když mě však přišli vyšetřit, okamžitě se mi zvýšil tlak nebo se objevily žaludeční problémy či vysoká horečka!

Nové křesťany ve věznicí provázela Boží milost a oni rostli v porozumění Pánu. Nové bratry v Kristu jsem mnohé biblické pasáže vyučoval prostřednictvím písní. Jelikož jsme hovořili a zpívali čínsky, dozorcí netušili, že se bavíme o Bibli. Dokonce se zdálo, že dozorcům i lékařům se náš zpěv líbí. Život těch vězňů se dramaticky změnil, tak jak to dokáže způsobit jedině Ježíš. Z lidí plných nenávisti a hněvu se stali lidé plní lásky a milosrdenství. Začali v nemocnici sloužit vězňům, kteří byli na pokraji smrti, a za vlastní peníze jim kupovali jídlo a přinášeli jim útěchu. Modlili se za nemocné a činili vše, co bylo v jejich silách, aby jim mohli kázat evangelium. Každý z těch mužů se rovněž horlivě přimlouval za svou rodinu v Singapuru a na Tchaj-wanu a žádal Boha, aby se nad ní slitoval.

Řekli mi rovněž, že se každodenně modlí za mé propuštění z vězení, abych mohl pokračovat ve své službě.

Pláču, kdykoli si vzpomenu na ty muže a na to, jak je uprostřed jejich zoufalství zasáhla Boží milost. Během toho krátkého období jsme se velmi sblížili a zakoušeli opravdové bratrství. Snažil jsem se všemožně dostat pro ně do věznic Bible, všechny mé pokusy však doposud selhaly. A tak stále volám k Bohu, aby těm mužům poskytl své slovo.

Někteří lidé procházejí celým životem navenek svobodní, jsou však vězni v srdci, zotročeni hříchem a spoutáni okovy. Ti mužové žijí ve vězení v těch nejmizernějších podmínkách, v nitru jsou však volní jako ptáci a vznášejí se nad vrcholky hor! Milují Ježíše celým srdcem. *Proto ti pravím: Její mnohé hříchy jsou jí odpuštěny, protože projevila velikou lásku. Komu se málo odpouští, málo miluje.* (L 7,47)

Byly to nádherné dny plné Boží přítomnosti a abych byl upřímný, vůbec jsem si nepřipadal jako ve vězení. Téměř jsem ani nepomyslel na svůj sed-

miletý trest, neboť každý den byl plný radosti a života. Těch sedm let mi připadalo jako sedm let, během nichž musel Jákob čekat na Ráchel. *Jákob tedy sloužil za Ráchel sedm let, bylo to pro něho jako několik dní, protože ji miloval.* (Gn 29,20)

Má rodina nyní žila v bezpečí v Německu. Dceři Jilin jsem napsal: „Je mi moc líto, že s tebou teď nemohu být, tvůj tatínek však v Myanmaru obdržel od Pána zvláštní úkol. Jakmile ten úkol od Pána splním, přijedu za tebou.“

Poté, co jsem dostal svůj sedmiletý trest, jsem se rozhodl, že rodině nepovím, kolik jsem dostal, alespoň tedy po nějakou dobu. Věděl jsem, že to pro ně není lehké, a tak jsem nechtěl zlomit jejich srdce zprávou, že mě neuvidí dalších šest a půl roku.

Před nějakým časem, asi měsíc po mém zatčení, mi Pán do srdce vložil následující verše z Písma: *Amen, amen, pravím vám, jestliže pšeničné zrnо nepadne do země a nezemře, zůstane samo. Zemře-li však, vydá mnohý užitek. Kdo miluje svůj život, ztratí jej; kdo nenávidí svůj život v tomto světě, uchrání jej pro život věčný.* (0 12,24-25)

Když jsem nad těmi verši rozjímal, začal jsem vzpomínat na dobu, kdy jsem byl v Henanu a jak semeni pšenice trvalo zhruba sedm měsíců, než se objevilo nad zemí. Cítil jsem, že mi Pán ukazuje, že budu muset zůstat „v zemi“ (ve vězení) sedm měsíců a potom budu propuštěn.

Ježíš mě naučil mnoha lekcím, zatímco jsem byl semenem pohřbeným ve věznicí. Zjistil jsem, že křesťanský život není pro tělo atraktivní. Není to pohodlné, když je malé semeno vloženo do země. Měsíce leží v temné izolaci drsné půdy, snáší zimní mráz a letní žár a navíc je obklopeno páchnoucí mrvou nebo umělým hnojivem. Teprve poté, co tiše vytrpělo všechny zkoušky, je připraveno povstat k životu a přinést úrodu k nasycení mnohých.

Když je semeno pohřbeno do země, nemá jinou možnost, než čekat trpělivě na Boží čas, kdy povstane k životu. Stejně tak jsem věděl, že je naprosto zbytečné spoléhat se na lidské snahy dostat mě z vězení. Namísto toho, abych se spoléhal na to, že organizace bojující za lidská práva vyvinou patřičný politický tlak, jsem věděl, že má budoucnost je zcela v rukou Božích a že se dostanu ven pouze tehdy, až nastane jeho čas.

Jednoho dne za mnou přišel jeden z dozorců a oznámil mi: „Přišel tě navštívit zástupce německého velvyslanectví. Obleč se a jdi dolů k bráně.“

Když jsem kráčet k bráně, u níž čekávali návštěvníci, aby se setkali s vězni, zahlédla mě pracovnice velvyslanectví a vykřikla: „Dnes mám pro vás dobrou zprávu! Jste propuštěn! V okamžiku, kdy podepíšete tyto propouštěcí

papíry, budete volný. Bude však potřeba, abyste měl ještě trochu strpení a počkal několik dní v nemocnici, než vyřídíme váš převoz na letiště, od této chvíle jste ovšem svobodný člověk!“

Podepsal jsem formulář a plný radosti jsem se vrátil do nemocnice. Jakmile jsem vstoupil do svého pokoje, svlékl jsem si vězeňskou uniformu a hodil ji na podlahu. Dozorce nevěděl o mém propuštění a vztekle mi vyhrožoval, že mě potrestá. Já jsem se zasmál a oznámil mu: „Už nejsem váš zločinec! Jsem volný a mohu odejít!“

Pocit'uji lítost nad tím, že mnozí křesťané žijí spoutaní i poté, co Ježíš podepsal jejich propouštěcí dokumenty svou krví. Pokud jsme byli vysvobozeni, měli bychom podle toho jednat!

Poté, co jsem byl odsouzen na sedm let do vězení, požádalo německé velvyslanectví myanmarskou vládu o prominutí mého trestu a o mé vydání do Německa. Němečtí představitelé se zavázali, že se postarají o můj převoz do Německa, kde na mě čeká rodina. Díky Boží milosti bylo jejich žádosti vyhověno.

O tři dny později, 18. září 2001 v jedenáct hodin dopoledne, mi nasadili pouta a imigrační úředníci mě zavezli na mezinárodní letiště v Jangonu. Chovali se ke mně laskavě a slušně, což bylo v ostrém kontrastu k jejich jednání, když mě prve zatýkali

Na letišti mě přivítalo několik zaměstnanců německého velvyslanectví a myanmarských přátel. Jedním z nich byl muž jménem Ding Kaj. Byl to jeden z mých spoluvězňů v cele. Sdílel jsem s ním evangelium, on však tenkrát svůj život Ježíši nevydal. Byl propuštěn brzy poté, co jsme se setkali. Při odchodu mi řekl: „Jestli ti tvůj Bůh pomůže dostat se z vězení, potom ho začnu následovat toho dne, kdy tě propustí.“

Když se o mém propuštění dozvěděli moji myanmarští přátelé, zavolali Ding Kajovi a tu zprávu mu oznámili. Jakmile jsem dorazil na letiště, rozběhl se ke mně a objal mě. Poklekli jsme na podlahu a modlili jsme se společně za něj, aby přijal Ježíše za svého Pána. Z Boží milosti jsem mohl během posledních dnů v Myanmaru vést tři lidi ke Kristu.

Nasedl jsem do letadla, které mířilo do thajského Bangkoku. Zpráva o mém propuštění se již donesla k mým křesťanským přátelům, kteří se shromáždili v Bangkoku, aby mě přivítali. Když jsem je spatřil, řekl jsem: „Má práce ve věznicí je završena, a tak mě Ježíš vyvedl ven. Ježíš mě tam poslal, abych tam kázal evangelium těm, kdo o něm nikdy neslyšeli, a mnozí byli spaseni.“

Stoupli jsme si do kruhu, chytili jsme se za ruce a se skloněnými hlavami jsme děkovali Pánu za jeho dobrotu a milosrdenství.

On je vskutku živý Bůh!

Mnozí bibličtí učenci tvrdí, že číslo sedm reprezentuje Boží dokonalost. Byl jsem odsouzen na sedm let vězení, Pán ovšem s tímto lidským trestem nesouhlasil. Na základě jeho dokonalého plánu jsem byl propuštěn po sedmi měsících a sedmi dnech.

Na cestě z Bangkoku do Frankfurtu mě doprovázel přítel, který odletěl do Thajska, aby mě přivítal po propuštění z vězení. Po pár hodinách letu se mě zeptal: „Bratře Yune, dostaly se k tobě během pobytu ve vězení nějaké zprávy ze světa?“ Odpověděl jsem: „Ani slovo.“

„V tom případě tady pro tebe něco mám,“ řekl.

Potom mi podal několik čínských novin z předešlého týdne. Zpočátku jsem nechápal, na co se to dívám. Byly tam fotografie letadla, které míří proti vysoké budově.

Přečetl jsem si ty články a z nich jsem se dozvěděl, že přesně týden před tím, než jsem byl propuštěn, dne n. září 2001 svět dramaticky změnil teror.

DELING: Když se z týdnů staly měsíce a nebylo žádných známek, že by manžel brzy propustili, má víra začala slábnout a já byla čím dál více zklamaná.

Snila jsem o dni, kdy nás Yun přivítá v Německu a ukáže nám zemi, kde jej před čtyřmi lety tak vřele přijali. Čekal na nás, zatímco jsme téměř dva roky pobývali v Myanmaru. Nikdy bych si nepomyslela, že jednou budeme my čekat na něj v Německu, zatímco on bude v myanmarském vězení.

Život v Německu byl pro nás obtížný, ačkoli tamní křesťané dělali vše, co bylo v jejich silách, aby nám pomohli přivyknout místním podmínkám. Zpočátku nikdo z nás nehovořil německy. Jídlo a kultura pro nás byly cizí. Nikdy předtím jsem nezískávala peníze tak, že bych do stroje vložila plastovou kartu a mačkala čísla! Vše pro mě bylo neznámé.

Jak ubíhaly měsíce, upadala jsem do hluboké deprese. Volala jsem k Pánu a snažila se u něj nalézt odpověď.

Jedné noci se mi zdál sen. Viděla jsem v něm různá čísla a rovněž to, že byl Yun propuštěn z vězení. Když jsem číslovky sečetla, dostala jsem výsledek: Osmnáct. Zapsala jsem si tedy číslovku 18 do svého diáře a dětem jsem řekla, že očekávám, že jejich otce propustí 18. dne toho měsíce.

Jednou ráno pak zazvonil telefon a bylo mi řečeno, že Yun má být propuštěn 18. září! Okolo jeho uvěznění však bylo již tolik zklamání a falešných poplachů, že jsem tomu nechtěla uvěřit do chvíle, kdy bude v bezpečí, a to bez ohledu na sen, který se mi zdál.

Nicméně osmnáctého mi telefonoval manžel. Byl na letišti v Bangkoku a chystal se nastoupit do letadla, které mířilo do Německa. Bůh je dobrý!

KAPITOLA DVACÁTÁ DEVÁTÁ

BUDOUCNOST JASNÁ JAKO BOŽÍ ZASLÍBENÍ

Dne 19. září 2001 v šest hodin ráno naše letadlo přistálo na letišti ve Frankfurtu. Uplynuly téměř čtyři roky úd chvíle, kdy jsem do Německa přicestoval poprvé.

Když jsem Čínu opouštěl, myslel jsem si, že mě rodina bude brzy následovat, Pán měl však jiné úmysly. Bylo toho mnohem více, čemu nás chtěl naučit a čím nás chtěl provést dříve, než se jako rodina sejdem na jednom místě.

Když jsem absolvoval celní kontrolu, shledal jsem se nejenom s rodinou, ale rovněž s více než tuctem německých věřících! Objímali jsme se a smáli. Dokonce i německý evangelista Reinhard Bonnke (skrze nějž Bůh přivedl k Ježíši miliony duší v Africe i v dalších částech světa) mě přišel na letiště přivítat! Byl jsem velmi poctěn.

Deling zářila štěstím a děti překypovaly nadšením. Bylo to nádherné se-tkání, které nám Bůh dopřál.

Odjeli jsme do města, kde mi již dříve křesťanská misie předala do užívání malý byt. Neměl jsem tam mnoho nábytku a dokonce ani postel, Deling s dětmi jej však s láskou obývali a nechtěli si hledat jiné místo k bydlení, dokud se zase neshledáme. Jakmile jsme vstoupili dovnitř, zavřeli jsme dveře, poklekli ve společném uctívání a se slzami v očích jsme děkovali Pánu za jeho dobrotu a věrnost. Pozvedl jsem ruce k Pánu a zpíval:

Nemohu se ubránit slzám vděčnosti, které mi zalévají oči, neboť Pánova ruka mě vyvedla z vězení, nemohu jinak než následovat jej, kamkoli mě povede, neboť v jeho probodených rukou nalézám vítězství.

V týdnech, které následovaly po mém propuštění z vězení, se zřetelně ukázalo, že mé zdraví utrpělo újmu.

Díky epidemii a Špinavému jídlu a pití, které jsme byli nuceni požívat, byl můj organismus napaden parazity a červy. Ti začali opouštět tělo skrze kůži, která díky tomu nesnesitelně svědila. Nejdříve ze všeho tedy má žena vyvařila veškeré mé oblečení, aby zahubila parazity, kteří v něm přežívali. Pán mi dopomohl k postupnému uzdravení. Bylo to dobré období, během něhož jsem mohl zpomalit a trávit kvalitní čas s manželkou a s dětmi. A tak se konečně prosba mé ženy za klidnější a stabilnější rodinný život začala naplňovat.

S Deling jsme nyní spolu dvacet let. Naše manželství není ani zdaleka dokonalé, mohu však upřímně prohlásit, že je každým rokem lepší a kvalitnější. Deling je tím nejlepším přítelem, kterého zde na zemi mám. Před dvaceti lety byla mladou dívkou, které jsem řekl: „Bůh si mě vybral, abych byl jeho svědkem a následoval jej po cestě kříže a uprostřed velkých těžkostí. Nemám žádné peníze a policie mi je neustále v patách. Opravdu si mě chceš vzít?“

Ona odpověděla: „Nikdy tě neznám. Připojím se k tobě a společně budeme sloužit Pánu.“

Její slib mnohokrát prošel zkouškou, ona však byla Pánu i mně naprosto věrná. Zhruba sedm let z našeho dvacetiletého manželství jsem strávil ve vězení a mnoho dalších let jsem prožil na útěku.

Deling je skvělá manželka a matka. Je mnohem chytřejší než já a když vidí, jak se stále více nořím do práce nebo přespráším spoléhám na své schopnosti, vždy mi připomíná mé slabosti. Je tichého ducha a nikdy se nevěnuje pomlouvám ani v církvi nevyvolává konflikty. Má rovněž vzácný dar uctívání Pána písněmi. Na jednom shromáždění v Číně jsem dychtivě toužil kázat, lidé mi však řekli: „Tvých kázání jsme slyšeli dost. Raději bychom poslouchali Deling, jak zpívá!“

To, že má rodina nežije v Číně, ještě neznamená, že se budeme mimo vlast zdržovat navěky. Neuprchli jsme odtamtud díky vlastnímu úsilí a ve snaze zajistit si snazší život. Opustili jsme Čínu proto, že nás k tomu Bůh jasně vyzval. Potvrdil to i tím, že před námi otevřel dveře a umožnil nám odjet.

Nyní jsme tedy na jiném místě, máme však více práce než kdy předtím, neboť kážeme evangelium a podporujeme hnutí *Zpět do Jeruzaléma*. Víme

však, že vedení Duchem svatým přináší do života mnoho nenadálých zvrátů. Ježíš řekl Nikodémovi: *Vítř vane, kam chce, jeho zvuk slyšíš, ale nevíš, odkud přichází a kam směřuje. Tak je to s každým, kdo se narodil z Ducha. Q 3,8)*

Pokud tvrdíme, že opravdu následujeme Ježíše, musíme tak činit, aniž bychom vnucovali vlastní podmínky a plány. Pokud nám Bůh jednoho dne řekne, že se máme do Číny vrátit, učiníme tak. Je to velmi prosté. Někteří mohou namítnout: „To je ale hloupost! Nevíš snad, že jsi hledaný zločinec a že tě zatknou, jen co se tam objevíš?“

Nejsme povoláni, abychom žili podle lidského chápání. Jediné, na čem záleží, je podřídit se Božímu slovu a jeho vedení v našem životě. Řekne-li Bůh jděte", půjdeme. Řekne-li „zůstaňte", zůstaneme. Nacházíme-li se v centru jeho vůle, jsme na tom nejbezpečnějším místě na světě.

DELING: Po dvaceti letech manželství již znám manželovo srdce. Jeho srdce i jeho víra jsou pevné. Je velmi otevřený a přímý. Nemá žádný strach z lidí. Hovoří o všem, co má na srdci. V tomto ohledu jsem nikdy nemusela pátrat po tom, co má doopravdy na mysli. Přesně takový, jakého ho vidíte, i je, nic víc a nic méně.

Vážím si jeho lásky a oddanosti Bohu. V tomto ohledu ho velmi dobře znám, avšak ano, je pravda, že v jiných ohledech ho zase neznám tak dobře, neboť okolnosti způsobily, že většinu manželského života jsme prožili odděleně. Nejhorší ze všeho je, že byl zřídka doma a já jsem děti v podstatě vychovávala sama.

Ne vše na tom však bylo pouze negativní! Náš život byl plný těžkostí, velkého utrpení a dlouhých období vzájemného odloučení, na druhou stranu jsme však byli svědky velkých vítězství a zakoušeli jsme hlubokou Boží lásku a milost.

Díky dětem jsem nebyla osamělá. Žily se mnou a byly mi velkou útěchou. Nejtěžším utrpením a bolestí pro mne nebyla chudoba, pronásledování ze strany nevěřících či osamělost. Tím nejtěžším pro mne bylo období, kdy církve začala šířit nepravdivé fámy o manželovi. Dodnes nerozumím tomu, jak někteří bratři mohli být tak záluďní a šířit lži o bratrovi, který se tak upřímně snaží sloužit Pánu a milovat druhé.

Yun mi často říká: „Nejsme absolutně ničím. Není nic, nač bychom mohli být hrdí. Nemáme žádné schopnosti ani nic jiného, co bychom mohli Bohu nabídnout. Skutečnost, že se rozhodl použít si nás, spočívá pouze v jeho

milosti. S námi to nemá co do činění. Pokud by se Bůh rozhodl povolát si pro své záměry jiné a nás již nikdy nepoužít, nemohli bychom si ani slovem stěžovat.“

Když jsem byla mladší, vzhlížela jsem k Bohu jako k mocnému uzdraviteli, který pro mě něco učinil, avšak po všech těch letech, kdy jsem procházela údolními a bolestivými zkouškami, se mi Ježíš stal všudypřítomným přítelem, který je neustále se mnou. Zнала jsem jej jako historického Boha, nyní je pro mne živým Bohem. V průběhu utrpení a zkoušek jsem mnohokrát selhala, on však vždy zůstal věrný. Kdykoli jsem jej prosila o

pomoc, pomohl mi.

Ježíš je vším, my ničím.

YUN: Když přemýšlím o tom, co pro mě Bůh v budoucnu chystá, přemáhá mne nadšení! Právě pro tyto skvělé chvíle stojí za to žít pro Ježíše! Duch svatý jedná mocně po celé zemi a pro nás je velkou výsadou, že se můžeme účastnit žně v této poslední době.

Věřím, že těžištěm mé služby bude i nadále hnutí *Zpět do Jeruzaléma*. To, co začalo jako malý pramének misionářů, kteří opouštějí Čínu, je nyní stabilním tokem, věřím však tomu, že již brzy překoná hranice Číny mohutný proud služebníků evangelia.

Mám příležitost hovořit v mnoha sborech a na mnoha shromážděních po celém světě. Mé poselství západní církvi je jít zpět k základům, abychom opět mohli slyšet Ježíšův hlas, jak k nám promlouvá.

Dále chci vyzvat nejenom západní církev, ale věřící na celém světě, aby s námi spojili ruce v partnerství, jehož cílem je vyučit a vybavit služebníky pro tuto velkou žně a šířit Boží království nejenom v Číně, ale i dále za její hranice až do Jeruzaléma.

Začala nová církevní éra.

Věřím tomu, že úlohou Západu je být nám partnery, abychom mohli společně celý úkol dokončit.

Nejde nám o dary, ale o partnerství.

Nevím, *co* přesně nám budoucnost chystá, vím však, *kdo* to chystá! Od chvíle, kdy mě Pán jako mladého chlapce spasil, to byla vzrušující jízda! Nikdy jsem nevěděl, co na mě čeká za dalším rohem.

Možná mě jednoho dne zabijí kvůli evangeliu v nějaké islámské nebo buddhistické zemi. Až se tu zprávu dozvíte, netruchlete pro mě prosím,

truchlete však pro miliony drahých duší, které jsou zotročeny Satanem a které nemají nikoho, kdo by jim kázal evangelium. Smrt není pro Božího služebníka koncem, ale počátkem nepopsatelného věčného života v Ježíšově přítomnosti.

Pokud uslyšíte, že jsem byl povolán domů, do nebes, uchopte prosím evangelium a pokračujte, kde jsem skončil, kažte a číňte z lidí všech národností učedníky, dokud Ježíš znovu nepřijde.

Můj Pán Ježíš je tím nejnádhernejším přítelem, kterého kdy můžeme mít. Během všech těch let mi na mé cestě mnoha údolími prokazoval velkou lásku, trpělivost a laskavost.

Mnozí mi řekli: „Yune, ty musíš Ježíše opravdu milovat.“ Musíte si však uvědomit, že jakákoli láska, kterou v srdci k Ježíši chovám, je tam pouze díky jeho lásce vůči mně. *My milujeme, protože Bůh napřed miloval nás.*

(1 J 4,19) Stojí za to znát Ježíše. Je hoden toho, abychom mu odevzdali celý život.

Pokud tak neučiníme, zcela jistě toho budeme jednou litovat.

Budeš jej následovat?

Nejnovější informace o bratru Yunovi, o čínských podzemních církvích a o hnutí *Zpět do Jeruzaléma*, stejně jako rady jak se modlit a podpořit šíření evangelia čínskou církví získáte na internetová adrese: www.backtojerusalem.com

Paul Hattaway je ředitelem organizace *Asia Harvest*, jejímž cílem je sloužit čínské církvi prostřednictvím:

- vzdělávání
- tisku Biblí
- podpory zakládání sborů

Chcete-li se dozvědět více, navštivte internetovou adresu www.asiaharvest.org

OBSAH

Předmluva k českému vydání

Předmluva I

Předmluva II

Úvod

KAPITOLA 1. SKROMNÉ POČÁTKY

KAPITOLA 2. NASYCENÍ HLADOVÉHO

- KAPITOLA 3. „JDI NA ZÁPAD A JIH“
 KAPITOLA 4. BŮH ŽEHNÁ CELÉ MÉ RODINÉ
 KAPITOLA 5. CESTA PRONÁSLEDOVÁNÍ
 KAPITOLA 6. „BŮH PETRŮV JE TVÝM BOHEM“
 KAPITOLA 7. BUH CHCE CELÉ MÉ SRDCE
 KAPITOLA 8. „UPOKOJTE SE A VĚZTE, ŽE JSEM JÁ BUH“
 KAPITOLA 9. ÚDOLÍM STÍNU SMRTI
 KAPITOLA 10. VÝHEŇ ZKOUŠKY
 KAPITOLA 11. KONEC POSTU
 KAPITOLA 12. BŮH MI DÁVÁ SYNA A MNOHO BRATRŮ
 KAPITOLA 13. DRAHÁ DUŠE OD HOSPODINA
 KAPITOLA 14. BUDOUCÍ NADĚJE
 KAPITOLA 15. HŘBITOV ZAROSTLÝ TRNÍM
 KAPITOLA 16. BŮH VYLÉVÁ SVOU UŽASNOU MOC
 KAPITOLA 17. PODRUHÉ VE VĚZENÍ
 KAPITOLA 18. BOLESTNÁ NÁVŠTĚVA RODINY
 KAPITOLA 19. BOŽÍ ČERPACÍ STANICE
 KAPITOLA 20. CESTA K JEDNOTĚ
 KAPITOLA 21. POTŘETÍ VE VĚZENÍ - NEJTĚŽŠÍ ZKOUŠKA
 KAPITOLA 22. ZÁZRAČNÝ ÚTĚK
 KAPITOLA 23. ODCHOD ZA BAMBUSOVOU OPONU
 KAPITOLA 24. ZPĚT DO JERUZALÉMA
 KAPITOLA 25. ÚVAHA NAD ČTYŘMI LETY
 STRÁVENÝMI NA ZÁPADĚ
 KAPITOLA 26. NOVÝ DRUH PRONÁSLEDOVÁNÍ
 KAPITOLA 27. NÁHLÁ ZMĚNA PLÁNU
 KAPITOLA 28. SEMENO V ZEMI
 KAPITOLA 29. BUDOUCNOST JASNÁ JAKO BOŽÍ ZASLÍBENÍ

inspirující příběh o hrdinství radikálního křesťana odehrávající se v prostředí čínské ilegální církve. Tato kniha připomíná četbu moderní verze knihy Skutků. Připravte se na to, že zažijete hluboké povzbuzení stejně jako drsné procitnutí. Povinná četba pro spící církve na západě."

Rev. dr. Mark Stihne, autor knihy Thinking Clearly about Revival

Kniha *Nebeský muž* je silně dramatický příběh, který popisuje, jak Bůh uchopil mladého, hladovějícího chlapce z chudé vesnice v provincii Henan a použil si jej nadpřirozeným způsobem pro kázání evangelia v podmínkách kruté opozice.

Bratr Yun je jedním z vedoucích čínské podzemní církve, mužem, který i přes svůj relativně mladý věk zakusil kvůli své víře dlouhotrvající věznění a mučení. Jeho příběh je výzvou pro jakékoli uspokojení se současnou situací v Číně, kde mezinárodní ekonomické investice ignorují nemilosrdnou skutečnost, že náboženská perzekuce je každodenní realitou pro miliony lidí. Bratr Yun se v knize nezaměřuje primárně na množství zázraků a zkušenosti s pronásledováním a raději klade důraz na charakter a krásu Ježíše.

Tato ohromující kniha se stane mezníkem ve vašem duchovním životě.

„Příběh pronásledování a věznění bratra Yuna je srdcervoucí. Je hlubokou výzvou pro každého z nás, abychom uchopili svůj kříž a následovali Ježíše. Shledal jsem jej velmi dojemným.“

Rev. dr. Rob Frost

Bratr Yun cestuje intenzivně po světě ze své současné základny v Německu. Paul Hattaway, odborník na čínskou církev, je autorem knihy Operation China a v současné době žije v Thajsku.